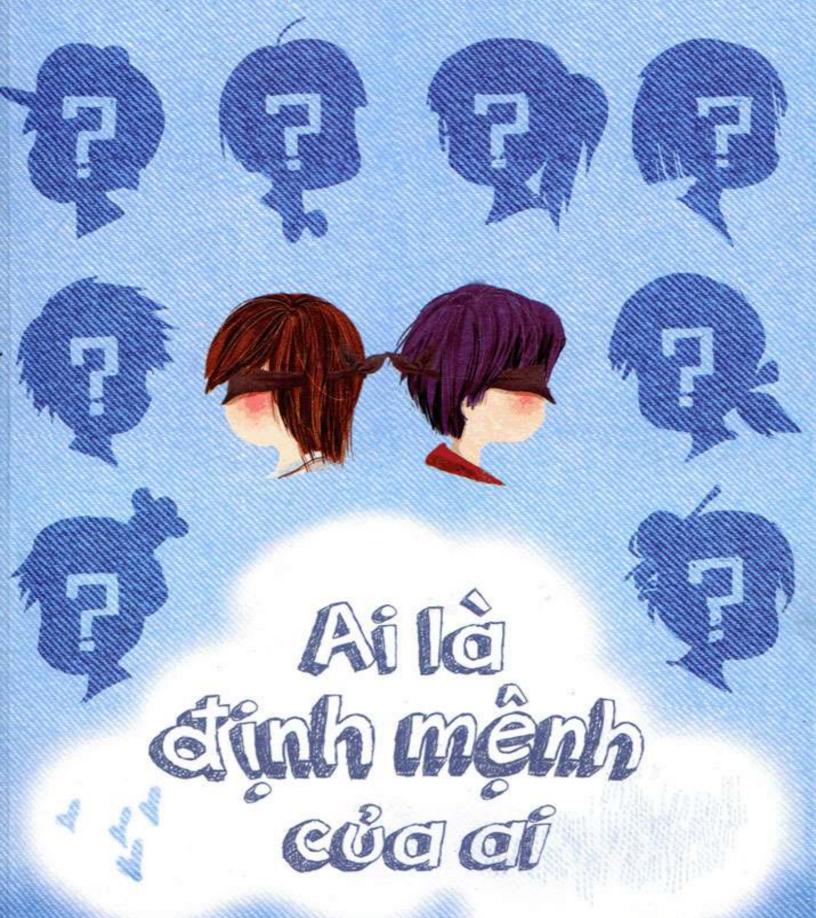
Tuyết Ảnh Sương Hồn

Lời tựa

Em đã từng kiêu ngạo cho ră ng sau khi từ bỏ anh, em sẽ tìm được người tố t hơn anh gấ p trăm ngàn lâ n, nhưng cuố i cùng em cũng nhận ra mình đã nhâ m.

Dù có cố gắ ng để n đâu, em cũng không sao tìm được ai tố t hơn anh. Trên thể gian này, anh là người duy nhấ t, không ai có thể thay thể.

Mở đầu

Năm nay tôi hai mươi bảy tuổi, chiếu theo tiêu chuẩn xế p hạng "hàng quá date" ở trên mạng mà ai ai cũng biế t thì tôi să p được liệt vào danh sách rô i, còn ở nhà thì đã bị coi là "quả bom nổ chậm"... Nhưng tôi chẳng vì thể mà mặt mày ủ ê, than thân trách phận, biế t đâu ở hội Hoán thảo ngày mai tôi sẽ tìm được người trong mộng.

Ngày mai vừa đúng là ngày Valentine.

Đó là ngày dành cho các đôi lứa yêu nhau, cũng là ngày thê thảm nhấ t đố i với những người vẫn còn lẻ bóng như tôi. Thấ y người ta tay trong tay rạng ngời hạnh phúc đi trên đường, trong lòng chợt dấ y lên cảm giác ghen tức, đố ky. Ngày lễ Tình nhân không có người yêu, cô đơn lẻ bóng, phải làm sao để vượt qua đây?

Đang buô`n nẫu ruột thì cô bạn thân Điê`n Tịnh gọi điện, hỏi tôi ngày mai có muô´n tham gia hội Hoán thảo trong thành phô´ không.

Tôi chẳng mâ y hào hứng. "Hội Hoán thảo là hội gì? Trao đổi cây cố i, hoa cỏ à? Mình đâu có trô ng hoa, trô ng cỏ, thôi, không đi đâu."

Điề n Tịnh tỏ ra ngán ngắm. "Sao ngay cả hội Hoán thảo mà cậu cũng không biế t thế? Đúng là người ngoài hành tinh! Hội Hoán thảo chứ có phải là trao đổi hoa cỏ đâu, đó là một kiểu giao lưu, gặp gỡ, kế t bạn."

Sau khi được Điề n Tịnh giải thích cặn kẽ, cuố i cùng thì người ngoài hành tinh như tôi cũng hiểu được thế nào gọi là "hội Hoán

thảo".

"Hội Hoán thảo" là một trào lưu rấ t thịnh hành thời nay đố i với tâ ng lớp trí thức thành thị. Từ "thảo" này ngoài nghĩa là "cỏ" thì một nhóm các chị em hay rộng hơn là thể hệ trẻ bây giờ còn dùng để ám chỉ những chàng trai có quan hệ tố t nhưng lại không thể hẹn hò, điể `u kiện tố t mà nửa kia không phát hiện ra nên vẫn còn đơn thân. Cho nên "hoán thảo" ở đây không có nghĩa là trao đổi cây cố i, hoa cỏ mà là một kiểu mọi người giúp đỡ, hỗ trợ nhau, đưa ra cách thức mới để tố i đa hóa việc sử dụng nguồ `n tài nguyên của mình là anh bạn đi cùng.

Hình thức của "hội Hoán thảo" rấ t đa dạng: cùng ăn cơm, tổ chức các trò chơi, hát karaoke... Bạn gái nào muố n tham gia, chỉ cầ n dẫn theo ít nhấ t một bạn nam là được, số lượng người tham gia tố i đa chỉ hơn mười người. Mọi người có thể túm năm tụm ba nói chuyện, còn có người đứng ra tổ chức các trò chơi để mọi người có thể dễ dàng làm quen và hiểu nhau hơn.

Cái kiểu kế t bạn mới nổi này không giố ng những cuộc hẹn hò truyề n thố ng, đố i tượng không phải chịu cảnh lúng túng, xấ u hổ khi hẹn hò từng đôi riêng lẻ. Nó giố ng một kiểu tụ tập, gặp gỡ, giao lưu, có nhiề u đố i tượng để lựa chọn, cũng dễ dàng giao lưu và làm quen hơn, chính vì thể mà rấ t được giới trí thức trẻ hưởng ứng.

Nghe có vẻ không tố ì, dù sao cũng chẳng có việc gì làm, tìm một nơi náo nhiệt để góp vui còn hơn là phải cô đơn một mình trong cái ngày lễ này.

"Được, đi thì đi. Nhưng mình không có "cỏ" để trao đổi thì phải làm thế nào đây?"

Muố n tham gia hội Hoán thảo phải dẫn theo ít nhấ t một bạn nam, tôi lại chẳng có lấ y một người thích hợp để đi cùng. Không có

một "ngọn cỏ" nghĩa là không có vé vào cửa.

Điề n Tịnh ôm luôn cả việc đó. "Cậu không phải lo, mình sẽ có trách nhiệm tìm hai đô ng nghiệp nam đi cùng, chia cho cậu một người, thể là có vé vào cửa rô i."

Vậy thì tố t quá, tôi mim cười nói đùa: "Mình yêu cậu quá cơ, Điề n Tịnh! Giá cậu là con trai có phải tố t không, chúng mình sẽ là một cặp, chẳng cầ n phải đi tham gia cái hội Hoán thảo đó làm gì."

Điề n Tịnh cười nói: "Cậu luyên thuyên vừa vừa thôi, ngày mai cố mà trang điểm, ăn mặc cho tử tế vào, biế t đâu lại có mố i nhân duyên tố t từ trên trời rơi xuố ng."

Câu nói đó thật khiế n người ta không khỏi mơ mộng xa xôi, tôi dù có trây ì để n đầu cũng không thể không vì thể mà xố c lại tinh thầ n một phen, phải quyế t tâm lấ y lại tinh thầ n và diện mạo tố t nhấ t để đi tham gia hội Hoán thảo ngày mai.

Năm nay tôi hai mươi bảy tuổi, chiếu theo tiêu chuẩn xế p hạng "hàng quá date" ở trên mạng mà ai ai cũng biế t thì tôi sắ p được liệt vào danh sách rô ì, còn ở nhà thì đã bị coi là "quả bom nổ chậm". Sang năm là tròn hai mươi tám tuổi, nế u không tìm được bạn trai, cùng tận hưởng ngày Valentine thì coi như thực sự bị liệt vào danh sách "hàng tô `n kho", mức cao hơn sẽ là "hàng tô `n kho mấ t chìa khóa", rô `i sau đó là... Ôi thôi, không nên tự hù dọa mình như thế , tôi sẽ không lâm vào cảnh đó đâu, không chừng ở hội Hoán thảo ngày mai tôi sẽ gặp được người trong mộng.

Hội Hoán thảo lâ n này được tổ chức dưới hình thức cùng nhau ăn uố ng, mỗi người tham gia phải đóng tiê n, cùng ăn buffet nướng ở nhà hàng nướng Hàn Quố c. Không khí rấ t náo nhiệt, có tới hai ba chục người tham gia, các cô nàng thì khỏi phải nói, ai cũng ăn mặc

lộng lẫy, còn "cỏ" thì chấ t lượng cũng không tô ì, các chàng trai khôi ngô, tuấ n tú liế c một cái là thấ y liê `n mấ y em xinh tươi.

Điề `n Tịnh có vẻ hơi kích động, ra hiệu chỉ cho tôi anh chàng bảnh bao đứng cách đó không xa, nói: "Cậu có thấ y anh chàng bên kia không, nhìn cao to như Hàn Canh⁽¹⁾ ấ y, thật là đẹp trai!"

Nhưng ánh mặ t của tôi không hướng về phía anh chàng "Hàn Canh" đó bởi vì tấ t cả sự chú ý đã dô n về một nơi khác. Đừng nói anh chàng đó cao to như Hàn Canh, chứ có Hàn Canh bặ ng xương bặ ng thịt ở đây lúc này tôi cũng chẳng quan tâm.

Trong buổi tiệc, tôi đã vô tình phát hiện ra một bóng dáng quen thuộc. Mặc dù đã gâ n nửa năm nay tôi chưa gặp lại hình bóng đó nhưng dù có tán thành bột, thành tro, thành bụi thì tôi vẫn có thể nhận ra ngay.

Chu Nhấ t Minh! Anh ta cũng để n đây tham gia cái gọi là hội Hoán thảo cơ đấ y, xem ra còn rấ t hưởng ứng nữa chứ. Anh ta đang nướng thịt giúp một cô gái tóc xoăn ngắ n, ăn mặc rấ t thời trang.

Điề `n Tịnh gọi mãi không thấ y tôi phản ứng gì thì đưa mặ t nhìn theo nhưng vẫn không hiểu, liệ `n hỏi: "Nhìn cái gì thế ´? Phát hiện ra mục tiêu thích hợp rô `i à? Ai đấ y? Chỉ cho mình xem nào!"

Tôi "hứ" một tiế ng rô i nói: "Cái tên đang nướng thịt ở đã ng kia, cậu nhìn kĩ xem anh ta là ai."

Điề n Tịnh nhìn chăm chú rô i "a" lên một tiế ng. "Trời! Đó chẳng phải là Chu Nhấ t Minh sao? Thật không ngờ lại gặp anh ta ở đây. Sau khi chia tay, hai cậu không hề gặp lại nhau, giờ xem ra đúng là oan gia ngõ hẹp rô i."

Chính xác là oan gia ngõ hẹp! Năm ngoái tôi và Chu Nhấ t Minh chia tay nhau, từ đó mố i quan hệ giữa hai người lâm vào tình trạng đóng băng hoàn toàn, cả hai đề u gan lì cóc tía, không ai chịu liên lạc với ai, như thể một đời chế t già cũng không qua lại nữa. Khi đó, tôi còn rấ t cương quyế t: Bỏ thì bỏ, trên thế gian này, cóc ba chân còn hiế m chứ trai hai cẳng thì thiế u gì, tôi không tin mình sẽ không tìm được ai tố t hơn Chu Nhấ t Minh anh!

Những tháng ngày sau khi chia tay, tôi luôn lấ y đó làm mục tiêu để cố gặ ng, nhưng cho để n giờ, tấ t cả những nỗ lực ấ y đề u tan thành mây khói. Hôm nay, để n tham gia buổi tiệc này, tôi vố n mong đợi mình sẽ gặt hái được điề u gì đó, vậy mà còn chưa tìm được người thích hợp để tiế n triển thêm một bước thì đã thấ y ngay Chu Nhấ t Minh đang xun xoe nịnh nọt một cô gái xinh đẹp, mà cô gái đó dường như cũng thích anh ta, mặt mày rạng rõ.

Nói thực lòng, cảnh tượng trước mặ t khiế n tôi rấ t khó chịu, vô cùng khó chịu! Gặp lại bạn trai cũ, mình thì thân đơn bóng chiế c, còn anh ta thì thành đôi thành cặp với một cô gái xinh đẹp, điề `u này khiế n tôi càng thấ y mình thê thảm. Không được, tôi không thể làm trò cười cho anh ta được, phải nhanh chóng tìm một anh chàng nào đó tình nguyện nướng thịt cho mình để còn lấ y lại thể diện chứ. Nhấ t thời không thể kiế m ngay được ai liê `n túm lấ y cậu bạn đô `ng nghiệp Tiểu Cao của Điề `n Tịnh đi cùng để cứu nguy.

"Tiểu Cao giúp tôi một chút được không, tạm thời đóng giả là đang hẹn hò với tôi nhé?"

Tiểu Cao người trông đúng như tên gọi, dáng dấ p cao ráo, bộ dạng đứng đấ n, nghiêm chỉnh. Thực ra cậu ta vẫn còn rấ t trẻ, mới hai mươi ba tuổi, chưa đế n mức phải lo lặ ng chuyện lập gia đình, là n này đế n tham gia hội Hoán thảo chẳng qua là bị Điê n Tịnh lôi đi làm "vé vào cửa" cho tôi mà thôi.

Lời nói của tôi khiế n Tiểu Cao há hố c miệng vì kinh ngạc. Điề n Tịnh cười cười, giải thích sơ qua cho cậu ta hiểu: "Bạn trai cũ của cô ấ y đang ở đây, cô ấ y vẫn còn rấ t đau lòng nên câ n xả cơn giận, cậu giúp cô ấ y đi!"

Tôi không thừa nhận: "Cậu nói vớ vẩn gì thế? Cái gì mà rấ t đau lòng? Chẳng có chuyện gì cả, chẳng qua mình không muố n anh ta thấ y mình đơn độc, không muố n anh ta có cơ hội cười trên nỗi đau của người khác thôi."

Tỏ ra vô cùng thân mật, tôi và Tiểu Cao cùng ngô ì xuố ng bàn nướng ngay cạnh Chu Nhấ t Minh để nướng thịt. Khoảng cách rấ t gâ n nên anh ta nhanh chóng phát hiện ra chúng tôi, có vẻ hơi sững sờ, kinh ngạc. Tôi làm như không nhìn thấ y anh ta, chỉ quay sang Tiểu Cao cười tươi như đóa hoa nở rộ trong gió xuân.

Giố ng như tôi ban nãy, sau khi phát hiện ra tôi, Chu Nhấ t Minh cũng không bước qua chào hỏi. Chúng tôi xem nhau như hai kẻ xa lạ, không đúng, còn hơn cả người xa lạ. Ví như cái hội Hoán thảo lấ y việc kế t giao làm mục đích này, hai bên xa lạ còn biế t tìm cơ hội để bắ t chuyện với nhau. Nhưng tôi và anh ta, rõ ràng không ai có ý định thăm hỏi ai. Sau khi yêu không thành, ngay cả quan hệ bạn bè chúng tôi cũng không giữ được. Điể u này khiế n cô bạn thân nhấ t của chúng tôi - Điể n Tịnh - cũng phải ngạc nhiên. "Sao lại thành ra thế này, hai người bình thường vẫn toe toét lắ m cơ mà, sao giờ lại câm như hể n thế ?"

Đích thực là câm như hế n, trước đây vui vẻ là thế, giờ nhấ c lại tôi vẫn còn nghiế n răng kèn kẹt... Thôi bỏ đi, những chuyện không vui thì chẳng câ n nhấ c lại làm gì!

Chu Nhấ t Minh không thèm hỏi han tôi nhưng khi nhìn thấ y Điề n Tịnh thì "Hi!" một tiế ng rõ to. Điề n Tịnh chạy qua chỗ anh ta nói chuyện cả buổi, rì rà rì râ m không biế t nói những gì. Cô ấ y vừa quay lại, tôi liê n hỏi ngay: "Hai người chuyện trò gì mà lâu thế?"

"Không có gì, chỉ hỏi anh ta sao cũng để n tham gia hội Hoán thảo thôi. Thì ra anh ta bị cô em họ kéo để n, cô nàng tóc xoăn khi nãy chính là em họ của anh ta."

Hóa ra là như vậy, sao anh ta có thể giỏi giang đế n mức vừa đế n đã câu được một em xinh tươi như thế, chẳng lẽ mới đấ y mà đã có sức quyế n rũ đế n thế sao? Thì ra là cô em họ kéo anh ta đế n làm "cỏ"! Tự nhiên tôi thấ y dễ chịu hẳn!

Rấ t tố t, không chỉ mình tôi "bị ế " mà Chu Nhấ t Minh cũng đang "ê " đấ y thôi, để n giờ vẫn chưa tìm được bạn gái mới. Cùng là "bị ê " cả, không ai mạnh hơn ai, điệ `u này khiế n tâm lý của tôi cân bă `ng trở lại. Haizz, cả hai đứa "ê " cùng nghĩ đố i phương là kẻ đui mù, là không khí không nhìn thấ y gì! Chẳng bao lâu, cái tên "bị ê " kia đã biể n mấ t, không biế t lặng lẽ ra đi từ lúc nào. Anh ta đi khỏi, tôi như trút được gánh nặng, không phải diễn trò nữa, buông tha cho Tiểu Cao. Cậu ta nhanh chóng bị một cô gái hợp cạ kéo sang bàn bên chơi súc sắ c.

Cũng có vài anh chàng đế n gâ n tôi xin làm quen nhưng hế t người này để n người khác, chẳng có ai khiế n tôi thuận mặ t, vừa lòng. Một anh chàng thô lỗ để n bặ t chuyện, vừa để n đã vô ý làm đổ cả ly bia đang câ m trên tay vào đâ u tôi. Còn có chiều "làm quen" nào hay hơn thể nữa không? Trước khi ra về , tôi phải chật vật nửa tiế ng đô ng hô với mớ tóc ướt rượt, tâm trạng vố n đã không vui nay lại được dịp bùng nổ, khiế n tôi gâ m lên vì tức giận.

Tôi gào thét một tí rô i lập tức im bặt vì xung quanh tôi trong vòng ba trượng, người lạ không ai dám lại gâ n. Tấ t cả đám con trai trong buổi tiệc đề u nhìn tôi như nhìn một con điên thỉnh thoảng lên

cơn, không thì chí ít cũng là một kẻ nóng nảy, cục că n. Thật xấ u hổ hệ t biế t!

Buổi tiệc này coi như đế n công toi! Suy cho cùng cũng là do sự xuấ t hiện đột ngột của Chu Nhấ t Minh khiế n tôi đã chẳng vui vẻ gì còn như "bà chă n" trước bao nhiều người.

Trên đường về `, Điề `n Tịnh thấ ´y tôi mặt mày ủ rũ thì hỏi thẳng thừng: "Bấ ´t ngờ gặp lại Chu Nhấ ´t Minh, tâm trạng của cậu dường như bị kích động mạnh, có phải cậu vẫn còn nghĩ để ´n anh ta không?"

Tôi lập tức mặt đỏ tía tai hét lên: "Ai thèm nghĩ để n anh ta, anh ta đáng để mình nhớ mãi không quên chắ c!"

"Có hay không thì mình không biế t, nhưng cậu cũng không nên vội vàng phủi sạch như thế, về nhà suy nghĩ kĩ để có được câu trả lời chính xác nhấ t đi. Gạt ai chứ đừng nên gạt mình, có biế t không hả?"

Đêm đó tôi không sao ngủ được, tôi không thừa nhận mình vẫn còn nhớ Chu Nhâ t Minh. Thực sự anh ta chưa từng là mẫu đàn ông lý tưởng của tôi, tôi cũng chẳng phải mẫu người trong mộng của anh ta. Chúng tôi ban đâ u chỉ là mô i quan hệ bạn bè thân thiế t, sau này yêu nhau cũng là vì nhiê u lý do mới bắ t đâ u. Nhưng không thể phủ nhận, những ngày tháng chúng tôi hẹn hò thật vui vẻ, hạnh phúc. Chỉ là sau này...

Nă m tră n trọc suy nghĩ, những kỷ niệm trong quá khứ cứ lâ n lượt ùa vê như những thước phim trong ký ức từ từ mở ra...

Chương 1 Cùng vui hóa cùng buồn

Đúng thế, tôi và Chu Nhấ t Minh đề `u là những kẻ khổ ải đã từng. Nhớ ngày trước, tôi có Đới Thời Phi, anh ta có Nhậm Giai, hai đứa tôi "cùng vui cùng mừng". Ai ngờ, nhanh chóng biế n thành "cùng buô `n cùng khổ". Đề `u do vận mệnh chúng tôi không tố 't, đúng là một cặp huynh muội đen đủi!

I.

Năm hai mươi lăm tuổi, tôi đã có cảm giác khủng hoảng đố i với tuổi tác của mình. Nguyên nhân là khi lang thang vào các diễn đàn trên internet, tôi vô tình đọc được một câu: "Con gái sau hai mươi lăm tuổi giố ng như chiế c bánh ga tô để qua đêm, không còn tươi ngon nữa."

Không biế t kẻ xấ u xa nào đã viế t ra câu nói tô i tệ đó mà hại tôi mấ t ngủ ba ngày ba đêm, trong đã u lúc nào cũng luẩn quẩn vấ n đề "tươi ngon hay không còn tươi ngon".

Trước khi đọc được câu nói tệ hại đó, tôi cảm thấ y mình vẫn còn trẻ trung, xinh đẹp. Tuy không hút hô `n như nụ hoa hé nở trong sương sớm nhưng dù sao cũng là một đóa hoa rạng ngời trong sắ c xuân tươi đẹp. Chỉ vì câu nói đó mà tôi chợt thấ y mình giố ng như bông hoa đẹp sắ p để n lúc héo tàn.

Nói để n vấ n đề tươi ngon thì không thể không nhặ c để n hai từ "hạn sử dụng". Trên thế gian này cái gì mà không có hạn sử dụng, quá hạn rô i muố n bán cũng chẳng ai mua. Những thứ gâ n hế t hạn cũng không còn tố t nữa. Giờ theo như câu nói tệ hại đó thì tuổi thanh xuân của tôi cũng sắ p để n ngày tàn rô i. Thông minh ra thì phải mau mau tìm "nguô n tiêu thụ", nhanh chóng tìm ai đó chịu lấ y mình. Con gái hai mươi lăm tuổi chưa chô ng khiế n người ta liên tưởng để n một cây hẹ già, nhưng nàng dâu hai mươi lăm tuổi thì lại là một cây hẹ tây đang độ xuân thì.

Tôi đã số ng vô ích hai mươi lăm năm nay, ngay cả bạn trai để có thể tiế n đế n hôn nhân cũng không có. Đại hạn ngay trước mặ t rồ i, phải làm sao bây giờ?

"Cô gái buô`n, tuổi thanh xuân să´p qua đi trong cảnh phòng đơn gố i chiế c." Rỗi rãi không có việc gì tôi lại lôi *Hô `ng lâu mộng* ra đọc, đọc để n lâ `n thứ một trăm linh một thì câu nói này đã quá gai mặ t rô `i. Quẳng cuố n sách xuố ng, tay chố ng cặ `m ngô `i thẫn thờ: Phải làm sao đây? Chị mày phải làm gì bây giờ?

Trước nay tôi không phải là đứa thích chạy theo mố t, rõ ràng nế u tinh thâ n không rệu rã thì cũng thuận theo trào lưu mà chạy theo mố t, chạy theo con đường của những phụ nữ ế rỗ i! Lấ y ai đó rỗ i cả ngày ôm cục hận trong lòng, hế t xuân thương tổn lại đế n thu đau lòng, nhìn hoa hoa không thắ m, nhìn cây cây chẳng biế c, nhìn đâu đâu cũng thấ y không thuận mắ t. Trời ơi! Thật là khổ!

Tôi khổ sở như vậy mà bố tôi cứ coi như chẳng có chuyện gì. Hễ đụng đế n vấ n đề đó là ông lại nói nhẹ như không: "Con và Chu Nhấ t Minh chẳng phải quan hệ rấ t tố t sao? Bố thấ y con và nó rấ t hợp nhau, nế u thực sự không tìm được đố i tượng nào thích hợp thì cứ yêu nó là được rồ ì."

"Anh ta... anh ta làm sao mà được! Không phải bố không biế t, con mà đi giày cao gót thì còn cao hơn anh ta."

Ông thản nhiên thố t ra một câu: "Trong mặ t phụ nữ, chẳng lẽ chiế u cao và mức độ tố t xấ u của một người đàn ông lại liên quan để n nhau?"

"Trong mặ t người khác thì con không biế t, trong mặ t con thì có liên quan."

Trước nay tôi đề `u thích mẫu đàn ông cao ráo. Trong mặ t tôi, đàn ông cao dưới một mét tám thì không thể gửi gặ m cả đời được. Ý trung nhân của tôi phải là một người cao to, đẹp trai, phong độ, phóng khoáng.

Ông nheo mắ t nhìn tôi vẻ không hài lòng. "Bố nghe nói, trong mặ t con trai, một phụ nữ tố t hay xấ u cũng liên quan để n vóc dáng của người ấ y, về mặt này hình như con cũng không có ưu thế cho lắ m."

Câu nói của ông chọc vào đúng điểm yế u khiế n tôi thấ y chán nản chẳng buô n ăn nữa. Khi dì Thạch lên gọi xuố ng ăn cơm, tôi dầu môi, lắ c đâ u, giậm chân nói: "Không ăn, không muố n ăn!"

Dì Thạch là mẹ kế của tôi, lúc tôi học đại học năm thứ nhấ t thì mẹ tôi bị bệnh rô i qua đời, ba năm sau bố tôi lấ y dì ấ y. Mặc dù khoác trên mình một nửa chức vụ của người mẹ nhưng trong mắ t tôi, dì Thạch luôn là một nàng dâu ép dạ câ u toàn. Dì ấ y mim cười khuyên nhủ: "Ít nhiê u cũng ăn một chút đi, hôm nay có món bún thịt hấ p mà con thích ăn đấ y. Dì cấ t công ra tận ao sen ở ngoại ô thành phố hái lá sen tươi về hấ p đấ y."

Mặc dù trước nay tôi không ưa người mẹ kế này cho lắ m nhưng điệ ù đó cũng không thể ngăn ăn, ngăn uố ng được. Mỗi lâ năn những món dì ấ y nấ u, tôi thường làm bộ chê bai này nọ. Nhưng nói thật, trình độ nấ u ăn của dì ấ y rấ t cừ. Về mặt này, mẹ đẻ tôi còn thua xa. Nhưng trước mặt dì ấ y, tôi luôn nói mẹ tôi nấ u ăn ngon nhấ t.

Nghe nói hôm nay dì Thạch làm món bún thịt hấ p lá sen, tôi đã chảy nước miế ng vì thèm. Đang định nhân đà này xuố ng chén một bữa no nê nhưng bố tôi không cho tôi cơ hội.

"Nó không ăn thì thôi, con gái chúng nó thích giảm béo, không ăn nhiê `u thịt. Bà đừng làm hỏng kế `hoạch ăn kiêng của nó."

Thế là món bún thịt hấ p của tôi đã tan thành mây khói. Nhưng tôi không có thời gian mà đau lòng vì nó, lời nói của bố đã thức tỉnh tôi trước một nguy cơ còn quan trọng hơn nhiề u. Trở lại phòng

riêng, đứng trước tấ m gương lớn, nghiêng trái rô i lại nghiêng phải, không thể không thừa nhận, tôi nên ăn ít thịt đi một chút, nế u không lại phát phì thêm mấ t. Sao tôi lại dễ béo như thế chứ? Cơ bản là do hô i bé chế độ ăn uố ng không hợp lý.

Từ nhỏ tôi đã rấ t béo. Hô ì đó tôi đã có biệt danh là "Bé bự". Ai cũng có thể béo, chỉ câ n bạn ăn nhiê `u.

Ngày â´y tôi ăn râ´t tô´t. Bắ´t đâ`u từ hô`i hơn một tuổi, bấ´t kể cái gì đôi bàn tay bé nhỏ của tôi có thể với được cũng đề`u cho vào miệng cả, tóm được cái gì là ăn cái â´y. Có lâ`n tôi nuô´t nhâ`m phải ba viên bi thủy tinh màu sắ´c sặc sỡ vì cứ tưởng là viên đường. Sau khi phát hiện ra, bô´ mẹ tôi vội vội vàng vàng bê´ tôi vào bệnh viện. Bác sĩ nói vâ´n đề` này cũng không đáng ngại lǎ´m, chỉ câ`n không phải là vật sắ´c nhọn thì đa phâ`n sau khi nuô´t phải, nó sẽ tự động thải ra theo đường đại tiện, bảo bô´ mẹ đưa tôi về` nhà và lưu ý khi tôi đi vệ sinh. Báo hại bô´ mẹ tôi hai ngày liê`n hôm nào cũng phải cản thận kiểm tra cái thứ không mấ´y thơm tho đó, cho đế´n khi nhìn thấ´y mấ´y viên bi mới thở phào nhẹ nhõm.

Lớn thêm chút nữa, tôi bắ t đâ u phân biệt được cái gì ăn được, cái gì không. Còn nhớ có là n mẹ tôi mua một túi đào về , treo sau cánh cửa rô i nói dố i tôi trong túi là con rắ n, dặn đi dặn lại không được đụng vào, cần thận không nó cắ n.

Thật sự bà đã đánh giá quá thấ p trí thông minh của tôi. Sau khi bà đi khỏi, tôi chăm chú nhìn cái túi một hô ìi rô ìi đoán nhấ t định không phải là con ră n. Bởi vì ră n thì phải động đậy, còn chiế c túi từ đâ ùu để n cuố ii không thấ y động tĩnh gì. Cuố ii cùng, tôi lấ y hế t can đảm kéo chiế c ghế lại gâ n rô ìi trèo lên thám thính tình hình. Khi nhìn thấ y trong túi đích thực là những quả đào chín mọng tươi ngọn, tôi vui sướng như mở cò trong bụng. Không châ n chừ gì

nữa, mỗi tay ôm một quả, tôi trèo xuố ng ghế rô i chẳng rửa ráy gì, cho tuột vào mô m ăn ngon lành.

Kế t quả là khi mẹ tôi đi làm về liề n thấ y cảnh tượng tay và miệng tôi đề u bị ngứa, khó chịu vô cùng. Trước khi ăn đào mà không rửa thì những chiế c lông tơ của nó sẽ khiế n người ta ngứa ngáy, tôi không cẩn thận nên bị dính phải. Bà vừa tức vừa lo lă ng, vừa giải quyế t vấ n đề ngứa ngáy của tôi vừa ra sức giáo huấ n tôi một trận.

Cái kiểu vớ được gì ăn nấ y như thế có thể không béo được sao? Tôi càng lớn càng giố ng cái thùng phi di động. Mặt tròn xoe, thân hình đẫy đà, bắ p tay, bắ p chân trắ ng nõn nà, mũm mĩm. Khu vực quanh nhà tôi, trai gái lớn bé, những ai biế t tôi đề u không bao giờ gọi tên tôi mà toàn gọi là "Bé bự".

Đế n tận bây giờ, Chu Nhấ t Minh vẫn hay gọi tôi như thế. Tôi nghe rấ t chướng tai, không cho phép anh ta gọi như thế nữa.

"Đừng có gọi nữa được không? Chuyện xưa như Trái đấ t rô i!"

"Vậy anh trai đổi cho em một cái tên mới nhé, gọi em là Công chúa bự đi! Cách gọi mố t nhấ t ở trên mạng bây giờ đấ y, không có ý kiế n gì chứ?"

"Bé bự" và "Công chúa bự" thì có khác gì nhau, người ta ghét nhấ t là từ "bự" mà, anh ta cố ý trêu chọc mình chứ chẳng phải vô tình. Đương nhiên, khi anh ta trêu tức tôi như thế, tôi cũng có cách khiế n anh ta phải â m ức. Anh ta gọi tôi là Bé bự hay Công chúa bự thì tôi gọi anh ta là Vi sinh vật. Bạn muố n biế t Vi sinh vật có nghĩa là gì không? Tạm thời chưa thể nói được, giữ bí mật cái đã!

Bây giờ nói một chút về cái tên Chu Nhấ t Minh này đã nhé!

Chúng tôi quen biế t nhau từ nhỏ, có thể nói anh ta là bạn thanh mai trúc mã của tôi. Hô i nhỏ, bố mẹ tôi và bố mẹ anh ta cùng làm trong nhà máy quân sự. Tính chấ t đặc thù của nhà máy quân sự là phải xây dựng trong thung lũng sâu, bao quanh là núi non, sông suố i và đương nhiên bản làng, đô ng ruộng, núi rừng cũng ở gâ n đó. Người lớn số ng và làm việc ở cái nơi khỉ ho cò gáy này đề u cảm thấ y thật tẻ nhạt nhưng đám trẻ con lại như cá gặp nước, suố t ngày giao du sơn thủy, vui mừng khôn xiế t.

Trẻ con trong khu dân cư của nhà máy rấ t nhiệ `u, đa phâ `n ham ăn, ham chơi, đó cũng là bản tính của trẻ con. Lên núi chơi chán thì lại xuố ng ruộng hái trộm đô `, rấ t nhiệ `u đứa trẻ làm việc xấ ´u này. Tấ ´t cả những nông phẩm có thể cho vào miệng cho đỡ thèm như ngô, dưa chuột, cà chua, khoai lang... do các bác nông dân quanh đó trô `ng đề `u bị ăn trộm. Dưa chuột và cà chua thì có thể ăn số ´ng, còn ngô và khoai lang chỉ câ `n nướng lên là thơm phức, đứa trẻ nào chẳng muố ´n ăn nên có hư một chút cũng chẳng sao. Tố ´p năm tố ´p ba đi ăn trộm, vừa vui lại vừa được ăn ngon.

Khi đó tôi nhỏ tuổi nhấ t nhưng gan lại không nhỏ chút nào, miệng thèm ăn thì càng chẳng sợ gì, còn dám đi theo đám trẻ lớn tuổi hơn chui vào ruộng rau ăn trộm. Lắ m khi đào được một củ khoai lang to, không chiế n lợi phẩm của ai sánh bắ ng, tôi còn tỏ ra kênh kiệu nữa chứ.

Tên câ m đâ u nhóm ăn trộm khi đó cũng rấ t ngưỡng mộ tôi, còn hùng dũng tuyên bố sẽ phong cho tôi làm "thủ lĩnh phu nhân". Tuy nhiên anh ta cũng chẳng hiểu rõ "thủ lĩnh phu nhân" có nghĩa là gì, tấ t nhiên tôi cũng không hiểu. Chỉ là thỉnh thoảng chúng tôi nghe thấ y người ta nói từ này trên vô tuyế n, hiểu mù mờ đó là vị trí cao nhấ t của nữ giới trong một bang hảo hán.

Khi đó tôi đã rấ t hạnh phúc hét lên: "A!!! Tôi được làm thủ lĩnh phu nhân rô i!" Ngày ấ y thấ y vinh dự lă m, giờ nghĩ lại thấ y thật buô n cười. Mà tên thủ lĩnh năm đó "să c phong" cho tôi làm phu nhân sớm đã di cư sang Úc. Ở bên đó kinh doanh buôn bán vài năm, anh ta cũng có một chỗ đứng vững chặ c, bây giờ đã có phu nhân chính thức, cưới hỏi đàng hoàng, con chặ c cũng vài tuổi rô ìi. Còn "thủ lĩnh phu nhân" tôi đây, sợ là mười cái đâ `u của anh ta cộng lại cũng không nhớ nổi là ai nữa.

Thời gian qua mau, mười năm, hai mươi năm đã qua. Những đứa trẻ từng cùng nhau mò mẫm ăn trộm ngày â´y giờ đa phâ`n không còn giao du với nhau nữa. Người duy nhâ´t còn lại sau khi trải qua sàng lọc là Chu Nhâ´t Minh vẫn tiế´p tục làm bạn tôi. Trước tiên là do tuổi tác chúng tôi tương đô ng, sau là "ngưu tâ`m ngưu, mã tâ`m mã".

Bang "lục lâm hảo hán" năm đó tính ra chỉ có tôi và Chu Nhấ t Minh là nhỏ tuổi nhấ t, anh ta lớn hơn tôi ba tháng, còn lại đề `u là đàn anh hơn tôi ít nhấ t cũng vài tuổi, nế u không cũng chẳng thể đem hai đứa vă t mũi chưa sạch như chúng tôi đi ăn trộm. Sau này, bọn họ lớn lên rô `i trưởng thành, nhấ t là sau khi vào trung học, ai cũng ra vẻ đàn anh, không thèm chơi với hai đứa học tiểu học miệng còn hơi sữa như chúng tôi. Tôi và Chu Nhấ t Minh liề `n trở thành đô `ng minh, không sợ thân cô thể ´ cô, tiế ´p tục bị những bắ ´p ngô căng, những trái dưa chuột non ngọt, những quả cà chua chín mọng... vẫy gọi. Chúng tôi còn mở rộng phạm vi hoạt động ra những nhà trô `ng cây ăn quả như nhọ, lựu... nữa.

Có rấ t nhiề u hộ gia đình trô ng lựu nhưng tiế c là chúng chỉ thích hợp để ngă m chứ không hợp để ăn. Đế n kỳ ra hoa, cây rực đỏ như mặt trời ló rạng buổi bình minh nhưng đế n mùa ra quả, trái lại nhỏ đế n tội nghiệp, chẳng to hơn quả trứng gà là mấ y, mùi vị cũng không hấ p dẫn, ăn còn kém xa nho.

Ở đó khi ấ y chỉ có hai hộ gia đình trô `ng nho, trong đó một hộ nuôi con chó mực rấ t to để trông nhà. Hai đứa tôi đề `u sợ phát khiế p, không dám dây vào con thú lông đen có bộ răng nanh sắ c nhọn đó. Ngược lại, hộ gia đình kia không nuôi chó nên đã trở thành đố i tượng trọng yế u để chúng tôi tấ n công.

Bang "lục lâm hảo hán" chúng tôi từ lâu đã kế t luận rô ì, tôi và Chu Nhâ t Minh là tay "bắ t gà trộm chó" cừ khôi. Khi đi ăn trộm nho, chúng tôi rấ t thông minh chọn thời gian gây án là trong khoảng từ một để n hai giờ chiế ù, thời điểm này mọi người đề ù ngủ trưa, nguy cơ bị "bắ t về `quy án" sẽ ít hơn. Thủ pháp gây án của chúng tôi là một đứa làm thang cho đứa kia hái, bởi vì giàn nho thường được bắ c khá cao, một đứa cao lớn cũng với không tới, hai đứa cõng nhau thì may ra túm được vài chùm rủ xuố ng.

Một cậu bé và một cô bé cùng nhau đi hái trộm nho, đúng ra thì con trai phải làm thang cho con gái nhưng bấ t hạnh thay, Chu Nhấ t Minh không thể cõng một Bé bự như tôi, thể nên tôi đành phải làm thang cho anh ta. Thành thật mà nói, thể trọng của tôi thích hợp làm thang hơn.

Cứ như thế, chúng tôi cùng nhau đi trộm ngô, trộm dưa chuột, cà chua, khoai lang, lựu và nho... Những "đô` ăn trộm" này đã hế t sức củng cố tình bạn của chúng tôi, trải qua một thời gian dài "kê` vai sát cánh chiế n đấ u", "tình hữu hảo" của tôi và anh ta lớn lên từng ngày. Cho đế n tận bây giờ, tôi và anh ta vẫn là anh em bạn bè tố t của nhau.

Vì tôi và Chu Nhấ t Minh là đôi thanh mai trúc mã lớn lên bên nhau, giờ lại să p phải đố i mặt với tình trạng trai già gái ê nên bố tôi mới có ý nghĩ hão huyê n ră ng nê u tôi thực sự không kiế m được đố i tượng nào phù hợp thì cứ lấ y anh ta làm chỗ dựa nửa đời còn lại là được.

Đương nhiên tôi không chịu, Chu Nhấ t Minh cũng thể . Tiêu chuẩn của anh ta còn cao hơn tôi gấ p bội. Anh ta thường phao tin, nế u không phải tuyệt sắ c giai nhân thì nhấ t định không lấ y.

Tôi cũng từng vì thể mà chế giễu anh ta: "Anh mà cũng đòi lấ y tuyệt sắ c giai nhân, đừng có nặ m mơ giữa ban ngày!"

Anh ta còn nói vẻ tình ý sâu xa: "Con người ai chẳng có ước mơ, anh trai là người có tham vọng lớn mà."

Vê mặt này, Chu Nhấ t Minh có tham vọng cao xa, còn lý tưởng của tôi cũng "đẫy đà" như dáng người. Tôi luôn hy vọng mình có thể gặp được một người có tư chấ t tố t như chàng hoàng tử bạch mã, chỉ là không nói ra thôi. Cơ mà, chàng hoàng tử bạch mã của tôi, chàng đang ở đâu, đang ở đâu vậy? Nhanh nhanh xuấ t hiện đi!

Tôi đang ngô i máy tính chăm chú lên kế hoạch giảm béo thì Chu Nhâ t Minh gọi điện. Thấ y tên anh ta hiện lên trên màn hình điện thoại, bực mình vì bị làm phiê n nên vừa bấ m nút nghe tôi đã mở miệng quát tháo: "Có chuyện gì? Nói nhanh lên, đang bận, không có thời gian nói chuyện với anh đâu!"

Anh ta nói làm tôi phát cáu: "Du côn!"

Tôi ghét nhấ t anh ta gọi tôi là Bé bự, thứ hai là du côn, thể nên lập tức không khách khí hét lên: "Ai là du côn, ai là du côn? Anh còn gọi tôi là du côn nữa thì tôi sẽ gọi anh là lưu manh!"

Anh ta chẳng quan tâm, tiế p tục nói: "Du côn, em không câ n phải hung tọn như thế, tâm hô nyế u đuổ i của anh trai vừa bị tổn thương đây này."

Tôi đúng là xấ u tính, vừa nghe nói anh ta bị tổn thương một cái tinh thấ n phấ n chấ n hẳn lên, cười hi hi, ha ha. "Anh bị tổn thương hả? Chấ c lại đi xem mặt chứ gì?"

Chu Nhấ t Minh giố ng tôi, đã để n tuổi lập gia đình từ lâu mà vẫn chưa kiế m được ai. Đố i với chuyện này, mẹ anh ta còn số t ruột hơn bố tôi nhiề u, nhờ vả bạn bè khắ p nơi tìm đố i tượng giúp anh ta. Tháng trước, anh ta còn phải đi xem mặt hai lâ n, nhưng đáng tiế c cũng chỉ gặp một lâ n rô i thôi.

"Đúng thể, lại đi xem mặt! Kế t quả là thật sự bị tổn thương để n lòng tự trọng! Cô ta ngô i chưa được năm phút đã kiế m có bỏ đi mâ t. Mẹ kiế p, chẳng lẽ anh trai kém cỏi để n thể sao? Cũng có thấ p lă m đâu! Cô ta mặt mũi tuy trắ ng trẻo nhưng hai bên số ng mũi đâ y tàn nhang, cứ như thể đổ cả lọ vừng lên mặt ấ y. Anh trai cũng chẳng thích cô ta. Định lịch sự ngô i thêm một lúc rô i đi, dù sao người ta cũng là con gái, giữ cho người ta chút thể diện, ai dè cô ta lại bỏ rơi anh trước. Em nói xem thể có đau không?"

Tôi cười ha ha, nói: "Thì anh đừng đi xem mặt nữa. Nhấ t Minh, anh phải biế t là dáng dấ p anh chẳng cao to gì cho lắ m, â n tượng đâ u tiên sẽ rấ t khó vượt qua."

"Mẹ kiế p, sao con gái bây giờ lại như thế? Con trai không cao thì làm sao? Không bao giờ nghe câu "chặ t lấ y cái tinh hoa, bỏ đi cái rác rưởi" à?"

"Đúng đúng, chấ t lấ y cái tinh hoa, anh Nhấ t Minh lại là tinh hoa của tinh hoa. Em cũng đang nghĩ cách giảm béo đây, xem có giảm còn khoảng năm mươi cân không, như vậy em cũng có hy vọng trở thành tinh hoa rồ ì."

"Bé bự, em lại định giảm cân à? Bao nhiều năm nay thử đi thử lại rô`i, không thâ´y mệt à?"

"Không mệt, em muố n dâ n trở thành một tuyệt sắ c giai nhân."

Anh ta nói như hấ t gáo nước lạnh vào mặt tôi: "Em mà cũng đòi làm tuyệt sắ c giai nhân..."

Tôi không muố n nghe những lời làm nhụt chí, lập tức tắ t máy để chặn họng anh ta rô ì tiế p tục kế hoạch giảm cân của mình. Tôi biế t mình còn kém xa "tuyệt sắ c giai nhân".

Dung mạo của tôi cũng chỉ xế p vào hạng trung bình khá. Nế u quay lại thời nhà Đường thì vớc đáng của tôi còn có vài phâ n sánh

với giai nhân tuyệt sắ c, vì dẫu sao cũng là kiểu "châu tròn ngọc sáng".

Tôi thích cụm từ "châu tròn ngọc sáng" này, tôi yêu những ai hình dung vê `vóc dáng của tôi như vậy, tôi rấ t ghét người ta nói tôi "béo".

Tuy không phải là tuyệt sắ c giai nhân nhưng tôi lại có cái tên rấ t mỹ miê `u. Mẹ tôi khi còn trẻ rấ t thích đọc tiểu thuyế t lãng mạn của Quỳnh Dao nên đã đặt cho tôi cái tên rấ t giố ng phong cách của Quỳnh Dao. Bố tôi họ Yên, đă `ng sau cái họ lịch sự tao nhã này, bà đã ghép tên hai từ "Phiên Phi" - Yên Phiên Phi (2).

Công bă ng mà nói, cái tên mẹ tôi đặt khá hay. Ba từ đó kế t hợp với nhau giố ng như một bức tranh thơ mộng vậy. Có điể u một nha đã u béo bự như tôi mà được gọi bă ng cái tên này, không khỏi khiế n người ta có cảm giác người không xứng với tên.

Hô ìi nhỏ tôi không cảm thấ y gì, sau này lớn lên mới thấ y cái tên này thật phiê `n phức. Nhấ t là sau khi lên trung học, một vài nam sinh trong trường mới nghe tên chưa thấ y mặt thì đề `u mơ tưởng hão huyê `n, để n khi tận mặ t nhìn thấ y lại tỏ ra vô cùng thấ t vọng: "Cô ấ y là Yên Phiên Phi sao? Thân hình như thế thì bay sao nổi."

Nghe được câu này, tôi thấ y rấ t buô n, chỉ là không nói ra mà thôi. Dẫu sao một cô gái mười mấ y tuổi cũng không thể quá ghê gớm, tỏ ra là một người không có giáo dục được. Nế u là hô i học tiểu học thì tôi đã cho họ một trận rô i.

Vì thân hình béo ú nên sau khi vào tiểu học tôi bắ t đâ u bị người ta chê cười, còn gán cho tôi không ít những biệt danh khiế m nhã như "con lợn béo"... Tôi là đứa có tính "chó cậy gâ n nhà, gà cậy gâ n chuô ng" điển hình, trong môi trường quen thuộc thì xưng hùng xưng bá nhưng hễ đế n chỗ xa lạ thì lại nhát như thỏ đế . Thế nên khi mới

vào trường tiểu học, bạn bè có trêu chọc thế nào tôi cũng không dám nói gì, chỉ ngậm ngùi mặc cho người ta bắ t nạt.

Vê sau có là n tôi bị một nam sinh trong lớp trêu để n mức lòng tự trọng bị tổn thương, không thể chịu được nữa. Tôi muố n quyế t đấ u "một trận số ng còn" với cậu ta nhưng sợ một mình không đấ u lại được, liê n nghĩ ngay để n Chu Nhâ t Minh, người đã từng cùng tôi "kê vai sát cánh chiế n đấ u" nơi đô ng ruộng mênh mông, tôi chạy ngay sang lớp bên cạnh câ u cứu anh ta "chi viện tác chiế n".

Chu Nhấ t Minh đô ng ý hỗ trợ ngay. Anh ta đi cùng tôi về lớp học, chỉ về phía cậu bạn đã chế giễu tôi, nói: "Em cứ xông lên, đừng sợ không đánh lại được nó, cứ đè bẹp nó cho anh!"

Được anh ta "xúi giục", tôi tràn đâ y khí thế xông lên, thoáng cái đã vật cậu ta ngã bổ nhào xuố ng đấ t rô i đánh cho một trận no đòn, những nă m đấ m vung tới tấ p. Tên nam sinh đó bình thường cũng xưng hùng xưng bá lă m, lâ n đó bị tôi đánh, la khóc inh ỏi.

Chu Nhấ t Minh căn bản không giúp gì, chỉ đứng một bên vỗ tay cổ vũ: "Đánh hay lắ m, đánh quá đỉnh, đánh để n mức con chó con phải kêu gâu gâu."

Trong trận ẩu đả đó tôi đã giành "thế áp đảo" và thắ ng lợi hoàn toàn. Mặc dù cậu bạn đó khóc sướt mướt chạy đi mách thâ `y, làm kinh động để n các bậc phụ huynh, sau khi về `nhà, tôi bị mẹ phạt quỳ xuố ng tấ m ván giặt quâ `n áo nhưng cuộc ẩu đả đã giúp uy thế của tôi trong lớp học tăng cao, không ai dám chế nhạo tôi béo ị nữa, bă `ng không tôi mà tức lên thì bọn họ chỉ có nước đi đời nhà ma. Cân nặng của tôi là khuyế t điểm nhưng đô `ng thời cũng là ưu thế ´, không tin thì cứ để ´n mà xem, xem tôi vật cậu ta ngã rô `i cưỡi lên đấ ´m đá thể ´ nào.

Thời tiểu học không kiêng ky chuyện cưỡi lên người bạn nam để đánh, chứ lên trung học rô ì tôi chẳng dám ngang ngược như thế nữa. Ngày â y vì rấ t nhiê ù lý do, tấ t cả các nhà máy được xây dựng vào những năm 90 đề ù di dời đi nơi khác, cũng phải mấ t vài năm để di chuyển toàn bộ để n các tỉnh ly, giáp ranh với nhà máy lớn ở thành phố . Bố mẹ tôi là những công nhân thuộc tố p cuố i cùng rời nhà máy cũ, năm đó vừa vặn tôi tố t nghiệp cấ p một nên theo bố mẹ chuyển lên tỉnh học trung học.

Vào môi trường khác, là lính mới nên tôi lại bị lép vế . Ở đây, dẫu gì cũng là địa bàn của người ta, học sinh thành thị ai nấ y đề `u như những chú chim công, còn tôi chẳng khác gì con chim sẻ, đâu dám đô ´i đâ `u với bọn họ. Cho nên khi bọn con trai trong lớp trêu tôi béo, tôi không dám đâ ´u lại bọn họ, đành ra sức ăn kiêng, ra sức giảm béo.

Ăn kiêng, giảm béo là một việc vô cùng gian khổ, hiệu quả lại rấ t thấ p. Thức ăn hã ng ngày chủ yế u là rau củ quả nhưng cũng không dám ăn nhiê u, đói để n mức mặt mũi tái xanh tái mét mà cũng chỉ giảm được hai cân.

Cô´ gắ´ng được một tuâ`n thì thực sự không thể chịu được nữa, tôi ăn một bữa no nê, sau đó đứng lên bàn cân cân thử. Hic, khó khăn lắ´m mới giảm được hai cân, giờ lại tăng cân rô`i.

Bực mình quá! Tấ t cả thành công cố c rồ i, không giảm béo giảm biế c gì nữa! Muố n ăn thì ăn, muố n uố ng thì uố ng, cái cân nặng bỏ đi này thích thể nào thì thể ấ y. Còn những lời trêu chọc của đám nam sinh kia thì tạm thời coi như gió thoảng bên tai là xong.

Thân hình tôi bây giờ so với ngày â´y đã gâ`y đi râ´t nhiê`u rô`i. Ngày trước tôi như cái thùng phi di động, vê` căn bản là không có eo. Nhiê`u lâ`n thử giảm béo nhưng lâ`n nào cũng bỏ dở giữa chừng. Sau này có thể gâ`y được một chút là "nhờ" hai lâ`n thi vào đại học.

Sau khi thi rớt đại học là n thứ nhấ t, áp lực tâm lý không còn mặt mũi nào nhìn các bậc phụ huynh đã khiế n tôi gâ y đi trông thấ y. Áp lực càng lớn khi lựa chọn ôn thêm một năm rô i thi lại, năm đó tôi lao vào học như điên! Trong khi dố c sức nâng cao thành tích học tập thì không ngờ tôi cũng vì thể mà gâ y đi. Lâ n này vô tình lại giảm béo thành công.

Tuy bây giờ nói là gâ y hơn ngày trước nhưng thân hình cũng chưa được thon thả cho lă m, vẫn có thể nói là "châu tròn ngọc sáng" hay đâ y đặn. Đây đê u là những từ tôi thích nghe.

Dì Thạch biế t tôi rấ t nhạy cảm về khoản này nên trước mặt tôi không những không bao giờ nhắ c đế n từ "béo" mà ngay cả những từ có liên quan như "mập", "to" cũng tuyệt đố i không nhắ c đế n. Dì còn hay nói các cô gái phải đâ y đặn một chút mới đẹp, giố ng như một trái đào tươi ngon mọng nước. Nghe dì â y nói mấ y câu này, tôi làm như không nghe thấ y nhưng trong lòng cảm thấ y rấ t dễ chịu.

Chiểu theo kế hoạch giảm béo đã vạch ra, tôi một là n nữa hạn chế ăn uố ng bă ng cách ăn chay và ăn ít bữa, phố i hợp dùng thuố c giảm béo, tranh thủ hiệu quả của việc "làm ít công to". Uố ng thuố c giảm béo ngày đã `u tiên đã khiế n tôi gặp rặ c rố i lớn. Đó có phải là thuố c giảm béo thật không đấ y? Cứ như thuố c xổ vậy. Cả buổi sáng liên tục chạy như ma đuổi vào nhà vệ sinh như thể muố n đóng đô ở đó.

Cô giáo Lý, đô ng nghiệp của tôi, hỏi: "Cô giáo Yên bị bệnh à?"

Tôi trả lời một cách yế u ớt: "Không phải, là do tôi uố ng thuố c giảm béo."

"Cái gì? Cô cũng uố ng thuố c giảm béo à? Cái đó không thể uố ng tùy tiện được đâu, cần thận không lại mang vạ vào thân. Cô em chô ng tôi cũng vì uố ng thuố c giảm béo mà bị rố i loạn tiêu hóa,

phải nă m viện mấ t nửa tháng đấ y. Cô cũng có béo lă m đâu, uố ng cái thứ ấ y làm gì cho hại người."

Cô giáo Lý dọa một trận phát khiế p làm tôi không dám uố ng nữa. Hộp thuố c giảm béo này rấ t đấ t nhưng tạm thời phải dừng lại thôi, nế u không, tôi cũng phải nhập viện mấ t. Tôi chỉ muố n đấ u tranh với thân hình của mình chứ không muố n làm vật hy sinh.

Đế n giờ ăn trưa, tôi lê đôi chân không còn chút sức lực xuố ng căng tin lĩnh suấ t ăn, đây là một trong những nhiệm vụ của tôi. Tôi làm việc ở một trường mã m non thực nghiệm của tỉnh, chức vụ của tôi là giáo viên đời số ng. Những người mới tố t nghiệp như tôi khi vào trường đê u bị phân làm giáo viên đời số ng, chuyên phụ trách việc nấ u cơm, rửa bát, cho bọn trẻ ăn, rửa mặt, rửa tay, không ngoại trừ cả việc chùi đít cho chúng nữa; còn giảng bài, dạy múa, dạy hát phải là những giáo viên có thâm niên mới được đảm đương trọng trách này.

Nói thật, tôi cũng chán lă m, học mấ y năm sư phạm ra trường lại phải đi chùi đít cho bọn trẻ, có cảm giác như "tài năng bị vùi dập" vậy.

Hơn nữa, lúc đầ ù thi vào trường sư phạm, chuyên ngành tôi chọn không phải là giáo viên mã m non, do nhà trường tự điể ù chuyển dựa theo điểm thôi. Thật trở trêu, tôi là đứa không thích chơi với trẻ con thì trời xui đấ t khiế n thể nào lại học đúng khoa Giáo dục mã m non. Hơn nữa, chuyên ngành này còn ảnh hưởng lớn đế n quá trình phát triển tâm lý của tôi nữa chứ.

Trường đại học sư phạm vố n nhiệ `u nữ hơn nam, âm thịnh dương suy, chúng tôi học khoa Giáo dục mâ `m non còn không có một mố ng nam nhi, mọi người đặt cho lớp tôi biệt danh là "đàn vịt giời". Tuy trong lòng mong muố nở khuôn viên trường đại học - trên cái sân khấ 'u này, tôi sẽ diễn một bộ phim tình yêu lãng mạn nhưng có

đố t đèn lô ng cũng không sao tìm được một nam diễn viên chính phù hợp để cùng bước lên sân khấ 'u. Sự mấ 't cân bă `ng nghiêm trọng giữa tỷ lệ nam nữ khiế 'n những nam sinh có điể `u kiện tố 't một chút đề `u bị tranh giành rấ 't kịch liệt. Tôi vừa không có khuôn mặt thiên thấ `n lại sở hữu một thân hình ma quỷ, sao có thể mở một con đường máu giữa đám mỹ nữ để ôm một chàng trai tuấ 'n tú trở về `?

Chịu đựng để n khi tố t nghiệp đã không dễ dàng gì nhưng sau khi vào trường mâ m non thực nghiệm làm việc, tôi mới thấ y tình hình còn khiế n người ta ngán ngắm bội phâ n. Ngày nào cũng số ng cùng đám con nít vấ t mũi chưa sạch, đô ng nghiệp để n chín mươi chín phâ n trăm là nữ, lớn bé, già trẻ đủ cả, duy nhấ t chỉ có bác Từ bảo vệ là nam - "mì chính cánh" giữa "bâ y vịt giời". Nhưng tấ t nhiên, "mì chính cánh" này có đem tặng không tôi cũng không nhận được. Hi hi!

Tại sao tôi số ng để n hai mươi lăm tuổi rố i mà vẫn một mình lẻ bóng, ngay cả một người bạn trai có thể tính chuyện hôn nhân cũng không có? Bạn thử nhìn xem, trong phạm vi đời số ng sinh hoạt và môi trường làm việc của tôi, có thể tìm đâu ra chứ? Dù sao cũng không thể câ m dây thừng đi ra phố , thấ y đố i tượng nào vừa mặ t, không nhiệ u lời liệ n trói đem vệ bái đường thành thân ngay được.

Khi vào căng tin nhận suấ t ăn, tôi nhìn thấ y La Lợi, cô bạn đô ng nghiệp vào cùng đợt với tôi, bị cô giáo Mai cùng lớp kéo vào một góc thì thấ mgì đó, cô ấ y cười thẹn thùng, mặt từ tră ng chuyển sang đỏ ửng. Chỗ cửa phát đô ăn, nhân viên căng tin đã chuẩn bị xong phâ năn cho bọn trẻ lớp cô ấ y, đang cao giọng gọi người đế n lấ y. La Lợi và cô giáo Mai cùng đi đế n, tới cửa vẫn còn tiế p tục trao đổi. Mặc dù nói rấ t nhỏ nhưng khi lại gâ n, tôi vẫn nghe được hai câu đổ i thoại.

"Tiểu La, chúng ta chố t như vậy nhé, tố i mai gặp nhau ở nhà hàng Tiế u Giang Nam."

"Vâng a, cô giáo Mai!"

Có vẻ như cô giáo Mai muố n mời La Lợi đi ăn. Có điể `u tôi thấ y thắ ´c mặ ´c là, một giáo viên thâm niên sao phải mời một lính mới đi ăn? Phải ngược lại mới đúng chứ? Mấ ´y hôm sau nghe tin mới vỡ lẽ, thì ra cô giáo Mai giới thiệu cậu em họ mới tố ´t nghiệp thạc sĩ cho La Lợi, hẹn gặp ở nhà hàng Tiế ´u Giang Nam, trai tài gái sắ ´c vừa gặp đã yêu. Vụ mai mô ´i khá thành công, trong phút chố ´c đã trở thành câu chuyện được mọi người trong trường ca ngợi.

Được lắ m! Hai người vào trường làm việc cùng lúc, La Lợi còn kém tôi một tuổi, vậy mà cô ấ y lại được đô ng nghiệp giới thiệu cho một bạn trai điề u kiện quá tố t như thể . Còn tôi? Tại sao không ai giới thiệu đô i tượng giúp tôi vậy? Buô n quá! Thật sự buô n quá đi!

May là mấ t cái này được cái khác! Hôm đó, tôi buổ n bã trở về nhà, dì Thạch cẩn thận để n thăm dò ý tứ của tôi, một vị đô ng nghiệp cũ của dì ấ y có cậu cháu trai mới học tiế n sĩ ở Mỹ về , trước mã t được mời vào làm việc tại một công ty thuộc tập đoàn nào đó trên thành phố , năm nay hai mươi tám tuổi, muố n tìm một người thích hợp để tiế n tới hôn nhân, không kén chọn gì nhiề u, chỉ cầ n một cô gái tố t tính tố t nế t là được.

"Phiên Phi à, dì thấ y điể `u kiện của cậu ấ y cũng được, muố n giới thiệu cho con. Nế u con đô `ng ý, đợi cuố i tuầ `n cậu ấ y từ thành phố quay về `, dì sẽ thu xế p một bữa cơm thân mật để hai đứa gặp nhau, được không?" 3.

Lâ n đâ u tiên đi xem mặt, đố i tượng lại là người từ bên kia đại dương trở vê , điể u đó khiế n tôi coi lâ n xem mặt này hế t sức quan trọng.

Mặc dù thời buổi bây giờ, đi nước ngoài về không còn quá giá trị như trước nữa nhưng đố i với một giáo viên quèn suố t ngày chỉ luẩn quẩn bên đám trẻ, cơm bưng nước rót, cho ăn, chùi đít như tôi thì đó cũng là nhân vật đáng giá rồ i. Việc người ta tố t nghiệp tiế n sĩ ở Mỹ về không thể không khiế n một đứa phải hai là n thi đại học mới đỗ và khó khăn lắ m mới vào được một trường đại học hạng hai như tôi tự cảm thấ y mình thấ p kém.

Để không khiế n mình có cảm giác thấ p kém, tôi lặng lẽ chuẩn bị cho buổi gặp mặt dù vẻ ngoài vẫn tỉnh bơ như không.

Tôi luôn tỏ ra buổi hẹn này chẳng có gì quan trọng, không vì thế mà phải sắ m thêm quâ n áo, giày dép mới. Thực tế, tôi đã lén lút bỏ ra hai trăm tệ mua một bộ đô lót định hình hàng hiệu, buổi tố i, trố n trong phòng mặc thử. Bộ đô lót chật đế n mức khiế n tôi nhăn nhó mặt mày nhưng bù lại eo cũng nhỏ hơn được đế n mười phân. Eo nhỏ hơn một chút khiế n đường cong của cơ thể cũng lộ rõ, nhìn thân hình có phâ n thướt tha trong gương, tôi dương dương tự đấ c.

Hình thể tạm ổn, tôi quay sang giai đoạn chăm sóc da. Thực tế da của tôi rấ t đẹp, đó là điểm tôi tự hào nhấ t. Thường con gái mũm mĩm một chút thì da dẻ lại là ưu thế, vừa trắ ng vừa mịn màng, giố ng bát đậu hũ tươi ngon, trắ ng mịn vừa xay xong.

Chu Nhấ t Minh cũng vì thể mà nhiệ u là n có ý xấ u muố n véo tôi. "Em để anh trai véo một cái thử xem có mê m mại để n mức

véo được ra nước không."

Đương nhiên không thể để anh ta hời như thế được, tôi đạp anh ta một cái rô i nói: "Cút xéo! Tên tiểu tử này, xéo ngay cho người ta nhờ!"

Da dẻ tôi vố n không phải là vấ n đề nhưng mấ y hôm nay có lẽ do bị nhiệt nên sáng sớm vừa thức dậy, nhìn vào gương đã thấ y trên trán mọc vài cái mụn nhỏ. Tuy có vài cái và chúng rấ t, rấ t nhỏ nhưng nhìn vẫn ngứa mắ t.

Ngày mai đi xem mặt rô`i, cái mặt tôi bây giờ chính là thời điểm then chố t "nuôi quân ba năm dụng một giờ", không thể để xảy ra sai sót được. Vì vậy hôm nay, sau khi tan làm, tôi đã nhanh chóng đế n thẩm mỹ viện để làm một loạt dịch vụ chăm sóc da.

Từ thẩm mỹ viện đi ra, sắ c trời đã ngả sang màu hoàng hôn. Tôi đang chuẩn bị leo lên "con ngựa sắ t" yêu quý của mình - thực ra chỉ là chiế c xe đạp điện - để về `nhà thì sửng số t khi phát hiện ra chiế c xe yêu quý của tôi không cánh mà bay. Không phải thế chứ? Tôi đã từng làm mấ t một "con ngựa sắ t" yêu quý rồ `i, đây là con thứ hai, chẳng lẽ lại bị mấ t trộm? Tôi sắ p ứa nước mắ t.

Những tên trộm xe thời nay thật lợi hại! Chẳng nói gì tôi, cô giáo Lý, đô `ng nghiệp của tôi, cũng bị mấ t một cái xe máy, hai cái xe đạp điện rô `i, trong đó có một chiế c mua vê ` đi chưa được ba ngày đã không thấ ´y bóng dáng đâu, xe càng mới càng dễ mấ ´t. Cô ấ ´y vừa mua một cái mới, đi mà cứ nơm nớp lo sợ, thường đế ´n văn phòng than thở: "Thời buổi này, đi xe mới cứ như chở con thơ, không cẩn thận là mấ ´t như chơi."

Xe không còn, tôi đang định hỏi thăm tổ tiên tên trộm đã lấ y xe của tôi thì bỗng nhiên phát hiện ra phía bên trên chỗ để xe có dòng chữ viê t bă ng phâ n. Cúi xuố ng đọc chăm chú, hóa ra không phải

bị ăn trộm mà là bị ban Quản lý đô thị dă t đi rô i. Lý do là để xe bừa bãi, bă t tôi phải để n bãi đỗ xe XXX nhận xe, nộp phạt. Bực mình quá đi!

Tôi thừa nhận xe của mình không để đúng vị trí nhưng lúc đó trong bãi đỗ xe đã chật ních, xe của tôi thực sự không lách vào được nữa, đành phải dựng sát vạch ngăn cách. Thật đen đủi!

Lôi điện thoại ra, tôi vội vàng gọi cho Chu Nhấ t Minh: "Xe của em bị ban Quản lý các anh dắ t đi rô ì, bắ t em phải để n bãi đỗ xe XXX lấ y xe, nộp phạt. Em không có tiế n nộp phạt, anh đi lấ y hộ em nhanh lên!"

Tên tiểu tử Chu Nhấ t Minh này, từ cái tên gọi cũng đủ thấ y bố mẹ anh ta kỳ vọng vào cậu con trai độc nhấ t để n thể nào. Hy vọng anh ta có thể "nhấ t minh kinh nhân (3)", tài năng xuấ t chúng. Đáng tiế c là, ý muố n chủ quan thì thật hoàn hảo nhưng thực tế khách quan lại không chiế u lòng người, anh ta số ng hai mươi lăm năm trên đời nhưng vẫn chưa thấ y có gì đặc biệt, không có gì gọi là "nhấ t minh kinh nhân" cả.

Thi đại học năm đâ `u tiên, cả tôi và Chu Nhấ 't Minh đề `u bị trượt. Anh ta không ôn tiế p bởi vì thành tích học tập quá kém, có ôn lại cũng chẳng ăn thua. Bố mẹ anh ta quyế t định cho anh ta đi bộ đội, sau khi xuấ 't ngũ trở về `, bố anh ta lúc ấ 'y đang làm kỹ sư đã cố gặ ng huy động các mố i quan hệ của mình để nhét anh ta vào ban Quản lý đô thị. Biế 't bao nhiều sinh viên tố 't nghiệp ra trường không xin được công việc nào tử tế ', vậy mà tên tiểu tử này mới tố 't nghiệp cấ 'p ba đã được vào biên chế ' nhà nước, tôi thường nói anh ta là loại "mèo mù vớ cá rán".

Chu Nhâ t Minh không lôi thôi liê n đô ng ý ngay: "Được, nhưng hôm nay anh bận rô i, đang ở nhà bạn ăn cơm. Ngày mai anh sẽ đi

lấ y xe rô i mang vê tận nhà cho em."

Có người quen tố t thật đấ y, sáng hôm sau Chu Nhấ t Minh đã mang "con ngựa yêu quý" về cho tôi, lại còn đòi thưởng nữa chứ.

"Anh trai vì em mà mấ t hai trăm tệ tiế n phạt, buổi trưa nấ u món gì ngon ngon cho anh ăn đi!"

Tôi chẳng rỗi để mời anh ta ăn cơm. "Anh nói hay nhỉ, nhà em không phải là nhà hàng của anh. À phải rô `i, anh mà cũng lo không có cơm ăn sao? Các anh muố n tác oai tác quái ở đâu chẳng được, chỉ câ `n vào bâ ´t kỳ nhà hàng nào trong địa phận quản lý của mình rô `i ngô `i xuố ng nói, hôm nay không còn đường kiế m cơm thì ông chủ tự khă ´c hiểu là phải dọn một bữa thịnh soạn lên mời anh."

Chu Nhâ t Minh cười hì hì, nói: "Anh trai là người tố t, không làm chuyện thấ t đức như thế đâu."

Tôi cũng biế t Chu Nhấ t Minh không làm những chuyện như thế, chẳng qua chỉ muố n trêu anh ta một chút thôi.

Thời buổi bây giờ, hình tượng nhân viên ban Quản lý đô thị trong mặ t người dân chẳng có gì tố t đẹp, ai ai cũng than phiê n, oán thán. Trên mạng còn có một câu châm biế m thế này: "Cho tôi ba nghìn nhân viên ban Quản lý đô thị, tôi có thể tiêu diệt cả Trái đấ t."

Câu nói này đương nhiên là phóng đại, nhưng phóng đại một cách rấ t hình tượng và sinh động. Tôi đã từng đem câu này ra để trêu Chu Nhấ t Minh: "Anh Nhấ t Minh, nghệ của anh có tiể n đô thật đấ y. Ba nghìn nhân viên ban Quản lý đô thị có thể tiêu diệt được cả Trái đấ t, còn lợi hại hơn cả dũng sĩ Hesman."

Anh ta không chịu thua. "Vậy thì trong đội ngũ ba nghìn người đó chắ chắ n không có anh, nế u không nhấ t định sẽ hỏng hế t đại

Câu nói này thì tôi tin một trăm phâ n trăm.

Còn nhớ sau khi Chu Nhấ t Minh chính thức xin được vào ban Quản lý đô thị, bố mẹ anh ta đặc biệt làm vài mâm để ăn mừng. Tôi và bố tôi cũng đế n. Hôm đó mẹ anh ta dặn đi dặn lại anh ta trước mặt khách khứa: "Sau khi làm nhân viên ban Quản lý đô thị, con phải thực thi đúng pháp luật, không được làm điề u xã ng bậy. Đố i với những tiểu thương, những cửa hàng nhỏ phải biế t giữ hòa khí, không được giố ng như bọn cường hào, ác bá, giẫm đạp, hấ t tung sạp hàng của họ, bọn họ buôn bán, làm ăn nhỏ để kiế m miế ng ăn không dễ dàng gì. Có biế t không hả?"

Có một người me tố t bung như thế, Chu Nhấ t Minh có muố n trở thành một nhân viên ban Quản lý đô thị xấ u cũng không được. Anh ta được phân vào làm ở khu vực quảng trường Văn hóa thành phố , phạm vi quản lý gâ n mấ y con đường có nhiệ u cảnh quan và một công viên. Nói chung, mỗi ngày anh ta làm việc trên phố hơn sáu tiế ng, phải liên tục ngó trái, ngó phải như con thoi, nhìn xem có hộ kinh doanh nào vượt quá ranh giới không, quảng cáo có bấ t hợp pháp, có la n chiế m lòng đường không, có giả y phép đăng ký kinh doanh không... Ngoài ra, còn phải phố i hợp với rấ t nhiệ u ngành khác cùng thực thi pháp luật, ví dụ như ngành công nghiệp, ngành kiế n thiế t đô thị, giao thông vận tải, môi trường đô thị... Khi thực thi nhiệm vụ, anh ta không bao giờ hấ t đạp sạp hàng của người ta, chủ yế u là cố gặ ng thuyế t phục và giáo dục họ. Trừ trường hợp nghiêm trọng như nói mãi không chịu sửa hay liên quan để n các ngành khác câ n phải phố i hợp, anh ta mới ra tay tịch thu những hàng hóa bấ t hợp pháp.

Đôi khi Chu Nhấ t Minh cũng cảm thấ y đau đâ u bởi đó là công việc không dễ dàng gì khi phải đố i diện với việc thực thi pháp luật ở

thế yế u, đố i với những sạp hàng nhỏ mà giữ hòa khí quá thì bọn họ sẽ không sợ, công việc cũng khó mà suôn sẻ nhưng hung hăng quá cũng không được, dễ dẫn để n tinh thâ n chố ng đố i. Điề u chỉnh sao cho hợp lý thật không dễ chút nào.

Tôi cũng từng vì thể mà trêu anh ta: "Người ta nói nhân viên quản lý trị an đô thị quá cường đạo ác bá, có lẽ bọn anh nên học tập cách phục vụ khách hàng của Đào Bảo (4) thôi. Về sau cứ thực thi thế này đảm bảo sẽ không có ai than phiê n nữa, ví dụ nói nhẹ nhàng, thân thiện: ở đây không được phép bán hàng trên via hè đâu; bạn không có giấ y phép kinh doanh chúng tôi đành phải tịch thu thôi; những hàng hóa cầ n niêm phong chúng tôi sẽ không gửi trả lại đâu; đừng có chạy, xung quanh đây đâu đâu cũng có người của ban Quản lý, bạn chạy không nổi đâu..."

Chu Nhấ t Minh bị tôi trêu liê n cười khoái chí: "Bé bự ơi Bé bự, em đúng là hạt dẻ cười của anh."

Tuy nhiên, bây giờ không phải là lúc nói chuyện phiê m với anh ta, tôi còn bận chuẩn bị cho buổi gặp mặt ngày mai.

"Anh Nhấ t Minh là người tố t thì làm việc tố t là chuyện đương nhiên. Giúp người ta còn muố n được mời ăn cơm thì còn gì thú vị nữa. Anh sang chỗ khác kiế m ăn đi, hôm nay em không rỗi để tiế p đãi anh, buổi trưa còn phải để n dự tiệc ở nhà hàng Rome nữa cơ."

"Em đi dự tiệc ở nhà hàng Rome cơ à? Wow, đẳng cấ p thật đấ y, chặ c chặ n đô ăn phải ngon lặ m, có thể cho anh đi cùng được không?"

"Không được, em đi xem mặt cơ mà, đưa anh đi thì còn ra thể thố ng gì nữa!"

"Hả, em mà cũng đi xem mặt cơ à? Bé bự ơi, xem mặt xem miế c cái gì! Em thế này, người ta vừa nhìn đã thấ y sợ rô ì." Đây vố n là câu tôi đã từng chế giễu anh ta, giờ anh ta trả lại y nguyên, sáu tháng nợ nâ n trôi qua nhanh thật! Tôi hã m hã m đuổi anh ta ra ngoài: "Đi mau, đi mau, em còn phải thay quâ n áo, trang điểm, không có thời gian đôi co với anh."

Anh ta bám vào cánh cửa, không dễ gì đi ngay, vẻ mặt xảo quyệt, cười nói: "Bé bự ơi, lâ `n gặp mặt này có thể sẽ làm em tổn thương tinh thâ `n đề ´n chín mươi chín phẩy chín phâ `n trăm đâ ´y. Nhưng không sao, nề ´u có bị tổn thương thì cứ đề ´n tìm anh, anh trai sẽ vận công trị thương cho em. Yên tâm, yên tâm!"

Nghe để n bố n từ "vận công trị thương", một chân tôi đã đạp anh ta ra khỏi cửa rô `i. "Yên tâm cái con khỉ â y, lúc đó cái mạng nhỏ của chị đã đi đời trong tay em rô `i!"

Thời thơ â´u, khi còn cùng Chu Nhâ´t Minh nghịch ngợm, phá phách ở nơi sơn lâm điề `n dã, tôi từng một lâ `n bị nê´m quả đă´ng. Sự việc lâ `n â´y đề `u tại Chu Nhâ´t Minh. Đâ `u tiên anh ta không nên đề `nghị vào rừng moi tổ chim gì gì đó, nói là moi được trứng chim thì có thể luộc ăn. Tôi chưa từng được ăn trứng chim nên râ´t muố n nề´m thử xem mùi vị thề´ nào, liề `n hào hứng theo anh ta chui vào rừng.

Kế t quả là tổ chim không moi được, lại kinh động đế n mấ y con ong vàng, chúng hùng hùng hổ hổ truy sát, hại chúng tôi chỉ còn nước vă t chân lên cổ mà chạy. Giây phút quan trọng như thế , vậy mà anh ta bỏ tôi lại một mình chạy thoát thân, mặc kệ tôi số ng hay chế t.

Trong lúc chạy đua với đám ong vàng, tên Chu Nhâ t Minh người bé bé con con bă t đâ u phát huy tác dụng, chân như gặ n tên lửa, loáng cái đã chui ra khỏi khu rừng nhỏ. Đáng thương cho tiểu nha đâ`u mũm mĩm như tôi, chạy không nổi nên rót lại phía sau, bị đàn ong hung dữ đuổi kịp, chích tới tâ´p vào trán, khóc thét lên. Vậy mà những con ong vàng đáng ghét kia vẫn không thương tình, tôi đã khóc rô`i mà bọn chúng còn đuổi theo, đô´t vào cánh tay tôi, hại tay và trán tôi sưng vù, đau đê´n muô´n chế´t.

Tôi gào khóc thảm thiế t, chạy ra khỏi khu rừng nhỏ, bọn ong vàng mới thôi không đuổi theo nữa. Chu Nhấ t Minh nhấ t thời trong lúc hoảng loạn đã bỏ tôi lại một mình chạy mấ t, lúc này nghĩ lại cũng thấ y hơi xấ u hỏ, liê n lâ n theo tiế ng khóc mà quay lại tìm tôi. Thấ y tôi bị thương thì muố n lấ y công chuộc tội, xung phong vận công trị thương cho tôi.

Những động tác vận công trị thương của anh ta hoàn toàn bắ t chước những hiệp khách giang hô `ở trong phim chưởng. Trẻ con ngây thơ không hiểu gì, ngô ´c nghê ´ch cứ tưởng những gì diễn trong phim là thật. Anh ta bảo tôi vén áo lên, ngô `i quay lưng lại, xê ´p bă `ng ngay ngă ´n, sau đó anh ta cũng ngô `i xuô ´ng đă `ng sau tôi, hai lòng bàn tay ô ´p vào lưng tôi như thật, miệng ê a vận công: "Hự... hự... hạ... Thấ ´y thê ´ nào? Bé bự có thấ ´y đỡ tí nào không?"

Đỡ cái con khỉ â´y! Biện pháp vận công trị thương của anh ta chẳng có tác dụng gì cả, tôi cảm thấ y chỗ bị ong đô t càng lúc càng đau, lại còn chóng mặt, buô n nôn nữa. Muố n bảo anh ta là tôi cảm thấ y đau hơn lúc nãy nhưng vừa mở miệng, chưa kịp nói lời nào thì mắ t mũi đã tô i sâ m lại, sau đó bấ t tỉnh nhân sự, không biế t gì nữa.

Sau khi tỉnh lại mới thấ y mình đang nă mở bệnh viện truyề n nước, mẹ tôi ngô i bên, vừa thương vừa giận mặ ng: "Tiểu nha đâ u chế t tiệt này, là n sau còn dám chui vào rừng nữa là mẹ đánh gãy chân!" Thấ y tôi bị thương, mẹ tôi cũng chỉ mặ ng thôi, còn Chu Nhấ t Minh thảm hại hơn nhiệ ù vì can tội khiế n tôi ra nông nỗi này. Chuyện là n này mẹ anh ta rấ t tức giận, hậu quả cũng rấ t nghiệm trọng, nghe đâu anh ta bị đánh để n mức chiế c chổi lông gà bị gãy làm đôi, còn anh ta toét hế t cả mông.

Mẹ anh ta đã đánh còn đưa ra điề `u kiện: "Vì dạy bảo con mà chiế c chổi lông gà của mẹ bị hỏng, con phải đề `n, phải đề `n cho mẹ chiế c chổi lông gà mới!"

Anh ta oan ức khóc ré lên: "Hu... hu... hu, con có bắ t mẹ đánh đâu, đánh hỏng rô i còn bắ t con đề n! Hu... hu... hu!"

Sau chuyện đó, ba ngày liê n tôi không thèm đoái hoài gì đế n Chu Nhấ t Minh. Tôi hận anh ta không có nghĩa khí, tai vạ để n nơi mà còn bỏ tôi lại một mình chạy mấ t, hại tôi bị đám ong đố t, phải vào viện.

Vê sau anh ta tìm để n cửa xin lỗi làm hòa, nói dù sao anh ta cũng bị mẹ đánh cho một trận tơi bời rô i, còn vạch mông cho tôi xem, những vế t chổi lông gà hã n lên tấ y đỏ. Điể u này khiế n tôi cảm thấ y thoải mái hơn nhiề u, suy cho cùng cũng không chỉ mình tôi bị đen đủi! Sau khi đã trút được cơn giận, tôi liê n khoan hô ng đại lượng bắ t tay làm hòa với anh ta.

4.

Mười hai giờ trưa, trong căn phòng số 5 của nhà hàng Rome, màn kịch gặp mặt chính thức bắ t đâ u.

Đế n tham dự bữa tiệc gặp mặt này, tôi ăn mặc, trang điểm rấ t cẩn thận, dì Thạch cũng luôn miệng khen tôi hôm nay trông rấ t xinh. Tôi tự tin cùng dì đi đế n nhà hàng Rome nhưng khi vừa nhìn thấ y đổ i tượng gặp mặt, tôi lập tức cảm thấ y mấ t hế t tự tin.

Anh chàng tố t nghiệp tiế n sĩ nước ngoài này nhìn không giố ng một vị tiế n sĩ chút nào mà giố ng một vận động viên thì đúng hơn: cao ráo, khỏe mạnh, khôi ngô, tuấ n tú. Anh ta lịch sự tự giới thiệu: "Xin chào, anh là Đới Thời Phi."

Giọng nam trung rấ t dễ nghe, tôi cũng cố gặ ng nói thật dịu dàng, từ tố n: "Xin chào, tên em là Yên Phiên Phi."

Anh ta để n cùng bác mình, bác ấ y đứng bên cười nói: "Ô , tên của hai đứa đề u có chữ "Phi", thật trùng hợp!"

Lâ ngặp mặt này, tôi và Đới Thời Phi, hai nhân vật chính, đề u có chút ngại ngùng nên chuyện trò không nhiệ u. Ngược lại, dì Thạch và bác của anh ta nói chuyện không ngừng để tránh cho "sân khấ u" vă ng vẻ. Mặc dù kế t thúc buổi gặp mặt, dưới sự khuyệ n khích của hai "phụ huynh", tôi và Đới Thời Phi đã trao đổi số điện thoại nhưng tôi nghĩ chắ c anh ta sẽ không liên lạc với tôi nữa, anh ta xuấ t sắ c như thể, con gái xinh đẹp cỡ nào mà không tìm được, tôi là cái gì chứ! Tôi chẳng thấ y có lý do gì để anh ta đế n tìm tôi lâ n nữa. Anh ta còn câ n phải giới thiệu đố i tượng nữa sao? Điể u kiện tố t như thể ...

Nói thực, ngoại hình của Đới Thời Phi khá phù hợp với yêu câ `u vê ` người bạn trai lý tưởng của tôi, nhưng những người đàn ông như thế ´ này lại chẳng bao giờ để mấ t đế ´n tôi. Ai bảo tôi không phải là tuyệt sắ ´c giai nhân cơ chứ!

Đã không phải tuyệt sắ c giai nhân mà còn mơ mộng lấ y được một chàng hoàng tử bạch mã. Haizz, chẳng có cách nào, là con gái ai chả mơ mộng, chỉ khác nhau là tỉnh mộng sớm hay muộn mà thôi. Tôi đã hai mươi mươi lăm tuổi rô ìi, cũng để n lúc phải tỉnh mộng. Còn muố n tìm bạch mã hoàng tử gì chứ? Đã bao năm trôi qua, đừng nói hoàng tử, ngay cả bạch mã tôi cũng chẳng gặp lấ y một con.

Sau là `n gặp mặt này, tôi hoàn toàn không ôm hy vọng. Nhưng không ngờ, ngày hôm sau Đới Thời Phi lại gọi điện cho tôi, hỏi buổi tô ´i có thời gian cùng anh ta đi xem phim không.

Anh ta muố n hẹn hò với tôi, như vậy là anh ta muố n tình cảm của chúng tôi tiế n thêm một bước? Tôi ngấ t ngây vì sung sướng nhưng đương nhiên trong điện thoại vẫn cố làm ra vẻ dịu dàng, khiêm tố n: "Vâng, cũng may là tố i nay em không có việc gì."

Vừa đặt điện thoại xuố ng tôi liê n vứt cái dáng vẻ yểu điệu thục nữ lên chín tâ ng mây, vui mừng nhảy cẫng lên. "Oh yeah..."

Khi đó tôi đang cùng Điê `n Tịnh đi mua sắ ´m. Người ta thường nói, con gái sau khi bị tổn thương hay thích đi mua sắ ´m, câu này cũng có lý. Hôm qua, sau khi đi xem mặt vê `, tôi nhận định là mình đã thấ ´t bại, chắ ´c chắ ´n anh chàng tiế ´n sĩ tố ´t nghiệp nước ngoài vê ` đó chẳng thích gì tôi, tâm hô `n yê ´u đuô ´i bị tổn thương vô cùng. Thể ´ nên nửa đêm canh ba trắ `n trọc không ngủ được, tôi số ´ng chế ´t gọi điện bắ `ng được cho Điê `n Tịnh, bắ ´t cô â ´y phải đô `ng ý

ngày mai cùng tôi đi mua să m, mời tôi ăn cơm để an ủi, xoa dịu đứa con gái đang bị tổn thương là tôi.

Tuy nhiên, trước khi đãi tôi ăn cơm, cô â´y mới chỉ cùng đi mua să´m, tôi đã nhận được điện thoại của Đới Thời Phi rô`i. Tình thê´ đảo ngược đế´n kinh thiên động địa khiế´n tôi từ đau khổ hóa vui mừng, cho nên bữa cơm này tôi không câ`n Điê`n Tịnh mời, ngược lại tâm trạng đang rấ´t vui nên tôi tự nguyện mời cô ấ´y.

"Lát nữa đi ăn KFC, cậu thích nhấ t món gà cuộn Mexico, muố n ăn mấ y cái thì ăn, mình mời."

Điề n Tịnh mặt vui như Tế t. "Có thể gói mang về không?"

Tôi trừng mặ t lườm cô â y. "Cậu nghĩ hay nhỉ!"

Tôi và Điề `n Tịnh là bạn học cấ ´p ba, tình bạn vẫn còn duy trì được để ´n giờ. Cô ấ ´y là một trong những người bạn gái thân thiế ´t nhấ ´t của tôi.

Bố mẹ Điề n Tịnh đề u làm việc ở ngân hàng nên vào đại học cô ấ y theo ngành Tài chính kế toán, sau khi tố t nghiệp, nhờ mố i quan hệ lâu năm của bố mẹ để xin việc, cô ấ y đã rấ t thuận lợi xin được vào một ngân hàng của tỉnh. Mặc dù lương không cao nhưng các khoản trợ cấ p, tiế n thưởng cũng đáng kể.

Ví dụ như cô ấ y mới vào làm việc không lâu nhưng lại đúng dịp Quố c khánh, ngân hàng đã thưởng cho một nghìn tệ. Tôi ghen tỵ quá đi! Đem lương ra so sánh thì thật chẳng muố n số ng nữa!

"Khi nào có cơ hội bảo bố mẹ cậu xin giúp mình vào ngân hàng làm với nhé, tiê `n thưởng ngày lễ tế t cao gấ p đôi so với trường mà `m non chỗ mình."

Cô ấ y trả lời thẳng thừng: "Ngân hàng chỉ tuyển dụng sinh viên tố t nghiệp ba chuyên ngành Tài chính, Kế toán hoặc Công nghệ thông tin thôi. Cậu học khoa Giáo dục mã m non thì chỉ câ n mấ p mé bước vào cửa đã bị đuổi thẳng cổ ấ y chứ."

Đúng thể, một đứa tố t nghiệp chuyên ngành Giáo dục mầ m non mà lại muố n vào ngân hàng làm như tôi thì quả là không thích hợp chút nào. Có mà nă m mơ! Nế u không có điể u bấ t ngờ xảy ra thì có lẽ cả đời này tôi sẽ phải số ng chung với bọn con nít là việc không thể tránh khỏi.

Chuyện Đới Thời Phi hẹn tôi tố i nay đi xem phim, sau khi đã ăn no nê món gà cuộn, Điề `n Tịnh bắ ´t đâ `u phân tích: "Chẳng phải cậu nói điề `u kiện của anh ta rấ ´t tố ´t, chắ ´c chặ ´n sẽ không thèm để mặ ´t để ´n cậu sao? Tại sao anh ta còn gọi điện hẹn hò với cậu?"

Làm sao mà tôi biể t được nhưng anh ta đã gọi điện hẹn tôi, chứng tỏ anh ta có cảm tình với tôi. Nghĩ vậy, tôi liề n nói bừa: "Có lẽ... anh â y cảm nhận được vẻ đẹp tiề m ẩn của mình."

Điề n Tịnh cười khì khì. "Cho dù mặ t anh ta có khả năng nhìn xuyên thấ u như chụp X-quang đi chặng nữa thì cũng không thể nhìn bê ngoài mà hiểu được bản chấ t bên trong, cùng lặ m cũng chỉ nhìn thấ y tim gan phèo phổi của cậu mà thôi, nhìn đâu ra cái gọi là vẻ đẹp tiề m ẩn với chả không tiề m ẩn chứ! Cậu cũng chẳng dát vàng lên mặt."

"Bấ t kể vì lý do gì, cái chính là anh ấ y đã gọi điện hẹn hò với mình, đó mới là điể u quan trọng. Điể n Tịnh, mau lên, đi mua quâ n áo với mình nhé!"

Vì cuộc hẹn tố i nay, tôi đã bắ t Điề n Tịnh cùng tôi đi mua quâ n áo. Phố đi bộ ở gâ n quảng trường Văn hóa có nhiề u cửa hàng quâ n áo đẹp nhấ t, giá cả đương nhiên cũng không rẻ. Trước

kia để n đây mua să m, tôi chỉ ghé vào ngặ m nghĩa, nế u có mua thật thì cũng phải đợi để n khi giao mùa giảm giá mới vào lượm lặt vài món đô rẻ tiê n. Lâ n này, vì chàng bạch mã hoàng tử trong mộng, tôi quyế t định hy sinh tiê n bạc để tân trang bản thân.

Lượn một hô i trong phố đi bộ, dưới sự tham mưu của Điề n Tịnh, cuố i cùng tôi cũng mua được một chiế c váy liê n màu đen.

Trong tủ quâ náo của tôi chỉ toàn màu đen là màu đen, bởi vì dáng người hơi "đẫy đà" nên tôi chỉ thích mua quâ náo màu đen, nó giúp tôi trông gâ y hơn một chút. Vừa nhìn thấ y chiế c váy này tôi đã ưng ngay, chỉ cho Điê n Tịnh xem, cô ấ y cũng gật đâ u đô ng tình: "Ùm, đẹp đấ y, cậu mặc thử xem."

Mặc lên người trông cũng khá. Chiế c váy liề n màu đen kiểu dáng đơn giản, cổ chữ V, tay lỡ, eo thấ t cao, dài đế n đâ u gố i, vừa khoe được vòng ngực vừa che được những chỗ thịt thừa ở eo và đùi, thật là nhấ t cử lưỡng tiện. Hơn nữa, chiế c váy màu đen càng tôn lên làn da trấ ng trẻo, mịn màng của tôi. Hai nhân viên bán hàng và mấ y người khách ở đó cũng gật đâ u khen ngợi, nói người có nước da trấ ng mặc đô màu đen rấ t đẹp.

Được mọi người khen, người cứ lâng lâng, ngay lập tức tôi hy sinh tò ba trăm tệ trong ví để đổi lâ y chiế c váy mới, một lời cũng không nỡ mặc cả, mặc luôn chiế c váy đi ra khỏi cửa hàng.

Chúng tôi đang đứng đợi xe buýt ở quảng trường Văn hóa thì gặp ngay Chu Nhâ t Minh mặc đô ng phục của nhân viên ban Quản lý đô thị đang làm nhiệm vụ. Nhìn thấ y tôi từ xa, anh ta đã ngoác mô m gọi í ới. "Ai thế nhi? Anh trai sắ p không nhận ra rô i."

Điề `n Tịnh cũng biể ´t Chu Nhấ ´t Minh, cấ ´p ba chúng tôi học chung trường, tuy không cùng lớp nhưng tình cảm rấ ´t tố ´t đẹp. Gặp anh ta, Điề `n Tịnh cười ha ha, nói: "Chu Nhấ ´t Minh, hôm qua Yên

Phiên Phi đi xem mặt, lọt vào tâ m ngắ m của anh tiế n sĩ tố t nghiệp ở nước ngoài rô i nhé, tố i nay anh ta còn hẹn cậu â y đi xem phim nữa, vì thể mới vội vàng đi tân trang dung nhan đấ y!"

Hôm qua, sau khi tôi đi xem mặt về , Chu Nhấ t Minh đã gọi điện. Tôi biế t anh ta lòng dạ nham hiểm, nhấ t định gọi là để chế giễu nên không thèm nghe máy. Anh ta thấ y tôi không nghe liề n gửi một tin nhấ n: "Bé bự, đi xem mặt rô i phải không, thấ t vọng rô i chứ gì, tâm hô n đang bị tổn thương hả? Bị tổn thương, muố n chế t nhưng dù sao cũng không nên bước vào đường cùng!"

Tôi bực mình liê`n nhặ n cho anh ta bố n chữ: "Em muố n anh chế t!"

Anh ta nhă n lại rấ t nhanh: "Haizz, Bé bự em vẫn còn mặ ng người khác được, xem ra cũng chưa để n mức nghĩ quần. Là anh trai đã lo vớ vẫn rồ i."

Tôi chán chẳng buô n để ý để n anh ta nữa.

Bây giờ nghe thấ y Điề `n Tịnh nói vậy, Chu Nhấ 't Minh tỏ ra rấ 't kinh ngạc. "Hả? Bé bự, em cũng lọt vào mặ 't của anh tiế 'n sĩ tố 't nghiệp ở nước ngoài cơ à? Có phải vị tiế 'n sĩ đó vừa già vừa hói vừa bung bia không?"

Anh ta nói làm tôi điên tiế t, chỉ muố n đá cho mấ y cái vào chân. Lẽ nào Yên Phiên Phi tôi lại không thể lọt vào mấ t một người đàn ông như thế? Chỉ là bây giờ tôi đang mặc một chiế c váy trông yểu điệu thục nữ, không thể có hành động bấ t nhã được, đành phải dùng lời nói để đấ u với anh ta: "Hừ! Chu Nhấ t Minh chế t tiệt, anh tiế n sĩ tôi xem mặt không biế t là cao to, khỏe mạnh, khôi ngô, tuấ n tú cỡ nào, chỉ biế t là khi anh nhìn thấ y, anh không tự cảm thấ y xấ u hổ mới là lạ."

"Bé bự nói khoác vừa vừa thôi, cao to, khỏe mạnh, khôi ngô, tuấ n tú mà lại thích em chắ c? Nhưng cũng khó nói, dẫu sao em cũng có giá trị riêng của mình. Thời buổi này, thịt lợn tăng giá vùn vụt mà."

Câu đâ`u tiên nghe đã không mâ´y dễ chịu, câu thứ hai nghe không lọt tai chút nào, câu cuố i cùng mới khiế n tôi phản ứng mạnh mẽ. Tên tiểu tử chế t giẫm này đã dùng những lời lẽ khiế m nhã làm tôi bị tổn thương ghê gớm. Tức quá, không thục nữ gì nữa, tôi liê n giơ chân đá cho anh ta một cái. "Đô Vi sinh vật chế t tiệt, anh chế t đi cho rô i!"

Chu Nhấ t Minh né rấ t nhanh, quay người một cái đã tránh khỏi cái "cẳng chim uyên ương thiên hạ vô song" của tôi, khiế n tôi suýt chút nữa ngã bổ nhào xuố ng đấ t vì bị mấ t thăng bă ng, may mà tôi "võ nghệ cao cường", kịp thời đững vững lại. Anh ta đứng một bên, nháy nháy mắ t. "Bé bự, đôi chân của em càng ngày càng vững chãi!"

Những lời châm biế m của anh ta, người khác nghe không hiểu nhưng tôi thì hiểu rấ t rõ, hận đế n nghiế n răng kèn kẹt.

Điề n Tịnh cũng hiểu anh ta muố n nói gì, không kìm được liề n cười phá lên. Hai người bọn họ nhìn nhau cười ngặt nghẽo, còn tôi chỉ biế t hậm hực, tức tố i. Vừa vặn chiế c xe buýt đi tới, tôi trèo lên xe, mặc xác bọn họ.

Còn đố i với chuyện đôi chân của tôi có vững chặ c hay không thì phải quay ngược lại hô i học cấ p ba.

Hô ì cấ p ba, tôi và Chu Nhấ t Minh tuy bặ ng tuổi nhưng học khác lớp. Anh ta học lớp 3 còn tôi học lớp 4, hai lớp ở cạnh nhau. Tuy mố i quan hệ giữa chúng tôi không thân mật như hồ ì nhỏ, nhưng so với các bạn khác thì vẫn thân thiế t hơn, dẫu sao cũng cùng lớn lên.

Ngày â´y, nam sinh nữ sinh trong trường đã bắ´t đâ`u có trào lưu thích bàn luận về` những scandal ai thích ai rô`i. Sau khi biế´t chuyện Chu Nhâ´t Minh và tôi là đôi bạn thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau, bọn họ liê`n gán ghép tôi với anh ta.

Chuyện này khiế n Chu Nhấ t Minh không hài lòng. Nế u mọi người gán ghép anh ta với một đóa hoa nào đó trong lớp thì chắ c chắ n anh ta sẽ rấ t vui, đã ng này họ lại gán ghép với một tiểu nha đâ u béo bự như tôi, anh ta cảm thấ y bị bẽ mặt. Để giữ thể diện và để làm rõ mọi chuyện, anh ta bắ t đâ u phót lờ tôi.

Nói thật, tôi cũng không thích chuyện gán ghép này lắ m. Ngày â y, tôi đang mơ mộng thích cậu lớp trưởng lớp tôi. Cậu â y cao to, làn da trắ ng mịn, nụ cười tươi tắ n, lại còn có mái tóc xoăn hung hung, nhìn như người ngoại quố c, rấ t được các cô gái mế n mộ.

Chu Nhấ t Minh người đã thấ p bé, khi ấ y mặt còn đấ y mụn trứng cá, luận về "sắ c đẹp" thì không bă ng một nửa cậu lớp trưởng lớp tôi. Vì thế tôi cũng không thích gây tiế ng tăm với anh ta. Anh ta lờ tôi, tôi cũng chẳng thèm quan tâm để n anh ta nữa.

Cứ như vậy, anh ta chế tôi, tôi cũng chế anh ta, mố i quan hệ dâ n xa cách. Dừng lại ở đó thì còn được. Hận nhấ t là vì anh ta muố n chứng minh mình không có quan hệ gì với tôi nên thường xuyên hùa theo đám nam sinh cùng lớp chế giễu tôi béo. Một lâ n, hai lâ n tôi đề u nhịn, về sau thực sự không chịu được nữa bèn cãi nhau với anh ta một trận.

Hôm đó, tổng động viên toàn trường làm vệ sinh, tôi phụ trách lau sàn nhà. Từng xô từng xô nước giội xuố ng, làm cho khu hành lang lênh láng nước. Tôi xă n cao quâ n, câ m chổi lau nhà cố gặ ng lau sạch những vê t nước đọng, bận rộn một lúc cuố i cùng cũng gọn gàng, sạch sẽ.

Tôi đang định đi vào lớp nghỉ ngơi một lát thì Chu Nhấ t Minh và mấ y nam sinh cùng lớp cũng đi để n. Trong đó có một tên xấ u tính nhìn thấ y hai ô ng quâ n đang xấ n cao khiế n bắ p chân tôi lộ ra thì liê n chỉ trở và cười ha ha, nói: "Wow, chân to chưa, như chân voi ấ y!"

Tôi nghe thấ y thế thì tức điên người, tay chố ng nạnh xông lên, mặ t trọn trừng cãi lại: "Chân to thì làm sao? Chân to thì sao? To một chút, gió thổi không bị ngã."

Chu Nhấ t Minh ở bên cạnh lại chêm vào một câu như đổ thêm dâ u vào lửa: "Đôi chân của em có mà bão cấ p mười thổi cũng chẳng ngã."

"Đánh người không đánh mặt, hại người không hại để n tâm", tôi đã bị chọc đúng nơi yế u đuổ i nhấ t của tâm hô n rô i. Tôi thở gấ p vì tức giận. Được lấ m, tên Chu Nhấ t Minh này, rõ ràng muố n làm khó mình đây! Anh cứ đợi đấ y, để xem tôi xử lý anh thế nào. Tôi cũng biế t điểm yế u của anh ở đâu. Anh sợ nhấ t người ta nói anh thấ p, cũng giố ng như tôi sợ người ta nói mình béo. Bây giờ anh dám nói chân tôi to thì tôi sẽ nói chân anh ngắ n.

Quả nhiên, tôi vừa nói anh ta lùn, anh ta đã tức điên, cố cãi số ng cãi chế t là anh ta không lùn. Tôi không muố n cho anh ta có cơ hội cãi lại nên nói như bắ n súng liên thanh: "Đàn ông cao dưới một mét tám đề u là loại tàn phế cấ p hai, Chu Nhấ t Minh anh ngay cả một mét bảy cũng không đạt, chẳng qua chỉ là loài vi sinh vật mà thôi, nế u không dùng kính hiển vi thì chắ c cũng không nhìn thấ y."

Câu nói của tôi đã chọc đúng chỗ đau khiế n mặt anh ta tố i sâ m lại, anh ta chỉ vào tôi, gâ m lên như thể bị Mã Cảnh Đào (5) ám: "Cứ cho là vi sinh vật thì cũng còn hơn chiế u ngang vượt quá chiế u dài."

"Anh..." Tôi tức run người, chỉ vào anh ta chửi: "Đô` tàn phê´ câ´p hai, đô` Vi sinh vật!"

Anh ta cũng không chịu thua: "Đô` béo bự... đô` béo bự chiê`u ngang to hơn chiê`u dài."

"Đô` tàn phê´ câ´p hai, đô` Vi sinh vật!"

"Đô` béo bự, chiê`u ngang to hơn chiê`u dài."

"Đô` tàn phê´ câ´p hai, đô` Vi sinh vật!"

Hôm đó tôi và anh ta cứ thể cãi nhau như hai cái máy, cãi để n mức mặt đỏ tía tai. Cũng không biể t có bao nhiều học sinh khác vây quanh chúng tôi xem trò náo nhiệt này, kín mít cả hai đầ u hành lang. Cuố i cùng trận chiế n ác liệt đó đã bị một thâ y giáo đi qua trấ n áp. Hai bên thể là hòa, bấ t phân thă ng bại.

Chỉ là trận khẩu chiế n đó nhấ t thời sướng cái miệng nhưng hậu quả để lại trong suố t ba năm học cấ p ba, bấ t luận là tôi hay Chu Nhấ t Minh đề u không có mấ y học sinh gọi đúng tên chúng tôi nữa.

Tên của tôi được thay thế bă ng biệt danh "Bé bự", còn Chu Nhấ t Minh bị gọi là "Vi sinh vật". Hẹn với Đới Thời Phi bảy giờ ba mươi gặp nhau ở rạp chiế u phim, đúng bảy giờ tôi đã chuẩn bị xong xuôi và bắ t đâ u xuấ t phát.

Rạp chiế u phim cách nhà tôi không xa lắ m, trước đây tôi cũng thường vinh dự được mời, không phải mấ t tiế n mua vé. Bởi vì Chu Nhấ t Minh có một người bạn cùng lớp làm ở rạp nên hay được tặng vé. Gặp phải bộ phim nào ăn khách khó mua vé, anh bạn đó lại trực tiế p ra đưa Chu Nhấ t Minh vào, thậm chí chẳng câ n vé. Nhờ có "cây cao bóng cả" như thế nên hai năm nay, tôi hay được đi xem phim miễn phí với Chu Nhấ t Minh. Điể n Tịnh cũng thường xuyên được xem ké.

Tôi để n cổng rạp là bảy giờ hai mươi lăm phút, vẫn còn sớm, vậy mà Đới Thời Phi đã đứng đợi, anh ta còn để n sớm hơn tôi.

Tôi thích những người đúng giờ, anh ta còn để n sớm hơn cả người đúng giờ, tôi càng thích. Tôi vui vẻ chạy để n, nói: "Xin lỗi đã để anh phải đợi."

"Không có gì, em có để n muộn đầu, là do anh để n sớm quá thôi. Anh đã mua được vé rô ì, định mua một ít đô ` ăn nhẹ nhưng lại không biể t em thích ăn gì, bây giờ cùng đi mua nhé!"

Anh ta thật chu đáo! Tôi khấ p khởi cùng anh ta đi mua đô ăn. Trước đây, mỗi là n đi xem phim tôi thường thích gặm món cổ vịt, món này rấ t cay nhưng ăn thế mới thú vị. Đế n lúc cay gâ n chế t mà được uố ng mấ y ngụm nước ô mai vào bụng thì thật là sảng khoái! Nước ô mai mát lạnh ở quán bán đô ăn vặt trước cửa rạp cứ phải gọi là ngon tuyệt, uố ng mãi không chán. Mua một cố c to mang vào trong rạp, nhiệ u khi uố ng còn thiế u, uố ng hế t tôi lại bắ t

Chu Nhấ t Minh ra mua tiế p. Anh ta thường mặ ng: "Mẹ kiế p! Anh trai có lòng tố t đưa cô đi xem phim miễn phí, lại còn phải hâ u hạ, phục dịch đại tiểu thư nhà cô nữa!"

Tuy nhiên, hôm nay đi xem phim cùng anh chàng tiế n sĩ tố t nghiệp ở nước ngoài về , tôi không thể mua mấ y thứ đó mang vào rạp ăn được, không thể phô `ng má trợn mặ t gặm cổ vịt với hai bàn tay đâ `y dâ `u mỡ, như vậy thật khó coi, thật mấ t hình ảnh! Còn nước ô mai mang hương vị quê hương cũng không thể sánh bặ `ng nước Coca-Cola đậm chấ t Tây mà Đới Thời Phi đã chọn cho tôi. Sau khi vào cửa hàng, anh ta câ `m một bịch bặ p rang bơ và một lon Coca lên trưng câ `u ý kiế n: "Hai thứ này có được không?"

Anh ta đã chọn, tấ t nhiên tôi cũng không phản đố i: "Được ạ, em cũng rấ t thích ăn bắ p rang bơ và uố ng Coca khi xem phim." Cổ vịt của tôi, nước ô mai của tôi ơi, không phải tôi không yêu các bạn, mà vì Đới Thời Phi, tôi không thể không thay đổi sở thích của mình, "yêu nhau yêu cả đường đi" mà! Từ bây giờ, bắ p rang bơ và Coca-Cola là sở thích mới của tôi.

Kể từ sau buổi xem phim đó, tôi và Đới Thời Phi được coi là chính thức hẹn hò. Bình thường anh ta lên thành phố làm việc, chỉ cuố i tuâ n mới vê nhà, chúng tôi thường hẹn hò vào dịp cuố i tuâ n.

Các buổi hẹn hò đề `u là cùng nhau ăn cơm, uố 'ng trà, xem phim, đi dạo công viên... Hai người gặp mặt quen biế t nhau, trong giai đoạn đầ `u hẹn hò đề `u thường như vậy, sau đó tình cảm mới tiế n triển dầ `n. Thời gian còn lại thì liên lạc với nhau qua điện thoại và internet.

Sau khi hẹn hò với Đới Thời Phi, tôi không còn thở ngắ n than dài nữa, tâm trạng cũng tố t hơn, hệt như một con chim én nhảy nhót trên cành dương liễu trong gió xuân. Nhìn hoa hoa đẹp, ngắ m trăng

trăng tròn, nhìn dì Thạch trước đây không ưa cho lă m giờ cũng thấ y rấ t vừa mắ t.

"Uố ng nước không quên người đào giế ng", dẫu sao dì Thạch cũng là người giới thiệu, nế u không, sao tôi có thể quen được người bạn trai vừa lòng toại ý như thế ! Cho nên bây giờ dù dì ấ y không yêu quý tôi, tôi cũng không quan tâm, vẫn mim cười gọi một tiế ng "dì Thạch".

Dì Thạch đương nhiên biế t tôi đang "yêu ai yêu cả đường đi" nên ngâ m hiểu chuyện mai mố i này là đúng, thái độ lạnh nhạt của tôi đố i với dì ấ y đã được cải thiện ít nhiê u. Vì thế dì ấ y thường hay trêu tôi.

"Phiên Phi, tên của con và Đới Thời Phi đề u có chữ "Phi" khiế n dì không thể không liên tưởng để n câu "sát cánh cùng bay". Nế u như hai đứa thực sự trở thành một đôi thì chẳng phải là đôi kim đô ng ngọc nữ sát cánh bên nhau sao?"

Tôi rấ t thích nghe câu này, không câ `n phải nói tôi vui đế n thế nào. Nế u có thể cùng Đới Thời Phi sát cánh bên nhau, đố i với tôi đó thực sự là một việc vừa lòng thỏa ý nhấ t từ trước tới nay!

Ôi, hoàng tử bạch mã của tôi! Lá số tử vi của tôi cuố i cùng cũng vớt vát được chút ít. Điề `n Tịnh cũng mừng thay, nói: "Thế là tố t rồ `i, bạn trai của bọn mình đề `u ở trên thành phố . Hôm nào mình lên thành phố thăm Đỗ Uy, cậu cũng có thể đi cùng để thăm Đới Thời Phi của cậu. Bây giờ cậu có bạn trai là tiế ´n sĩ rồ `i thì không được nói Đỗ Uy học tiế ´n sĩ là không tố ´t nữa nhé!"

Bạn trai của Điề `n Tịnh là bạn học thời đại học của cô ấ y. Học xong bố ´n năm đại học, anh ta học tiế ´p thạc sĩ, giờ bảo vệ thạc sĩ xong lại dự định học luôn tiế ´n sĩ. Anh ta học mà không thấ y ngán à? Tôi chỉ nghe thôi đã ngấ ´y để ´n tận cổ rô `i. Thật đúng là cùng một

thứ, nhưng đố i với người này thì tố t còn đố i với người kia lại chẳng ra gì.

Đỗ Uy học thạc sĩ trên thành phố, Điệ n Tịnh ở tỉnh nhà đi làm, hai người ly biệt nhiệ u hơn tương phùng, hễ được nghỉ ngày nào là Điệ n Tịnh lại chạy lên thành phố thăm người yêu.

Nói đi cũng phải nói lại, tôi không thể dễ dàng đi cùng Điề`n Tịnh lên thăm Đới Thời Phi như vậy được, quan hệ giữa chúng tôi chưa thân thiế t để n mức ấ y.

Con người của Đới Thời Phi có những lúc thật không dám tin anh â´y từ Mỹ trở vê`, bởi anh â´y không hê` bị ảnh hưởng bởi lô´i sô´ng cởi mở của người Mỹ, đô´i xử với tôi râ´t nho nhã, lịch sự, có chừng có mực khiê´n tôi không thể không phô´i hợp làm một cô gái yểu điệu, thục nữ.

Con gái sao có thể chủ động chạy lên thành phố tìm bạn trai chứ? Vừa bẽ mặt vừa hạ thấ p giá trị bản thân. Vì vậy, tôi chỉ có thể tỏ ra đoan trang, đoan trang và đoan trang mà thôi. Không nên nhấ t thời để lộ đuôi cáo khiế ný trung nhân của mình chạy mấ t.

Hôm đó, Điề `n Tịnh gọi cho tôi kể chuyện vừa nãy Chu Nhấ t Minh để ´n ngân hàng của cô ấ ´y rút tiề `n, mặ ´t cứ dán vào cô nhân viên xinh đẹp ngô `i ở quâ `y số ´3 rô `i bặ ´t Điề `n Tịnh phải giới thiệu anh ta với cô gái ấ ´y.

Sau khi có Đới Thời Phi, thời gian cuố i tuấ n của tôi đề u cho anh ấ y toàn quyề n sở hữu. Khoảng thời gian này Đỗ Uy học cũng không nặng nên thường xuyên về nhà tình cảm âu yế m với Điề n Tịnh. Chúng tôi đề u vui mừng vì có người yêu bên cạnh, có lẽ Chu Nhấ t Minh thấ y thể thì ghen tỵ nên cũng gấ p rút tìm cho mình một tuyệt sắ c giai nhân. Hai hôm trước tôi còn thấ y anh ta thay đổi

status trên QQ: "Hoan nghênh anh chàng quyế n rũ, anh chàng không phải là huyế n thoại!"

"Cậu cứ mặc xác anh ta! Anh ta mà nhìn thấ y gái đẹp thì mấ t sáng lên, cũng chẳng buô `n nghĩ xem người ta nhìn mình như thế nào. Lâ `n trước để ´n trường mâ `m non bọn mình cũng thế ´, anh ta thấ ´y thích một cô giáo và muố ´n mình giới thiệu, mình lập tức giội cho anh ta một gáo nước lạnh: "Đừng có nhìn nữa, không có phâ `n của anh đâu, người ta Mười một này là kế ´t hôn rô `i.""

Điề n Tịnh cười nói: "Trùng hợp thật đấ y, anh ta thích cô nhân viên ở quâ y số 3, cô ấ y Mười một này cũng kế t hôn."

Sau khi Điề `n Tịnh cúp máy, Chu Nhấ 't Minh cũng gọi để ´n, mở miệng ra là phàn nàn: "A Phi à, tâm hô `n yế ´u đuô ´i của anh trai lại bị tổn thương rô `i, tại sao anh thích cô nào là cô nấ ´y đề `u có chủ hế ´t thế ´?"

Tôi rấ t không đô ng tình liê n cười nói: "Ai bắ t anh toàn chọn những cô gái đẹp. Những đóa hoa danh tiế ng thì thường đã có chủ, anh chọn những loại cỏ tâ m thường ấ y, ví dụ như cỏ đuôi chó chẳng hạn, chắ c chắ n chẳng có ai hái đâu, anh có thể thoải mái hái bao nhiêu thì hái."

"Ý em là anh chỉ có thể tìm một cô em khủng long xấ u xí thì mới có triển vọng hả? Nhưng anh trai chỉ biế t mỗi cô em khủng long là em thôi, mà em cũng để người ta bao thâ u hế t rô i, anh trai phải đi đâu tìm đây?"

Tôi đang định nói móc anh ta thêm lúc nữa, không ngờ anh ta quay lại "chụp mũ" tôi làm tôi tức điên. Tôi nổi máu điên nói: "Này, ai là khủng long? Anh là khủng long thì có. Không đúng, anh là con cóc ghẻ, là đô hủi lâu..."

Tôi còn chưa gâ m gào xong, anh ta đã cười ha ha rô i cúp máy làm tôi cứng họng. Tôi điên tiế t nhưng cố kìm nén, tự an ủi: Mình là người đại lượng, không thèm chấ p nhặt với cái tên đáng ghét đó.

Tôi luôn luôn là người đại lượng, chứ còn Chu Nhấ t Minh xúc phạm tôi không chỉ một, hai là n, tôi mà có tính cố chấ p thì đã sớm dứt áo ra đi từ lâu rô i.

Ví dụ như trận khẩu chiế n hô ì cấ p ba, lúc đã `u giận để n mức nghĩ cả đời này sẽ không thèm quan tâm để n tên đáng ghét đó nữa. Nhưng không lâu sau, anh ta cùng một đám nam sinh chơi quá hóa cuô `ng ở sân vận động, không cẩn thận bị ngã gãy chân, phải bó bột nă `m trên giường hàng tháng trời, đề `u là tôi bổ túc cho anh ta cả.

Ai bảo nhà tôi gâ`n nhà anh ta? Là hàng xóm láng giê`ng thân thiê´t, mẹ anh ta sang nhờ cậy, chẳng lẽ tôi lại không giúp? Thôi thì "quân tử không châ´p tiểu nhân"!

Chu Nhấ t Minh nă m trên giường bệnh nhìn thấ y tôi cũng hơi ngạc nhiên. "Em để n thật à?"

Đế n thì cũng đế n rồ ì, tỏ thái độ thì cũng tỏ thái độ đủ rồ ì, tôi làm ra vẻ người lớn, lấ y khẩu khí của mẹ vẫn thường dạy tôi ra nói với anh ta: "Chu Nhấ t Minh, anh phải học hành cho tố t vào, có biể t không hả?"

Tôi đang chân thành và nghiêm túc chỉ bảo thì anh ta lại ôm bụng cười phá lên. Cười thật không đúng lúc, tôi để n để làm giáo viên giảng dạy chứ có phải làm diễn viên hài đâu, anh ta cười thể là có ý gì chứ? Tôi ra dáng một giáo viên trách mắ ng anh ta: "Anh cười cái gì mà cười! Nghiêm túc một chút đi!"

Kế t quả không như mong đợi, anh ta nghe thấ y thế cười càng dữ hơn, cười cứ như chưa bao giờ được cười ấ y. Bạn thử nói xem, thái

độ của anh ta như thế thì học hành cái gì chứ?

Cái tên này đích thực chẳng phải nhân tài trong lĩnh vực học hành, câ `n gì phải lãng phí thời gian bổ túc cho anh ta. Nhưng bố ' mẹ anh ta không nghĩ vậy, lúc nào cũng cho ră `ng con trai mình chỉ câ `n nghĩ thông suố 't, học tập sẽ như ngô `i máy bay trực thăng phóng vọt đi. Giờ mới đang học lớp mười, vẫn còn thời gian để nghĩ thông nên không muố 'n anh ta một tháng nă `m nhà dưỡng thương mà bỏ bê bài vỏ, chính vì thể ' mới nhờ tôi sang giúp.

Nhưng Chu Nhấ t Minh đâu có muố n học hành gì! Tôi giảng bài cho anh ta nhưng anh ta chỉ huyên thuyên tán dóc, còn hỏi có phải tôi đang phải lòng cậu lớp trưởng lớp tôi không. Tôi vô cùng ngạc nhiên, bí mật này lớp tôi không ai biế t, sao anh ta lại nhìn ra nhỉ?

"Bởi vì mỗi là `n nhìn thấ y cậu ta, em lại giố ´ng như người chế ´t đói lâu ngày vớ được miế ´ng thịt kho tàu, hai mặ ´t sáng lên."

So sánh kiểu gì thế không biế t! Hình dung cứ như tôi hận không thể một miế ng nuố t trôi cậu lớp trưởng ấ y, tôi có phải là Bạch Cố t Tinh muố n ăn thịt Đường Tăng sang Tây Thiên thỉnh kinh đâu. Tức quá, tôi liê n ném quyển sách giáo khoa trên tay vê phía anh ta. "Là anh thì có! Mỗi là n nhìn thấ y cô lớp trưởng xinh đẹp lớp mình, anh mới giố ng đứa chế t đói lâu ngày vớ được miế ng thịt kho tàu."

Vê sau nghĩ lại, kiểu ví von này cũng thật chuẩn xác. Khi đó, tôi đô i với cậu lớp trưởng lớp tôi, Chu Nhấ t Minh đô i với cô lớp trưởng lớp anh ta chẳng khác gì đứa chế t đói gặp miế ng thịt kho tàu, vô cùng muố n ăn nhưng lại không được ăn, đành nuố t nước bọt mà thôi.

Lại để n cuố i tuầ n rồ i, tôi mong đợi nhấ t ngày này, lại được cùng Đới Thời Phi hẹn hò.

Sáng sớm thức dậy, việc đâ u tiên là cân thử xem được bao nhiêu cân. Đứng trên chiế c cân gia dụng xinh xă n, con số trên bàn cân cho thấ y tôi lại gâ y thêm được hai cân. Tôi vui như mở cờ trong bụng. Xem ra thuố c giảm béo vẫn có tác dụng, mỗi tội số lâ n đi vệ sinh nhiê u hơn một chút.

Sau khi quen biế t Đới Thời Phi, tôi lại tiế p tục uố ng thuố c giảm béo mua lâ n trước. Tôi câ n phải giảm cân, phải nhanh chóng chia tay cái biệt danh "Bé bự" mới được. Tôi không muố n khi đi cùng Đới Thời Phi, người ta sẽ nhìn chúng tôi bă ng con mấ t "hai người này không xứng đôi cho lấ m".

Tuy uố ng thuố c giảm béo hơi phiê `n toái, ví dụ như ăn không thấ y ngon miệng, bị tiêu chảy... và một số tác dụng phụ khác, nhưng vì tình yêu, chúng ta câ `n phải kiên trì, khổ sở một chút có đáng gì, giố `ng như nàng tiên cá trong truyện của Andersen â ´y, đau khổ vì tình yêu nhưng lại coi đó là hạnh phúc. Uố `ng hế ´t liệu trình này tôi sẽ mua tiế p một liệu trình nữa, đã xác định thì quyế ´t không lùi bước, tôi không tin mình không giảm được cân. Lâ `n này quả nhiên đã gâ `y đi trông thấ `y.

Hôm nay Đới Thời Phi hẹn tôi ra ngoại thành leo núi, anh â´y râ´t thích các môn thể thao ngoài trời.

Nói thực, tôi mập mạp thể này nên ngại nhấ t là vận động. Trước đây, tôi đã từng vì giảm béo mà bỏ ra hơn một nghìn tệ mua thẻ tập thể dục thẩm mỹ một năm ở câu lạc bộ thể thao, kế t quả đi được vài

buổi thì vứt xó. Quá mệt, chạy trên máy chạy chưa được năm phút đã thở hô `ng hộc như trâu, mô `hôi vã ra như tắ m, ngô `i nghỉ rô `i không muố n đứng dậy nữa. Miễn cưỡng cố gắ ng nhưng chịu không nổi, cuố i cùng phải lên mạng giao bán với giá rẻ.

Nhưng là `n này là Đới Thời Phi hẹn đi leo núi, tôi không thể không xả thân cùng quân tử. "Được ạ, em cũng rấ t thích leo núi."

Sau khi quen biế t Đới Thời Phi, tôi đã trở thành cao thủ nói dố i. Bình thường tôi không thích, chỉ câ n anh â y thích, tôi lập tức tỏ ra "tâm đâ u ý hợp ngoài miệng" ngay.

Đới Thời Phi đi xe Mazda. Anh â y chở tôi đế n chân núi, sau đó đeo ba lô chuẩn bị xuấ t phát. Tôi vừa để n cổng dưới chân núi, nhìn thấ y chiế c cáp treo liê n lung lay ý chí, lấ p la lấ p lửng đề nghị hay là ngô i cáp treo ngắ m cảnh.

Đới Thời Phi không nghĩ ngợi gì liê `n lắ c đâ `u. "Sao thê ´ được? Leo núi chính là nă `m ở từ "leo", ngô `i cáp treo thì còn gọi gì là leo núi nữa! Em... có phải không muố n leo?"

Đương nhiên tôi phủ nhận: "Không phải thế , chỉ là... em chưa ngô `i cáp treo bao giờ, thấ 'y mới lạ nên muố 'n ngô `i thử thôi."

"Vậy thì đơn giản, sau khi leo lên, chúng ta sẽ xuố ng bă ng cáp treo."

Thế là bắ t đã u leo núi. Đới Thời Phi rõ ràng là một vận động viên cừ khôi, đi băng băng dẫn đã u, lưng còn đeo ba lô nữa chứ. Lúc đã u tôi chưa đánh giá được mức độ nghiêm trọng, tỏ ra mạnh mẽ leo cùng anh ấ y, đi chưa hế t một sườn dố c đã thở hồn hển như người mặ c bệnh hen, hận không thể dừng lại nghỉ ngơi. Dãy núi chế t tiệt này! Trùng trùng điệp điệp, hế t ngọn núi này lại đế n ngọn núi khác, mẹ kiế p, nhìn mãi chẳng thấ y điểm dừng! Tôi chán nản, bực bội

để n mức bă t chước Chu Nhấ t Minh chửi thể . Đường núi khúc khuỷu, chín đỉnh mười đèo, bên trái một sườn đố c, bên phải một con đường gô ghê , uố n lượn, leo để n mức vận động cả tứ chi cùng "leo núi".

Ôi trời ơi! Gâ`n đây giảm béo nên tôi không dám ăn nhiê`u, hơi sức đâu mà leo núi chứ? Biế t là hôm nay phải leo núi, buổi sáng tôi đã ăn thêm một mẩu bánh mì rô i đâ y. Nhưng sự thật chứng minh, tôi đã đánh giá quá cao năng lượng của mẩu bánh mì đó rô i. Kiên trì leo chưa được một phâ n ba đường thì tôi đặt mông xuố ng, ngô i bấ t động.

"Đới Thời Phi... mệt rô `i... nghỉ chút... nghỉ chút đi!"

"Sao lại mệt đế n thế ? Lâu rô i không leo núi à?"

Tôi thuận theo anh â y trả lời: "Vâng a, lâu rô i không leo núi, đột nhiên leo trở lại nên em mệt quá, muố n nghỉ một lát."

"Được, vậy nghỉ một lát rô i leo tiế p. Nào, uố ng nước đi."

Trên đường đi tôi đã uố ng không ít nước, sau khi đặt mông xuố ng lại đổ già nửa bình vào bụng. Uố ng xong thì há hố c miệng thở hồn hền, chẳng khác gì chú cún con, chỉ thiế u nước thè lưỡi nữa thôi. Thật mấ t mặt quá! Nhớ lại hô i nhỏ chúng tôi cũng từng như lũ khỉ con chạy lăng xăng khắ p núi rừng. Bây giờ chưa già mà sao hứng thú đã giảm sút thể này?

Đới Thời Phi thì ngược lại, đường núi tuy gố ghê nhưng anh ấ y leo cứ nhẹ như không, thỉnh thoảng còn giơ máy ảnh lên chụp phong cảnh nữa, chẳng giố ng đang leo núi chút nào, như đi dạo thì đúng hơn.

Tôi định nghỉ ngơi một lát rô `i leo tiế p thì đột nhiên bụng đau quă `n quại. Cơn đau quặn này tôi đã quá quen, đó là dấ `u hiệu của triệu chứng tiêu chảy.

Từ sau khi uố ng thuố c giảm béo, đố i với tôi bị tiêu chảy là chuyện bình thường. Nhưng sau khi dâ n dâ n thích ứng với được tính của nó thì không bị đau cô n cào như thể này nữa, chỉ câ n vào nhà vệ sinh giải quyế t là xong ngay. Lâ n này là sao đây? Tôi đã đủ khổ lă m rô i, lại còn thêm ră c rô i này nữa. Có lẽ là do trên đường uố ng quá nhiệ u nước, nước cũng giúp nhuận tràng mà!

Phải làm sao bây giờ? Làm thế nào mới được đây? Cùng một anh chàng khôi ngô, tuấ n tú đi leo núi, leo chưa được nửa đường đã bị tiêu chảy, để n mức phải nhờ anh ta tìm nhà vệ sinh giúp, như thế thử hỏi còn mặt mũi nào nhìn người ta nữa?

May mắ n thay, lúc tôi đang ngô i thở hồn hền thì Đới Thời Phi chạy vào chỗ bụi cây bên sườn núi, một lúc sau câ m ra một ít dâu dại, nói: "Nhìn này, anh vừa hái được mấ y quả dâu tươi ngon chưa, em có muố n nề m thử không?"

Tôi muố năn, đương nhiên là muố năn. Một phâ ndo bụng đang đói, mặt khác ăn có thể giải quyế t được vấ n đề cấ p thiế t của tôi. Sau khi ăn quả dâu, tôi sẽ giả vờ bị đau bụng vì ăn nó, trách nhiệm đương nhiên thuộc về Đới Thời Phi, anh ấ y sẽ phải đi tìm nhà vệ sinh giúp tôi. Như vậy hình ảnh thục nữ của tôi không còn được nguyên vẹn nữa nhưng quan trọng là lúc này đâ u óc tôi vẫn còn tỉnh táo để xử trí.

Ăn quả dâu tây dại xong, tôi cố gắ ng tiế p tục theo Đới Thời Phi leo thêm vài bước rố i ôm bụng kêu đau inh ỏi: "Mấ y quả dâu kia hình như có vấ n đề , em đau bụng quá!"

Quả nhiên Đới Thời Phi nghĩ ră ng mình đã hại tôi ra nông nỗi này nên rô i rít xin lỗi: "Sớm biế t thể này đã không hái mấ y quả dâu dại đó rô i. Phải làm sao bây giờ, gâ n đây không có nhà vệ sinh nào cả. Em cố chịu một chút được không? Nế u không chúng ta sẽ xuố ng núi, dưới chân núi có nhà vệ sinh."

Nói thực, tôi rấ t muố n nhịn nhưng cái dạ dày của tôi không chịu phố i hợp, nhấ t định muố n tôi phải khó chịu, bụng quặn đau từng cơn càng lúc càng dữ dội, biểu thị mạnh mẽ ră ng muố n giải quyế t những ứ đọng bên trong càng sớm càng tố t. Tôi sợ khi xuố ng núi, nhấ t thời không nín nhịn được thì thật tố i tệ!

Tôi không nói gì, vẻ mặt biểu lộ sự lúng túng, đó là câu trả lời tố t nhấ t. Đới Thời Phi nhìn trước ngó sau rồ i thận trọng nói: "Vậy hay là... em vào chỗ bụi rậm kia giải quyế t trước đi. Anh ở bên ngoài... canh chừng... cho em."

Cũng chỉ có cách đó thôi, tuy xấ u hổ nhưng còn hơn là ị ra quâ n. Tôi khó nhọc bước vào bụi cây, đi vệ sinh ngoài trời. Đới Thời Phi ở ngoài canh chừng cho tôi.

Sau khi xong việc, cả hai người đề `u tỏ ra mấ t tự nhiên. Tôi xấ `u hổ nhìn anh ấ y, anh ấ y cũng ngại ngùng nhìn tôi. Lâ `n này ê mặt quá! Hành trình leo núi vì thể `nhanh chóng kế t thúc!

Hành trình leo núi đã biế n thành hành trình đáng xấ u hổ, đại tiện bậy trên núi đố i với tôi thật sự là một chuyện vô cùng xấ u hổ. Chuyện này tôi chẳng có mặt mũi nào kể với ai, ngay cả Điề n Tịnh cũng không nói, thật khó có thể mở miệng!

Sau ngày hôm â y, Đới Thời Phi không hê gọi điện cho tôi. Trong lòng bấ t an, mặc dù vẫn biế t thường ngày trong khoảng thời gian từ thứ Hai để n thứ Sáu, anh â y rấ t hiế m khi gọi vì công việc bận rộn, chúng tôi lại mới bắ t đâ u, chưa thân thiế t để n mức ngày nào

cũng gọi cho nhau mấ y là n, vì thể ngoài cuộc hẹn đã định sẵn vào cuố i tuâ n, những ngày khác rấ tít khi liên lạc. Trên MSN cũng trò chuyện vài câu nhưng anh ấ y không nói nhiệ u, chỉ nói công việc bận rộn nên không có thời gian trò chuyện, tôi chỉ còn nước biế t điề u mà rút lui thôi, trong lòng tự vấ n: Lâ n leo núi đó phải chăng tôi đã khiế n anh ấ y thấ y ngột ngạt nên chạy mấ t rồ ì?

Suy nghĩ về vấ n đề này khiế n tâm trạng tôi không thoải mái. Khi lên lớp, tôi cố gặ ng lấ y lại tinh thâ n, cố nhe răng cười với đô ng nghiệp, cố nhế ch mép cười với lũ trẻ, khoác lên mặt một nụ cười giả tạo. Tan làm trở về , vẻ suy sụp lại lộ rõ trên mặt, tâm trạng chán nản, rệu rã.

Đã không vui thì chó, vê để n nhà còn bị bố tôi làm cho tức thêm: "Haizz, đại tiểu thư ơi, vừa bước vào cửa mặt mày đã ủ rũ rô i. Bố còn chưa chế t, không câ n phải như đưa đám thế ."

Tôi càng bực bội hơn. "Con sắ p chế t rô i, con khóc cho mình đã được chưa?"

Dì Thạch chạy ra giảng hòa: "Thôi thôi, sao thế? Cứ nói cho sướng miệng chẳng kiêng kị gì cả. Ông Yên cũng thôi đi, tâm trạng Phiên Phi đang không tố t, ông còn nói vào làm gì!"

"Mâ y hôm trước nó còn vui mừng hớn hở, giờ đùng một cái lại gắ t gắ t gỏng gỏng. Không câ n phải nói, chặ c chặ n là do cái thặ ng Đới Thời Phi â y rô i. Chia tay rô i phải không? Nế u đúng như thế thì cũng chẳng phải là chuyện xấ u. Ngay từ đâ u bố đã nói hai đứa không hợp nhau, thôi càng sớm càng tố t."

Tôi không biế t tại sao bố tôi chỉ nghe dì Thạch kể về Đới Thời Phi, ngay cả mặt mũi còn chưa thấ y đã nói ngay tôi và anh ấ y không hợp nhau.

Tôi vẫn mặc kệ. "Bố´, bọn con hiểu nhau là được rố`i, bố´ thấ´y hợp hay không cũng không quan trọng."

Bây giờ ông nhă c lại chuyện đó, tôi càng thâ y trong lòng không thoải mái, giận dỗi bỏ về phòng nă m, bữa tô i cũng không ăn.

Lòng đâ y tâm sự nên tôi ngủ cũng không ngon giấ c. Ngày hôm sau thức dậy, ngáp ngắ n ngáp dài nhưng vẫn phải xố c lại tinh thâ n để đế n trường, bấ t luận thế nào cũng phải lên lớp. Nế u thấ t tình và thấ t nghiệp cùng rủ nhau đế n thăm viế ng thì mẹ kiế p, tôi số ng sao nổi!

Buổi sáng bảy giờ ba mươi bắ t đâ u mở cổng trường, như thường lệ tôi đứng đợi ở cửa lớp đón bọn trẻ từ tay bố mẹ chúng. Có một chị sau khi đưa con trai vào lớp còn đặc biệt căn dặn tôi: "Tố i qua Tiểu Kiệt ăn phải đô không tố t, cả đêm đau bụng, đi ngoài mấ y là n. Phiê n cô giáo Yên hôm nay quan tâm đế n cháu hơn một chút, đây là thuố c uố ng buổi trưa và hai chiế c quâ n để đê phòng thay cho cháu."

Đương nhiên tôi bảo cô ấ y cứ yên tâm, nhấ t định tôi sẽ chú ý chăm sóc cậu ấ m nhà cô ấ y thật tố t.

Chăm sóc tố t cho bọn trẻ là trách nhiệm của tôi. Là một giáo viên đời số ng, công việc hã ng ngày của tôi là chăm sóc đời số ng sinh hoạt cho bọn trẻ: ăn, uố ng, ngủ, nghỉ. Đặc biệt lớp tôi lại là lớp mẫu giáo bé, bọn trẻ chỉ mới hai, ba tuổi, đâ y lâ n tôi phải giặt quâ n mà chúng ị hay tè ra. Thực tế, công việc của tôi chẳng khác gì bảo mẫu, chỉ có cái tên nghe oai hơn một chút thôi.

Lớp học buổi sáng chưa kế t thúc mà Tiểu Kiệt đã phải thay hế t cả hai cái quâ n rô i. Thă ng bé này bị tiêu chảy nặng quá, phân lỏng, bố c mùi kinh khủng. Tôi phải nín thở để giặt hai cái quâ n của nó.

Cô giáo Lý thấ y tình hình không ổn, vội vàng gọi điện cho mẹ Tiểu Kiệt để n đón con: "Cô phải đưa Tiểu Kiệt đi viện khám xem sao, chứ cứ để cháu đi ngoài thế này không được đâu."

Mẹ Tiểu Kiệt vội vàng để n đón thă ng bé. Buổi trưa ăn cơm tôi không sao nuố t được, giặt hai cái quâ n bố c mùi kinh khủng của nó khiế n tôi không có cảm giác ngon miệng. Những chuyện tô i tệ thế này... tôi chỉ mong nhanh chóng qua đi, chịu đựng hế t thời gian đâ u cho để n khi trở thành giáo viên hướng dẫn sẽ không phải khổ sở nữa.

Bữa trưa không ăn, bữa sáng vì kế t hợp giảm béo nên chỉ ăn hoa quả. Đế n buổi chiế u tan làm, tôi đói đế n mức tưởng như cái bụng của mình dán chặt vào cột số ng, bước đi mà người cứ lâng lâng, không vững. Lúc ra khỏi lớp, một cơn gió thổi đế n còn có cảm giác hơi run rẩy. OMG, cuố i cùng tôi cũng có dáng vẻ liễu yế u đào tơ rồ i!

Đi được vài bước với dáng vẻ liễu yế u đào tơ, tôi đã cảm thấ y không ổn chút nào. Cái dạ dày rỗng đã lâu, nó không chịu được, cứ réo ùng ục đòi ăn. Lấ y đâu ra thứ gì để lấ p đâ y bụng ngay được, tôi liê n rót một cố c nước to, đổ vào bụng hòng giảm bớt cơn đói dữ dội.

Vừa uố ng xong thì điện thoại reo, tôi câ m lên xem, thật không dám tin vào mặ t mình, là Đới Thời Phi! Tôi cứ nghĩ anh â y sẽ không liên lạc với tôi nữa, thật ngoài sức tưởng tượng!

"Yên Phiên Phi, em tan làm rô i hả? Tố i nay có rỗi không, mình cùng đi ăn nhé!"

Ôi! Đây là lâ n đâ u tiên anh â y hẹn tôi mà không phải là cuố i tuâ n, tôi vừa mừng vừa lo. "Sao hôm nay anh lại vê ? Chẳng phải cuố i tuâ n anh mới từ thành phố vê sao?"

"Mẹ anh không được khỏe nên anh xin nghỉ phép vê` thăm."

Tôi lập tức tỏ ra quan tâm: "Bác gái không được khỏe ạ, không nghiêm trọng chứ anh?"

Anh â´y chỉ nói cũng bình thường rô`i hỏi rõ tôi có còn ở trường không, lát nữa sẽ lái xe đế´n đón tôi đi ăn.

Mười lăm phút sau, tôi ra cổng trường đứng đợi chiế c xe Mazda của Đới Thời Phi. Sau khi lên xe, anh â y lịch sự hỏi tôi muố n đi ăn ở đâu. Vừa nhặ c để n ăn, cái bụng tôi đã hăng hái kêu ùng ục, còn kêu rấ t to nữa, như thể sợ không ai nghe thấ y vậy.

Tôi ngượng chín cả mặt. Cái bụng chế t tiệt này, chuyên gây rắ c rố i! Lâ n trước vẫn chưa đủ phiê n phức à? Đới Thời Phi cũng nghe thấ y, nói: "Em đói lă m rô i phải không? Trên xe có mấ y chiế c bánh quy sô cô la đấ y, hay là ăn tạm một chút đi."

Tôi thực sự rấ t đói, liệ `n bấ t chấ p tấ t cả, câ `m chiế c bánh quy sô cô la lên că ´n một miê ´ng. Sau khi tiế ´ng ùng ục lặ ´ng xuố ˙ng mới có sức nghĩ xem làm cách nào để ứng phó với cục diện trước mặ ´t.

Để tránh Đới Thời Phi có cảm giác tôi như một con sói háu đói, tôi liê n đem chuyện của Tiểu Kiệt ra kể. Tôi nói hôm nay vì tận tâm tận lực chăm sóc một đứa bé bị tiêu chảy, bận để n mức không kịp ăn trưa cho nên đói quá, gâ n ngấ t đi.

Trong khi tường thuật lại sự việc, tuy lời lẽ có chút phóng đại nhưng rố t cuộc vẫn dựa trên cơ sở có thật, chỉ làm cho mình cao giá hơn một chút thôi, không tính là phóng đại quá chứ?

Đới Thời Phi nghe rấ t tập trung và nghiêm túc, còn khen ngợi tôi: "Yên Phiên Phi, em đúng là người có tấ m lòng nhân ái, lại rấ t kiên

nhẫn, biế t chăm sóc người khác."

Được Đới Thời Phi khen, tôi cảm thấ y hôm nay phải giặt hai chiế c quâ n bố c mùi cũng đáng. Câu nói tiế p theo của anh â y càng khiế n tôi vạn phâ n kinh ngạc: "Yên Phiên Phi, hay tố i nay để n nhà anh ăn cơm nhé? Bố mẹ anh rấ t muố n được gặp em."

Tôi nă m mơ cũng không tưởng tượng nổi lại nhanh như thế, Đới Thời Phi muố n đưa tôi về nhà anh â y ăn cơm. Cuố i tuâ n trước, sau khi đi leo núi về , tôi còn nghĩ chuyện của chúng tôi chưa đâu vào đâu đã vội kế t thúc rô i. Không ngờ đã không kế t thúc còn có bước tiế n nhảy vọt thể này. Tôi có thể coi là nàng dâu xấ u xí chuẩn bị đi gặp bố mẹ chô ng không?

Cảm ơn Đức Mẹ Đô `ng Trinh Maria, đội ơn Đức Chúa Jesus, cảm ơn Quan Thế Âm Bô `Tát, cảm ơn Đức Phật từ bi... Tôi cảm động để n mức dường như đem tấ 't cả các vị thánh thâ `n Đông, Tây ra lâ `n lượt cảm ơn hế 't.

Ngô i trong phòng khách nhà họ Đới, khi đón nhận hai cặp mấ t đang quan sát mình, lúc đâ u tôi hơi căng thẳng, nhưng may bố mẹ anh â y đê u dễ gâ n, dâ n dâ n tôi mới thoải mái hơn.

Nhìn vẻ mặt bà Đới đúng là đang bị ô m, tôi đương nhiên phải tỏ ra quan tâm: "Bác ơi, cháu nghe Đới Thời Phi nói bác không được khỏe, không sao chứ ạ?"

"Không sao, không vấ n đề gì nữa rô i, là Thời Phi lo lă ng quá thôi."

Bà Đới không hê `nhă ´c đế ´n bệnh tình của mình, tấ ´t cả sự chú ý đề `u dô `n vào tôi. Khuôn mặt hiệ `n hậu khẽ mim cười, bà kéo tôi lại hỏi han, tôi cố ´gă ´ng tỏ ra tố ´t nhấ ´t có thể để lấ ´y lòng bác gái. Từ đâ `u chí cuố ´i, trên khuôn mặt bà luôn nở nụ cười, càng cười trông càng hiệ `n hậu. Tôi có thể cảm nhận được bà rấ ´t hài lòng vê `tôi.

Cảm giác này được khẳng định khi tôi nghe lỏm được cuộc đố i thoại của bố mẹ Đới Thời Phi. Sau khi ăn cơm, tôi tình nguyện đi rửa bát, nghe thấ y hai cụ thì thà thì thấ m trong phòng khách.

"Cô bé Tiểu Yên này cũng được đấ y, khuôn mặt bấ u bĩnh, tươi tỉnh, nế u mẹ cô bé còn số ng chặ c trông cũng phúc hậu lặ m."

"Câ n gì phải nói để n mẹ con bé, nhìn con bé là biế t ngay có tướng nhiệ u con rô i. Nế u Đới Thời Phi và con bé kế t hôn, tôi nhấ t định sẽ mau chóng có cháu nội bụ bẫm. Tôi mong có cháu bế lắ m rô i đây này."

Thật ngưỡng mộ trí tưởng tượng của hai cụ quá! Tôi chẳng qua cũng chỉ là lâ n đâ u tiên để n chơi nhà, thể mà hai cụ đã nghĩ để n chuyện bế cháu rô i. Còn dáng vẻ "châu tròn ngọc sáng" của tôi, trong mặ t họ lại thành ra phúc hậu, tướng nhiệ u con, cho tôi thêm mấ y điểm, trong lòng không khỏi mừng thâ m.

Khi Đới Thời Phi đưa tôi về đã nói không giấ u giế m: "Bố mẹ anh rấ t thích em."

Tôi cố không tỏ ra quá đấ c ý: "Bố mẹ anh nhìn rấ t đôn hậu, em cũng rấ t thích họ."

"Vậy sau này có thời gian, em hãy thường xuyên để n nhà chơi với họ nhé! Em biế t đấ y, anh phải lên thành phố làm việc, cuố i tuầ n mới về nhà, họ rấ t cô đơn. Nế u em có thể thường xuyên để n nói chuyện, chắ c chắ n bố mẹ anh sẽ rấ t vui."

"Anh yên tâm, nê u có thời gian, em sẽ thường xuyên đế n thăm hai bác."

Tôi đô ng ý ngay, không thể đổ trách nhiệm cho người khác được. Bố mẹ của bạn trai, tôi không giúp thì ai giúp? Biế t tôi đã sớm để n nhà họ Đới ra mắ t bố mẹ chỗ ng, Điề n Tịnh vô cùng ngạc nhiên: "Quan hệ của hai người tiế n triển nhanh gớm nhỉ? Mới quen nhau được hơn một tháng, sao đã có kiểu nàng dâu để n thăm bố mẹ chỗ ng rỗ i?"

Tôi tỏ vẻ đấ c ý: "Điề `u đó cho thấ y nhà anh â y rấ t hài lòng về `mình."

"Cứ tình hình này chẳng mấ y chố c hai người có thể đi đăng ký kế t hôn được rô ì."

Thấ y mẹ Đới Thời Phi háo hức có cháu bế như thế, chẳng lẽ việc này còn không thật sao? Nế u họ thực sự muố n tổ chức hôn lễ thì tôi cũng đô ng ý. Tôi tình nguyện cùng Đới Thời Phi nă m tay nhau bước vào lễ đường.

Nhưng bố tôi lại ngăn cản. Ông biế t tôi đã để n thăm nhà họ Đới, còn đô ng ý với Đới Thời Phi thường xuyên để n thăm bố mẹ anh ta, vậy mà vẫn chau mày nói: "Có phải hai đứa tiế n triển nhanh quá không?"

Tôi không muố n nghe những lời này, cũng có quyề n không nghe, chỉ coi như gió thoảng bên tai. Dì Thạch vẫn ra mặt giảng hòa: "Thôi mà ông Yên, chuyện của bọn trẻ cứ để kệ chúng lo liệu."

Những ngày kế tiế p, tôi bắ t đâ u tích cực chạy để n nhà họ Đới, thường xuyên để n thăm hai cụ, cùng họ chuyện trò, giúp đỡ việc nhà.

Bố mẹ Đới Thời Phi và tôi cũng coi như cùng ngành, họ là giáo viên trung học, nhưng vì bác gái từ lâu sức khỏe đã không tố t nên xin nghỉ hưu sớm để dưỡng bệnh. Nửa năm trước bà đi kiểm tra sức khỏe và phát hiện thấ y mình bị ung thư vú, sau khi phẫu thuật vẫn câ n hóa trị liệu thường xuyên. Đới Thời Phi vê nước cũng là vì lý do

này. Sau khi vê `nước, anh â y đã từ chố i lời mời làm việc của một vài công ty ở những thành phố lớn như Bắ c Kinh, Thượng Hải, chọn làm cho một công ty ở tỉnh nhà, cũng là để thuận tiện vê `thăm bố mẹ.

"Đới Thời Phi là một đứa trẻ rấ t hiế u thảo."

Bà Đới thường nói với tôi về con trai mình như vậy, tôi cũng thấ y thế . Anh â y thường xuyên gọi điện về nhà, kể cả những lúc có việc hay không, ân câ n thăm hỏi sức khỏe của mẹ, có khi một ngày phải gọi bố n để n năm lâ n. Sau khi tôi cùng anh â y về thăm gia đình, cuố i tuâ n chúng tôi rấ tít khi ra ngoài hẹn hò, phâ n lớn thời gian đề u cùng anh â y ở nhà chuyện trò với mẹ, để n mức bà phải xua chúng tôi đi dạo, đi xem phim hay đi đâu đó. Hiế u thảo là một việc tố t nhưng... Dừng ngay, không được nghĩ nữa!

Hôm đó ở cổng rạp chiế u phim, Đới Thời Phi gặp người quen, đó là một đôi tình nhân trẻ cũng đang chờ mua vé. Người đàn ông đó ngẳng lên, nhìn thấ y Đới Thời Phi thì hế t sức vui mừng và kinh ngạc. "Đới Thời Phi, cậu cũng để n xem phim à? Phải mấ y năm rố i bọn mình không gặp nhau, thật không ngờ lại gặp cậu ở đây."

Đới Thời Phi hơi ngơ ngác. "Ô`, là Dư Ba phải không? Thật trùng hợp quá!"

"Ù, trùng hợp thật! Sau khi tố t nghiệp trung học chẳng mấ y khi được gặp cậu, nghe nói mấ y năm trước cậu và bạn gái cùng đi Mỹ du học. Sao rô i? Thẻ xanh dê n tay rô i chứ?"

Tôi đứng một bên, tai đột nhiên như ù đi. Bạn gái? Đới Thời Phi cùng bạn gái đi Mỹ du học?

Đới Thời Phi ho nhẹ một tiế ng vẻ mấ t tự nhiên rô i nói lảng sang chuyện khác: "Mình về nước làm việc rô i. Nước Mỹ tố t thật

đấ y nhưng cuố i cùng bọn mình cũng chỉ là công dân hạng hai, chi bă ng vê nước làm công dân hạng nhấ t vẫn hơn."

Bộ phim sắ p để n giờ công chiế u, anh chàng người quen đó không làm phiế n Đới Thời Phi nữa, nhiệt tình để lại số điện thoại và nói có thời gian sẽ liên lạc, sau đó cùng bạn gái bước vào rạp.

Đới Thời Phi mua được vé xong, tôi cũng cùng anh â´y bước vào rạp. Tôi xem râ´t lơ đãng, trong đâ`u luẩn quẩn mãi câu nói nghe thâ´y khi nãy. Năm đó, Đới Thời Phi cùng bạn gái sang Mỹ du học, giờ lại một mình trở vê`. Bạn gái anh â´y thì sao? Chă´c hẳn đã chia tay rô`i. Vậy cô gái đó là người như thê´ nào? Cô â´y nỡ đá một người bạn trai tô´t như vậy sao? May mà cô â´y nỡ, chứ không đã chẳng đế´n lượt mình.

Cuộc số ng kỳ diệu như vậy đấ y. Trong khi bạn khổ sở theo đuổi thì người khác lại thờ ơ, xem thường. Còn khi bạn vứt đi như vứt một mớ giẻ rách thì người khác mong cũng không được!

Sau khi xem xong phim quay vê `nhà, tôi bấ t ngờ nhận được điện thoại của Chu Nhấ t Minh: "Bé bự, anh trai vừa ở rạp chiế u phim, nhìn thấ y em và anh chàng cao to, đẹp trai, phong độ của em đấ y."

Hey, vừa nãy Chu Nhấ t Minh cũng ở rạp mà sao tôi không nhìn thấ y nhỉ? Cái tên "Vi sinh vật" này vố n đã là mục tiêu khó phát hiện rô ì.

"Anh nhìn rô`i, thâ´y thê´ nào? Không phải em thổi phô`ng lên chứ? Anh bạn trai tiê´n sĩ của em thật sự râ´t tuyệt vời."

"Anh trai thừa nhận đúng là không tổ ì, nhìn còn có phâ ngiố ng hoàng tử bạch mã â y chứ. Nhưng anh trai không hiểu bát thịt kho tàu ngon như thể , sao người ta lại để cho em có cơ hội giơ đũa gắ p nhỉ?"

"Em có cơ hội đấ y thì sao? Ghen ty à? Nóng mặ t à?"

"Anh trai không ghen tỵ. Nói cho em biế t, tố i nay anh cũng có mỹ nhân ở bên cạnh. Còn là một cặp nữa nhé, trái ôm phải ấ p thoải mái."

Hừ, tôi còn lạ gì anh ta nữa! "Một cặp mỹ nhân của anh chắ c là hai đương kim tiểu thư song sinh con của cô chị họ anh chứ gì?"

Con gái bác cả của Chu Nhấ t Minh có hai đương kim tiểu thư song sinh, năm nay sáu tuổi, rấ t xinh đẹp, đáng yêu, da trắ ng nõn nà, ai nhìn cũng mề n. Không câ n phải nói anh ta yêu hai cô cháu gái để n mức nào, suố t ngày bề chúng đi chơi khắ p chố n. Hai đứa trẻ luôn miệng nói yêu nhấ t cậu họ Nhấ t Minh. Tôi cũng vì thể mà hay cười nhạo anh ta: "Thực ra anh còn họp làm giáo viên mã m non hơn em, rấ t biế t dỗ dành trẻ con."

"Ù... ờ, bị em đoán trúng rô`i. Chẳng còn mặt mũi nào nữa. Đúng thế´, tố´i nay anh trai không có người đẹp bên cạnh, nhưng tố´i mai anh trai có hẹn với người đẹp đấ´y. Lại có người giới thiệu, cô gái đó rấ´t xinh đẹp, anh trai xem ảnh rô`i."

"Cô gái rấ t xinh đẹp thì em kiế n nghị anh đừng đi, anh không sợ tâm hô n yế u đuổ i lại bị tổn thương à?"

"Lúc đâ`u anh trai cũng nghĩ thế, nhưng thấ y Bé bự em có vận may tố t, vớ được bát thịt kho tàu từ trên trời rơi xuố ng nên anh trai muố n thử vận may xem sao. Chẳng có lý do gì thấ y em ăn thịt mà anh trai ngay cả bát canh cũng không được húp."

Cái tên này rõ ràng đang ghen tỵ mà còn không chịu thừa nhận. Thôi được, cứ kệ cho anh ta vài lâ n đâm đâ u vào tường, vài bận giẫm phải đinh đi! "Anh Nhấ t Minh, vậy em chúc anh thành công nhé!"

"Bé bự, em đừng có ủng hộ ngoài miệng như thế . Chúng ta quen biế t nhau bao năm nay, hãy ủng hộ cho thực tế một chút!"

"Anh muố n em ủng hộ cái gì?"

"Anh rấ t coi trọng buổi xem mặt tố i mai nên muố n chuẩn bị kĩ lưỡng một chút. Ngày mai đi mua quâ n áo cùng anh trai nhé! Hãy chọn loại trang phục nào mà con gái bọn em nhìn là thích ấ y."

Cái tên này xem ra rấ t quan tâm để n buổi gặp mặt đó, lại còn muố n khoác lên mình một diện mạo mới nữa, long trọng như thế chấ c là bị cô gái xinh đẹp trong ảnh hớp hồ n rồ i.

Thôi được, nể tình bạn cũ lâu năm, đã cùng kế t giao bắ t gà trộm chó, tôi sẽ cố gắ ng giúp anh ta một tay.

Ngày hôm sau, lấ y danh nghĩa là "phí cố vấ n", tôi đã không nể nang bấ t Chu Nhấ t Minh phải khao bữa trưa rô i mới đưa anh ta đi thẳng để n phố đi bộ Đào Bảo.

Thực ra tôi cũng không có mặ t thẩm mỹ trong lĩnh vực thời trang lắ m, nhìn cách ăn mặc của tôi thì biế t ngay. Lúc nào cũng mặc áo đen, váy đen, kiểu khá rộng để che bớt cái dáng "châu tròn ngọc sáng" của mình. Điể n Tịnh cũng từng trêu tôi, nói tôi toàn mặc đô đen thể này, nế u đêm nào nổi máu tham muố n đi ăn trộm thì cũng không sợ lộ.

Chu Nhấ t Minh để n tìm tôi làm cố vấ n vì thực tế cũng không có ai khác để chọn lựa. Ngoài tôi ra, anh ta còn tìm được ai nữa? Mà cũng không có nơi nào để tìm.

Hoàn cảnh của Chu Nhấ t Minh chẳng khác gì tôi, môi trường số ng và môi trường làm việc đề u không va chạm với người khác

phái. Sau khi tố t nghiệp cấ p ba, anh ta đi lính, trong quân đội toàn nam giới. Theo như ngôn ngữ của anh ta thì chỉ có hai con lợn nái và một con gà mái được nuôi ở bộ phận cấ p dưỡng thôi. Sau mấ y năm đi bộ đội trở về , anh ta được điể u ngay vào ban Quản lý đô thị làm việc, vẫn chỉ là một đám đàn ông, trẻ già ngắ m nhau mà thôi.

Nế u ví trường mâ m non của chúng tôi là một tu viện thì ban Quản lý đô thị của anh ta chẳng khác gì miế u hòa thượng, lấ y đâu ra môi trường để làm quen với bạn khác phái.

Lúc đâ `u chúng tôi cũng tính để ´n chuyện "chia sẻ tài nguyên" để giúp đỡ nhau trong việc trọng đại cả đời. Anh ta giúp tôi giới thiệu một anh chàng nào đó trong ban Quản lý đô thị, còn tôi sẽ giới thiệu cho anh ta một cô giáo trong trường mình, giúp đỡ nhau như thể ´sẽ tố ´t hơn. Ý tưởng thì hay đấ ´y nhưng khi đưa vào thực hiện lại không dễ chút nào.

Đừng vội nhìn vào số lượng nam nữ trong hai đơn vị mà lâ m tưởng, khi bước vào lựa chọn mới thấ y, chẳng tìm được lấ y một, hai người người phù hợp. Những đố i tượng đã lập gia đình thì không nhă c đế n nữa, còn những người chưa có gia đình thì điể u kiện lại không tố t, không phù hợp; điể u kiện quá tố t cũng không phù hợp.

Những người tâ m thường thì chúng tôi không vừa mặ t, còn những người có điể ù kiện quá tố t chúng tôi lại không với tới. Muố n tìm một người thích hợp với mình để yêu thực sự không phải chuyện dễ dàng. Nó cũng giố ng như chơi bài, rấ t khó bố c được quân bài phù hợp để ù đô ng hoa như chơi bài, rấ t khó bố c được quân bài phù hợp để ù đô ng hoa hoa hoà! Tôi và Chu Nhấ t Minh đề u thua trong ván bài tình yêu này! Chu Nhấ t Minh chí hướng cao xa, không phải tuyệt sắ c giai nhân quyế t không lấ y. Còn tôi, tuy ngoài miệng không nói ra nhưng trong lòng luôn mong mỏi tìm được một chàng hoàng tử bạch mã. Cho nên hai chúng tôi đề u để lãng phí thời gian.

Mặc dù tôi biế t trình độ thẩm mỹ của mình có hạn nhưng tôi vẫn phải có trách nhiệm hiế n kế cho Chu Nhấ t Minh. Trước tiên là dẫn anh ta đi mua giày, thời điểm mấ u chố t, bấ t luận thế nào cũng phải mua một đôi giày tăng chiế u cao. Chiế u cao là điểm yế u lớn nhấ t của anh ta, nhấ t định phải khắ c phục, càng nhiệ u càng tố t.

Trong cửa hàng có rấ t nhiệ u loại giày tăng chiệ u cao, từ năm để n mười phân. Tôi gọi nhân viên bán hàng đem ra một đôi giày cao mười phân đưa cho Chu Nhấ t Minh thử. Vừa đi đôi giày mới vào, trông anh ta cao hẳn lên. Tôi lập tức quyế t định: "Được, mua đôi này đi!"

Đôi giày đó hơi đấ t, Chu Nhấ t Minh có vẻ không đành, tôi liề n khuyên: "Đừng do dự, không nỡ thả con săn sắ t thì sao bắ t được con cá rô. Tin em đi, anh sẽ được đề n đáp xứng đáng."

Mua giày xong thì mua để n quâ n áo, tôi chọn một cửa hiệu nổi tiế ng chuyên bán trang phục nam, nhờ nhân viên bán hàng trẻ tuổi chọn giúp cho Chu Nhấ t Minh một bộ quâ n áo phù hợp với anh ta. Cô gái khéo léo chọn cho Chu Nhấ t Minh một bộ, anh ta từ phòng thay đô di ra làm tôi suýt không nhận ra nữa.

Bình thường Chu Nhấ t Minh cũng giố ng tôi, thích mặc đô màu đen. Nguyên nhân đương nhiên là khác nhau: tôi mặc đô đen để trông đỡ béo, còn Chu Nhấ t Minh mặc đô đen để đỡ bấ t bụi và dễ giặt.

Trước đây quen nhìn anh ta toàn thân như một con quạ đen, giờ mặc bộ quâ náo sáng màu cô nhân viên bán hàng vừa cấ t công chọn cho, tôi có cảm giác như nhìn một người hoàn toàn khác vậy. Chiế cáo sơ mi kẻ ca rô màu xanh trắ ng đơn giản, bên trong là chiế cáo lót mỏng màu trắ ng, kế t hợp với chiế c quâ nbò màu xanh đậm. Kiểu

dáng đơn giản và thanh lịch, cộng thêm màu sắ c sáng sủa, rấ t bắ t mắ t.

"Được đấ y, mặc bộ quâ n áo này cộng thêm được mấ y điểm. Chu Nhấ t Minh anh xem ra cũng không đế n nỗi."

Câu nói đó không hệ `có ý châm biế m, thực sự Chu Nhấ t Minh là một anh chàng khá điển trai, chỉ hơi thấ p một chút thôi. Giờ đi đôi giày cao mười phân, lại ăn mặc phù hợp nên anh ta bỗng trở nên cao to, đẹp trai hẳn.

Anh ta nhìn vào gương vẻ tự mãn. "Anh trai bình thường không ăn mặc tử tế, giờ gọn gàng một chút là người khác phải lác mắ t ngay. Bé bự, em nói xem, hôm nay anh trai không được một trăm điểm thì cũng phải được chín mươi chín điểm chứ nhỉ?"

Tôi đương nhiên cũng hưởng ứng: "Hôm nay anh Nhấ t Minh một trăm điểm vẫn chưa xứng, em phải cho anh ít nhấ t một trăm hai mươi điểm."

Tình trường như chiế n trường, Chu Nhấ t Minh trang bị một bộ "chiế n bào" mới từ đâ `u đế n chân, tự tin gấ p trăm lâ `n khi đi xem mặt. "Bé bự, ở nhà đợi tin vui của anh trai nhé!"

"Anh Nhâ´t Minh cô´ lên, trông anh được lă´m!"

Tố i hôm đó tôi cứ chờ tin chiế n thắ ng của Chu Nhấ t Minh, thâ m nghĩ là n này chắ c chắ n có triển vọng hơn những là n trước rấ t nhiệ u. Nhưng đợi để n tận chín giờ vẫn không thấ y anh ta báo tin chiế n thắ ng. Tôi không kiên nhẫn được nữa bèn gọi điện cho anh ta, anh ta cũng không nghe. Có chuyện gì vậy nhỉ? Lẽ nào lại bị giáng thêm một đòn nữa, đau lòng để n mức điện thoại cũng không muố n nghe?

Tôi đang đoán mò thì nhận được tin nhấ n của Chu Nhấ t Minh: "Đừng gọi nữa, anh trai đang cùng người đẹp xem phim."

Cái tên này, tôi còn tưởng anh ta chẳng có hy vọng gì, giờ lại còn cùng người đẹp đi xem phim nữa, rõ ràng có triển vọng rô ì. Trước đây đa phâ n anh ta đi xem mặt xong là giải tán, lâ n này cô nương xinh đẹp đó còn đô ng ý cùng anh ta đi xem phim, không câ n nói cũng biế t là cô ta đã cam tâm tình nguyện cùng anh ta tiế n thêm một bước nữa rô ì.

Tôi nhă n tin lại cho anh ta: "Anh Nhâ t Minh, chúc mừng chúc mừng."

Anh ta trả lời: "Bé bự, cùng vui cùng vui."

Đúng là cùng vui thật! Hai chúng tôi cũng coi như bước đâ`u cáo biệt cuộc số ng đơn thân, cùng có bạn trai, bạn gái rô`i. Bước tiế p theo là phải tiế n lên phía trước, tiế n đế n hôn nhân.

Điề n Tịnh là người tò mò nhấ t, vừa nghe tin Chu Nhấ t Minh đi xem mặt thành công liê n muố n xem cô gái xinh đẹp đó thể nào, bắ t tôi thu xế p thời gian bảo bọn họ cùng đi chơi.

"Cũng să p sang hè rô ì, Chủ nhật này bọn mình đi chơi đi. Chỗ mình đang có tờ quảng cáo của một công ty du lịch, đi du lịch một ngày giá vô cùng hấ p dẫn. Mình sẽ đi với Đỗ Uy, cậu với Đới Thời Phi, gọi cả Chu Nhấ t Minh và bạn gái anh ấ y nữa, ba đôi bọn mình đi chơi cho vui. Cậu thấ y thế nào?"

Kế hoạch của Điề n Tịnh làm tôi thích thú nên nhiệt tình ủng hộ lời kêu gọi của cô ấ y. Tôi gọi cho Chu Nhấ t Minh, lệnh cho anh ta Chủ nhật này phải đưa người yêu đi chơi cùng.

Anh ta tỏ ra rấ t tự hào. "Bọn em muố n xem mặt bạn gái anh xinh đẹp cỡ nào chứ gì? Được, anh trai sẽ dẫn để n cho bọn em phải lác mắ t. Để n lúc đó nể u thấ y tự thẹn mình kém cỏi thì cũng đừng trách anh trai cố tình đả kích bọn em nhé!"

Chu Nhấ t Minh lúc nào chẳng cường điệu hóa chuyện tình yêu, tôi không thèm thức tỉnh anh ta nữa. Ai ngờ, vừa gặp nhau ở chỗ hẹn, cô bạn gái của anh ta đã khiế n chúng tôi chẳng khác gì cỏ đuôi chó.

Quả nhiên, cô gái đó đúng là tuyệt sắ c giai nhân! Vóc dáng thon thả, mặt mũi thanh tú, xinh đẹp, da dẻ nõn nà, mái tóc mượt mà, đen nhánh, dài để n thấ t lưng, mặc một chiế c váy màu trấ ng tinh khiế t dài để n đâ u gố i, nhìn vừa đẹp vừa dịu dàng, thanh lịch như thể nhân vật nữ chính trong tiểu thuyế t của Quỳnh Dao bước ra vậy!

Đỗ Uy mặc dù có bạn gái ở bên cạnh mà mặ t mũi vẫn dán vào, kế t quả bị Điề `n Tịnh véo cho một cái, đau tím tái mặt mày.

Tôi thật không hiểu nổi, một cô gái xinh đẹp như thế sao phải câ `n người mai mố i? Một bát thịt kho tàu mùi vị thơm ngon thế này mà lại rơi vào tay Chu Nhấ t Minh, cái tên đó giẫm phải loại phân chó nào mà may thế '?!

Điề n Tịnh cũng nghĩ giố ng tôi, nói Chu Nhấ t Minh tìm được một cô gái xinh đẹp, thật không thể tin nổi. Nhưng liệu anh ta có giữ được cô ấ y không, hay lại trở thành rắ c rố i lớn?!

Chu Nhấ t Minh ra vẻ ta đây dă t bạn gái đế n gâ n chúng tôi giới thiệu: "Đây là bạn gái anh, tên Nhậm Giai."

Nhậm Giai khẽ cúi đâ u vê phía chúng tôi. "Xin chào mọi người!"

Giọng cô â y nhỏ nhẹ như thể cổ họng chỉ khẽ rung lên, khiế n tôi cũng phải trả lời nhẹ nhàng theo: "Chào cô!"

Sau khi hế t ngạc nhiên, sửng số t, tôi bắ t đâ u nhìn đại mỹ nhân mà lo lắ ng thay, chúng tôi chuẩn bị đi phượt mà cô ấ y lại mặc chiế c váy dài thế này, liệu có bấ t tiện không? Haizz, thôi kệ đi, dù sao cũng đã có Chu Nhấ t Minh theo sau bảo vệ, phục dịch đóa hoa này rô i, câ n gì tôi phải quan tâm nữa.

Chu Nhấ t Minh ngó trái ngó trải, hỏi: "Này Yên Phiên Phi, anh chàng to cao đẹp giai của em sao vẫn chưa để n?"

Lúc đâ`u Đới Thời Phi đã đô`ng ý đi rô`i, vậy mà đê´n phút cuố´i lại nói phải làm thêm không vê` được. Thâ´t vọng lắ´m nhưng tôi cũng không có cách nào, không thể bắ´t anh â´y bỏ việc để đi chơi với mình được, đành đợi dịp khác vậy!

"Bé bự, thể có nghĩa là em bị bỏ rơi rô i. Đáng thương quá!"

Đúng thế, hôm nay tôi đi chơi cùng với hai đôi, phải lủi thủi một mình kể cũng đáng thương thật. Ngô ì xe một tiế ng rưỡi đô ng hô ì, Điể ìn Tịnh và Đỗ Uy còn thỉnh thoảng quan tâm đế n tôi một tí, chứ cái tên mấ t nhân tính Chu Nhấ t Minh kia chỉ chăm chăm chuyện trò, anh anh em em ngọt xớt với người đẹp. Mỹ nhân đó không chỉ xinh đẹp mà còn thông minh, biế t nhiề ù, ăn nói lịch sự, nhã nhặn nữa.

Nhìn thấ y cây cổ thụ xanh biế c bên đường, cô ấ y liê n khen: "Thật là "Bích ngọc trang thành nhấ t thụ cao⁽⁸⁾"!"

Đi qua một cây câ`u, nhìn thâ´y dòng sông trong xanh bên dưới, cô â´y lại nói: "Dòng sông này đúng là "Lục tịnh xuân thâm hảo nhiễm y⁽⁹⁾"!"

Chu Nhấ t Minh tay xoắ n quẩy ngô i một bên không biế t phải nói gì. Thực tế lĩnh vực này không phải là sở trường của anh ta, anh ta chỉ học thơ trong sách giáo khoa Ngữ văn thời cắ p cặp tới trường, giờ đã quên gâ n hế t rô i.

Bình thường Chu Nhấ t Minh chỉ hứng thú với hai lĩnh vực thể thao và quân sự, đó cũng là sở thích của phâ `n lớn nam giới. Nói để ´n loại súng gì, đại bác gì, loại máy bay nào, tàu chiế ´n hạng nào... anh ta đề `u thuộc như trong lòng bàn tay; còn về `thể thao, anh ta có thể nói từ giải Ngoại hạng Anh để ´n giải Serie A⁽¹⁰⁾, từ NBA⁽¹¹⁾ để ´n F1⁽¹²⁾, từ các giải vô địch thể ´ giới cho để ´n Thế ´ vận hội... Thời gian rảnh rỗi, anh ta thích nhấ ´t là lang thang trên các diễn đàn của những trang web thể thao lớn để tán gẫu về `các tin tức và thường thức thể thao, anh ta bàn luận đâu ra đấ ´y, bàn luận đế ´n mức trở thành trưởng ban quản trị diễn đàn thể thao nổi tiế ´ng.

Vì thể anh ta đã từng tự hào khoe với tôi: "Bé bự, em biế t không, giờ anh trai đã là trưởng ban rô i nhé!"

Tôi chẳng nể nang gì, cố tình hiểu sai ý: "Bang chủ à? Bang gì thế? Bang búa rìu? Bang thanh lâu? Hay cái bang?"

"Không phải bang chủ mà là trưởng ban. Anh trai tham gia bàn luận và đã được đề `đạt chức trưởng ban quản trị, vị trí cao nhấ t trên diễn đàn thể thao, thiên hạ vô địch rô `i."

Chu Nhấ t Minh không nói khoác, anh ta làm "bang chủ" nên đương nhiên có rấ t nhiề `u fan, đám đàn em sẽ cuô `ng si đưa anh ta lên trời xanh. Phàm là thể thao quố c tế , khi có bấ t kỳ trận đấ u nào hay sự kiện thể thao nào, anh ta chỉ câ `n bình luận, đánh giá hay chê bai một cái là lập tức có một đám người đông như kiế n nghe theo.

Nhưng Chu Nhấ t Minh lại không có chút hứng thú nào đố i với sở trường đó của đại mỹ nhân, anh ta phải trả lời cô bạn gái xinh đẹp, ăn nói tao nhã của mình thế nào đây?

Nhìn bộ dạng anh ta gãi đâ `u, gãi tai vì căng thẳng, tôi không nhịn được cười. Nhân lúc không có ai, tôi trêu anh ta, thì thà thì thâ `m hiế ´n kế ´: "Anh Nhâ ´t Minh, em có cuố ´n *Ba trăm bài thơ Đường*, khi nào về `em cho anh mượn đọc, em thấ ´y anh câ `n phải bổ sung kiế ´n thức mới được."

Cái mặt anh ta trông còn khổ hạnh hơn cả mướp đấ ng. "Mẹ kiế p, chả lẽ vì lấ y lòng bạn gái mà anh trai phải vào trường tư thục học! Lại còn phải nhô i nhét *Ba trăm bài thơ Đường* nữa. Hic hic!"

Tôi cười võ cả bụng.

Đế n nơi, đang chuẩn bị thuê thuyê n để đi du ngoạn thì đại mỹ nhân nhấ t định không chịu xuố ng, không biế t vì lý do gì mà mặt cô ấ y lộ vẻ không vui, khuôn mặt xinh đẹp giố ng như được phủ lên

một lớp băng giá. "Em không thích chơi trò này, mọi người cứ chơi đi."

Tôi và Điê `n Tịnh nhìn nhau, cô không thích chơi trò này thì đế ´n đây làm gì? Phí tiê `n quá!

Người đẹp không lên thuyê `n thì đương nhiên Chu Nhấ t Minh cũng không lên, anh ta như Thiên Lôi chỉ đâu đánh đấ y của cô bạn gái xinh đẹp. Bọn họ quyế t định theo xe du lịch để n bãi tập kế t ở cuố i chặng du thuyê `n rô `i ở đó vừa loanh quanh đi dạo vừa đợi chúng tôi lên bờ.

Ba chúng tôi ngô`i lên hai con thuyê`n cao su, thuận theo dòng sông xuôi xuô´ng.

Đô ng loạt hai, ba chục chiế c thuyế n cùng rẽ nước, nhộn nhịp lạ thường. Dù quen biế t hay không, đã đi chơi đề u là cùng nhau tìm niề m vui, bạn một mái chèo, tôi một mái chèo, khua khua, nước sông bắ n tung tóe. Mới đi được nửa chặng đường, quâ náo tôi đã ướt như chuột lột. Sau đó khi đi qua đoạn nước chảy xiế t, tôi không cắn thận bị lật thuyế n, ngã bổ nhào xuố ng nước. Đôi Điể n Tịnh và Đỗ Uy có hai bộ mái chèo nên đã chèo về đích sớm, không ai để ý để n tôi, tôi đành phải tự cứu lấ y mình.

Nước sông không sâu, chỉ cao để n thấ t lưng, tôi không để n nỗi bị chế t đuổ i nhưng thuyê n cao su bị lật thì rấ t nặng, một mình tôi làm sao lật lại được. May thay có hai người con trai chèo thuyê n ngang qua, họ đã giúp tôi một tay, vì thế tôi có thể tiế p tục chèo thuyê n, không để n mức phải tự lội vê đích.

Khi lên bò, cả người tôi ướt sũng như thể vừa bơi về chứ không phải chèo thuyê `n. Điê `n Tịnh thấ 'y thế ' thì cười ngặt nghẽo, trêu: "Sao lại ướt như chuột lột thế ', cậu để 'n đây để chèo thuyê `n hay để bơi đấ 'y hả?"

"Cậu còn nói nữa! Có lão bạn trai thì mấ t nhân tính, bạn gái là cậu thì còn mải yêu đương đấ m đuổ i với Đỗ Uy. Người ta giữa đường bị lật thuyê `n chẳng có ai cứu, lâ `n sau không thèm đi chơi với mấ y người nữa!"

Điề n Tịnh không có nghĩa khí, Chu Nhấ t Minh còn không có nghĩa khí hơn, anh ta và đại mỹ nhân không biế t biế n đâu rô i.

Khố n kiế p! Ba lô và quâ n áo của tôi đề u gửi ở phòng gửi đô . Nhậm Giai nói không muố n xuố ng nước, tôi đã có lòng có dạ đưa chìa khóa cho Chu Nhâ t Minh giữ, để nế u bọn họ buô n thì mở tủ đô của tôi ra lấ y MP5 mà nghe nhạc hay xem phim.

Vì lợi ích của người khác mà mình chịu thiệt thời, muố n mở tủ đô lâ y bộ quâ n thay mà không thấ y bóng dáng hai người đó đâu.

Tức quá, tôi liê `n lấ y điện thoại của Điê `n Tịnh gọi, vừa mở miệng đã mă ´ng té tát: "Chu Nhâ ´t Minh, anh chế ´t ở đâu thế ´ hả? Em đang ướt như chuột lột đây này, không thay được quâ `n áo, em mà ô ´m ra đấ ´y thì anh đi mà mua thuô ´c, trả cả phí dưỡng bệnh, phí thu nhập và phí tổn thấ ´t tinh thấ `n nữa nhé!"

Anh ta lại còn kể khổ với tôi, nói Nhậm Giai đang giận dỗi. Cô ấ y cứ đứng dựa vào thân tre ở phía sau sườn núi, khóc nức khóc nở, anh ta phải làm đủ trò cô ấ y mới nín.

"Em đừng rô´i lên nữa, bọn anh sẽ qua đâ´y ngay."

Chẳng còn cách nào, tôi đành phải đứng đợi trong bộ dạng ướt như chuột lột. Lúc này hướng dẫn viên đã sắ p xế p cho mọi người vào khu nhà vườn gâ n đó ăn trưa rô i, Điê n Tịnh phái Đỗ Uy đi trước chiế m chỗ, còn cô ấ y ở lại cùng tôi chờ Chu Nhấ t Minh và bạn gái.

Nói là quay lại ngay nhưng đợi một lúc lâu mới thấ y hai người lững thững đi để n. Nhậm Giai đúng là vừa khóc xong, mã t mũi đỏ họe, trông rấ t tội nghiệp. Chu Nhấ t Minh đi bên cạnh chẳng khác gì một tên nô tài thận trọng hấ u hạ, phục dịch. Cũng không biế t vừa nãy anh ta đã làm gì đấ c tội với người đẹp để cô ấ y khóc lóc như thế.

Tôi còn bận lấ y quâ `n áo đi thay, không có thời gian để ý chuyện của bọn họ, việc thám thính tin tức nhường cho Điề `n Tịnh chịu trách nhiệm. Khi tôi từ phòng thay đô `đi ra, Chu Nhấ t Minh và Giai Nhậm đã vào khu nhà vườn rô `i. Điề `n Tịnh vẫn đứng đợi tôi, bộ dạng vô cùng thầ `n bí, nói: "Cậu có biể ´t tại sao vừa nãy Nhậm Giai khóc không? Đề `u là vì cậu đấ ´y."

Tôi mấ t tròn mấ t dẹt tỏ vẻ không hiểu. "Sao lại tại mình? Mình đấ c tội với cô ấ y khi nào?"

"Bởi vì trong mấ t cô ấ y, cậu và Chu Nhấ t Minh quá thân mật. Trên đường cậu và anh ta cứ ghé sát tai nhau thì thà thì thâ m, lại còn đưa chìa khóa tủ đô cho anh ta nữa, cô ấ y ghen nên đã giận dỗi với Chu Nhấ t Minh, nói tại sao cậu lại đưa chìa khóa cho anh ta, hai người có quan hệ gì mờ ám?"

Tôi nghe xong suýt ngấ t: "Không phải thế chứ? Sao cô ấ y phải chuyện bé xé ra to rô i ghen với mình? Cô ấ y câ n gì phải làm thế? Tuy không phải tự chê mình nhưng nói thật, cô ấ y đẹp hơn mình nhiê `u. Tại sao cô ấ y còn thiế `u tự tin như vậy?"

"Mình cũng thấ y quá vô lý, cậu ghen với cô ấ y thì còn nghe được. Cô ấ y ghen với cậu thì có mà bị ấ m đã u. Nhưng dù sao ghen cũng ghen rô i, không muố n nhìn thấ y cậu và Chu Nhấ t Minh nói cười vui vẻ trước mặt cô ấ y cho nên Chu Nhấ t Minh bảo mình nói với cậu là xin cậu hãy giúp anh ta, từ giờ cứ mặc kệ anh ta, cố gắ ng

không nói chuyện, có nói thì cũng tỏ ra nghiêm túc một chút, đừng có cười rạng rỡ như hoa nở nữa, không người đẹp lại hiểu lâ m."

Tôi số ng hai mươi lăm năm, đã gặp nhiệ u hạng người, những kẻ quái thai cũng không ít nhưng đại mỹ nhân này đúng là không tiêu hóa nổi. Quá bá đạo! Chuyện bé cỏn con bă ng hạt vừng cũng khiế n cô ta giận dỗi bạn trai nửa ngày trời, thật sự còn hơn cả Lâm Đại Ngọc!

Khi ăn cơm, người đẹp lại khiế n tôi mở rộng tâ m mặ t, cô ta không ăn cơm cũng không ăn thức ăn, chỉ húp canh. Nói là ăn canh có thể làm sạch dạ dày, giữ cho cơ thể luôn khỏe mạnh. Một bát canh tảo tía to uych ở trên bàn một mình cô ta ăn hế t, chỗ đó chí ít cũng phải được ba, bố n bát con.

Tôi như bị hóc xương cá không nhỏ ra không chịu được nhưng vẫn phải cố nhịn không nói gì trước lòng dạ hẹp hòi của cô ta. Cuố i cùng cũng đợi được để n lúc cô ta vào nhà vệ sinh, tôi bắ t đâ u xổ: "Chu Nhâ t Minh, đại mỹ nhân mà anh tìm được cũng khá thật đấ y, "ngựa không ăn cỏ thì sẽ toi", cô ta chẳng ăn cái gì cả!"

"Sao lại không ăn cái gì, cô â y chỉ ăn hơi ít thôi. Em cứ nghĩ ai cũng giô ng mình chắ c, mua con gà quay một mình ngô i gặm hế t già nửa. Bé bự ơi, em ăn tố t quá đấ y, nuôi mình em tố n bă ng bố n, năm người như cô â y."

Anh ta bảo vệ người đẹp của mình, còn vừa nói vừa giẫm lên chân tôi. Tôi tức quá cười đều. "Anh Nhấ t Minh, em thấ y cô ta cứ không ăn thế này sẽ sớm thành tiên thôi. Chúc mừng anh tìm được một nàng tiên! Nhưng người đẹp hay ghen tuông như thế, sau này tố t nhấ t xung quanh anh trong vòng ba thước chớ có người khác giới, không thì e sẽ khó số ng lấ m."

Anh ta đã không cho là đúng lại còn tự hào nói: "Ghen cũng tố t, điề `u đó chứng tỏ cô â ´y yêu anh, quan tâm để n anh. Anh không sợ cô â ´y ghen, chỉ sợ không ghen thôi. Có người đẹp ghen vì mình thì chứng tỏ người đàn ông đó thành công."

Điề n Tịnh lẩm bẩm chỉ để tôi nghe thấ y: "Đô thâ n kinh thì có! Chuyện nhỏ mà cũng khóc cả buổi, nói dễ nghe thì là tình cảm quá dạt dào, còn nói khó nghe thì là đô thâ n kinh."

Tôi cũng nghĩ vậy. Chu Nhâ t Minh tính nế t tùy tiện, cẩu thả lại vớ phải một cô gái vừa đa sâ u đa cảm, hay khóc lóc như trẻ con, nghi ngờ lung tung, xem ra sau này anh ta có mà đâ y tội.

Sau hôm đi du thuyê`n vê`, Chu Nhâ´t Minh mò đế´n nhà tôi mượn quyển *Ba trăm bài thơ Đường* thật. Tôi vừa tức vừa buô`n cười. "Hô`i thi đại học có thâ´y anh chăm chỉ như thê´ đâu? Câ´p ba cũng không thâ´y nỗ lực nghiên cứu gì, đế´n nỗi trượt đại học."

Anh ta cười cợt nhả. "Sao so sánh như thế dược, đại học thì có gì thú vị? Giờ anh trai chỉ vì người đẹp nên mới khổ luyện thôi."

Thành tích học tập của Chu Nhấ t Minh từ nhỏ đã chẳng ra gì. Thực ra không phải anh ta dố t, nhưng có trời mới biế t làm thế nào để nhét mấ y quyển sách vào đã u anh ta được. Cô giáo Thường dạy Ngữ văn lớp anh ta hô i tiểu học mỗi lâ n nhắ c đế n anh ta đề u dở khóc dở cười, bởi vì anh ta nổi tiế ng là chúa viế t sai.

Buô `n cười nhấ t là có một bài tập ngữ văn yêu câ `u phải viế t hai câu thành ngữ liên quan để n động vật. Anh ta viế t: "Con ngỗng bay lên cung trăng" (viế t đúng là "Hă `ng Nga bay lên cung trăng" (viế t đúng là "Không công mà vê `", "Vê `không công" (14)). Cô giáo Thường tức quá lôi anh ta lên văn phòng mặ ng cho một trận, còn bắ t anh ta viế t bản kiểm điểm nữa.

Vừa nhìn bản kiểm điểm anh ta đưa, cô giáo Thường đã tức còn tức hơn. "Cô giáo Trường, em sai rô `i..." Đâ ´y, vừa viê ´t đã sai, bản kiểm điểm này coi như chẳng có tác dụng gì.

Cho để n tận bây giờ thỉnh thoảng anh ta vẫn mặ c lỗi một cách hài hước như thể .

Nhà anh ta ở tâ ng một nên trước cửa có khoảng đấ t rộng hơn một chút. Mẹ anh ta sau khi nghỉ hưu, chán không có việc gì làm liê n

cải tạo chỗ đấ t trố ng đó thành một khoảng sân nhỏ, ngoài trố ng cây cảnh bà còn nuôi vài con gà. Thường ngày Chu Nhấ t Minh rấ t thích ăn trứng gà, chiên hấ p hấ m nấ u thế nào anh ta cũng ăn tuố t. Vì thế mẹ anh ta nuôi mấ y con gà đẻ trứng để ngày nào anh ta cũng có trứng ăn.

Hôm con gà mái nhà anh ta đẻ trứng lâ n đâ u tiên, anh ta vui mừng hớn hở khoe trên blog là: "Mẹ già nhà tôi bắ t đâ u đẻ trứng rô i", ha ha ha ha...

"Gà mái" anh ta lại viế t thành "mẹ", tôi nhìn thấ y mà cười võ cả bụng, ha ha ha! Tôi chạy đi tìm bà Chu "mật báo", bà liề n quay sang cố c vào đâ u cậu ấ m một cái, mặ ng: "Tên tiểu tử chế t tiệt này, mẹ của con làm sao đẻ được trứng? Nế u có đẻ được thì đúng là kiế p này đã trót đẻ ra một quả trứng thố i là con thôi."

Sau khi Chu Nhấ t Minh câ m cuố n *Ba trăm bài thơ Đường* về , tôi liê n gọi điện cho Điề n Tịnh, kể cho cô ấ y nghe chuyện tiế u lâm này. Cô ấ y nghe vẻ rấ t thích thú. "Wow, Chu Nhấ t Minh lâ n này quyế t tâm nghiên cứu thơ ca cơ đấ y. Đợi vài hôm nữa gọi anh ta đế n, kiểm tra xem học hành tiế n bộ đế n đâu rô i."

Tôi đương nhiên tán đô ng. Nhưng mấ y hôm sau tôi chẳng có thời gian mà quan tâm xem anh ta tiế n bộ hay chưa bởi vì nhà họ Đới có chuyện, bà Đới bị cảm.

Cảm cúm không phải là bệnh gì nghiêm trọng, nhưng đố i với người đang trong quá trình điể `u trị hóa chấ t thì một là `n bị cảm nhẹ cũng có thể đe dọa để n tính mạng. Đố i với những bệnh nhân ung thư, sức đề kháng với virus vố n đã kém, một khi bị virus cúm tấ n công bấ t ngờ, hàng rào miễn dịch vố n đã mong manh bị tan võ thì chỉ có đi đời nhà ma. Cho nên khi bà Đới bị cảm, cả nhà Đới Thời Phi không dám lơ là chút nào.

Đới Thời Phi xin nghỉ phép một tuâ n để về nhà đưa bà đi khám bệnh, uố ng thuố c. Người bình thường bị cảm thì chỉ một tuâ n là khỏi, nhưng vì hệ miễn dịch của bà kém nên bệnh thuyên giảm rấ t chậm, lại còn bị ho, nghẹt mũi khó chịu.

Là bạn gái của Đới Thời Phi, hặ ng ngày, sau khi tan làm tôi vội vàng chạy sang nhà anh â y, để n một cái là lao vào bế p nấ u những món xúp vừa dễ tiêu vừa bổ dưỡng cho bà bô i bổ sức khỏe. Về mặt này, tôi rấ t có kinh nghiệm. Hô i mẹ đẻ tôi bị ô m nặng, tôi đã nghiên cứu và nấ u những món xúp rấ t ngon. Bà Đới không thấ y ngon miệng, cái gì cũng không muố n ăn nhưng tôi nấ u xúp thì bà ăn được nhiề u hơn một chút. Thật nở mày nở mặt! Bà khen tôi nấ u ăn ngon, còn nói thời buổi này thật khó tìm được một cô gái chịu vào bế p, bà rấ t hài lòng vì con trai bà đã tìm được một người như thể .

Bà Đới tuy bị ô´m nhưng tinh thâ`n vẫn minh mẫn, bà đã khen ngợi tôi rấ´t nhiê`u. Bà mà khen nữa, chặ´c tôi phổng mũi lên mấ´t.

Đới Thời Phi vì thế rấ t biế t ơn tôi. Hế t tuầ n nghỉ phép, anh ấ y đã trịnh trọng giao phó mẹ mình cho tôi. Anh ấ y nói: "Yên Phiên Phi, anh giao mẹ cho em. Chắ c chắ n em sẽ khiế n anh yên tâm mà, đúng không?"

Vì sự tin tưởng của Đới Thời Phi và vì muố n anh ấ y yên tâm nên bấ t luận thế nào tôi cũng không thể phụ lòng tin của anh ấ y. Đới Thời Phi đi rô ì, hã ng ngày sau khi tan làm tôi vẫn chạy để n nhà họ Đới trình diện, như một nàng dâu hiế u thảo bận rộn nấ u nướng trong bế p một hô ì, sau đó bưng bát xúp lên đưa cho bà Đới ăn, thường sau mười giờ tố i tôi mới về nhà.

Bố tôi có thói quen ngủ sớm dậy sớm, hặ ng ngày cứ chín giờ ba mươi là ông đi ngủ, thể nên khi tôi về để n nhà thì ông đã ngủ mấ t rồ i. Buổi sáng đúng sáu giờ ba mươi ông dậy, đi bộ ra công viên gâ n

nhà tập thể dục một tiế ng, sau đó ăn sáng rô i thong dong vê nhà. Lúc đó thì tôi đã đi làm rô i.

Mâ y ngày liê `n lão nhân gia không thấ y mặt mũi con gái rượu đâu, trong lòng cũng có chút ấ m ức, hôm nay gọi điện cho con gái hỏi: "Tổ i nay con vê `nhà ăn cơm chứ?"

"Bô´, không phải bô´ không biê´t, mẹ của Đới Thời Phi đang bị ô´m, con phải đê´n chăm sóc giúp nên không vê` nhà ăn cơm đâu, bô´ và dì Thạch cứ ăn đi."

Bố tôi không hài lòng chút nào, nói: "Nuôi con gái đúng là nuôi hộ người ta, còn chưa gả đi mà đã một lòng hướng về người ta rồ i. Sao không ở luôn bên ấ y đi, còn về nhà làm gì?"

Đương nhiên biế t bố nói thể là đang giận dỗi nhưng hôm nay sau khi để n nhà họ Đới, bà Đới ngỏ ý muố n tôi ngủ lại, nói là ngày nào tôi cũng về một mình đêm hôm khuya khoắ t như thể bà không yên tâm, chi bă ng mang vài bộ quâ n áo để n đây ở tạm một thời gian.

Tâ´t nhiên tôi sẵn sàng nhưng bố´ tôi lại không đô`ng ý. Ông còn nổi cáu: "Không được, tuyệt đố´i không được. Con nên nhớ là bố´ sẽ không đô`ng ý cho con chuyển sang nhà họ Đới ở. Sau khi con và cái tên Đới Thời Phi gì gì đó yêu nhau, con toàn sang đó thay nó chăm sóc mẹ nó, còn bố´ thì vẫn chưa biế´t mặt mũi nó thế´ nào. Làm bạn trai như thế´ mà được à? Toàn là con sang đó, còn nó ngay cả một là`n đế´n thăm hỏi xã giao cũng không. Con gái ngố´c nghế´ch ơi, con như thế´ có khác gì đô` bỏ đi không ai thèm lâ´y chứ, có hiểu không hả?"

Những lời bố nói tuy không lọt tai nhưng tấ t cả đề u là sự thật. Tôi luôn chố ng đố i, cãi lại ông nhưng là n này một từ cũng không nói lại được.

Kể cũng đúng, tôi chăm sóc mẹ Đới Thời Phi ô m bao nhiều ngày trời như thế nhưng anh â y không bao giờ nhặ c đế n chuyện thăm hỏi, ra mặ t bố tôi. Trước đây tôi không để ý để n mâ y chuyện này, giờ đã được bố nhặ c nhỏ.

Khi bà Đới một là `n nữa thúc giục tôi qua đó ở vài hôm, tôi đã khéo léo chuyển lời của bố ´ tôi tới bà, bà vội vàng tỏ ý xin lỗi, nói gia đình bà tuyệt đố ´i không có ý chậm trễ, chỉ vì là `n này sức khỏe của bà không được tố ´t nên Đới Thời Phi vẫn chưa thu xế ´p qua đó chào hỏi được, đợi cuố ´i tuâ `n này Đới Thời Phi vê `, bà nhâ ´t định sẽ bảo anh â ´y sang nhà tôi ra mă ´t.

Quả nhiên, Chủ nhật Đới Thời Phi xách quà sang nhà tôi chào hỏi.

Trước đó tôi đã làm công tác chuẩn bị rô ì, bảo anh â y lựa mua những đô ì bố tôi thích: hai chai rượu ngũ lương (15) và một cây thuố c lá Trung Hoa. Về ìý mà nói, một người chỉ thích rượu và thuố c lá như bố tôi nhìn thấ y hai thứ này thì mặ t phải sáng lên mới đúng, ai ngờ lão nhân gia tự nhiên lại đổi tính đổi nế t, đố i với rượu thuố c thì lạnh nhạt hờ hững, chỉ nhìn chặ m chặ m vào Đới Thời Phi, chẳng khác gì hai cái đèn pha, nhìn rấ t khó chịu, trán Đới Thời Phi bấ t giác vã mô ì hôi.

Bố tôi chẳng thèm khách khí, nói thẳng vào vấ n đề : "Cậu và con gái tôi biể t nhau qua giới thiệu, cậu thấ y nó có gì hợp với cậu? Nói một cách văn vẻ hơn thì là nó có điểm gì khiế n cậu rung động?"

"Yên Phiên Phi, cô â y... con người của cô â y rấ t tố tạ!"

"Con người của nó tố t? Tố t ở điểm nào? Có thể nói cụ thể hơn không?"

"Cô â y... tố t bụng, tính tình cũng rấ t tố tạ!"

"Ví dụ?"

Bố tôi cứ như giáo viên dẫn dụ học sinh tiểu học trả lời bài, còn Đới Thời Phi răm rấ p nghe theo: "Có một lâ n, cháu và cô ấ y đi leo núi, cháu... vô tình khiế n cô ấ y phải lúng túng khó xử nhưng sau đó cô ấ y không hệ tức giận. Tính tình rấ t tố t. Còn nữa, cô ấ y làm việc ở trường mâ m non, vì mải chăm sóc một đứa trẻ bị ố m mà quên ăn cơm. Thật sự rấ t tố t bụng. Ngoài ra, cô ấ y còn chăm sóc mẹ cháu rấ t tận tình, chu đáo. Mẹ cháu nói..."

Tiế p đó anh â y nói mẹ mình hài lòng về tôi thể nào, bố tôi càng nghe càng chau mày cau mặt: "Sao nói tái nói hô i vẫn là mẹ cậu nói thể? Còn cậu thì sao? Cậu cảm thấ y con gái tôi thể nào?"

Đới Thời Phi bị bố tôi vặn vẹo, mặt mũi đỏ ửng, â p a â p úng: "Cháu đô i với cô â y... cũng cảm thấ y rấ t tố t ạ!"

Có lẽ bố tôi cảm thấ y nói mãi cũng vô ích, liê n đưa ra một loạt các câu hỏi rấ t thẳng thấ n: "Đới Thời Phi, cậu và con gái tôi bây giờ cũng coi như đang có quan hệ yêu đương. Tôi hỏi cậu, cậu có yêu con gái tôi không? Khi không gặp nó, cậu có nghĩ đế n nó, nhớ nó không? Khi gặp nó, cậu có thấ y vui mừng không? Khi ở bên nó, cậu có cảm thấ y thời gian trôi nhanh không? Khi hai đứa xa nhau, cậu có cảm giác một ngày dài bà ng một năm không? Nó có phải là người cậu muố n cùng số ng tới trọn đời không? Tôi hy vọng cậu trả lời thành thật, không nên lừa dố i bản thân, càng không nên lừa dố i người khác."

Đới Thời Phi đột nhiên cứng đơ người như đóng băng, bố tôi đợi một hô i vẫn chưa nhận được câu trả lời, cũng chẳng câ n anh â y phải trả lời nữa. "Thôi được, cậu không câ n phải nói gì thêm nữa, cứ về suy nghĩ đi đã."

Tôi cứ trơ trơ nhìn bố tôi giáo huấ n Đới Thời Phi rồ i đuổi anh ấ y về , không biế t dùng từ gì để diễn tả nữa.

Tôi biế t bố vì muố n tố t cho tôi, cũng rấ t rõ Đới Thời Phi đố i với tôi không bă ng tôi đố i với anh ấ y. Sau khi chúng tôi xem mặt rố i quen nhau, nói là đang hẹn hò nhưng thực tế quan hệ vẫn không có gì tiế n triển. Ngoài những lúc sang đường, thỉnh thoảng anh ấ y lịch sự kéo tay tôi ra thì không hề có cử chỉ thân mật nào khác.

Nhưng tôi không nhụt chí, có cơ hội được ở bên người yêu lý tưởng của mình là tố t rố i, ngày trước muố n có cơ hội như thế cũng không được. Vì thế tôi đã cố hế t sức thể hiện hế t những mặt tố t nhấ t của mình cho Đới Thời Phi và gia đình anh ấ y thấ y, hy vọng bọn họ sẽ thích tôi.

Những ngày bà Đới bị ô´m, tôi đã không dễ dàng gì để vượt qua! Đi làm phải đô´i phó với lũ trẻ, vê` nhà lại chăm sóc người già bệnh tật, mệt để´n mức không câ`n phải uô´ng thuô´c giảm béo cũng gâ`y đi mâ´y cân. Tôi vâ´t vả, khổ sở như vậy, bô´ tôi đã không hợp tác lại còn làm hỏng hế´t đại sự.

Sau khi Đới Thời Phi đi khỏi, ông lại quay sang giáo huấ n tôi: "Phiên Phi, con hãy nghe bố nói. Người đàn ông đó không hợp với con đâu. Những lời cậu ta nói vừa nãy bố nghe là hiểu, không phải cậu ta thích con mà là mẹ cậu ta thích con. Cậu ta hoàn toàn vì mẹ mình câ n người chăm sóc nên mới chọn một giáo viên tố t tính, tố t nế t, có tấ m lòng nhân ái, kiên nhẫn, tỉ mỉ như con thôi."

Những lời lẽ khó nghe này chẳng lẽ tôi lại không mơ hồ đoán được? Chỉ là mỗi lâ n như vậy lại như con đà điểu vùi đâ u trong cát (16) mà thôi. Bây giờ bố tôi nói thẳng ra, tôi chẳng khác nào bị người ta đâm cho một nhát nhảy dựng lên, mặt đỏ tía tai, gân cổ cãi:

"Cứ cho là như thế thì đã sao ạ? Anh â y hiế u thảo với bố mẹ như vậy thì cũng coi là người tố t."

"Với tư cách là một người con thì cậu ta thực sự hiế u thảo, nhưng nế u chỉ vì thuận lợi cho việc chăm sóc mẹ mình bị ô m mà tùy tiện chọn một người bạn gái, không câ n để ý đế n cảm xúc, tình cảm, chỉ câ n có thể chăm sóc tố t cho mẹ mình thì thực sự không thể coi cậu ta là người tố t được. Phiên Phi, con chớ nên bị vẻ bê ngoài khôi ngô, tuấ n tú của một người đàn ông làm cho mờ mặ t, câ n phải biế t vỏ quả lê xanh, nhìn thì đẹp nhưng không ăn được!"

Đạo lý này không phải tôi không hiểu, nế u chuyện xảy ra với người khác, tôi cũng sẽ như bố , khuyên nhủ họ chọn người yêu chớ nhìn vẻ bề ngoài, phải chú trọng để n vẻ đẹp bên trong. Nhưng khi chuyện xảy ra với mình lại khó tránh khỏi việc người ngoài cuộc tỉnh táo hơn kẻ trong cuộc.

Tôi luyế n tiế c không nỡ bỏ Đới Thời Phi bởi vì trong suy nghĩ của tôi, anh â y là ứng cử viên sáng giá nhấ t để làm người yêu lý tưởng của tôi từ trước đế n nay. Hơn nữa, anh â y lại tự nguyện muố n cùng tôi thiế t lập mố i quan hệ yêu đương. Bấ t luận anh â y đô ng ý hẹn hò với tôi vì lý do gì, tôi cũng không dễ dàng từ bỏ cơ hội này. Có thể bây giờ anh â y không có tình cảm với tôi nhưng tôi tin tình cảm có thể dâ n dâ n bô i đấ p. Sau một thời gian chúng tôi ở bên nhau, tôi không tin mình không thể nă m bắ t được trái tim anh â y.

Vì thế tôi kiên quyế t không nghe lời khuyên của bố : "Việc của con tự con giải quyế t, không câ n bố phải quan tâm. Con vẫn muố n ăn quả lê xanh â y."

IO.

Vì Đới Thời Phi, tôi gâ n như trở mặt với bố.

Đới Thời Phi biế t tôi cảm thấ y áy náy sau chuyện xảy ra giữa anh ấ y và bố tôi, buổi tố i hôm đó, sau khi rời khỏi nhà họ Đới, anh ấ y lái xe đưa tôi về , nói với tôi rấ t nhiề u, còn nói thật khó để giãi bày những suy nghĩ của mình.

Anh â´y nói ngày trước đã từng yêu một cô gái, đó là một mố´i tình rấ´t nghiêm túc và chân thành. Cô â´y là bạn cùng lớp thời đại học, sau đó cùng sang Mỹ học tiế´n sĩ. Bọn họ yêu nhau gâ`n mười năm nhưng năm ngoái cô â´y đột nhiên nói chia tay vì có người con trai khác.

Khi â´y tinh thâ`n Đới Thời Phi rấ´t suy sụp, không lâu sau lại nhận được tin mẹ anh â´y đi kiểm tra và phát hiện bà bị ung thư vú, anh â´y lập tức về` nước, đã mấ´t tình yêu thì không thể để mấ´t thêm tình thân nữa, anh â´y càng coi trọng gia đình. Vì anh â´y nhận ra ră`ng, trên thế´ gian này chỉ có bố´ mẹ mới là người không bao giờ từ bỏ anh â´y, luôn yêu thương anh â´y.

"Trước đây mẹ anh không bao giờ thúc giục anh lấ y vợ nhưng từ khi biế t mình bị bệnh, bà luôn kỳ vọng anh có thể sớm tìm được một cô gái nào đó để kế t hôn, sinh con đẻ cái để bà sớm được bế cháu, bởi vì bệnh ung thư vú trong vòng năm năm nguy cơ tái phát là rấ t cao. Anh hiểu bà và cũng muố n để bà toại nguyện, liê n đô ng ý đi xem mặt. Chỉ câ n một người con gái tố t tính, có tấ m lòng nhân ái, có thể cùng anh hiế u thảo với mẹ là được, ngoài ra anh không có yêu câ u gì khác. Có thể nói, anh hoàn toàn là vì mẹ mà chọn nàng dâu, chứ không phải vì mình mà chọn vợ. Bởi vì sau khi bạn gái anh bỏ đi,

trái tim anh đã chế t rồ ì. Đố i với anh, có lấ y ai cũng chẳng có gì khác biệt. Hôm đó, sau khi gặp em về , mẹ anh hỏi cặn kẽ hoàn cảnh của em. Nghe nói em là giáo viên mâ `m non bà rấ t thích, nói đa số giáo viên mâ `m non đề `u biế t quan tâm chăm sóc người khác, cũng rấ t biế t dạy dỗ con cái, là một người vợ lý tưởng để lựa chọn, bảo anh thử tìm hiểu thêm xem sao. Sau khi hẹn hò, anh cảm thấ y em thực sự là một người tố t bụng, liê `n dẫn em về `ra mắ t bố ´ mẹ. Kế ´t quả em cũng biế ´t rồ `i, hai người họ đề `u thích em. Thời gian này, em đã tận tình chăm sóc mẹ anh, cả nhà anh thật sự rấ ´t biế ´t ơn em!"

Quả nhiên bố tôi nói trúng phóc, không phải Đới Thời Phi thích tôi mà là bố mẹ anh ấ y thích tôi. Bây giờ anh ấ y đã nói rõ ngọn ngành cho tôi nghe, ánh mặ t tràn đâ y cảm giác tội lỗi. Vẻ áy náy của anh ấ y khiế n những giận dữ, oán hận nhen nhúm trong lòng tôi đề u tạn biế n.

"Yên Phiên Phi, những câu hỏi của bố em hôm qua đã khiế n anh chế t lặng, bây giờ mới định thấ n trở lại. Những ngày qua anh vẫn luôn lừa đố i em. Thực sự anh không có tình cảm với em, hoàn toàn là vì lợi dụng em để giúp anh chăm sóc mẹ. Anh xin lỗi!"

Anh â y đã thẳng thắ n thì tôi cũng nói thẳng: "Không có gì, đề ù do em tự nguyện cả. Thực ra em cũng không phải là ngô c, trong lòng anh có em hay không chẳng lẽ em lại không biế t. Chúng ta đã quen biế t nhau hơn hai tháng, số lâ n em gặp mẹ anh còn nhiề u hơn gặp anh, thời gian ở bên bà nhiề u hơn ở bên anh. Có chỗ nào giố ng như em đang hẹn hò với anh chứ? Giố ng như đang hẹn hò với mẹ anh thì đúng hơn. Nhưng từ đâ u đế n cuố i em không hề oán thán một lời, anh biế t vì sao không? Bởi vì... yêu ai yêu cả đường đi. Buổi gặp mặt đó, anh không để mặ t đế n em nhưng em đã thích anh rô ì. Cho nên biế t rõ trong lòng anh không có em, em vẫn tự nguyện giúp anh chăm sóc bà. Đới Thời Phi, anh không câ n xin lỗi em, bởi vì em

không bị anh lừa đố i. Cho nên sau tấ t cả, cũng đề u là Chu Du đánh Hoàng Cái mà thôi⁽¹⁷⁾, một người tình nguyện đánh và một người tình nguyện chịu đòn."

Đới Thời Phi ngây ra hô`i lâu rô`i nói: "Em không tức giận chút nào sao? Anh làm như thê´, thật không công bă`ng với em."

Đúng là không công bă `ng nhưng trong thế giới tình ái liệu có từ gọi là công bă `ng không? Từ trước để ´n nay đề `u không có, tấ ´t cả nă `m ở chỗ có tự nguyện hay không. Một người yêu người kia trước đã là nhỏ bé, yêu đơn phương lại còn nhỏ bé hơn. Trái tim nhỏ bé đó mãi mãi chỉ có thể ngâm nga một ca khúc: *Em tự nguyện vì anh, em tự nguyện vì anh...*

Tôi cũng tự nguyện như thể . Không phải vì tôi cao thượng, vị tha, dũng cảm và sẵn sàng cố ng hiế n mà vì tận đáy lòng tôi hy vọng những nỗ lực của mình sẽ có ngày đơm hoa kế t trái, cuố i cùng có thể thu hút được ánh nhìn của anh, làm rung động trái tim anh. Nói cho cùng, tôi cũng vì bản thân mình, vì tương lai của mình nên mới cố gắ ng chịu khổ, chịu nhục.

Cảm giác tội lỗi trong ánh mắ t của Đới Thời Phi dâ n dâ n xen lẫn sự xúc động: "Yên Phiên Phi, em đúng là một cô gái tố t. Cám ơn em đã bao dung anh! Anh sẽ cố gắ ng quên đi quá khứ và nhìn vào tương lai."

Anh â´y nói râ´t cô đọng nhưng tôi có thể hiểu được những gì anh â´y muô´n nói. Con đường tình ái của tôi có phải bă´t đâ`u bước vào mảnh đâ´t của hy vọng rô`i không?

Bệnh cảm cúm của bà Đới coi như đã khỏi, mố i quan hệ giữa tôi và Đới Thời Phi cũng tiế n thêm một bước lớn, không còn khách khí như ban đâ u nữa. Bây giờ chúng tôi đã có vẻ giố ng một đôi đang yêu nhau, bắ t đâ u tay trong tay hẹn hò rô i.

Điề n Tịnh hỏi tôi khi nào thì hôn nhau, tôi ngượng chín cả mặt. "Làm sao mình biế t được! Cái này có phải mình nói là được đâu."

Cô ấ y có vẻ thấ t vọng: "Hai người tiế n triển chậm quá, không biế t phía Chu Nhấ t Minh giờ thế nào rô ìi. Cậu có tin tức gì của anh ta không?"

"Không có, lâ`n trước anh ta đế´n mượn cuố´n *Ba trăm bài thơ Đường* rô`i mấ´t tăm mấ´t tích. Gâ`n đây mình không gặp anh ta lâ`n nào. Lạ thật, có vẻ không bình thường chút nào! Cái tên đó trước đây cứ cách ba, bố´n hôm lại sang quấ´y râ`y mình."

"Ngày trước người ta chưa có người yêu nên đành phải đế n làm phiê `n cô bạn thanh mai trúc mã là cậu. Giờ người ta có đại mỹ nhân bên cạnh rô `i thì còn câ `n gì đế n cậu nữa! Xem ra, mô ´i quan hệ giữa anh ta và mỹ nhân tiế n triển rấ 't tố 't, có khi đế n giai đoạn môi chạm môi rô `i cũng nên."

Không phải chứ, tôi không tin Chu Nhấ t Minh lại lợi hại như thế . Trước đây anh ta chưa từng theo đuổi cô gái nào, lâ n đâ u tiên bước vào tình trường lại gặp phải một mỹ nhân cao tay nhường ấ y. Lính mới như anh ta khó có thể đô i phó được với "cô nương thâ n kinh" ấ y, sóng gió tình trường vẫn còn gian truân lắ m!

Tôi gọi điện cho Chu Nhấ t Minh, định quan tâm hỏi han anh ta một chút. Trước tiên hỏi han tình hình anh ta ngâm cứu cuố n *Ba* trăm bài thơ Đường để n đầu rỗ i. Anh ta ậm à ậm ừ chẳng hiểu thế nào. Bỗng cảm thấ y không ổn, tôi liê n hỏi: "Anh nói thật đi, xảy ra chuyện gì với cuố n sách của em rồ i?"

Lúc này anh ta mới thú nhận, cuố n *Ba trăm bài thơ Đường* đó anh ta không cẩn thận đã làm mấ t rồ i. Anh ta định nỗ lực nghiên cứu nên đi đâu cũng mang theo, kế t quả là để quên trên xe buýt.

Bình thường Chu Nhấ t Minh rấ t ít khi đi xe buýt, anh ta thích đi xe đạp hơn, chỉ cầ n trời không mưa là đạp xe đi làm, nói là vừa bảo vệ môi trường vừa rèn luyện sức khỏe. Kế t quả của việc thỉnh thoảng ngô i xe buýt đó đã làm mấ t cuố n sách của tôi.

Tôi tức gâ `n chế ´t. Chẳng trách thời gian này không thấ ´y mặt mũi anh ta đâu, hóa ra là cố ´ tình tránh mặt tôi. Anh ta đánh mấ ´t cuố ´n *Ba trăm bài thơ Đường* của tôi, lại còn là cuố ´n sách mẹ tôi tặng hô `i mới vào trung học nữa chứ. Trên cuố ´n sách vẫn còn nét chữ của bà: *Phúc hữu thi thư khí tự hoa* (18) - Quà tặng con gái yêu Phiên Phi._

Bà luôn hy vọng tôi đọc nhiệ `u thơ hơn, tương lai sẽ "phúc hữu thi thư khí tự hoa". Từ nhỏ bà đã dạy tôi học thuộc lòng thơ Đường, từ Tô ´ng. Sau khi tôi đi học, nhận được mặt chữ rô `i, bà liệ `n mua cuố ´n *Ba trăm bài thơ Đường*, *Ba trăm bài từ Tô ´ng*... dày như cục gạch cho tôi đọc, hy vọng nó có thể nuôi dưỡng tôi trở thành người có khí chấ ´t thanh cao.

Nhưng thật xấ u hổ, tôi đã phụ lòng kỳ vọng của bà. Tuy vẫn còn lưu lại chút ít nhưng không thể xem là có "khí chấ t thanh cao" được. Tôi tự cảm thấ y nguyên nhân chủ yế u là do thân hình "châu tròn ngọc sáng" của mình, cơ thể béo ị luôn khiế n người ta có cảm giác ăn không ngô ìi rô ìi, đã ù óc toàn bã đậu, rấ t khó để có được cái gọi là khí chấ t thanh cao. Trước đây tôi cũng từng cố gặ ng nuôi dưỡng khí chấ t của mình, nhấ t là hô ìi mười lăm, mười sáu tuổi, sau khi đọc Hô ng lâu mộng để n mê mắn, tôi còn ngớ ngắn rập khuôn học theo những cử chỉ tao nhã trong sách.

Ví dụ như bắ t chước Diệu Ngọc gom tuyế t đọng trên cánh hoa mai vê pha trà. Tôi đợi để n hôm có tuyế t liê n vác chiế c bình gố m ra thử. Bô n hoa dưới tòa nhà không có cây mai, tôi liê n lấ y cây nhãn để thay thế, dù sao cũng na ná như nhau. Kế t quả là bị

trượt tuyế t ngã lộn cổ, chiế c bình gố m bị vỡ tan tành không nói làm gì, suýt chút nữa chiế c eo thon thả của tôi còn bị trẹo. Chu Nhấ t Minh đang chơi trò ném tuyế t với mọi người ở bên cạnh, thấ y tôi ngã còn cười nói: "Bé bự ơi, cẩn thận không trẹo eo đấ y... nhưng em thì làm gì có eo. Eo của em ở đâu nhỉ? Đợi anh đố t đèn lồ ng lên tìm thử xem sao." Tôi tức quá liệ n nặn một nă m tuyế t lớn nhét vào cổ áo anh ta, khiế n anh ta lạnh để n mức nhăn nhó mặt mày.

Một ví dụ khác, Đại Ngọc đã từng khóc thương, chôn cấ t những cánh hoa tàn. Cạnh nhà tôi có một cây bưởi, mỗi năm cứ độ xuân về , trên cây lại ngập tràn những đóa hoa trắ ng muố t, hương thơm ngào ngạt, hễ có cơn gió thổi qua, những cánh hoa lại rơi xuố ng như tuyế t. Những cánh hoa trắ ng muố t bay la đà trong gió trông rấ t đẹp, nhưng khi rơi xuố ng mặt đấ t, người qua đường giẫm phải liề n biế n thành bùn nhơ. Tôi bắ t chước Lâm Đại Ngọc thở dài thương tiế c một đời hoa, cảm thấ y chúng bị giẫm lên như thế thật đáng tiế c, cũng muố n gom chúng lại rồ i chôn cấ t. Tôi vừa bắ t đã u cái bộ dạng khác người "nông kim táng hoa nhân tiế u si (19)", gom hoa lại thành hai đố ng thì Chu Nhấ t Minh chạy đế n, la lố i om sòm: "Yên Phiên Phi, em có muố n chơi mạt chược không? Bọn anh có ba người rồ i, còn thiế u một người nữa."

Hô i đâ y chúng tôi vừa mới biế t chơi mạt chược, thứ gì khi mới học đê u nghiện cả, vì thể vừa nghe thấ y anh ta nói thế, tôi liê n quăng chỗi xuố ng, vội vội vàng vàng chạy theo. "Có, có, có chơi, cho em đăng ký một chân nhé!"

Chôn hoa chôn để n tận bàn mạt chược rồ i, bao nhiều phong nhã đề u đã tan thành mây khói. Haizz, đôi khi cũng có lòng muố n trở thành người có khí chấ t thanh cao nhưng con người tôi khó mà đạt để n "cảnh giới". Tôi đã khiế n mẹ thấ t vọng rồ i!

"Chu... Nhấ 't... Minh..." Tôi gào thét trong điện thoại. "Anh mà không tìm bă `ng được cuố 'n sách trả lại cho em, em sẽ giế 't anh!"

Anh ta thẽ thọt nhận lỗi: "Xin Yên đại tiểu thư tha mạng! Nô tài đang nghĩ cách để tìm đây ạ! Nô tài đã đăng tin tìm sách ở trên mạng rô ì, đang định ra công ty xe buýt thương lượng dán thông báo tìm nữa, tiểu thư cho nô tài thêm chút thời gian."

Hai phương thức đó nghe có vẻ khả thi, nỗi bực tức trong lòng cũng vơi đi phâ `n nào nhưng tôi vẫn phải dọa anh ta: "Tô ´t nhâ ´t là anh nên khẩn trương tìm đi. Nê ´u không tìm được, em sẽ lâ ´y "bà xã" của anh ra đi đâ ´y."

Chu Nhấ t Minh rấ t thích xe đạp, nhấ t là đi xe đạp, năm ngoái còn tham gia câu lạc bộ xe đạp của thành phố . Anh ta có hai chiế c xe, một chiế c vẫn đi thường ngày, còn một chiế c là loại xe leo núi thương hiệu nổi tiế ng, nhìn cực kỳ long lanh, nó được trang bị đấ ỳ đủ, chuyên nghiệp, thiế t kế riêng cho những người đam mê xe đạp, giá đấ t gấ p đôi chiế c xe đạp điện "ngọc ngà" của tôi. Lúc đấ ù mới mang về nhà, mẹ anh ta vô cùng sửng số t, không thể tin nổi một chiế c xe đạp giá những năm, sáu nghìn tệ, về sau tin rồ i thì bà lại tiế c đứt ruôt.

Hôm mua được xe mới, Chu Nhấ t Minh ra vẻ ta đây viế t trên QQ: "Anh bây giờ cũng là người có nhà, có xe rô `i!"

Tôi cười võ bụng. Nói có nhà thì còn tạm chấ p nhận, cơ quan anh ta đâ u tư xây nhà phúc lợi cho công nhân viên, cuố i năm nay mới hoàn thành, đâ u năm sau có thể giao nhà, Chu Nhấ t Minh được phân một căn hộ gô m hai phòng ngủ, một phòng khách, tuy hơi nhỏ nhưng nói thể còn có cơ sở. Nhưng xe thì... đương nhiên xe đạp leo núi cũng là xe, điề u này tôi không thể phủ nhận, chỉ có thể cười thâ m.

Chu Nhấ t Minh coi chiế c xe của mình như bảo bố i, yêu quý, giữ gìn chẳng khác gì bà xã. Tôi cũng từng hiế u kỳ muố n mượn đi thử xem cảm giác đi chiế c xe đạp vài nghìn tệ như thế nào, anh ta xót xa đế n mức con ngươi như muố n lòi ra ngoài. "Bé bự, anh trai sợ em đè bẹp "bà xã" của anh mấ t."

Vừa nghe thấ y tôi có ý định với "bà xã" của mình, Chu Nhấ t Minh liê `n ỉ ôi than vãn: "Bây giờ anh trai đang hố i hận chế t đi được đây! Tìm em mượn cuố n *Ba trăm bài thơ Đường* làm cái gì chứ, mua một cuố n có phải hơn không, giờ đúng là chuố c vạ vào thân, "bà xã" bị buộc phải cho mượn rồ `i!"

"Ai bảo anh cứ thích lấ y lòng người đẹp cơ... À phải rô ì, anh và đại mỹ nhân hô ìi này thể nào? Cô ta còn thích khóc nữa không?"

"Khóc, sao lại không khóc? Buổi hẹn trước anh đế n muộn có ba phút mà cô ấ y khóc để n mức anh phải dỗ nửa tiế ng đô ng hô mới nín. Mẹ kiế p, người ta yêu nhau, ai cũng được hưởng hạnh phúc, sao để n lượt anh trai lại khổ sở thể này!"

Tôi trêu anh ta: "Khổ thì đừng yêu nữa."

Anh ta từ chố i thẳng thừng: "Thế không được, vẫn phải yêu thôi. Bạn gái khó đố i phó còn tố t hơn là không có, huố ng hồ bạn gái của anh lại rấ t xinh đẹp. Hôm nọ anh đưa bạn gái để n chỗ làm ra mặ t, đám Vương Lão Ngũ (20) trong cơ quan nhìn thấ y đề u tỏ ra ghen ty. Anh trai cũng thấ y nở mặt nở mày."

"Cho nên đau khổ cỡ nào anh cũng cam tâm tình nguyện, đúng không?"

"Đúng thể , chỉ cầ `n nhìn vào điểm xinh đẹp của cô ấ y là đủ, tính khí có thấ 't thường thể ' nào cũng chẳng sao."

Các bạn nhìn xem, đây cũng là một thành viên điển hình của nhóm "tôi tình nguyện" đấ y! Chu Nhâ t Minh và tôi có khác gì nhau, chúng tôi đề u yêu vẻ bề ngoài, đề u thích trai tài, gái sắ c. Tuy không lấ y vẻ bề ngoài để đoán phẩm chấ t và năng lực bên trong nhưng đố i với giới trẻ tìm đố i tượng mà nói, có mấ y ai cưỡng lại được sức hấ p dẫn của những trai tài, gái sắ c?

Háo sắ c, yêu cái đẹp là bản chấ t của con người. Hơn nữa, nhìn mặt mà bắ t hình dong bấ t luận thế nào cũng còn hơn nhìn tiế n, nhìn quyê n mà bắ t hình dong.

Chu Nhấ t Minh tìm cuố n *Ba trăm bài thơ Đường* không được thuận lợi cho lă m, nhă n tin trên mạng không có tác dụng gì, đăng tin mấ t đô ở công ty xe buýt cũng chưa có kế t quả. Dự đoán ban đã u là người lấ y sách trên chuyế n xe đó không phải là khách quen. Tôi có tức giận cũng vô ích, không thể vì thế mà đem anh ta ra chém được, pháp luật sẽ chẳng tha đâu.

Bố tôi lại nói đỡ cho anh ta: "Được rố ì, chỉ là một quyển sách thôi mà! Tuy nó là vật kỷ niệm nhưng kỷ niệm thực sự của một người không chỉ là vật chấ t. Mẹ con mãi mãi ở trong trái tim con, không có cuố n sách đó con cũng không quên mẹ con. Có phải thế không? Đừng làm khó Chu Nhấ t Minh nữa!"

Thôi bỏ đi, tôi lúc nào cũng khoan dung, độ lượng mà, nương tay cho Chu Nhấ t Minh lâ n này vậy. Anh ta tỏ vẻ cảm động đế n rơi nước mặ t: "A Phi, anh mua quyển *Ba trăm bài thơ Đường* mới đề n em nhé? Mua mười quyển cũng được."

Tôi phì cười, tôi câ`n mười quyển giô´ng nhau làm gì chứ? Có thể ăn hay mặc được không? Có thể trải ra nă`m hay đă´p lên người được không?

"Thế anh mời em đi ăn nhận lỗi vậy. Nhưng xin em đừng chém anh nặng quá nhé! Tháng này anh vẫn chưa được lĩnh lương."

"Vậy đợi anh lĩnh lương rô`i hãy nói, em không chém... không chém mới là lạ."

Mâ´t toi cuố n sách kỷ niệm rô`i, thế nào cũng phải chém anh ta một trận! Chu Nhâ´t Minh, cứ chuẩn bị tinh thâ`n tháng này làm thẻ thanh toán cho ta đi, ta sẽ khiế n tim gan phèo phổi của ngươi đau chế´t thôi!

II.

Bữa ăn tạ tội của Chu Nhấ t Minh hôm đó, tôi đặt một phòng ở nhà hàng Tiế u Giang Nam. Tôi đi cùng Đới Thời Phi, gọi thêm Điề n Tịnh và Đỗ Uy, sẵn sàng mài đao xoèn xoẹt hướng về Chu Nhấ t Minh.

Chu Nhấ t Minh đi cùng mỹ nhân. Đại mỹ nhân vẫn xinh đẹp như xưa, tôi để ý thấ y ánh mặ t Đới Thời Phi khựng lại vài giây khi nhìn thấ y cô ta. Tôi biế t rõ đàn ông nhìn thấ y phụ nữ đẹp cũng đề u phản ứng như vậy nhưng trong lòng vẫn thấ y xót xa.

Tấ t cả những người có mặt ở đây, ngoài Đới Thời Phi, còn lại đề u đã biế t nhau từ buổi du thuyê n là n trước, cho nên sau khi mọi người ổn định chỗ ngô i, tôi liê n giới thiệu trước cho anh â y một lượt.

Chu Nhấ t Minh mim cười bắ t tay Đới Thời Phi. "Nghe Yên Phiên Phi nhặ c đế n anh đã lâu. Bảo vệ tiế n sĩ bên Mỹ về , học vấ n nhấ t định uyên thâm rô ìi. Tôi chỉ học hế t phổ thông, cũng coi như xóa mù chữ thôi."

"Đâu có, đâu có, cậu quá khen rô`i!"

"Xin giới thiệu một chút, đây là bạn gái của tôi, tên Nhậm Giai."

Chu Nhấ t Minh giới thiệu bạn gái với Đới Thời Phi, anh ấ y lịch sự mim cười chào hỏi nhưng Nhậm Giai lại trân trân nhìn anh ấ y, không một chút phản ứng. Biểu hiện trên mặt cô ta rấ t lạ, như thể hô n vía bay lên mây, lại như thể đang mộng du, trông rấ t ngớ ngắn.

Đúng lúc Điề `n Tịnh ngô `i xuố ´ng bên phải Nhậm Giai, không kìm được liê `n huơ huơ tay trước mặt cô ta, nói: "Nhậm Giai, cô không sao chứ?"

Nhậm Giai không nói gì, cứ ngây ra nhìn Đới Thời Phi, hế t nhìn lên lại ngó xuố ng. Nhìn một hồ i rồ i bỗng nhiên vành mặ t đỏ họe. "Anh đã từ Mỹ trở về ... Cuố i cùng anh cũng trở về rô i!"

Câu nói này dường như có một nguồ ngố c sâu xa, cô ta và Đới Thời Phi lẽ nào là người quen cũ? Cô ta không phải là người yêu cũ của anh â y đâ y chứ? Tôi lập tức quay sang nhìn Đới Thời Phi, ánh mặ t có ý dò xét, nghi vấ n. Nhưng anh â y lại tỏ ra không hiểu gì, lặ c đâ u nói với tôi: "Anh không quen cô â y, trước nay chưa từng gặp cô â y."

Giọng nói mơ hồ của anh ấ y khiế n Nhậm Giai khóc nức nở. Cô ta vừa khóc vừa bổ nhào về phía Đới Thời Phi, túm lấ y vạt áo anh ấ y, không chịu buông. "Anh không quen biế t em, anh lại có thể nói không quen biế t em! Anh đi Mỹ rồ i thì quên luôn cả em. Chiế c cà vạt anh đang đeo là năm đó em đã tặng anh, đô anh vẫn dùng mà người đã quên rồ i sao? Anh thật nhẫn tâm, thật quá nhẫn tâm!"

Đới Thời Phi lại càng tỏ ra không hiểu chuyện gì. "Chiế c cà vạt này là tự tay tôi mua mà, sao lại biế n thành cô tặng tôi? Tiểu thư, có phải cô nhận nhâ m người rô i không?"

Lời của anh â´y như đổ thêm dâ`u vào lửa, Nhậm Giai khóc càng to, giáng một cái tát nảy lửa vào mặt Đới Thời Phi, luôn miệng mắ´ng nhiê´c: "Anh là đô` không có lương tâm, không có lương tâm, không có lương tâm..."

Đừng nhìn dáng vẻ liễu yế u đào tơ thường ngày của Nhậm Giai, lúc này trông cô ta dữ tợn như con hổ cái mấ t kiểm soát. Cô ta chế t

cũng không chịu buông Đới Thời Phi, vừa khóc vừa đánh mặ ng, mâ y người chúng tôi cùng chạy sang can ngặn mà không được.

Trong phòng náo loạn, bàn ghế nghiêng ngả, xô lệch, bát đũa rơi xuố ng đấ t vỡ mấ t vài cái. Â m ĩ đế n mức nhân viên phục vụ phải đẩy cửa bước vào xem thế nào, liê n trông thấ y ngay cảnh tượng hỗn loạn. Ngoài cửa lập tức có bao nhiều cái đấ u ngó vào xem. Nhậm Giai â m ĩ một hồ i rồ i đột nhiên hai mắ t nhắ m lại, ngấ t xỉu. Trò chơi này không biế t để n bao giờ mới kế t thúc đây?

Không câ `n phải nói, bữa cơm hôm đó coi như đi tong. Chu Nhấ t Minh gọi 120 để ´n chở Nhậm Giai đang hôn mê vào bệnh viện, mấ ´y người còn lại lên xe của Đới Thời Phi theo sau. Ở trên xe, anh ấ ´y vẫn chưa hế ´t sợ hãi: "Thật sự tôi không biế ´t cô ấ ´y, tại sao cô ấ ´y cứ túm lấ ´y tôi không chịu buông chứ? Giải thích thế ´ nào cũng không được."

Tôi tin Đới Thời Phi thật sự không biế t Nhậm Giai, chắ c cô ta nhận nhâ m người, có thể người yêu cũ của cô ta giố ng Đới Thời Phi chăng? Suy đoán này nghe có vẻ cũ rích nhưng lại rấ t phổ biế n. Có điể u, trên thế gian này sao lại có hai người giố ng nhau như đúc được, ngay từ đâ u đã nhận nhâ m chắ c phải có nguyên nhân, tại sao để n một lời giải thích cô ta cũng không muố n nghe?

Điề n Tịnh nói: "Nhìn cái cách cô ta làm â m lên vừa nãy tôi đoán là thâ n kinh cô ta có vấ n đề . Không chừng đúng là bị thâ n kinh!"

Điề `n Tịnh nói đúng, thật không biế ´t gọi cô ấ ´y là con quạ nói gở hay nhà tiên tri nữa. Sau khi Nhậm Giai được đưa vào bệnh viện, Chu Nhấ ´t Minh vội vã báo cho bố ´ mẹ cô ấ ´y để ´n. Hai ông bà để ´n viện, vừa nghe tường thuật lại, hai mắ ´t đã đẫm lệ. "Giai Giai lại phát bệnh rô `i!"

Thì ra ngày trước Nhậm Giai có một người bạn trai, là mố i tình đâ ù của cô ta. Hai người yêu nhau từ hô ì cấ p ba, hoa khôi của lớp và mỹ nam của trường đã để n với nhau một cách rấ t tự nhiên. Hai người hẹn ước sẽ cùng nhau thi vào Đại học Bắ c Kinh, sau khi ra trường sẽ làm lễ cưới. Ai ngờ, người con trai đó đã thay lòng đổi dạ đi yêu một cô sinh viên trao đổi người Mỹ trong trường. Chắ c là không biế t phải nói rõ với cô ta thế nào nên đã quyế t định không nói. Anh ta lẳng lặng làm thủ tục xuấ t ngoại, tố t nghiệp một cái liề n cùng cô người Mỹ kia cao chạy xa bay.

Cú số c này quá lớn, Nhậm Giai vố n là một cô gái đa sâ u đa cảm, lại bị kích động mạnh, dẫn để n thâ n kinh có chút không bình thường.

Hai, ba tháng đâ`u, Nhậm Giai không hê` nói chuyện với ai, chỉ lẩm bẩm một mình. Có lúc cười ngô´c nghê´ch, khi lại khóc than, râ´t dễ cáu giận, động một cái là ném đô` đạc. Ông bà Nhậm mời bác sĩ đê´n khám, chẩn đoán là có triệu chứng tâm thâ`n phân liệt, kê đơn thuô´c cho cô ta và dặn dò gia đình phải hê´t sức quan tâm, chăm sóc. Uô´ng thuô´c được vài tháng thì có tác dụng, cô ta dâ`n dâ`n hô`i phục như bình thường, tuy có chút hơi cổ quái nhưng ít nhâ´t nhìn cũng như người bình thường.

Vì bệnh của cô ta bă t nguồ n từ tâm bệnh nên có người gợi ý nhanh chóng tìm cho cô ta một bạn trai, để tình yêu mới chữa lành về t thương từ tình yêu cũ, có thể sẽ nhanh khỏi hơn.

Chu Nhấ t Minh liê `n trở thành một vị thuố c. Anh ta cứ tưởng mình gặp được "tiên nữ" trên trời rơi xuố ng, nào ngờ lại là "cô nương thâ `n kinh". Thế nên hơi tí là cô ta ghen tuông. Chu Nhấ t Minh trễ hẹn có ba phút, cô ta đã khóc nức nở, bởi vì trong lòng cô ta luôn có cảm giác không an toàn. Sau khi trải qua một lâ `n bị bỏ rơi, trong lòng cô ta đã có dấ u ấ n sâu đậm.

Ông bà Nhậm vô cùng xin lỗi Đới Thời Phi. Sự việc lâ n này đúng là tai bay vạ gió. Theo như bà Nhậm nói, anh â y thực sự không giố ng kẻ phụ tình kia chút nào, chắ c là do anh â y từ Mỹ trở về , động để n cấ m địa ở tận đáy lòng cô ta, lại thêm cái cà vạt giố ng hệt cái mà cô ta đã mua tặng kẻ phụ tình, chắ c đó là kỷ vật cô ta đã gửi gắ m tấ t cả tình cảm của mình. Vì thể tâm trí cô ta trở nên rố i loạn, rô i mới xảy ra những chuyện thể này.

Nhậm Giai là `n này bệnh cũ tái phát còn nặng hơn trước. Cô ta lại khép mình, không để ý để ´n ai, chỉ chìm đă ´m trong thể ´giới riêng của mình, lúc thì cười nói cô ta và bạn trai să ´p kế ´t hôn, lục tung mọi thứ lên để tìm sổ hộ khẩu, đòi đi đăng ký kế ´t hôn; lúc lại khóc lóc nói bạn trai đã thay lòng đổi dạ, yêu cô gái ngoại quố ´c khác, cô ta muố ´n giế ´t anh ta để rửa hận, rồ `i chạy ngay xuố ´ng bế ´p câ `m con dao, khua khoă ´ng.

Ông bà Nhậm không biế t làm thế nào, vội vàng hô hào hàng xóm tìm bác sĩ giúp. Cuố i cùng có người mách nước đưa cô ta lên Quảng Châu khám một bác sĩ chuyên khoa, nói thay đổi môi trường chữa bệnh biế t đâu lại có tác dụng. Bà Nhậm cho là phải, liê n đưa cô ta lên Quảng Châu chữa bệnh, định sẽ ở lại đó vài tháng mới vê .

Nhậm Giai đi rô ì, mố i quan hệ giữa cô ta và Chu Nhấ t Minh coi như chấ m hế t. Chuyện này khiế n Chu Nhấ t Minh cũng chịu một cú số c lớn, vì thế anh ta không những nợ tôi một bữa cơm mà còn để n bắ t tôi mời anh ta đi ăn. Ai bảo anh ta thấ t tình chứ? Lại còn thấ t tình năng nữa!

Những người thấ t tình thường thích uố ng rượu, dường như rượu là một phâ n không thể thiế u khi thấ t tình. Chu Nhấ t Minh vừa nố c rượu vừa kể khổ: "Em nói xem, người ta yêu, anh trai cũng yêu, sao anh trai lại đen đủi thế này?"

"Được rô ì, được rô ì, anh Nhấ t Minh, thôi đừng buô n nữa, chẳng có gì phải nghĩ cả, những chuyện đã qua thì cứ để nó qua đi, anh phải tin ră ng phía trước vẫn còn rấ t nhiê ù điề ù tố t đẹp đang chờ đợi anh."

Chu Nhấ t Minh nghe lời tôi, nỗi ưu tư chẳng mấ y chố c đã tan biế n, nó giố ng như một trận cảm cúm, khó chịu một thời gian rồ i khỏi. Dù sao thời gian anh ta và Nhậm Giai quen nhau chưa lâu, tình cảm cũng không thể nói là sâu đậm được. Thêm nữa, cô ta bệnh tật như thế , cho dù có là tiên nữ giáng trầ n thì cũng mấ t giá thôi. Bệnh liên quan đế n thấ n kinh rấ t phức tạp, không dễ trị tận gố c mà còn dễ tái phát, cũng không thích hợp để kế t hôn. Anh ta bỏ cuộc, buông bỏ tấ t cả, dấ n dấ n trở lại một Chu Nhấ t Minh vui vẻ, hoạt bát như xưa.

Tôi vì thế mà biểu dương anh ta: "Anh Nhấ t Minh, tinh thấ n phấ n chấ n lên nhanh nhỉ, khả năng chố ng đỡ khá đấ y!"

"Ghen tỵ à? Có câ`n theo anh trai học vài chiều không, sau này có thấ t tình không phải sợ nữa."

"Anh là con quạ nói gở, phủi phui cái mô `m anh! Em sẽ không thấ ´t tình đâu, tình cảm của em và Đới Thời Phi càng ngày càng tố ´t."

"Em đô i với anh ta càng ngày càng tố t thì anh tin, còn anh ta đô i với em thì e là câ n thêm một thời gian nữa. Bé bự, người có mặ t đề u nhìn thấ y em yêu anh ta nhiệ u hơn anh ta yêu em nhiệ u."

"Thế thì sao, ít nhấ t anh â y cũng có chút yêu em. Tình cảm có thể dâ n bô i đấ p, em sẽ dùng hế t thời gian, tâm huyế t và sức lực của mình để bô i đấ p cho tình yêu này."

"Bé bự, vậy chúc em may mặ n nhé!"

Vừa nhắ c để n đã thấ y Đới Thời Phi gọi điện, hẹn tôi tố i nay cùng ăn cơm. Cuộc điện thoại này đã chứng thực cho câu nói "tình cảm càng ngày càng tố t" của tôi.

Tấ t điện thoại, tôi chẳng còn hơi sức đâu mà quan tâm đế n Chu Nhấ t Minh. Một lát nữa Đới Thời Phi sẽ đế n đón tôi, phải nhanh chóng về nhà ăn mặc, trang điểm cho thật đẹp mới được.

I2.

Trong bữa ăn, Đới Thời Phi tỏ ra không bình thường. Dường như anh â´y có điề`u gì muô´n nói, thỉnh thoảng lại liê´c mă´t nhìn tôi nhưng lưỡng lự mãi không dám nói.

Lúc đâ`u tôi cứ nghĩ mình có chỗ nào đó không đúng, ví dụ như cài nhâ`m cúc áo hay trên mặt có vê´t gì nhọ, anh â´y muô´n nhắ´c nhở nhưng ngại lại thôi. Tôi liê`n kiểm tra một lượt từ đâ`u đê´n chân nhưng không thâ´y có gì bâ´t thường. Không kiê`m chê´ được nữa, tôi bèn hỏi: "Anh có điê`u gì muô´n nói với em phải không?"

Anh â´y nhìn tôi, cuố i cùng â´p a â´p úng nói: "Anh... Bạn gái cũ của anh vê` nước rô`i."

Tôi ngây ra một lúc rô i cũng lắ p ba lắ p bắ p: "Cô â y vê nước... thì làm sao?"

Anh â´y cúi xuô´ng, tránh ánh nhìn của tôi, im lặng một lúc, cuố´i cùng cũng thú nhận: "Cô â´y muô´n ở bên anh, anh cũng muô´n cùng cô â´y làm lại từ đâ`u. Cho nên... Yên Phiên Phi... anh xin lỗi!"

Anh â y nhả từng từ như những tảng băng giá lạnh khiế n cả cơ thể tôi từ trên xuố ng dưới, từ trong ra ngoài đề u như hóa đá, chỉ biế t ngô i ngây ra như một con ngô c.

Đới Thời Phi vừa nhìn phản ứng của tôi vừa thận trọng giải thích: "Anh biế t, như thế thật không công bă ng với em. Từ lúc quen biế t em để n giờ, em luôn đổ i xử tố t với anh, với gia đình anh. Lâ n trước mẹ anh bị ô m, may mà có em chăm sóc chu đáo. Anh vô cùng biế t ơn em, nhưng sự cảm kích không giố ng tình yêu. Em cũng biế t, anh chỉ yêu duy nhấ t một người, đó là bạn gái cũ của anh. Bây

giờ có cơ hội được cùng cô ấ y làm lại từ đâ `u, bấ t luận thế nào anh cũng không muố n bỏ lỡ. Yên Phiên Phi, anh biế t anh có lỗi với em nhiê `u lă ´m. Anh cũng không dám câ `u xin em tha thứ. Em muố n mặ ng, muố n đánh, anh cũng xin chịu. Xin em đừng kìm nén trong lòng, đừng để sinh bệnh như Nhậm Giai."

Anh ta nói vậy chứng tỏ đang sợ sau khi chia tay, tôi sẽ bị kích động để n mức theo gót Nhậm Giai.

Trong tích tắ c đó, tôi thật sự muố n phát điên cho anh ta xem, giố ng Nhậm Giai túm lấ y vạt áo anh ta, giáng cho anh ta một cái tát nảy lửa rô i mắ ng nhiế c "đô vô lương tâm". Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, làm như thế chẳng hay ho gì, dù sao tôi cũng không bị điên, không thể có những hành động làm mấ t thể diện, không ra thể thố ng gì như thế .

Hơn nữa, tôi có tư cách gì mà mắ ng anh ta nhẫn tâm? Đúng, anh ta lợi dụng tôi, nhưng là do tôi cam tâm tình nguyện để anh ta lợi dụng.

Tôi vẫn ngô `i bấ ´t động không nói một lời, chỉ có biểu hiện trên nét mặt biế ´n đổi không ngừng theo dòng suy nghĩ. Có lẽ Đới Thời Phi sợ tôi kích động quá mà trở nên ngớ ngắn, liê `n khẽ lay lay người tôi. "Yên Phiên Phi, em không sao chứ?"

Sao lại không sao? Trước khi để n đây, tôi còn khoe khoang với Chu Nhâ t Minh tình cảm của tôi và Đới Thời Phi tố t đẹp thể nào, giờ bị sự thật tàn nhẫn đâm một phát trúng tim. Còn tưởng anh ta hẹn tôi ăn cơm là để củng cố thêm tình cảm, ai ngờ lại là bữa tiệc Hồ ng Môn, người ta để n để nói "anh đi đường anh, tôi đi đường tôi".

Thay đổi quá đột ngột, một chút hòa hoãn xung đột cũng không có, khiế n người ta có cảm giác từ trên trời rơi xuố ng mười ba tầ ng địa ngục vậy. Tôi muố n được tức giận, muố n hấ t tung bàn ghế,

ném bát, ném đũa, mă´ng người, đánh người, thậm chí giế´t người - giế´t Đới Thời Phi chế´t ngay tại chỗ! Thật khủng khiế´p! Tôi thực sự muố´n giế´t người!

Cũng may tôi đủ lý trí để xua đuổi những suy nghĩ ma quỷ đó. Tôi không kéo bàn, ném bát, lại càng không mặ ng người, đánh người, giế t người. Tôi chỉ có chút không kìm lòng, kéo lấ y anh ta và khóc. "Em đô i tô t với anh như thể , chẳng lẽ anh không có chút tình cảm nào với em sao?"

Đới Thời Phi tỏ ra bố i rố i: "Thật sự... vô cùng xin lỗi em!"

Tôi vẫn không bỏ cuộc, tiế p tục van xin: "Vậy anh hãy cho em một chút thời gian được không?"

"Yên Phiên Phi, em không nên lãng phí thời gian vì anh, tiế p tục chỉ càng khiế n em thêm đau khổ. Anh quyế t định chia tay cũng là vì muố n tố t cho em."

Nghe mà xem, rõ ràng anh ta có lựa chọn tố t hơn nên mới đòi chia tay với tôi, vậy mà cuố i cùng lại thành muố n tố t cho tôi. Tôi vừa đau đớn vừa tức giận, cuố i cùng không kìm nén được nữa thì bùng lên, dùng hế t sức ném chiế c ly võ tan tành. "Đới Thời Phi, anh cút ngay cho tôi! Tôi không muố n nhìn thấ y mặt anh nữa."

Đới Thời Phi cút rô `i, một mình tôi đố ´i diện với bàn tiệc chấ ´t đâ `y cao lương mỹ vị. Tôi ăn lấ ´y ăn để, uố ´ng lấ ´y uố ´ng để, không phải vì ngon miệng, mà vì tưởng tượng mình đang ăn thịt tên họ Đới, uố ´ng máu tên họ Đới.

Đang ăn ngấ u nghiế n thì dì Thạch gọi điện, giọng lo lă ng, căng thẳng: "Phiên Phi, con đang ở đâu? Đới Thời Phi vừa gọi điện, nói là..."

Xem ra dì â´y đã biế´t chuyện tôi và Đới Thời Phi chia tay rô`i. Có lẽ sau khi cút rô`i anh ta thấ´y không yên tâm nên mới gọi điện đế´n nhà thông báo cho dì Thạch, bảo dì ấ´y đế´n xem tôi thế´ nào. Nhưng lúc này tôi đâu câ`n dì ấ´y quan tâm! Đang đâ`y một bụng tức chưa có chỗ xả, tôi liê`n trút hế´t lên đâ`u dì ấ´y nửa tiế´ng đô`ng hô`, không để lãng phí một giây.

"Đừng nhặ c để n nữa, dì giới thiệu cho con cái loại người gì thế ! Đề `u tại dì, đề `u tại dì hế 't, chính dì đã kéo con xuố 'ng địa ngục!"

Đổ tấ t cả trách nhiệm lên đã u dì Thạch đúng là không phải, nhưng lúc này tôi còn có thể nói lý được sao? Tôi hét lên giận dữ rô i cúp máy, còn tranh cãi nữa thì chắ c chắ n tôi sẽ tắ t máy luôn.

Tiế p tục ăn, tiế p tục uố ng, ăn rồ ì, uố ng rồ ì lại gọi nhân viên phục vụ mang rượu để n. Nhân viên phục vụ hỏi tôi muố n rượu trắ ng hay bia, tôi nói cả hai. Kẻ thấ t tình mà không nố c được hai chai rượu vào bụng thì sao có thể giải sâ `u được?

Tôi định hôm nay sẽ uố ng say để quên sâ `u. Rượu vừa mang đế n đã tu ừng ực, uố ng bia cảm giác như uố ng nước ngọt vậy, không đủ độ, rượu tră ng có tác dụng hơn, một ngụm chảy xuố ng, từ cổ họng đế n dạ dày dường như có một luô `ng nhiệt nóng ran, vừa cay vừa hă ´c, khó chịu vô cùng.

Tôi không hiểu tại sao người ta lại nghiện cái thứ khó uố ng này, nế u không phải vì thấ t tình, câ n mượn rượu để giải sâ u thì tôi sẽ chẳng đụng để n nó làm gì.

Bình thường tôi ít khi uố ng rượu, giờ lại rượu bia lẫn lộn, uố ng được vài cố c là muố n nôn ọe. Vịn vào bàn đứng lên, tôi định chạy vào nhà vệ sinh, nhưng đi chưa được hai bước đã loạng choạng suýt ngã, may có người quản lý kịp thời đỡ tôi.

Anh quản lý có lòng tố t nhưng lại không được báo đáp. Anh ta vừa đỡ lấ y tôi, tôi liê `n ọe một tiế 'ng rô `i nôn thố c nôn tháo. Rượu mạnh thế ', mặc dù chỉ uố 'ng vài cố c nhưng dạ dày đã không ngoan ngoãn hợp tác, không chịu được cuố i cùng cũng nổi dậy. Tấ 't cả rượu bia lẫn thức ăn thức uố 'ng tố 'ng vào lúc nãy đề `u cho ra hế 't.

Anh quản lý đen đủi không kịp tránh nên đã bị tôi nôn hế t vào người, vẻ mặt đâ v đau khổ không thố t nên lời.

Sau khi nôn xong, tôi chẳng biế t phải trái thế nào ngủ thiế p đi, chỉ nghe thấ y bên tai những tiế ng ô n ào náo nhiệt, có người đang ra sức lay tôi dậy, có người gọi tôi rấ t to, nhưng tấ t cả dường như mơ hô rô i chìm sâu vào giấ c ngủ, tôi không nghe thấ y gì nữa...

Trong lúc mơ mở màng màng tỉnh lại, cảm giác đâ`u tiên là thấ y đâ`u đau như búa bổ, tiế p đó là nă m không được thoải mái, liê n trở mình một cái, nhưng ngay lập tức bị rơi xuố ng đấ t, không ngừng kêu la vì đau đớn.

Nghe thấ y tiế ng kêu của tôi, dì Thạch vội vàng chạy vào phòng đỡ tôi dậy. "Ai da, sao không cẩn thận để ngã xuố ng đấ t thế này? Có đau không?"

Bố tôi cũng bước vào phòng, vẻ mặt vừa thương vừa giận. "Cuố i cùng con cũng tỉnh rồ i, ngủ cả ngày rồ i đấ y, còn không tỉnh thì bố cứ nghĩ con ngủ để n chế t luôn cơ."

Tôi vừa tỉnh dậy, đâ `u còn đau, trí não vẫn còn mơ hô `, nghĩ mãi mới nhớ ra chuyện xảy ra hôm qua. Tôi và Đới Thời Phi chia tay, tôi mượn rượu giải sâ `u, uố ng say rô `i nôn hế t lên người anh quản lý... Sau đó thì sao? Tôi vê `nhà bă `ng cách nào nhỉ? Tôi không nhớ gì nữa!

Dì Thạch giải thích những nghi vấ n của tôi, nói sau khi tôi uố ng say thì bấ t tỉnh nhân sự, người của nhà hàng đã mở túi của tôi lấ y di dộng và tìm số điện thoại của gia đình, gọi để người nhà nhanh chóng đế n đón tôi về `.

"Bô´ con nghe thâ´y thê´ thì bị sô´c, huyê´t áp tăng cao, không thể đi được. Cuô´i cùng phải nhờ Chu Nhâ´t Minh giúp đỡ, đi cùng dì đề´n đưa con về`."

Chu Nhấ t Minh đi cùng dì Thạch đế n đón tôi về , như vậy không cầ n phải nói, chuyện tôi "bị bỏ rơi" anh ta đã biế t hế t rồ ì. Nghĩ lại trước khi xảy ra mọi chuyện, tôi còn dương dương tự đấ c trước mặt anh ta nói tình cảm ngày càng tố t, kế t quả là... Thật mấ t mặt quá, tôi hy vọng ít nhấ t một tháng nữa không phải chạm mặt anh ta!

Nhưng tố i hôm đó Chu Nhấ t Minh đã lù lù xuấ t hiện, anh ta để n xem tôi thể nào. Tôi lấ y chăn trùm kín đã u, chẳng còn mặt mũi nào nhìn anh ta nữa.

Anh ta ngô i xuố ng mép giường, đem những lời lúc trước tôi an ủi anh ta ra an ủi lại tôi: "Được rô i, được rô i, Bé bự, đừng buô n nữa, chẳng có gì to tát đâu, cái gì đã qua cứ để cho nó qua, em phải tin tưởng phía trước còn rấ t nhiệ u điệ u tố t đẹp đang chờ đợi em chứ."

Anh ta lại còn nói: "Ngày mai cùng anh trai học cách chố ng đỡ nhé! Anh đã nói rô ì, học tố t chiều này sẽ không sợ bị thấ t tình nữa."

Tôi không thể trố n trong chăn như con rùa rụt cổ nữa, liê n hấ t tung chăn, đấ m anh ta loạn xạ, vừa đấ m vừa hét: "Chu Nhấ t Minh, đề u tại anh là con qua gở mô m, những chuyện tố t không linh, chuyện xấ u lại linh. Em và Đới Thời Phi đang rấ t tố t đẹp, anh nói

gở một cái em đã thấ t tình rô ì. Em phải đánh chế t anh, không đánh sẽ không vơi bớt mô i hận trong lòng!"

Chu Nhấ t Minh bị tôi đánh cho một trận nên thân, cứ nói cuộc đời này thật không công bă ng. Anh ta có lòng tố t giúp dì Thạch đưa tôi về nhà, cõng tôi lên tâ ng bố n, tôi nặng chế t đi được, khiế n anh ta mệt bở hơi tai, vậy mà không được một câu cảm ơn còn bị đánh nữa, thời đại này làm người tố t thật khó.

Tôi cũng biế t thể là sai nhưng ai làm tôi thấ t tình cơ chứ? Chính là câu nói của anh ta, lại còn bị thấ t tình nặng nữa.

"Nhưng mà em gái này, anh trai cũng vừa thấ tình không lâu đây! Em và anh đề u là những kẻ khổ ải đã từng, em còn trút giận lên anh nữa à? Thật quá nhẫn tâm!"

Đúng thế, tôi và Chu Nhấ t Minh đề u là những kẻ khổ ải đã từng. Nhớ ngày trước, tôi có Đới Thời Phi, anh ta có Nhậm Giai, hai đứa tôi "cùng vui cùng mừng". Ai ngờ, nhanh chóng biế n thành "cùng buô n cùng khổ". Đề u do vận mệnh chúng tôi không tố t, đúng là một cặp huynh muội đen đủi!

Chương 2 Quả dưa dập và quả táo nát

Chúng tôi phải nhìn về phía trước, không để vuột mấ t vài quả dưa dập, vài quả táo nát thì sao biế t được cái gì là tố t? Phải tin tưởng phía trước luôn có một người tố t đẹp hơn đang đợi chúng tôi, nhấ t định sẽ có.

I.

Sau khi "thổi đèn rút nế n" với Đới Thời Phi, cuộc số ng của tôi đã dâ nổn định trở lại. Anh ta không còn gọi điện, hẹn tôi đi ăn hay đi xem phim nữa. Tôi trải qua những tháng ngày không đợi chờ, kỳ vọng, một chút ánh sáng cũng không có. Nhớ ngày trước còn mơ mộng được gả về nhà anh ta nhưng tôi đã nhanh chóng tỉnh mộng rồ i, haizz!

Tâm trạng không tố t, vẫn luôn nghĩ về quãng thời gian đẹp đẽ đó, lại nhớ khi ấ y dì Thạch nói, tên của tôi và Đới Thời Phi đề u có chữ "phi", khiế n bà liên tưởng để n câu "sát cánh cùng bay". Nế u chúng tôi thành đôi thành lứa thật thì đúng là "sát cánh cùng bay" rồ ì.

Câu nói ấ y lúc đó nghe vui bao nhiêu thì giờ lại thấ y buô `n bấ y nhiêu. Haizz! "Sát cánh cùng bay", thực ra từ đã `u chí cuố i chỉ toàn một mình tôi bay mà thôi! Điê `u đó khiế ´n cõi lòng tôi tan nát, hặ `ng ngày vác cái bộ mặt như thể ai quyt nợ năm triệu tệ! May đang là kỳ nghỉ hè, nế ´u không bọn trẻ ở trường mã `m non sẽ bị bộ mặt của tôi dọa cho chế ´t khiế ´p.

Dì Thạch cũng vì thể mà luôn tỏ ra thận trọng trước mặt tôi, dáng vẻ biể t lỗi. Đới Thời Phi là do dì ấ y giới thiệu, giờ thành ra thể này, dì ấ y tự cảm thấ y mình phải chịu trách nhiệm.

Hôm đó, tôi vô tình nghe thấ y dì ấ y nói chuyện với bố tôi, nói sự việc là n này đề u tại dì ấ y, ngay từ đã u đã không chịu suy xét, chỉ nghe thấ y bà bạn nói có cậu cháu trai rấ t được, liê n nghĩ ngay để n việc giới thiệu cho tôi. Giá trước khi hẹn gặp, dì ấ y chịu khó tìm hiểu kĩ một chút có phải tố t hơn không. Kế t quả là trong buổi xem

mặt hôm â´y, vừa nhìn thấ´y cậu cháu trai của bà bạn trẻ trung, khôi ngô, tuấ´n tú, hoàn toàn ngoài dự đoán, dì â´y bỗng cảm thấ´y một viễn cảnh tố´i tăm, u ám. Mặc dù sau đó tôi và Đới Thời Phi hẹn hò vui vẻ nhưng dì â´y vẫn cảm thấ´y không an tâm. Cuố´i cùng, sự việc diễn ra đúng như dự cảm của dì â´y.

"Đề `u là lỗi tại tôi, nề ´u trước khi sự việc xảy ra tôi gặp cậu â ´y trước thì bây giờ đã không để ´n nỗi để Phiên Phi phải chịu â ´m ức."

"Đừng nói linh tinh, việc đó liên quan gì đế n bà. Từ đã `u tôi đã nhă ´c nhở nó cái thă `ng Đới Thời Phi đó không được rô `i, nó vẫn khăng khăng muố ´n đi đế ´n cùng một con hẻm tố ´i tăm. Bây giờ đâm vào bức tường, là tự nó gây ra thôi."

Bố luôn nói đúng, sự thật thường khó nghe. Tôi buồ n bực đế n mức hận không thể đi tìm một bức tường thật rồ i đâm đã u vào, bấ t tỉnh nhân sự thì sẽ không phải nghĩ đế n những chuyện phiê n não này nữa.

Thấ t tình không phải chuyện gì quá to tát, những cái đã qua cứ để nó qua, hãy tin tưởng phía trước luôn có những điể u tố t đẹp đang chờ bạn. Câu nói này tôi đã từng dùng để an ủi người khác, giờ lặng lẽ trong bóng tố i tụng niệm cho chính mình nghe. Yên Phiên Phi, không có gì to tát cả, hãy để nó qua đi, phía trước sẽ có người tố t hơn bội phâ n đang chờ đợi mày!

Phía trước sẽ có người tố t hơn ư? Tôi không biế t nhưng vẫn muố n cho mình một tia hy vọng. Có người nói, hy vọng là tài sản lớn nhấ t trong cuộc số ng, thấ t vọng là vụ phá sản lớn nhấ t trong cuộc đời. Tôi mới hai mươi lăm tuổi, sao phải vì một Đới Thời Phi mà đẩy mình xuố ng vực sâu của sự phá sản chứ?

Chu Nhâ´t Minh cũng đế´n biểu dương tôi: "Không tô`i, Bé bự, xem ra khả năng chố´ng đỡ của em tố´t hơn anh nhiê`u. Nghĩ thông

rô ì thì tố t, hôm nay anh trai mời em đi xem phim cho thư giãn đâ ù óc. Thấ y thế nào? Anh trai có tố t không?"

"Xì, đừng có nói mình tố t nữa đi. Thực ra anh cũng câ n có người đi cùng để thư giãn đâ u óc. Như thế gọi là chúng ta giúp đỡ lẫn nhau mới đúng."

Ngoài việc tôi và Chu Nhấ t Minh giúp đỡ lẫn nhau ra thì Điề n Tịnh cũng để n giúp đỡ tôi. Cô ấ y chọn ngày nghỉ hẹn tôi đi mua să m, đưa tôi đi că t một kiểu tóc mới, như thế gọi là bắ t đầ u lại từ đầ u.

"Được rô`i, cậu không được nghĩ đế n cái tên Đới Thời Phi đó nữa, hãy xem anh ta như mái tóc đã bị cậu cấ t phăng đi rô`i."

Có bạn bè thật tố t, những lời khuyên, những lời động viên an ủi của họ đã giúp tôi dâ n dâ n thoát khỏi cái bóng của sự thấ t tình. Tôi không còn vác bộ mặt như bị ai quỵt nợ nữa.

Thời gian trôi đi, kỳ nghỉ hè kế t thúc, tâm trạng của tôi cũng dâ n trở lại bình thường. Đế n trường làm việc, các đô ng nghiệp nhìn thấ y đề u nói tôi gâ y.

"Cô giáo Tiểu Yên, sau một kỳ nghỉ hè mà cô đã gâ \ y đi nhiê \ u rô \ i đâ \ y, giảm béo bă \ ng cách nào thế \ ?"

Thấ t tình đúng là phương thuố c giảm béo hữu hiệu nhấ t, nhờ nó mà chỉ sau hai tháng tôi đã gâ y đi trông thấ y, còn tác dụng nhanh hơn cả thuố c giảm béo đặ t đỏ kia. Nhưng đương nhiên tôi không thể nói ra sự thật vì như thế chỉ càng khiế n họ bàn tán thêm thôi.

"Tôi có một phương thuố c giảm béo gia truyề n, không muố n nói cho ai đâu nhưng mọi người đề u là đô ng nghiệp nên nói nhỏ nhé, đó là... không... ăn... com."

Học kỳ mới này, tôi vẫn bị phân vào lớp mẫu giáo bé. Bọn trẻ của lớp này công nhận là khó trông nhấ t, nế u được chọn tôi sẽ không tình nguyện trông chúng nữa. Nhưng nhiệm vụ gian khổ mà vẻ vang đó đã giáng xuố ng đâ u thì tôi không có cách gì từ chố i, chỉ có thể giơ đâ u chịu báng mà thôi.

Khai giảng, lớp mẫu giáo bé toàn bọn trẻ mới để n nên không tránh khỏi màn khóc lóc. Trong lớp học, liên tục có tiế ng trẻ con khóc. Dỗ đứa này chưa xong lại quay sang dỗ đứa kia, dỗ để n mức khát khô cả cổ, nhưng dù có bực bội để n đâu cũng phải tươi cười, đó là đạo đức nghệ nghiệp.

Không dễ gì dỗ dành cả một nhóm tiểu yêu ngừng khóc, còn chưa yên nổi ba phút, lại có một bà mẹ trẻ trung, xinh đẹp, ăn mặc thời thượng, bế một cậu bé đang gào khóc đế n.

"Xin chào câu bạn nhỏ!"

Tôi vội vàng đón lấ y thă ng bé từ tay người mẹ trẻ. Khi giao thă ng bé cho tôi, cô ta thận trọng nhìn chiế c thẻ cài trước ngực tôi rô i nhiệt tình đáp lễ: "Cô là cô giáo Yên? Đào Đào, mau chào cô giáo Yên đi con."

Thă `ng bé nào có muố ´n chào, chỉ ngoạc mô `m ra khóc. Đứa trẻ như thế ´ này đâu phải tôi chưa từng gặp, tôi sẽ có cách giải quyế ´t. Tôi ra hiệu cho mẹ thă `ng bé về ` trước, có bố ´ mẹ ở đây, bọn trẻ sẽ càng khóc to hơn.

Bà mẹ trẻ vội vàng ra khỏi lớp. Tôi để ý thấ y cô ta không đi luôn mà lén lút nhìn qua cửa sổ. Những bậc phụ huynh tỏ ra không yên tâm thế này không phải là hiế m, tôi cứ kệ cho cô ta nhìn. Con trai cô ta khóc kinh thật, dỗ thế nào cũng không chịu nín. Cho nó đô

chơi để đánh lạc hướng sự chú ý nhưng nó đã không thèm nhìn còn tát tôi một cái, nhổ nước bọt vào mặt tôi nữa.

Thă ng bé này đúng là chiế u quá hóa hư. Nế u là con tôi thì đã bị ăn đòn rô i. Nhưng nó là con của người ta, với thân phận là giáo viên, tôi chỉ có thể nuố t cục tức để tiế p tục đố i phó với nó.

Dỗ dành một lúc lâu Đào Đào mới chịu nín. Tôi ngắng lên nhìn, thấ y mẹ thă ng bé vẫn đứng đó, còn vẫy vẫy tay tỏ ý muố n tôi đi tới chỗ đó.

"Mẹ Đào Đào, chị còn việc gì câ n dặn dò à?"

"Không ạ, cô giáo Yên, tôi càng nhìn càng thấ y cô rấ t quen, như thể đã gặp ở đâu rô `i. À, đúng rô `i, có phải trước đây cô đã từng học ở Nhị Trung không?"

Mẹ Đào Đào vừa nói vậy, tôi liề n nhìn kĩ lại thì thấ y cô ta cũng có nét quen quen. Đúng là tôi học cấ p ba ở Nhị Trung, trò chuyện với mẹ Đào Đào một lúc, thì ra cô ta học hơn tôi hai khóa.

"Vậy thì cô học cùng khóa với em trai tôi rô`i. Cậu â´y là lớp trưởng lớp 4, cô học ở lớp mâ´y?"

Tôi đột nhiên tỉnh ngộ: "Hóa ra chị là chị gái của Sở Vân Phi. Tôi cũng học ở lớp 4."

Sở Vân Phi chính là cậu lớp trưởng mà tôi đã từng thâ m thương trộm nhớ hô i cấ p ba. Ngày ấ y, cậu ta là anh chàng bảnh trai tiêu chuẩn, mặt mũi xinh xă n như lai Tây, mũi cao, mặ t sâu, lông mày đen, rậm, cặp môi đâ y đặn, làn da trặ ng hô ng, khỏe khoặ n, mái tóc hung hung tự nhiên, nhìn cứ tưởng cậu ta là con lai. Có rấ t nhiê u nữ sinh thích cậu ta, và tôi cũng không phải ngoại lệ.

Năm â´y Sở Vân Phi rấ´t nổi tiế´ng trong trường, có thể nói là "người nhìn người yêu, hoa thấ´y hoa nở". Cậu ta vừa đẹp trai vừa học giỏi, còn là một vận động viên xuấ´t sắ´c trên thao trường. Các thấ`y cô giáo đề`u quý cậu ta, nữ sinh nào cũng yêu cậu ta, cậu ta có quan hệ tố´t với tấ´t cả nam sinh. Xét về` mọi phương diện, cậu ta là nam sinh ưu tú nhấ´t mà tôi từng gặp.

Nhưng một học sinh gương mẫu được mọi người ca ngợi như thế lại bấ t ngờ gặp chuyện rắ c rố i.

Năm lớp mười một, một nữ sinh trong lớp bấ t ngờ bị phát hiện có thai, cô ta thú nhận đó là con của Sở Vân Phi. Tin giật gân này khiế n cả trường bàn tán xôn xao. Nhà trường cho gọi phụ huynh hai bên để n thương lượng và tìm ra cách giải quyế t tố t nhấ t. Sau đó, lớp tôi lại có một nữ sinh xác nhận đã mang thai, đứa trẻ cũng là con của Sở Vân Phi. Chưa yên trận sóng gió này đã nổi con phong ba khác, cả trường một lầ n nữa náo loạn. Chưa đầ y một tháng đã phát hiện hai nữ sinh mang thai, cái tên Sở Vân Phi không chỉ nổi tiế ng toàn trường, ngay cả trường khác cũng biế t tiế ng, những kẻ nhiê u chuyện còn để n dò la tin tức: "Nghe nói trường các cậu có một nam sinh làm cho hai nữ sinh mang bâ u phải không?"

Sở Vân Phi đã gặp rắ c rố i lớn, hai bên gia đình của hai cô gái đề `u thúc giục cậu ta, nhà trường cũng đòi xử lý cậu ta nghiêm khắ c. Nhưng cậu ta còn chưa chịu thua, dương dương tự đắ c nói là hai cô ấ y tự nguyện, cậu ta không thể từ chố i ai. Bọn họ đã đủ mười tám tuổi, có quyề `n làm chủ bản thân. Đã là chuyện hai bên cùng tình nguyện thì phụ huynh và giáo viên dựa vào cái gì mà bắ t phạt? Đã là thời đại mới mà vẫn còn vì chuyện này mà rùm beng, hỏi có gì hay họ?

Thái độ của cậu ta như thế khiế n cho bố mẹ hai cô gái đề u tức giận. Một bà mẹ tức quá đòi đánh cậu ta, mẹ cậu ta xót con lại đứng ra

bảo vệ. Lời qua tiế ng lại thành ra cãi vã, khiế n phòng hiệu trưởng ô n ào như một cái chơ vỡ.

Cuố i cùng, về phía nhà trường, Sở Vân Phi bị xử phạt nghiêm khắ c. Còn bố mẹ cậu ta sau khi cân nhắ c mọi mặt đã quyế t định cho cậu ta chuyển để n một trường trung học trên tỉnh.

Từ đó, Sở Vân Phi trở thành "truyề `n thuyế ´t" của trường Nhị Trung. Sau khi cậu ta rời đi, suố ´t một thời gian dài người ta vẫn còn nhă ´c để ´n, tình tiế ´t có phâ `n thay đổi khi từ miệng người này sang miệng người khác.

Từ khi Sở Vân Phi chuyển trường, tôi không còn gặp cậu ta nữa, không ngờ hôm nay lại gặp chị cậu ta ở trường mâ m non. Cô ấ y tên Sở Vân Khiế t, năm đó cũng là hoa khôi của trường. Cả hai chị em đề u xinh đẹp, nhìn rấ t có cảm tình. Còn nhớ ngày ấ y, Sở Vân Khiế t thường hay sang lớp tôi tìm em trai. Cô nữ sinh lớp mười hai này không chỉ có khuôn mặt xinh đẹp mà còn sở hữu một thân hình gợi cảm, khiế n những nữ sinh mới vào cấ p ba thân hình còn chưa phát triển hế t như chúng tôi nhìn chẳng khác gì những cọng giá đỗ.

Đương nhiên tôi là một ngoại lệ, tôi không phải cọng giá, bọn con trai thường nói tôi giố ng quả dưa hấ u.

Giây phút lâu ngày mới gặp này, Sở Vân Khiế t thân mật kéo tay tôi, nói: "Cô giáo Yên, hóa ra cô và em trai tôi lại học cùng lớp. Đây đúng là duyên kỳ ngộ, thảo nào trông cô quen quá. Chúng ta đề u là người quen cả, sau này mong cô quan tâm nhiề u hơn để n Đào Đào nhà chúng tôi một chút."

Không phải người quen tôi cũng sẽ không xử tệ với cậu quý tử của cô â´y! Nhưng đã danh nghĩa là người quen thì tôi sẽ khiê´n cô â´y thâ´y yên tâm hơn, liê`n mim cười gật đâ`u: "Vâng, không có gì. À

phải rô`i, Sở Vân Phi dạo này thế nào ạ? Bao năm rô`i không gặp, cậu ấ y vẫn khỏe chứ ạ?"

"Sau khi tố t nghiệp đại học, nó lên Quảng Đông làm mấ y năm, sau đó không muố n làm thuê cho người ta nữa, muố n tự đứng ra kinh doanh. Tháng Tư vừa rô ìi, nó từ Quảng Đông trở về ì, chung vố n với một người bạn thành lập công ty vật tư xây dựng ở đường Tây Hoa. Khi nào rỗi, cô rẽ qua đấ y chơi."

Sở Vân Khiế t vô cùng nhiệt tình, tôi biế t rấ t rõ vì sao cô ấ y lại nhiệt tình như thể . Đó hoàn toàn là do cậu con trai quý tử đang nhờ tôi trông nom, đó gọi là muố n con được chăm sóc tố t thì phải yêu quý thấ y, các bậc cha mẹ luôn sẵn sàng tạo mố i quan hệ tố t với giáo viên. Nhưng tôi và Sở Vân Phi trước đây không thân nhau lắ m, tôi đoán cậu ta cũng chẳng nhớ người bạn cũ này đâu. Cho nên, sao tôi có thể tùy tiện chạy đi tìm cậu ta chứ?

Người ta lịch sự nói vậy, tôi cũng phải giả vờ đáp lễ: "Vâng, khi nào có thời gian chúng ta lại nói chuyện tiế p nhé, giờ tôi phải vào lớp rô ì, trong giờ làm việc không nói chuyện được lâu."

2.

Trước giờ tan làm, Điề `n Tịnh gọi điện hẹn tôi lát nữa cùng đi dạo phố ´ mua să ´m. Cô â ´y nói trên phố ´ có nhiề `u cửa hàng bă ´t đâ `u giảm giá, thanh lý quâ `n áo mùa hè ở mức thấ ´p chưa từng có, bảo tôi đi khua một lượt. Có đô ` rẻ không lượm cũng phí nên tôi đô `ng ý ngay.

Tôi phóng "con ngựa să t yêu quý" để n ngân hàng nơi Điề `n Tịnh làm, cô â y cũng có một chiế c xe đạp điện để hặ `ng ngày đi làm. Chúng tôi vào bừa một nơi để đố i phó với bữa tố i rô `i cùng nhau đi dạo phố .

Hâ`u như cửa hàng nào cũng giảm giá trong thời điểm giao mùa, chúng tôi đi từng cửa hàng một, lang thang để n trước một cửa hàng, vô tình nhìn qua cửa kính thấ y Chu Nhâ t Minh đang ở trong đó, dáng vẻ như nhân viên bán hàng đang chào mời khách. Hey, cái tên này đi làm thêm từ bao giờ thể nhỉ? Tôi kéo Điề n Tịnh, đẩy cửa bước vào, trong khi anh ta không để ý, chúng tôi lừa lừa đi vòng ra phía sau rô i vỗ mạnh vào vai anh ta, "òa" một tiế ng làm anh ta giật nảy mình.

"Em gái, muố n dọa anh trai chế t à?"

"Chu Nhấ t Minh, anh ở cửa hàng này làm gì? Đang làm thêm à?"

"Đâu có, là cửa hàng của bạn anh, không có việc gì ghé qua đây chơi, tiện phụ thêm một tay thôi."

Điề `n Tịnh tỏ vẻ hiế ´u kỳ. "Wow, bạn nào đấ ´y? Bạn nào mà lại có thể khiế ´n anh Nhấ ´t Minh ở đây làm người hấ `u thế ´?"

Nói Tào Tháo, Tào Tháo xuấ t hiện, bên trong phòng ăn có một cánh cửa nhỏ mở ra, người bước ra là một cô gái trẻ trung mặc chiế c váy màu tím. Nhìn thấ y Chu Nhấ t Minh đang nói chuyện với chúng tôi, cô ta cười rạng rỡ. "Nhấ t Minh, anh gặp bạn à?"

"Ù, hai người bạn cũ. Giới thiệu một chút để mọi người làm quen, đây là Yên Phiên Phi, đây là Điê `n Tịnh, còn đây là Tiêu Tương Tương."

Tiêu Tương Tương mim cười, giơ bàn tay nhỏ nhặ n trắ ng trẻo ra bắ t tay chúng tôi. "Rấ t vui được làm quen với các bạn!"

Cùng là con gái nhưng Tiêu Tương Tương trông nữ tính hơn tôi và Điê `n Tịnh nhiê `u. Ăn nói, đi đứng đê `u nhẹ nhàng, dễ thương. Đôi khi có duyên còn hấ p dẫn hơn cả xinh đẹp, huố ng hô `Tiêu Tương Tương lại là người có nhan sắ c nên càng thêm phâ `n quyê ´n rũ, không câ `n nghi ngờ gì nữa, cô ta là một cô gái có thể khiế ´n người khác rung động. Tôi không biế t Chu Nhấ t Minh làm thế `nào mà quen được cô ta, trông có vẻ rấ t thân mật nữa chứ.

Tôi vô cùng tò mò, lập tức kéo Chu Nhấ t Minh ra ngoài. "Tương Tương, cô cứ làm việc đi nhé, tôi tìm anh â y có chút việc!"

Cùng Điề `n Tịnh liên thủ bức cung, Chu Nhấ t Minh nhanh chóng khai ra hế t!

Thì ra cách đây không lâu, Tiêu Tương Tương mở một cửa hàng trên phố di bộ. Mới bă t đâ u nên không biế t, biển hiệu cửa hàng không tuân thủ quy định của ban Quản lý đô thị, Chu Nhấ t Minh có nhiệm vụ để n giám sát để điể u chỉnh, qua lại một vài là n thành quen nhau.

Tiêu Tương Tương cũng là người tỉnh này nhưng nhà cô ta nă mớ một thị trấ n nhỏ. Sau khi tố t nghiệp phổ thông, cô ta lên Thâm

Quyế n làm mấ y năm, dành dụm được chút vố n trở về quê mở cửa hàng kinh doanh riêng. Từ ngày khai trương, cứ mỗi lâ n Chu Nhấ t Minh tới phố kiểm tra, cô ta lại mời anh ta vào ngô i chơi một lúc, uố ng chén trà rô i mới đi, anh ta cũng vui vẻ nhận lời cùng bà chủ xinh đẹp ngô i một lúc.

Anh ta được đố i đãi đặc biệt, đô ng nghiệp đề u nửa đùa nửa thật trêu vẻ ghen tỵ: "Có vẻ như cô ấ y thích cậu rô i đấ y. Tên tiểu tử này đào hoa thật, vừa chia tay cô bạn gái xinh đẹp đã có một mỹ nhân khác lọt vào mặ t xanh rô i!"

Nguyên nhân chia tay với cô bạn gái xinh đẹp, Chu Nhấ t Minh ngại không muố n nói rõ với mọi người trong cơ quan. Bạn gái cũ bị bệnh thâ n kinh chẳng phải chuyện vẻ vang gì. Hơn nữa, người ta còn phải tiế p tục số ng, đội lên đâ u cái mác bệnh thâ n kinh thì chẳng có gì hay ho. Vì thế anh ta chỉ nói tính cách hai người không hợp thì chia tay.

Vê diểm này không có ai nghi ngờ, bởi bọn họ đã từng chứng kiế n cảnh mỹ nhân giận dỗi, khóc lóc rô i. Một đám đàn ông rỉ tai nhau, công nhận là đẹp nhưng như thế khó hâ u hạ, phục dịch lắ m, lấ y vê rô i không bị mệt chế t thì cũng phiê n chế t. Chu Nhấ t Minh biế t liệu đường mà chia tay với cô ta, tấ t cả đô ng nghiệp đê u mừng thay. "Chia tay là được rô i, chia tay là được rô i, sau này chọn người nào tính khí tố t tố t một tí!"

Không như mỹ nhân kia, Tiêu Tương Tương vừa xinh đẹp lại vừa tố t nế t. Hành sự cần trọng, ăn nói nhã nhặn, vui vẻ, trong mắ t con trai, cô ta là một cô gái tiêu chuẩn.

Tiêu Tương Tương hơn Chu Nhấ t Minh ba tuổi nhưng cũng chẳng sao, chênh lệch không nhiê `u lă ´m, "phi công trẻ lái máy bay bà già" đang là mố t mà. Cô ta rõ ràng tỏ ra có thiện cảm với Chu Nhấ t

Minh, mọi người đề ù khuyế n khích anh ta theo đuổi. Anh ta rấ t đỗi vui mừng nên lui tới cửa hàng nhiệ ù hơn. Đi làm tới, hế t giờ làm cũng tới, thử mời cô ta cùng ăn cơm, đi xem phim, cô ta đề ù đô ng ý. Vì thể mô i quan hệ của hai người ngày càng thân thiế t, chỉ là chưa nói rõ thôi.

Hoa đào của Chu Nhấ t Minh, hế t bông này lại đế n bông khác, thực lòng tôi không phục. Tại sao hoa đào của tôi vẫn chưa nở nhỉ? Tôi lập tức nói, giọng chanh chua: "Tiểu tử nhà anh may mắ n gớm nhỉ, bát thịt kho tàu là n trước còn chưa được ăn, là n này đã nhanh chóng có bát khác được bê để n tận bàn, đợi anh nhấ c đũa cơ đấ y!"

"Bé bự, em nói chua cay quá! Lúc đâ`u chúng ta cùng vui, sau đó cùng buô`n, anh trai biê´t nê´u anh sớm tìm được đô´i tượng tô´t như thê´ thì trong lòng em sẽ cảm thâ´y không thoải mái, cho nên mới không nói với em."

Hừ, đúng là tâm trạng của tôi vẫn chưa cân bă ng trở lại! Tôi ghen ty với Chu Nhâ t Minh, tôi ghen ty, tôi ghen ty, tôi ghen ty...

Tuâ n mới bặ t đâ u.

Đào Đào để n lớp lại khóc như mổ lợn. Nói chung bọn trẻ ở lớp mẫu giáo bé khi mới vào trường đề `u không tránh khỏi khóc lóc, nhưng cũng chỉ khoảng một tuầ `n là thôi, đã `ng này thã `ng bé Đào Đào không thể , nửa tháng rô `i mà vẫn cứ khóc, hiể ´m thấ ´y đứa trẻ nào khóc ghê thể ´! Tính nế ´t nó cũng xấ ´u, hễ không thích là ném đô `đạc hoặc nhổ nước bọt vào mặt người khác, còn hay đánh các bạn nữa, đánh để ´n mức chúng phải đi mách cô: "Cô giáo, Đào Đào đánh con."

Ngày nào cũng có bạn để n mách bị Đào Đào đánh. Vì vậy tôi đã gặp riêng Sở Vân Khiế t trao đổi, kiế n nghị gia đình phố i hợp với nhà trường giáo dục cháu, sau này không nên nuông chiế u quá.

Sở Vân Khiế t miệng nói tác hợp nhưng tính nế t Đào Đào vẫn không thay đổi, khi có mẹ ở lớp, biểu hiện của nó càng tệ hơn. Giố ng như lúc này, tôi vừa cúi xuố ng chào nó, nó liề n trả lời tôi bă ng một bãi nước bọt, tôi thật muố n lôi nó lại, tụt quâ n, phế t vài cái vào mông cho nó chừa.

"Đào Đào, sao con lại làm như thế? Mau xin lỗi cô giáo Yên đi!"

Những lời trách mặ ng của Sở Vân Khiế t chẳng có tác dụng gì, Đào Đào không nghe lời, cứ như mẹ nó đang nói chơi vậy, một mực gào khóc: "Con không đi mẫu giáo, con không đi mẫu giáo!"

Với đứa trẻ hư đố n thể này, tôi không khỏi chau mày nhưng nhanh chóng làm như không có chuyện gì. "Không sao, trẻ con mà, cứ từ từ dạy bảo!"

Hôm đó, sau khi Sở Vân Khiế t đi khỏi, Đào Đào khóc lâu hơn mọi ngày, nă ng nặc đòi về nhà, không chịu vào lớp. Đố i với những đứa trẻ như thể, cô giáo Đô ng trưởng ban áp dụng những biện pháp xử lý riêng, bảo tôi bế thă ng bé đi dỗ dành, để tránh những đứa trẻ khác cũng khóc theo.

Cô giáo Đô `ng cũng không thích Đào Đào. Tuy nhiên trẻ con bây giờ đứa nào nứa nấ 'y không phải là tiểu hoàng tử thì cũng là tiểu công chúa, được nuông chiế `u nên dễ có những thói quen xấ 'u, nhưng cái thói xấ 'u chuyên nhỏ nước bọt của Đào Đào thì khiế 'n ai cũng chán ngán. Nhiệm vụ của giáo viên là không được phép lạnh nhạt với bấ 't kỳ đứa trẻ nào, nhưng đố i với một người không thích trẻ con lấ m như tôi, khó tránh khỏi ít quan tâm đế 'n chúng. Bây giờ cô giáo Đô `ng giao nhiệm vụ khó khăn này cho tôi, tôi không thể từ chố 'i, đành ngậm ngùi bế 'thă `ng bé ra ngoài.

Đào Đào cứ khóc mãi, dỗ thể nào cũng không nín. Cuố i cùng, tôi dứt khoát xử lý theo kiểu máu lạnh với nó, bế nó vào phòng sinh hoạt chung, cho nó khóc lóc, gào thét thoải mái. Tên nhóc này khóc tài thật, kêu gào suố t một tiế ng đô ng hồ , cuố i cùng mệt quá cũng phải nín, khi đó tôi mới bế nó trở lại lớp và cho nó ăn sáng. Cả ngày hôm đó nó có vẻ ngoạn ngoãn hơn.

Năm giờ chiế `u, các bậc phụ huynh lâ `n lượt đế ´n đón con. Còn mỗi Đào Đào vẫn chưa thấ ´y ai đế ´n đón, gọi cho mẹ Đào Đào nhưng điện thoại không liên lạc được.

Cô giáo Đô ng và các cô giáo khác đã vê hế t, bảo tôi ở lại trông Đào Đào để n sáu giờ. Nế u sau sáu giờ vẫn không có người để n đón, tôi sẽ giao nó cho bác Từ bảo vệ, để bác ấ y xử lý, tôi không thể đợi mãi được.

Sáu giờ kém năm, cuố i cùng cũng có người đế n đón Đào Đào. Một thanh niên cao to đẩy cửa bước vào, Đào Đào đang nước mặ t ngă n nước ngắ n dài, vừa nhìn thấ y anh ta liê n bổ nhào đế n gọi: "Cậu... cậu."

Tôi ngay lập tức nhận ra Sở Vân Phi. Tuy nhiê `u năm không gặp, dáng vẻ của cậu ta đã thay đổi nhưng những nét đẹp thời niên thiế ´u vẫn còn. Cậu ta vẫn đẹp trai như con lai, mặ ´t sâu, mũi thẳng, cặ `m lún phún râu gợi lên vẻ quyế ´n rũ của một chàng trai trưởng thành.

Tôi vừa bấ t ngờ vừa ngạc nhiên, mừng rõ tiế n lên chào hỏi: "Hi! Sở Vân Phi, lâu quá rô i không gặp."

Cậu ta nhìn tôi vẻ kinh ngạc. "Cậu là Yên Phiên Phi? Từ lâu đã nghe chị mình nói cậu làm ở đây. Nhưng đúng là nê´u không nói, chă´c mình cũng không nhận ra. Giờ cậu khác trước rô`i, mình còn nhớ ngày xưa cậu rấ´t béo."

"Ngày xưa là chuyện của bảy, tám năm vê trước rô i! Mình đã gâ y đi từ trước khi vào đại học." Gâ n đây lại thêm hiệu quả nhanh

chóng của "phương thuố c giảm béo thấ t tình" nữa, tôi đã giảm béo thành công, khác xa với Bé bự năm nào.

Bạn học cũ lâu ngày mới gặp, Sở Vân Phi tỏ ra rấ t nhiệt tình. Cậu ta lái xe để n, nói xin lỗi vì đã làm trễ giờ của tôi, khẳng khẳng đòi đưa tôi về .

"Chị gái mình có việc đột xuấ t ở công ty nên phải ở lại làm nố t, anh rẻ thì đang có cuộc họp trên thành phố , buổi trưa chị mình đã gọi điện dặn chiế u đón Đào Đào, kế t quả là mình bận quá nên quên mấ t. Để cậu phải đợi lâu, thật ngại quá. Cho nên, đừng khách khí, lên xe đi, mình chở cậu về !"

Thực ra tôi hoàn toàn có thể từ chố i, tự đi xe về nhà, nhưng có một anh chàng đẹp trai tự nguyện đưa về , tôi rấ t vui được cùng cậu ta đi một đoạn. Tôi để con ngựa sắ t yêu quý của mình ở bãi để xe trong trường rô i lên xe cậu ta. Trên đường đi, chúng tôi đã cùng nhau ôn lại bao nhiều chuyện thời trung học, chuyện trò rấ t vui vẻ.

Trước khi xuố ng xe, Sở Vân Phi còn nài nỉ xin số điện thoại của tôi, nói có thời gian mời tôi cùng đi ăn.

3.

"Sở Vân Phi, Sở Vân Phi nào?"

Nă m trên giường buôn chuyện với Điề n Tịnh qua điện thoại, tôi nhắ c để n chuyện hôm nay gặp Sở Vân Phi ở trường mâ m non. Cô ấ y nghe thấ y thì hơi sửng số t, sau định thâ n lại liê n hỏi: "Là anh chàng lớp trưởng lớp mình, đẹp trai như con lai gây số c toàn trường hả?"

"Đúng, là cậu ta."

"Cậu nhă c để n cậu ta mình mới nhớ, tháng trước mình đã gặp Trâ n Lâm ở trên tỉnh."

Trâ`n Lâm là một trong hai cô gái năm â´y có thai với Sở Vân Phi, người còn lại tên là Trâu Hiế´u Lợi. Sau vụ scandal nổi tiế´ng toàn trường năm â´y, cả hai cô gái không hẹn mà cùng nhau chuyển trường. Xảy ra chuyện như thế´, ai còn mặt mũi nào tiế´p tục ở lại trường học nữa! Sau đó, chúng tôi không còn tin tức gì của họ nữa.

Hôm đó, Điề n Tịnh vô tình gặp Trầ n Lâm trên tỉnh, cô ta giờ đã là mẹ của một bé gái một tuổi, đang bế con và đi cùng chô ng. Gặp lại bạn cũ nơi đấ t khách, Điề n Tịnh nhiệt tình chào hỏi nhưng cô ta chỉ vội vội vàng vàng nói vài câu rô i kiế m cớ đi luôn.

"Có lẽ cô ta sợ mình nhắ c lại chuyện xảy ra ngày xưa trước mặt chô ng, sao mình lại không nhận ra chứ!"

"Thế cũng là bình thường! Bấ t luận cậu nói hay không, đứng trước mặt một người biế t rõ tình hình thì cô ta tỏ ra không tự nhiên,

muố n nhanh chóng rời đi là phải. À đúng rố ì, có tin tức gì của Trâu Hiế u Lợi không?"

"Nghe nói cô ta số ng ở Chu Hải, đã kế t hôn hai là n và sinh được một trai, một gái."

Tôi thở dài. "Sao lại thế nhỉ? Người ta kế t hôn hế t là `n này để n là `n khác, còn mình thì mãi vẫn chưa được kế t hôn."

Điề n Tịnh an ủi: "Mình cũng đã kế t hôn đâu! Còn có mình đô ng hành cùng cậu mà."

"Cậu làm sao giố ng mình được, ít nhấ t cậu còn có bạn trai bên cạnh. Mà cậu và Đỗ Uy định khi nào tính chuyện vậy? Không phải đợi anh ấ y học xong tiế n sĩ đấ y chứ?"

"Mình không vội, cậu vội cái gì? Hay là nhiê `u tiê `n quá không có chỗ để, muố n nhanh chóng làm phong bì mừng mình? Phiên Phi, vì tình cảm bọn mình bấ y lâu, khi nào mình cưới, cậu phải mừng mình ít nhấ t hai nghìn tệ đấ y."

Tôi cười hãi hùng. "Cậu đúng là sư tử miệng to! Vì thương cho túi tiê `n của mình nên mình nghĩ, hay là chuyện của cậu và Đỗ Uy từ từ hãy bàn, đợi mình kiế m được anh chàng nào đó rô `i chúng ta cùng tổ chức đám cưới, như vậy tiê `n mừng của bọn mình sẽ coi như hòa, không phải mấ 't tiê `n. Ha ha!"

"Có thể xem xét, nhưng đừng để mình phải đợi đế n khi hoa tàn đấ y nhé! À đúng rô ì, chẳng phải lâ n trước Chu Nhâ t Minh nói ở ban anh ta có người mới đế n sao? Nế u có người phù hợp, chắ c chắ n anh ta sẽ giới thiệu cho cậu. Thế nào, có động tĩnh gì chưa?"

Tổ i hôm đó tôi tỵ nạnh anh ta may mặ n hơn tôi, Nhậm Giai vừa đi khỏi đã quen ngay Tiêu Tương Tương. Để giúp tôi cân bặ ng tâm

lý, anh ta đã hứa suông với tôi, nói ban anh ta sắ p có nhân viên mới, để n lúc đó anh ta sẽ chọn ra người ưu tú nhấ t giới thiệu cho tôi.

Tên tiểu tử đó đã vỗ ngực thùm thụp nói: "Em gái yên tâm, chuyện lớn cả đời của em cứ để anh trai lo!"

Lời anh ta nói đương nhiên chỉ nghe để đấ y thôi, chứ hy vọng vào anh ta, chỉ sợ tôi sẽ chế t già mấ t. Không ngờ Điề n Tịnh vẫn nhớ chuyện đó, còn tôi chỉ thấ y buô n cười. "Anh ta chỉ nói thế thôi, cậu tưởng thật chặ c. Cả ngày từ sáng để n tố i, anh ta chỉ luẩn quần bên Tiêu Tương Tương, còn thời gian đâu quan tâm để n chuyện của người khác nữa!"

Tôi nói thể cũng chẳng oan, gâ n đây có thấ y bóng dáng anh ta đâu! Có nhấ m mấ t tôi cũng biế t anh ta đang chui rúc ở xó xỉnh nào.

Hôm nay, sau khi tan làm, ở trong tiểu khu tôi còn bị mẹ anh ta gọi lại. Bà thăm dò tôi: "Phiên Phi à, con và Nhâ t Minh thân nhau, chuyện của nó, con nhấ t định cũng biế t. Con nói cho bác nghe, tên tiểu tử chế t tiệt đó có phải tìm được đố i tượng rô i không? Cả ngày từ sáng để n tố i đề u không ở nhà."

Rõ ràng bà Chu không hay biế t gì, tôi lấ y làm lạ, tại sao Chu Nhấ t Minh lại giấ u mẹ? Nhưng anh ta không nói chặ c là có lý do riêng, tôi không thể gây phiê `n phức cho anh ta được, bèn nói dố i là không biế t. Sau khi nói vài câu qua loa lấ y lệ, tôi liê `n gọi điện cho anh ta thẩm vấ n: "Anh làm sao thế? Sao không nói cho mẹ anh biế t là anh có bạn gái mới rô `i? Tiêu Tương Tương cũng có xấ u xí gì đâu!"

"A Phi, em không biế t đâu, anh trai đang buô n phiê n vì chuyện này đây. Anh chưa nghĩ ra phải nói với mẹ anh thế nào."

"Nói thẳng ra là được rô `i. Anh có bạn gái là chuyện tố ´t, mẹ anh vui mừng còn không hế ´t nữa là, anh còn phiê `n muộn cái nỗi gì?"

"Mẹ anh hy vọng anh sớm tìm được bạn gái phù hợp, nhưng nế u anh tìm được một người đã từng ly hôn thì em nói xem, mẹ anh có chấ p nhận không?"

Hả? Tôi thực sự số c nặng. "Tiêu Tương Tương đã từng ly hôn?"

Chu Nhấ t Minh nói là sau khi anh ta bộc bạch cõi lòng mình, Tiêu Tương Tương đã tâm sự với anh ta như thể . Cô ta nói đã từng trải qua một cuộc hôn nhân thấ t bại ngắ n ngủi, anh ta có thể thông cảm và chấ p nhận không? Nế u không thể thì không câ n miễn cưỡng, hai người có thể làm bạn.

"Vậy anh có thể thông cảm và chấ p nhận không?"

"Anh có thể, nhưng anh biế t mẹ anh thì không thể. Chính vì thế anh không biế t phải nói với bà thế nào. Em cũng biế t là mẹ anh bị bệnh cao huyế t áp, kích động quá sẽ dễ xảy ra chuyện, anh không muố n để bà giận đế n mức phải nhập viện."

"Vậy thì anh đừng đề cập để n vấ n đề đó nữa. Kế t hôn rô i hay chưa thì nhìn cũng không thể nhận ra được, anh cứ nói cô ấ y chưa kế t hôn là n nào, bác sẽ không nghi ngờ đâu."

"A Phi, em và anh có chung suy nghĩ. Anh cũng nghĩ như thế , cứ giấ 'u mẹ anh trước rô `i nói thật sau. Để Tương Tương và bố ' mẹ anh tiế 'p xúc với nhau một thời gian, đợi hai người có ấ 'n tượng tố 't với cô ấ 'y một chút, để 'n lúc đó nói ra cũng dễ dàng chấ 'p nhận hơn."

Chu Nhấ t Minh suy nghĩ thật thấ u đáo. Ai bảo người trong cuộc khi yêu đề u trở nên ngô c nghế ch?

Nhưng tôi chính là kẻ ngô c ấ y, chìm đặ m trong ánh hào quang của tình yêu mà quên mấ t hiện tại!

Chiế ù hôm nay, Sở Vân Phi gọi cho tôi, giọng nhẹ nhàng cởi mở: "Yên Phiên Phi, hế t giờ làm có rỗi không, mình mời cậu đi ăn."

Quả nhiên cậu ta mời tôi đi ăn thật, hôm đó sau khi đưa tôi về , cứ nghĩ cậu ta chỉ nói khách sáo thể thôi. Có người mời ăn cơm, người mời lại là một anh chàng khôi ngô, tuấ n tú, được ăn cao lương mỹ vị lại còn "bổ mặ t", tôi chẳng chút đặ n đo nhận lời ngay. "Có rỗi, có rỗi."

Sở Vân Phi lái xe để n trường mâ m non đón tôi, vừa vặn hôm nay tôi mặc chiế c váy màu đen đẹp đẽ đó. Cậu ta nhìn thấ y, khen không ngót lời: "Cậu mặc chiế c váy này rấ t đẹp!"

Tôi mặc chiế c váy này được rấ t nhiệ u người khen ngợi, nhưng được anh chàng lớp trưởng đẹp trai thời phổ thông khen, cảm giác thật khác biệt. Còn nhớ năm đó, cậu ta đố i với một con bé mũm mĩm, trong lớp được mệnh danh là thiên kim đệ nhấ t(21) như tôi đề u ngoảnh mặt làm ngơ, giờ lại khen tôi đẹp. Cả tim gan phèo phổi tôi đề u run lên vì sung sướng!

Sở Vân Phi đưa tôi để n một nhà hàng Tây. Không gian sang trọng, tiế ng nhạc du dương, những ngọn nế n lung linh thay cho ánh đèn, mùi hương hoa hô ng thoang thoảng trong khung cảnh huyê n ảo. Ăn ở đây chủ yế u để tận hưởng một không gian lãng mạn, cảm giác thư thái. Sở Vân Phi nói: "Nhà hàng Trung Quố cô n ào lắ m, mình thích ăn ở nhà hàng Tây hơn, rấ t yên tĩnh, cùng bạn bè ăn uố ng xong có thể gọi tách cà phê rô i nhâm nhi, chuyện trò."

Sau khi ăn xong, chúng tôi mỗi người gọi một tách cà phê ngô i nhâm nhi, chuyện trò. Nói vê công việc, vê cuộc số ng, vê niê m vui, sở thích... nói hế t chuyện này để n chuyện khác rô i cuố i cùng nhắ c để n chuyện tình cảm. Cậu ta hỏi tôi có bạn trai chưa, tôi ngượng ngùng lắ c đâ u. "Đang độc thân đây."

Mặt cậu ta lộ vẻ ngạc nhiên. "Vẫn độc thân à?"

Đương nhiên tôi không có mặt mũi nào mà thừa nhận mình trước nay chưa có ai theo đuổi, bèn nói liê `u vài câu hòng giữ thể diện: "Trước đây cũng từng yêu vài người nhưng đê `u cảm thấ ´y không phù hợp nên thôi. À phải rô `i, còn cậu thì sao? Chắ ´c phải có bạn gái xinh đẹp lă ´m?"

"Đúng là ngày trước mình có cô bạn gái rấ t đẹp, quen ở Quảng Đông. Nhưng sau khi mình rời Quảng Đông, hai người dâ `n dã `n dãn ra nên giờ đang là Vương Lão Ngũ đây!"

"Cậu như thế này phải gọi là Vương Lão Ngũ kim cương (22) mới đúng. Đẹp trai, có công ty riêng, chắ c chắ n có rấ t nhiề u cô gái mê như điể u đổ."

"Có thì có nhưng người ta thích mình, còn phải xem mình có thích người ta không chứ."

Tôi bị làm cho tò mò cực độ. "Vậy cậu thích những cô gái như thế nào?"

"Mình thích những cô gái trước tiên da phải trắ ng, trắ ng hô ng chứ không phải trắ ng xanh xao đâu. Yên Phiên Phi, trắ ng hô ng giô ng như da của cậu â y, mặc váy màu đen, nhìn như sữa bò đựng trong chiế c bát màu đen, rấ t nổi bật. Trong số những cô gái mình từng gặp thì cậu là người có làn da đẹp nhấ t."

Sở Vân Phi vừa nói vừa nhìn tôi mim cười, đôi mặ t sâu thẳm đẹp đẽ còn chớp chớp khiế n mặt tôi đỏ ửng, trái tim như muố n nhảy khỏi lô ng ngực. Cậu ta nói thể là có ý gì? Tôi không dám nghĩ thêm

nữa, sợ mình lại hiểu là m. Cậu ta cũng không nói gì nữa, sau đó lái xe đưa tôi về nhà.

Sau khi vê nhà, tôi ngẫm nghĩ những lời cậu ta vừa nói, cảm thấ y có ý tứ gì đó nhưng cũng không dám chặ c. Dù sao người ta vẫn chưa bộc bạch rõ ràng, nghĩ nhiệ u làm gì cho mệt, nghĩ không đúng lại khiế n người ta cười cho, nói mình đa tình, sao Sở Vân Phi có thể có ý gì với mình được chứ?

Sở Vân Phi có ý gì với tôi hay không thì tôi không dám khẳng định nhưng từ đó, cậu ta thường hay gọi cho tôi, hẹn tôi đế n ngô i một lát, ăn cơm hoặc uố ng trà.

Một nam một nữ đơn thân thường xuyên hẹn hò, nói là tình cảm bạn bè lâu ngày gặp lại, nhưng khó tránh khỏi vài phâ `n không minh bạch. Tôi không biế 't rô 't cuộc cậu ta nghĩ thế ' nào nhưng tôi cảm thấ 'y rấ 't vui khi ở bên cậu ta, mặc kệ cậu ta nghĩ gì, dù sao tôi cũng có một anh chàng đẹp trai bên cạnh để giế 't thời gian. Nế 'u không, một cô gái trẻ trung độc thân như tôi sẽ phải trải qua những ngày tháng nhạt nhẽo, vô vị.

Chuyện tôi và Sở Vân Phi thường xuyên qua lại, Sở Vân Khiế t biế t rấ t rõ. Hôm nay, khi đưa con trai để n lớp, cô ta đã vô cùng thân mật kéo tôi lại nói chuyện. Cô ta nói sau khi Sở Vân Phi từ Quảng Đông trở về , không gặp được cô gái nào phù hợp, bố mẹ cô ta tuổi đã cao, nóng lòng muố n có cháu bế , nhờ vả bạn bè khắ p nơi giới thiệu, cô ta là chị gái cũng phải có trách nhiệm tìm cho em mình một đổ i tượng tố t.

"Nhưng xem ra bây giờ chúng tôi không câ`n phải lo cho nó nữa rô`i. Cô giáo Yên, cô và em trai tôi đang hẹn hò phải không?"

Tôi đâu dám nhận, tôi sợ người ta cười tôi tự mình đa tình. Liên tục phủ nhận, chỉ nói là bạn cũ khi rỗi rãi thì tụ tập cho vui thôi.

Buổi sáng trước mặt Sở Vân Khiế t tôi vẫn còn phủ nhận, ai ngờ buổi tố i Sở Vân Phi hẹn tôi đi ăn, liê n bộc bạch rõ ràng: "Yên Phiên Phi, dù sao em cũng chưa có bạn trai, anh cũng chưa có bạn gái, hai chúng ta đề u độc thân, hay em làm bạn gái của anh, anh làm bạn trai của em, chúng ta thử hẹn hò xem sao, có được không?"

Một mảnh thiên thạch từ trên trời rơi xuố ng cũng không có sức chấ n động mạnh bă ng câu nói này. Chàng lớp trưởng ngày trước tôi từng thâ m yêu trộm nhớ đang hỏi tôi có đô ng ý hẹn hò với cậu ta không, miế ng thịt kho tàu mà tôi đã từng tha thiế t ước ao đang ở trước miệng tôi rô i!

Ngô c nghế ch nhìn Sở Vân Phi, tôi vừa kinh ngạc vừa vui mừng, một lúc lâu chỉ biế t cười ngô c nghế ch, không thố t được lời nào. Cậu ta cười càng thêm quyế n rũ. "Con gái im lặng là đô ng ý, vậy anh coi như là em chấ p nhận rô i nhé!"

Mặt tôi đỏ ửng, tim đập thình thịch, cười bẽn lẽn, cứ như thế ngâ m thừa nhận. Mặc dù lý trí cũng có chút kháng cự nhưng không cưỡng lại được con tim đang mạnh mẽ lên tiế ng: "Em bă ng lòng."

"Em bă ng lòng", đây quả là ba từ không tuân thủ theo lý lẽ thông thường nhấ t trên thế gian này. Bấ t luận trong mắ t người ngoài cuộc, sự lựa chọn đó có lạ lùng, kỳ quái bao nhiều cũng không ngăn nổi người trong cuộc khẳng khẳng làm theo ý mình, sẵn sàng nói câu: "Em bă ng lòng."

Chuyện tôi đô ng ý cùng Sở Vân Phi hẹn hò, tôi giấ u mọi người, dù là gia đình hay bạn bè.

Bởi vì năm đó Sở Vân Phi quá nổi tiế ng, lại không phải là tiế ng tố t nên tôi không biế t phải nói sao, bọn họ mà biế t thì chắ c chắ n sẽ phản đô i kịch liệt.

Nhưng đố i với một người "háo să c" như tôi thì lại cảm thấ y con người có lúc nọ lúc kia, chuyện đã qua thì cứ để nó trôi qua, những lỗi là m thời niên thiế u đừng nên sau khi trưởng thành rô i còn níu mãi không buông. Người ta có câu "lãng tử quay đâ u quý hơn vàng" mà!

Sau khi có bạn trai mới, cuộc số ng đơn điệu trước đây, hặ ng ngày đi làm, tan làm, quanh quẩn hai đâ u đoạn đường từ nhà đế n trường, từ trường về nhà giờ đã phong phú hơn. Trước đây yêu Đới Thời Phi, trong lòng anh ta có người khác, hẹn hò với tôi chỉ để đáp ứng tình hình mà thôi, không ấ m áp cũng chẳng nô ng nhiệt, chỉ cuố i tuâ n mới có thời gian hẹn hò. Sở Vân Phi thì khác, hâ u như ngày nào sau khi tan làm anh ấ y đề u hẹn hò với tôi, đưa tôi đi ăn, đi chơi chỗ này chỗ khác. Ăn đô ăn Tứ Xuyên, Quảng Đông, Chiế t Giang... chơi điện tử, bowling, trượt băng... Mỗi ngày trôi qua đề u rấ t phong phú và thú vị.

Tự đáy lòng tôi cảm thấ y có tình yêu thật tố t, mỗi ngày đề u như hoàn toàn mới, không ngày nào giố ng ngày nào, rập khuôn nhạt nhẽo.

Tố i nay Sở Vân Phi đưa tôi để n quán karaoke Love Song, anh ấ y hát liề n mấ y bài tình ca chan chứa cảm xúc cho tôi nghe. Anh ấ y hát rấ t hay, đặc biệt là những ca khúc rấ t khó thể hiện của Trương Học Hữu⁽²³⁾, khiế n khách khứa trong đại sảnh của Love Song vỗ tay cổ vũ rấ m rấ m.

Anh â´y thích hát ngoài đại sảnh chứ không thích ngô`i trong phòng riêng, nói như thê´ cho có không khí. Có không khí hay không thì tôi không biê´t nhưng thật sự được chú ý nhiê`u hơn. Anh â´y đẹp trai lại hát hay, có bao nhiêu cô gái vỗ tay cổ vũ. Có một cô gái ăn mặc râ´t thời trang còn chủ động lại gâ`n làm quen và xin số´ điện thoại của anh â´y.

Cô gái đó trông khá xinh, khuôn mặt trang điểm nhìn như một bức tranh với những nét vẽ tinh tế´, đường kẻ mặ´t, lông mày, kẻ môi đề`u rấ´t cẩn thận, tỉ mỉ. Nhưng Sở Vân Phi lại tỏ rõ vẻ không hài lòng: "Xin lỗi, bạn gái của tôi đang ở đây, cô ấ´y không cho phép tôi tùy tiện đưa số´ điện thoại cho người khác phái."

Cô gái đó ban đâ`u tự cho là mình đẹp, không coi tôi ra gì, chỉ là vật trang trí nên đã thẹn thùng tiế n lại gâ`n Sở Vân Phi xin số điện thoại, sau đó bẽ mặt rời đi, không câ`n nói cũng biế t tôi vui đế n cỡ nào nhưng vẫn được thể nói: "Sao anh không đưa số điện thoại cho cô â´y, người ta xinh đẹp thế cơ mà?"

"Em không thấ y cô ta trang điểm đậm thế nào à? Trát nửa cân phấ n là ít! Anh thích những cô gái có nước da đẹp bởi vì họ không câ n phải trang điểm. Những cô gái hay trang điểm, sau khi tẩy trang nhìn phát khiế p. Phiên Phi, anh thích kiểu mặt mộc như em hơn."

Đúng là vì tôi có "vẻ đẹp trời phú" nên sợ trang điểm sẽ làm hỏng "nhan sắ c". Trời phú cho làn da đẹp, không câ `n trang điểm cũng trắ ng hô `ng tự nhiên. Từ giờ tôi sẽ bài trừ son phâ n một cách triệt để, trong lòng vui mừng khôn xiế t!

Chơi đế n gâ n mười một giờ đêm thì Sở Vân Phi lái xe đưa tôi vê nhà. Xe dừng lại dưới tâ ng lâ u, tôi mở cửa, định xuố ng xe thì đột nhiên Sở Vân Phi nhoài người, nhanh như chớp hôn vào má tôi một cái rô i nói: "Ngủ ngon nhé!"

Đôi môi mê `m mại của anh â ´y áp lên má tôi, một nụ hôn rấ t nhẹ nhưng lại khiế ´n toàn thân tôi như bị điện giật, tê dại để ´n mức ngô `i ngây ra một lúc không phản ứng gì.

Sở Vân Phi cũng nhận ra điề `u đó, mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên: "Sao thể `, chưa có ai hôn em bao giờ à?"

Đương nhiên không phải chưa từng có ai hôn tôi, ít nhấ t ngày bé cũng có bố mẹ tôi. Còn sau khi lớn lên, đúng là chưa có người đàn ông nào hôn tôi. Nhưng vẻ kinh ngạc của anh ấ y khiế n tôi hiểu ra ră ng một cô gái hai mươi lăm tuổi chưa bao giờ hôn là một việc không thể tưởng tượng nổi, vội vàng phủ nhận: "Ai bảo thế , đương nhiên là có người hôn em rô i!"

Như thế cũng không được tính là nói dố i, tôi thực sự đã từng được hôn, hô i nhỏ bố mẹ vẫn thường hôn tôi đấ y thôi!

Sở Vân Phi mim cười tự cho là mình đã hiểu. "Ngày trước em đã từng thân mật với bạn trai, nhấ t định là anh ta phải không?"

Tôi không muố n tiế p tục tranh luận vấ n đề này nữa, liê n vội vàng xuố ng xe lên nhà. Sau khi vào trong nhà, tôi vẫn thấ y phảng phấ t hương vị của nụ hôn vừa nãy. Khi đôi môi áp lên má, chỉ cảm thấ y tê tê nhưng lại có thể khiế n người ta đỏ mặt, tim đập nhanh rấ t lâu, rấ t lâu.

4.

Sau khi tôi và Sở Vân Phi bắ t đâ u hẹn hò, đế n trường đưa đón con, Sở Vân Khiế t thấ y tôi đề u tỏ ra rấ t thân mật, cũng không gọi tôi là cô giáo Yên nữa, mà gọi thẳng tên: "Phiên Phi, em và Vân Phi nhà chị đã yêu nhau rô i, vậy chúng ta là người một nhà. Đào Đào có em chăm sóc, chị thấ y rấ t yên tâm!"

Khi tôi và Sở Vân Phi còn chưa yêu nhau, tôi vố n chẳng ngược đãi Đào Đào, huố ng hồ bây giờ chúng tôi đã có mố i quan hệ yêu đương, "yêu chim yêu cả lô ng", tấ t nhiên sẽ quan tâm để n thă ng bé hơn.

Đứa trẻ này có khá nhiệ `u tật xâ ´u khiế ´n người khác không thích nhưng dù sao nó cũng chỉ là một đứa trẻ ba tuổi, có điểm khó ưa, cũng có điểm thật dễ thương, nế ´u dành nhiệ `u tâm huyế ´t để uố ´n nă ´n những thói hư tật xâ ´u của thă `ng bé thì dâ `n dâ `n nó sẽ trở thành một đứa trẻ ngoạn.

Tôi thành tâm như vậy, Đào Đào cũng không khiế n tôi thấ t vọng, nó càng ngày càng lễ phép và đáng yêu. Sở Vân Khiế t rấ t vui, nhấ t định kéo tôi để n nhà cô ấ y ăn cơm. Trong bữa ăn, cô ấ y đố i với tôi rấ t thật lòng, nhà họ Sở chỉ có mỗi Sở Vân Phi là con trai, bố mẹ cô ấ y rấ t muố n Sở Vân Phi sớm lấ y vợ sinh con, anh ấ y đã từng yêu vài cô nhưng đề u không có kế t quả gì nên gia đình rấ t lo lắ ng.

"Phiên Phi, bạn gái trước của Vân Phi chị đã gặp rô ì, tuy xinh đẹp hơn em nhưng để làm vợ thì tuyệt đô i không thích hợp bă ng em. Nói thực lòng, chị rấ t muố n em trở thành em dâu chị. Hôm đó vê nhà mẹ đẻ, chị đã kể cho bố mẹ nghe vê em, họ cũng rấ t muố n

được gặp em, khi nào bảo Vân Phi chính thức đưa em vê nhà ăn cơm đi!"

Đã từng có kinh nghiệm đế n nhà Đới Thời Phi thăm bố mẹ anh ta nên tôi không hệ cảm thấ y lo lă ng khi bước chân đế n nhà họ Sở chào hỏi. Tôi biế t mình có "tướng phúc hậu", lại thêm cái "tướng nhiệ u con" nên chắ c chă n các bậc tiế n bố i sẽ thích. Hơn nữa, ông bà Sở cũng giố ng bố mẹ Đới Thời Phi, đề u thích con trai mình mau chóng lấ y vợ, sinh con. Cứ tình hình này, tôi và Sở Vân Phi tận hưởng giai đoạn yêu đương thêm một thời gian nữa, không chừng sang năm sẽ tiế n tới hôn nhân ấ y chứ!

Suy nghĩ này không phải không có cơ sở, bởi vì Sở Vân Phi chủ động bày tỏ tình cảm với tôi, không giố ng như Đới Thời Phi, từ đâ ù để n cuố i là tôi yêu đơn phương. Tôi nghĩ nế u không có gì đột biế n thì tôi và Sở Vân Phi yêu nhau rô ì lấ y nhau là việc hế t sức bình thường, theo đúng quỹ đạo tự nhiên.

Đúng rô ì, tên của Sở Vân Phi cũng có chữ "phi", có thể anh â y mới đúng là một nửa của tôi, số mệnh đã sắ p đặt người â y sẽ sát cánh bên tôi.

Càng nghĩ càng thấ y thú vị!

Tuy nhiên, Sở Vân Phi lại không muố n vội vàng đưa tôi về ra mặ t bố mẹ, lý do là nế u họ nhìn thấ y bạn gái của anh â y thì sẽ lập tức bặ t anh â y lấ y vợ, sinh con, mà anh â y lại không muố n kế t hôn sớm. Anh â y vẫn còn trẻ, sự nghiệp cũng chỉ mới bặ t đâ u, không sức đâu lo cho gia đình nhỏ của mình được.

"Phiên Phi, em có thể thông cảm với anh không?"

Tôi còn có thể nói được gì? Nói không thông cảm chặ c? Đương nhiên không thể. Hơn nữa, chúng tôi cũng mới tìm hiểu không lâu,

bây giờ đã bàn để n chuyện kế t hôn thì e rặ ng hơi sớm. Thôi được, hai người cứ tìm hiểu thêm một thời gian rô i hãy tính.

Buổi tố í đi ăn ở một nhà hàng Hồ Nam, tôi đã gặp Điề n Tịnh cùng một nhóm đô ng nghiệp của cô ấ y. Cô ấ y phát hiện ra tôi tay trong tay Sở Vân Phi bước vào thì trố mặ t ngạc nhiên.

Tuy mấ y năm không gặp nhưng Điề `n Tịnh vẫn nhận ra Sở Vân Phi ngay. Năm đó, anh ấ y cũng là cậu lớp trưởng khôi ngô được rấ t nhiệ `u cô gái để ý nên đã để lại ấ n tượng sâu sắ c.

Nhưng Sở Vân Phi lại không nhớ Điê n Tịnh lă m, đế n lúc tôi giới thiệu anh â y mới nhớ ra. "Cậu là Điê n Tịnh? Còn nhớ ngày â y cậu là học sinh ưu tú môn Anh văn. Xin chào, xin chào!"

Điề n Tịnh cười gượng gạo. "Cậu nhớ nhâ m rô i, mình không phải là học sinh ưu tú môn Anh văn, mà là môn Ngữ văn. Người học giỏi nhấ t môn Anh văn là Trâ n Lâm cơ."

Nhă c đế n cái tên Trâ n Lâm, Sở Vân Phi không hệ tỏ ra ngại ngùng, vẫn chuyện trò vui vẻ: "Là cô ấ y sao? Vậy thì mình nhớ nhâ m rô i, thật ngại quá!"

Thấ y Điề `n Tịnh cứ lân la dò hỏi, tôi phải vội vàng nói chen vào để đẩy cô ấ y đi: "Điề `n Tịnh, đô `ng nghiệp đang gọi cậu kìa."

Kế hoãn binh cũng chỉ hoãn được nhấ t thời, Điề n Tịnh tạm thời đã bị đẩy đi nhưng tôi không thể trố n cô ấ y cả đời được. Tôi và Sở Vân Phi còn chưa ăn xong bữa, Điề n Tịnh đã chạy để n ngô i bên cạnh, nói có việc cầ n tôi giúp, bảo tôi ăn nhanh rô i đi cùng cô ấ y.

Sở Vân Phi ngô i bên lịch sự, nho nhã hỏi: "Có chuyện gì thế? Xem mình có thể giúp được gì không?"

Điề `n Tịnh đương nhiên từ chố ´i: "Không câ `n cậu phải hao tâm tổn sức, một mình Phiên Phi là được rô `i."

Điề n Tịnh kéo tôi vào một quán trà gâ n đó, gặng hỏi tỉ mỉ, sau đó trách tôi có phải đâ u heo không mà u mê thể, vẫn còn muố n cùng Sở Vân Phi tạo scandal?

"Cậu là con ngô c hả? Cậu ta trông khôi ngô, tuấ n tú đấ y nhưng đẹp trai thì làm gì? Trong quan hệ nam nữ, cậu ta luôn là kẻ tùy tiện. Về điểm này không phải cậu không biế t, sao vẫn còn đô ng ý hẹn hò với câu ta?"

Tôi nhấ n mạnh chuyện quá khứ hãy để nó qua đi, không nên dùng con mấ t cũ để đánh giá người ta.

"Anh â y không còn là Sở Vân Phi thời mười tám, đôi mươi nữa, giờ anh â y đã trưởng thành hơn rấ t nhiệ u. Cậu phải tin vào khả năng phán đoán của mình, mình không phải là một đứa trẻ."

"Yên Phiên Phi, mình sợ cậu lại biế n thành Trâ n Lâm thứ hai mấ t! Hơn nữa, cái tên Sở Vân Phi này thật sự không tố t đẹp gì đâu. Năm đó cậu ta với Trâ n Lâm đã thành ra như thế , mà bây giờ ngay cả cô ấ y là học sinh ưu tú môn Anh văn cậu ta cũng không nhớ. Mình cảm thấ y cậu ta quá bạc tình!"

Tôi không nghĩ như vậy. "Đó là chuyện của bảy, tám năm vê trước, không nhớ rõ cũng là chuyện bình thường thôi."

Điề n Tịnh không thuyế t phục nổi tôi, bèn lắ c đâ u thở dài. "Thôi mặc kệ cậu, cậu tự giải quyế t ổn thỏa đi."

Tôi và Điề `n Tịnh nói chuyện một lúc lâu, đang định về `thì Chu Nhâ ´t Minh gọi điện, giọng ủ rũ: "A Phi, anh trai đau khổ quá!" Tên tiểu tử này lại làm sao đây? Chẳng phải đang vô cùng thân mật với Tiêu Tương Tương sao? Cớ gì mà đau khổ? Lẽ nào mẹ anh ta đã biế t chuyện Tiêu Tương Tương từng kế t hôn rô i vác gậy đuổi đánh đôi uyên ương chăng?

Lý do cụ thể Chu Nhấ t Minh không muố n nói qua điện thoại, chỉ hỏi chính xác tôi đang ở quán trà nào rồ i mười phút sau đã có mặt. Ngô i xuố ng một cái là rót ngay cố c nước, tu ừng ực rồ i mới nói, mở miệng là thở dài, như thể trăm mố i lo đang đè nặng lên vai.

"A Phi, Điề`n Tịnh, hai người thử tư vấ n xem, anh trai phải làm thế nào đây?"

"Rô´t cuộc đã xảy ra chuyện gì? Anh phải nói thì bọn em mới biế´t chứ! Sao hả, có phải chuyện Tiêu Tương Tương đã từng kế´t hôn bị mẹ anh phát hiện rô`i không? Sao anh lại vô dụng thế´, chuyện nhỏ như vậy mà cũng không giấ´u được?"

"Không phải anh vô dụng, mà căn bản không có cách nào giấ u được, bởi vì Tương Tương còn có một đứa con. Con gái cô ấ y năm nay mới hai tuổi, mặc dù trước mặ t có thể để con bé ở nhà mẹ đẻ cô ấ y nhưng sớm muộn gì cũng phải đón về `."

Tôi ngây ra một lúc lâu, vấ n đề này đúng là khó giải quyế t thật! Phụ nữ kế t hôn hay chưa có thể nhìn không ra, nhưng nế u dấ t theo con gái thì muố n giả vờ chưa lập gia đình cũng không được. Đúng là nhìn không ra Tiêu Tương Tương là bà mẹ có đứa con hai tuổi.

"Cô â´y nói với anh từ bao giờ, sao ngay từ đâ`u không nói chuyện đã có con gái?"

Chu Nhấ t Minh nói mẹ anh ta đã tìm được đố i tượng xem mặt nhưng anh ta không muố n đi nên đã thú thật với mẹ là mình đã có

bạn gái, anh ta dự định Chủ nhật này sẽ đưa Tiêu Tương Tương về ra mặ t.

Nhưng sau khi Tiêu Tương Tương nghe anh ta nói sẽ giấ u chuyện cô ta đã từng kế t hôn trước đây thì ngập ngừng nói cho anh ta biế t, thực ra cô ta đã có đứa con gái hai tuổi đang gửi ở nhà mẹ đẻ. Công việc kinh doanh đã dâ n đi vào ổn định, cô ta định sẽ đưa con gái lên ở với mình. Như thế thì không có cách nào giấ u được, giấ u được một lúc chứ sao giấ u được cả đời!

Điề `n Tịnh nói thẳng thừng: "Chu Nhấ 't Minh, em thấ 'y hay là anh thôi đi. Chưa gì anh đã phải làm bố hờ thế này, em đoán là mẹ anh sẽ tức chế 't mấ 't. Các cụ đã nuôi anh suố 't hai mươi mấ 'y năm trời, chẳng lẽ anh lại vì một người con gái quen chưa để n nửa năm mà khiế 'n mẹ anh phải lâm bệnh?"

Tôi cũng đô ng ý với quan điểm này, suy nghĩ một cách lý trí nhấ t, thực tế nhấ t thì chia tay sớm là giải pháp tố t nhấ t.

Chu Nhấ t Minh lại có vẻ do dự: "Như thế ... chẳng phải quá bấ t công với Tương Tương sao? Thật sự cô ấ y rấ t được, vừa tố t nế t vừa giỏi giang, đố i với anh rấ t tận tâm, chân thành. Haizz, thực sự anh không thể nói ra chuyện cô ấ y đã từng kế t hôn và đã có con, nế u biế t mẹ anh sẽ buô n lắ m. A Phi, em nghĩ cách giúp anh được không, xem có cách nào thuyế t phục mẹ anh, giúp anh và cô ấ y để n được với nhau?"

Xem ra Chu Nhấ t Minh thấ y khó mà vẫn muố n đâm đã u vào, tôi trừng mặ t nói: "Không phải thế chứ anh Nhấ t Minh? Biế t rõ là trong núi có cọp mà vẫn cứ lao vào, anh yêu Tiêu Tương Tương đế n thế cơ à?"

"Dù sao anh cũng thấ y că t đứt như thế thì thật không công bă ng với cô â y. Ly hôn đầu phải do lỗi của cô â y! Anh nghe cô â y nói, lão chô `ng trước đô ´i xử với cô â ´y rấ ´t tệ, thấ ´y cô â ´y sinh con gái liê `n bỏ đi tìm cô gái khác sinh con trai cho hặ ´n ta. Em nói xem, thời đại này rô `i mà vẫn còn trọng nam khinh nữ, cô â ´y vớ phải thặ `ng chó má như thể ´thì hạnh phúc sao nổi! Bây giờ khó khăn lắ ´m cô â ´y mới vực dậy được và bắ ´t đâ `u lại cuộc đời, anh không thể dìm cô â ´y xuô ´ng vực một lâ `n nữa, như thế ´quá nhẫn tâm!"

Cùng là phụ nữ, tôi cũng rấ t đô ng cảm với Tiêu Tương Tương vì đã gặp phải cảnh ngộ không may. Chu Nhấ t Minh có thể khoan dung độ lượng như vậy, tôi không thể không nghĩ cách giúp họ.

Suy đi tính lại, cuố i cùng vẫn không nghĩ ra cách nào khác, quyế t định hay là cứ giấ u nhẹm đi đã, bảo Chu Nhấ t Minh đưa Tiêu Tương Tương về ra mặ t nhưng tuyệt đố i không hé răng nói ra chuyện cô ấ y đã từng kế t hôn và có con, cố gặ ng chiế m cảm tình của bố mẹ trước, đợi hai người có cảm tình rồ i hãy nói rõ mọi chuyện, như vậy khả năng thành công sẽ cao hơn.

Tuy nhiên, kế hoạch đã thay đổi thanh chóng. Chưa được hai ngày, Tiêu Tương Tương đã xảy ra chuyện, cảnh sát đế n tận nhà giải cô ta đi. Khi đó Chu Nhấ t Minh cũng đang ở cửa hàng, ngạc nhiên đế n mức không thố t nên lời, chỉ hỏi được câu: "Có... có chuyện gì thế ?"

Cảnh sát cho biế t, Tiêu Tương Tương ở Thâm Quyế n đã lấ y cắ p của người ta tám mươi vạn tệ, người mấ t của đã đế n đô n công an địa phương khai báo, bọn họ phải đưa cô ta quay về Thâm Quyế n để điể u tra vụ án.

Khi nghe tin tôi cũng vô cùng sửng số t. Tám mươi vạn, con số này trong con mắ t người dân bình thường thì quả là con số thiên văn (24).

Tôi thật sự không hiểu, nhìn Tiêu Tương Tương phúc hậu, dễ thương như vậy, sao có thể lâ y trộm của người ta tám mươi vạn tệ được?

Chu Nhấ t Minh cũng không tin, liên tục hỏi liệu có nhâ m lẫn gì chăng?

Cảnh sát không hơi đầu để ý để nanh ta, anh ta lại quay sang hỏi Tiêu Tương Tương: "Có phải có hiểu là mgì không? Em mau giải thích rõ với mọi người đi!"

Tiêu Tương Tương mặt tái mét nhưng không phải vì sợ hãi, mà là vì phẫn nộ, cực kỳ phẫn nộ: "Là Tôn Xương Lợi báo án, nói tôi đã ăn că p tài sản của anh ta đúng không? Được, tôi sẽ đi cùng các anh về Thâm Quyế n gặp anh ta làm rõ sự việc, xem xem rố t cuộc tôi lấ y cắ p của anh ta hay anh ta nợ tôi."

Chu Nhấ t Minh nghe thấ y thế thì bỗng hoang mang, không biế t cái tên Tôn Xương Lợi ấ y là loại người gì, tại sao lại tố cáo Tiêu Tương Tương lấ y trộm của anh ta tám mươi vạn tệ?

Cảnh sát từ chố i tiế t lộ tình tiế t vụ án, Tiêu Tương Tương cũng không chịu nói rõ cho Chu Nhấ t Minh nghe, chỉ nói: "Chu Nhấ t Minh, em định nửa đời còn lại sẽ cùng anh số ng những ngày tháng yên bình, bây giờ xem ra không được nữa rồ i. Em không xứng với anh, anh hãy đi tìm một cô gái tố t hơn em!"

Chu Nhấ t Minh không biế t rõ sự việc nên không cam tâm, để n tìm tôi nhờ giúp đỡ. "A Phi, chẳng phải Điề n Tịnh có một ông chú làm ở Cục Cảnh sát sao? Em thân với cô ấ y, bảo cô ấ y giúp anh nghe ngóng tin tức, xem rố t cuộc chuyện của Tiêu Tương Tương là thế nào."

5.

Chuyện của Tiêu Tương Tương rố t cuộc là thể nào, tôi cũng rấ t muố n biế t. Vừa nói với Điề n Tịnh, cô ấ y đã nhanh chóng nhờ vả chú hỏi dò và rấ t nhanh đã có tin tức.

Khi Điề `n Tịnh gọi điện cho tôi, giọng có vẻ rấ t xem thường: "Cái cô Tiêu Tương Tương ấ y đã lừa chúng ta rô `i, cô ta là một tay lừa đảo chính hiệu. Cái gì mà một phụ nữ bấ t hạnh, một bà mẹ đơn thân đáng thương chứ? Cô ta chưa từng kế t hôn, mà là số ng như nhân tình với một tay người Hô `ng Kông tên Tôn Xương Lợi vài năm nay ở Thâm Quyế ´n."

Thì ra Tiêu Tương Tương và cái tên Tôn Xương Lợi tố cáo cô ta tội ăn cấ p tài sản đã số ng chung với nhau mấ y năm. Cô ta đế n Thâm Quyế n không lâu thì quen Tôn Xương Lợi. Cô ta trẻ trung, xinh đẹp, thấ y hã n ta để mã t bèn lợi dụng. Cô gái trẻ tự biế t trình độ mình thấ p kém, khó có thể số ng một cuộc số ng sung sướng hơn hẳn mọi người. Cái lão người Hô ng Kông giàu có đó tình nguyện chăm sóc cô ta, cho cô ta một cuộc số ng sung túc, ổn định. Cô ta cũng không muố n tiế p tục số ng chuỗi ngày nghèo khổ nên đã chấ p nhận số ng với một người gấ p đôi tuổi mình.

Tôn Xương Lợi lời lẽ ngọt ngào hứa hẹn, nói bà vợ già bên Hô ng Kông của anh ta không biế t đẻ, đẻ ba đứa đề u là con gái. Nế u cô ta có thể sinh được con trai, hặ n sẽ bỏ bà vợ già và chính thức cưới cô ta về .

Tiêu Tương Tương nghe thấ y hặ n nói vậy, một lòng một dạ muố n sinh con trai cho hặ n. Cô ta mang thai ba là n đề u phải bỏ đi vì siêu âm toàn là con gái. Đế n là n thứ tư cũng là con gái nố t nhưng bác sĩ khuyên cô ta không nên phá thai, nê u là n này mà bỏ thì cả đời sẽ không có con được nữa. Cô ta không có sự lựa chọn nào khác nên quyê t định sinh đứa bé này. Sau nhiê u là n phá thai, sức khỏe đã giảm sút đáng kể, quá trình sinh đẻ cũng rấ t khó khăn. Sau khi ra khỏi phòng phẫu thuật, bác sĩ nói cô ta không có khả năng sinh đẻ nữa.

Phải tiêu tố n không biế t bao nhiêu tiế n, Tôn Xương Lợi rấ t thấ t vọng, giờ lại nghe tin Tiêu Tương Tương không thể sinh đẻ được nữa, hặ n ta lại càng thấ t vọng. Tiêu Tương Tương theo hặ n vài năm, cảm giác tươi mới cũng không còn, bây giờ đế n con trai cũng không sinh được, trong lòng càng thêm nguội lạnh. Hặ n ta để mặ t tới một cô gái khác, cũng xinh đẹp như Tiêu Tương Tương năm xưa, ra sức dụ dỗ, dụ dỗ được rồ i thì đưa cô gái đó về ngôi biệt thự của mình ở, hứa hẹn đủ điề u như đã từng làm với Tiêu Tương Tương: "Chỉ cầ n em sinh cho anh đứa con trai, anh sẽ cưới em làm vợ."

Sau khi biế t Tôn Xương Lợi nuôi thêm cô Tam Nãi, Tiêu Tương Tương tức giận cãi nhau với hấ n ta một trận. Nhưng có tác dụng gì? Đã hoàn toàn phụ thuộc vào người đàn ông này thì đừng hy vọng có được sự tôn trọng của hấ n ta.

Tôn Xương Lợi không những không quan tâm đế n sự phẫn nộ của Tiêu Tương Tương mà còn tuyên bố thẳng thừng: "Ngay cả đẻ con trai cô cũng không đẻ được thì còn mặt mũi nào mà làm â m lên. Nói cho cô biế t, cô gái kia mang thai rô i, đi siêu âm là con trai. Thời gian này tôi không rỗi mà quan tâm đế n cô. Cô nên an phận ở nhà trông con, tôi không bớt của cô một miế ng cơm, hớp nước. Nế u cô còn gây rắ c rố i, tôi sẽ tố ng cô ra khỏi cửa."

Vừa nghe nói Tam Nãi có bầ`u con trai, Tiêu Tương Tương cũng tự biể t hai mẹ con cô ta đã không còn địa vị gì nữa. Tôn Xương Lợi sẽ không lầ y, cũng không đổ i xử với cô ta tố t hơn đầu. Rõ ràng

không thể tiế p tục bấ u víu vào hặ n ta được nữa, chi bặ ng giải tán càng sớm càng tố t, không thể hủy hoại phâ n đời còn lại của mình như vậy được.

Tiêu Tương Tương chuẩn bị đâu ra đấ y rô ì im hơi lặng tiế ng ôm con rời khỏi Thâm Quyế n, chỉ để lại cho Tôn Xương Lợi một mẩu giấ y nói rõ quyế t tâm rời xa hã n. Trước khi đi, cô ta rút tám mươi vạn tệ từ tài khoản của Tôn xương Lợi. Cô ta và hã n số ng cùng nhau nhiề ù năm, cũng chẳng khác gì vợ chô ng, sổ tiế t kiệm cũng như mật khẩu của hã n, cô ta đề ù nã m rõ. Cô ta nghĩ số tiề n này Tôn Xương Lợi phải đưa cho cô ta và con gái là lẽ đương nhiên. Cô ta không ngờ, sau khi Tôn Xương Lợi phát hiện ra cô ta bỏ đi, liê n đi báo công an là cô ta đã ăn că p tài sản của mình, vì thế cảnh sát mới tìm đế n tận nơi bắ t cô ta đi.

Tôi hẹn gặp Chu Nhấ t Minh rô i kể cho anh ta nghe đâ u đuôi sự việc. Sắ c mặt anh ta tố i sâ m lại. "Nói như vậy là cô ấ y vẫn luôn lừa dố i anh. Mẹ kiế p, có phải anh trai rấ t ngô c, rấ t dễ bị lừa không?"

Đúng là Tiêu Tương Tương luôn lừa đố i Chu Nhấ t Minh, hấ u như không có câu nào thật cả. Cái gì mà đi làm thuê kiế m tiê n rô i vê quê lập nghiệp, gì mà cuộc hôn nhân ngắ n ngủi thấ t bại, gì mà vớ phải ông chô ng phụ bạc, cô ta còn cố tình che giấ u chuyện mình không thể sinh con được nữa chứ.

Đây chẳng phải muố n hại chế t người ta sao? Chu Nhấ t Minh là con một, gia đình luôn mong mỏi anh ta có con nố i dõi tông đường. Nói gì thì nói, giả sử không đẻ được con trai lo hương hỏa, chí ít cũng phải có đứa cháu gái để ông bà vui vẻ lúc tuổi già. Hơn nữa, anh ta cũng rấ t thích trẻ con.

Điể `n Tịnh cũng mă ´ng chửi thậm tệ, Tiêu Tương Tương đúng là một kẻ nói dố ´i thành thâ `n. Chu Nhâ ´t Minh toi công đố ´i xử tố ´t với cô ta, không ruô `ng bỏ cô ta vì đã từng kế ´t hôn và có con riêng, thương xót cô ta bấ ´t hạnh, nhiệt tình giúp đỡ cô ta gây dựng cuộc số ´ng mới. Ai mà biế ´t được có lòng tố ´t lại phải chịu kế ´t cục như thế ´ này...

Đương nhiên tôi phải giúp anh ta nguồi giận. "Anh Nhâ t Minh, đừng giận nữa, loại phụ nữ như thể không đáng để anh phải tức tố i."

Chu Nhấ t Minh mặt buô `n rười rượi, thở dài nói: "Không tức... không tức mới lạ. Mẹ kiế ´p, anh trai muố ´n tìm một cô gái tử tế ´ hẹn hò mà sao khó thế ´? Lâ `n đã `u đã vậy, lâ `n thứ hai cũng thế ´ nố ´t!"

Nói thực lòng, Chu Nhấ t Minh đúng là quá xui xẻo. Yêu cả hai cô, anh ta đề `u đô ´i xử rấ ´t tô ´t nhưng tấ ´m chân tình lại không được đề `n đáp. Nhậm Giai thì còn có thể châm chước nhưng Tiêu Tương Tương thì thật quá đáng. Chẳng trách anh ta giận dữ là phải.

Tiêu Tương Tương bị cảnh sát giải về Thâm Quyế n và sẽ bị xét xử vì tội trộm cấ p tài sản. Cô ta không phục, đòi mời luật sư kháng cáo. Vụ kiện cáo lă ng nhã ng này mãi vẫn chưa giải quyế t xong. Cửa hàng quâ n áo cô ta mới mở ở phố đi bộ đành chuyển nhượng cho người khác, còn thời gian và sức lực đâu mà nghĩ để n chuyện kinh doanh nữa!

Địa bàn thuộc diện tấ c đấ t tấ c vàng như thế nhanh chóng có người để n tiế p quản. Cửa hàng thay chủ mới, biển hiệu hấ p dẫn hơn, trang hoàng lộng lẫy hơn, nội thấ t tuy mới nhưng vẫn sửa sang lại toàn bộ, theo một phong cách hoàn toàn mới.

Như thế Tiêu Tương Tương đã biế n mất hoàn toàn khỏi phố đi bộ, không còn chút dấu vế t.

Chuyện của Tiêu Tương Tương khiế n Chu Nhấ t Minh không vui, tôi và Điề n Tịnh sắ p xế p rủ anh ta đi giải khuây, dự định sẽ đi ăn trước, sau đó đi hát karaoke. Vừa vặn Đỗ Uy từ thành phố trở về , Điề n Tịnh đưa anh ấ y cùng đi. Phòng karaoke có thể điề u động một bàn mạt chược, bố n người hát chán rồ i tụ lại thành một bàn mạt chược vừa đủ người chơi. Khi chơi mạt chược, Chu Nhấ t Minh thắ ng liên tục, người ta nói "đen tình đỏ bạc" quả không sai!

Tôi thì ngược lại, thua liên tục. Nhấ t là khi nhận điện thoại của Sở Vân Phi, tâm trí tôi đã bay đi đă ng nào. Không thể thế được, nế u thua nữa thì tôi sẽ rỗng túi mấ t!

Sở Vân Phi nghe thấ y tiế ng chơi mạt chược ở đã `u dây bên kia, lại biế t tôi toàn thua nên nhấ t thời nổi hứng, nói: "Em đang ở đâu? Anh qua đó gỡ lại cho em."

Tôi đang giậm chân giậm cẳng than thua, vừa nghe thấ y có người tình nguyện để ngỡ gạc cho mình thì vui mừng khôn xiế t, vội vàng bảo anh â y để n ngay đi.

Điề n Tịnh nghe nói Sở Vân Phi sắ p đế n thì không thấ y số c lắ m, vì cô ấ y đã biể t rõ sự tình nhưng Chu Nhấ t Minh thì tỏ ra vô cùng ngạc nhiên: "Cái gì? Sở Vân Phi là cái tay lớp trưởng lớp em từng làm chấ n động toàn trường một thời ấ y hả? Yên Phiên Phi, em liên lạc lại với cậu ta từ khi nào thế ?"

Điề n Tịnh ngô i bên cạnh thêm mắ m thêm muố i: "Anh Chu Nhấ t Minh vẫn chưa biế t hả? Yên Phiên Phi liên lạc lại với cậu ta từ lâu rô i, bọn họ còn đang hẹn hò nữa đấ y!"

"Cái... gì?! Yên Phiên Phi, não em có vấ n đê à?"

Tôi không muố n nghe tiế p nữa, lập tức phản bác lại: "Sao lại nói thế? Não của em vẫn tố t, não của anh có vấ n đề thì có, ngô c nên

bị người ta quay như chong chóng!"

"Đúng, anh ngố c nên bị người ta quay như chong chóng. Nhưng chuyện đó cũng có nguyên do của nó, trước đây anh chưa từng quen biế t Tiêu Tương Tương, không hiểu rõ con người cô ta. Còn Sở Vân Phi, trước đây cậu ta đã từng làm những chuyện gì không phải em không biế t, vậy mà không chút đă n đo đã vội đô ng ý hẹn hò với cậu ta. Yên Phiên Phi, em còn ngố c hơn anh gấ p vạn là n!"

"Trước đây là trước đây, anh nhắ c lại chuyện cũ của người ta thì thấ y thú vị lă m à? Còn không cho người ta có cơ hội lãng tử quay đâ u quý nghìn vàng nữa!"

"Đúng, lãng tử quay đâ `u quý nghìn vàng, nhưng liệu đã có mâ ´y lãng tử thật sự quay đâ `u? Yên Phiên Phi, em nhớ cho anh trai câu này: Phòng cháy, phòng trộm cấ p, phòng lãng tử, sau này gặp chuyện gì đừng có trách anh trai không nhặ c nhỏ!"

"Không câ`n anh phải nhặ c nhỏ, chuyện của em, em tự biế t cân nhặ c."

"Biế t cân nhấ c là tố t, biế t cân nhấ c là tố t nhấ t! Anh vừa gặp chuyện như thể nên không hy vọng em lại bước vào vế t xe đổ của anh. Anh bị con gái lừa thì cũng chẳng mấ t gì, nhưng em mà bị con trai lừa để n mức ễnh bụng ra rô i vê nhà khóc thì thể thảm lấ m đấ y!"

"Hứ, đúng là cái đô mô m quạ, anh nói tố t một chút không được à? Nế u không vì anh đang có chuyện buô n thì em đã đá anh một cái sang Siberia rô i!"

Tôi đấ u khẩu với anh ta một hô ì, không lâu sau thì Sở Vân Phi đế n. Tuy Chu Nhấ t Minh không thích con người anh ấ y nhưng vẫn

không để lộ ra mặt, cũng không nhắ c lại chuyện năm xưa, chỉ chuyện trò lấ y lệ với anh ấ y vài câu.

Sở Vân Phi vừa để n, tôi đã đứng lên nhường chỗ cho anh â y chơi. Quả nhiên anh â y là một tay chơi mạt chược cừ khôi, ngô i xuố ng là giúp tôi thu tiê n về . Anh â y và Chu Nhâ t Minh, kẻ tám lạng người nửa cân, dường như hai người cứ luân phiên nhau thắ ng khiế n đôi Điề n Tịnh và Đỗ Uy thua liên tiế p.

Chơi để n mười hai giờ thì nghỉ, tôi không những thu về được số tiể n đã thua mà còn lời thêm mấ y trăm tệ nữa, sung sướng cười tít mắ t.

Sau khi rời khỏi quán karaoke, Điề n Tịnh và Đỗ Uy cùng đi xe đạp điện về , lúc đâ u tôi và Chu Nhấ t Minh cùng đi con ngựa sấ t yêu quý của tôi để n, nhưng Sở Vân Phi muố n lái xe chở tôi về nên tôi để Chu Nhấ t Minh một mình cưỡi con ngựa sấ t của tôi, còn tôi ngô i xe của Sở Vân Phi.

Sở Vân Phi không đưa tôi về nhà ngay, anh ấ y nói hơi đói, hay là đi ăn đêm đã. Nhắ c để n tôi cũng cảm thấ y đói, thể là đi cùng anh ấ y để n nhà hàng cánh gà nướng. Cánh gà nướng thơm phức cùng với ly bia mát lạnh, đúng là ngon nhấ t trên đời!

Tôi đang ăn, mô`m miệng dính đâ`y dâ`u mỡ thì Chu Nhâ´t Minh gọi điện: "Anh vê` đê´n nhà rô`i, sao hai người vẫn chưa đê´n nơi? Con ngựa quý của em để ở đâu đây?"

"Bọn em đang đi ăn đêm, một lúc nữa mới vê` cơ, anh cứ để xe của em ở nhà anh cũng được."

"Nhà anh làm gì còn chỗ nào để con ngựa quý của em nữa, không phải em không biế t, nhà kho nhà anh đã để hai chiế c xe đạp của anh rô`i, lại thêm trăm thứ bà dă`n của mẹ anh nữa, kín hê´t chỗ rô`i."

"Vậy anh tìm bố em, lấ y chìa khóa nhà kho rố i cấ t vào giúp em với... À, không được, giờ này bố em đã ngủ rồ i. Hay là kệ đi, anh cứ để ở dưới lấ u, lát nữa về em tự cấ t."

"Để dưới là `u không ai trông, em không sợ mấ ´t à? Mấ ´y hôm trước ở trong khu loạn lên vì mấ ´t trộm, em quên rô `i à? Thôi được rô `i, anh trai chịu mệt một tí vậy, không ngủ ngô `i trông xe cho em. Em ăn nhanh lên rô `i vê ` còn cấ ´t xe. Ăn nhanh lên, nghe rõ chưa?"

"Anh Nhấ t Minh, không phải khổ thế đâu, nế u anh buô n ngủ rô i thì cứ về ngủ đi. Xe cứ dựng dưới là u là được rô i, em không tin mình lại đen đủi để n mức để có một lát đã bị lấ y trộm đâu."

Ngắ t điện thoại, tôi lại tiế p tục ăn uố ng, sau khi ăn uố ng no nê, Sở Vân Phi lại lái xe đưa tôi về nhà. Trên đường đi, anh ấ y lái rấ t chậm, nói là vừa uố ng bia đi nhanh quá dễ xảy ra tai nạn. Tôi cũng đô ng tình: "Vâng, đi chậm một chút thì hơn, vừa nãy uố ng bia như uố ng nước ngọt, em uố ng hơi nhiê u nên giờ cảm thấ y chóng mặt."

Sở Vân Phi nghe thấ y thế thì dừng xe lại, giơ tay lên ấ n ấ n thái dương tôi. "Em chóng mặt à? Làm như thế này có thấ y dễ chịu hơn không?"

Cảm giác thoải mái, dễ chịu lan tỏa, tôi từ từ nhă m mã t lại để mặc anh â y xoa trán, xoa xoa â n â n rô i anh â y cúi xuô ng hôn tôi. Đôi môi mê m mại cùng mùi bia phả vào mặt, anh â y hôn trán tôi, rô i từ từ dọc theo trán xuô ng dưới, cuố i cùng chạm vào môi tôi. Anh â y mơn trón bờ môi tôi, từ mê m mại như nước chuyển thành cuô ng nhiệt như lửa.

Đây không phải là n đà u tiên Sở Vân Phi hôn tôi, sau tố i hôm anh â y hôn tôi, nụ hôn đã trở thành một phâ n không thể thiế u mỗi khi hai chúng tôi ở bên nhau. Nụ hôn giữa hai người khác phái đã mang lại cho tôi một trải nghiệm chưa từng có, mỗi nụ hôn của anh â y đề u khiế n tâm trí tôi bay bổng.

Lúc này cũng thể , trái tim và tâm trí tôi dường như đang dập dờn, bay bổng, tựa như gió xuân lả lướt trên mặt hồ lay động. Hôn để n không còn biế t những gì đang diễn ra xung quanh, hai tay anh â y bă t đâ u nhẹ nhàng vuố t ve, mơn trớn cơ thể tôi. Cảm giác bàn tay anh â y như có một luô ng điện chạy dọc cơ thể, người tôi run rẩy, mê m nhũn.

"Phiên Phi!" Sở Vân Phi vừa vuố t ve vừa thì thâ m vào tai tôi. "Hay tố i nay đừng vê nhà nữa, để n nhà anh đi!"

Ý thức của tôi đã đi đâu mấ t rô ì, có chút men lại càng bị anh ấ y dễ dàng dụ dỗ. Tôi đang mơ mơ màng màng gật đâ ù thì tiế ng chuông điện thoại vang lên, không gian yên tĩnh trên xe càng khiế n tiế ng nhạc trở nên chói tai. Giật mình choàng tỉnh, tâm trí tôi dường như đã thoát khỏi những mơ hồ hoan lạc.

Là Chu Nhấ t Minh gọi, vừa nghe điện đã thấ y anh ta gâ m lên như sấ m rê n bên tai: "Bé bự, sao em vẫn chưa vê ? Ăn đêm nhiê ù thế không sợ béo như heo à? Mau vê đi, anh trai trông con ngựa quý của em lâu quá rô i đấ y, em không muố n ngủ nhưng anh trai thì muố n!"

"Em bảo anh cứ để xe dưới là u vê ngủ rô i mà, ai bắ t anh trông xe hộ em chứ?"

"Anh trai đi xe của em thì đương nhiên phải có trách nhiệm, không trông, nhõ mấ t lại phải mua xe mới đề n em à? Không nói nhiề u

nữa, em nhanh chóng về $\hat{}$ cấ t xe đi, cho em năm phút nữa phải có mặt!"

Bị Chu Nhấ t Minh làm ô `n, sau khi ngặ t điện thoại, tôi đã hoàn toàn tỉnh táo trở lại, nhìn Sở Vân Phi cười cười xin lỗi. "Xem ra em phải mau chóng vê `rô `i!"

Khi Sở Vân Phi đưa tôi về để n nơi, Chu Nhấ t Minh vẫn đứng đợi ở dưới lầ u. Anh ta ngô i ghé vào con ngựa quý của tôi, tư thể chuẩn bị gọi cho tôi cuộc nữa, thấ y tôi ló mặt ra liề n nói: "Đại tiểu thư, cô đã về rô i!"

Trước mặt Sở Vân Phi, tôi ôn tô`n, hòa nhã nói cảm ơn Chu Nhâ´t Minh vì đã trông xe hộ tôi. Đợi đế´n khi Sở Vân Phi lái xe đi khỏi, tôi lập tức nổi máu điên: "Chu Nhâ´t Minh, anh nhiễu vừa vừa thôi chứ! Em với bạn trai đang ở bên nhau, anh gọi điện làm hỏng hế´t cả không khí lãng mạn, có biế´t không hả?"

"Yên Phiên Phi, anh trai không sợ nói cho em biế t, anh trai cố tình phá bĩnh đấ y. Muộn như thế rô i mà em vẫn còn ở bên ngoài với cậu ta, anh sợ em lại khôn ba năm dại một giờ! Mà người em có mùi gì thế? Mùi bia... Em uố ng bia à?"

"Hay nhỉ, uố ng tí bia thì có gì mà ngạc nhiên ghê thế ?"

"Đại tiểu thư ơi, rượu bia là bà mai đấ y, có biế t không hả? Cô nam quả nữ ngô i uố ng rượu với nhau, say rô i rấ t dễ xảy ra chuyện. Em có biế t là bao nhiều cô gái đã đánh mấ t trinh tiế t chỉ vì say rượu không? Sao muộn như thế rô i mà vẫn còn uố ng rượu với Sở Vân Phi hả?"

"Chu Nhấ t Minh, anh lă m mô m vừa vừa thôi, că n nhă n chẳng khác gì bố em!"

Nói xong, tôi bèn đi để n nhà kho dưới là u mở cửa. Chu Nhâ t Minh dă t xe vào trong giúp tôi, miệng còn làu bàu: "Em bảo anh nói nhiệ u nhưng anh vẫn còn muố n nói một câu, Yên Phiên Phi, em nên cảnh giác với Sở Vân Phi, nhấ t định không được vội vàng cùng cậu ta... làm chuyện ấ y đấ y. Cẩn thận không lại giố ng bọn Trâ n Lâm ngày trước!"

Tôi trả lời anh ta bă `ng cú đóng sâ `m cửa lại. "Anh nói cái gì? Em không thèm nghe nữa đâu!"

Miệng thì nói vậy nhưng sau khi về `nhà, nă `m trên giường tôi cứ nghĩ mãi về `lời Chu Nhâ 't Minh nói. Đã có một bài học rô `i, tôi nhâ 't định sẽ không giẫm lên về 't xe đổ đó nữa. Nế 'u xảy ra chuyện thì chẳng có ai đô `ng tình với tôi, sẽ chỉ mă 'ng tôi ngu ngô 'c mà thôi.

Tố i qua Sở Vân Phi muố n tôi về nhà anh â y, may mà tôi kịp thời tỉnh ngộ, không đô ng ý. Nế u thật sự tôi lên giường với anh â y nhanh như thế thì đúng là thiế u thận trọng quá. Thời đại bây giờ tuy không quá nặng nề chuyện â y nhưng là con gái vẫn nên cẩn trọng thì hơn. Một người con gái tùy tiện để n nhà bạn trai ngủ qua đêm thì liệu có được người bạn trai đó tôn trọng không? Chấ c chấ n là không.

Tôi công nhận Chu Nhấ t Minh nói đúng, không nên vội vàng cùng Sở Vân Phi làm chuyện ấ y. Tuy tôi hoàn toàn bị lôi cuố n bởi nụ hôn của anh ấ y, vòng tay của anh ấ y, nhịp tim, hơi thở của anh ấ y... nhưng có một số phòng tuyế n không thể dễ dàng buông bỏ.

Nhưng Sở Vân Phi lại muố n vượt qua phòng tuyế n đó. Sau mấ y lâ n bị tôi từ chố i, anh ấ y bấ t đã u vô tình mà hữu ý nói bóng gió xa xôi, gì mà nam nữ thành niên không nên quá mô phạm trong mố i quan hệ khác giới, cuộc số ng ngắ n ngủi, phải nhanh chóng tận hưởng, mà cái thú vui hoan lạc trong quan hệ nam nữ đó nên tận hưởng khi còn trẻ.

Tôi nghe nhiê `u cũng thấ y động lòng. Nam nữ yêu nhau, mùi vị thế nào tôi chưa từng được trải nghiệm. Những kiế n thức thu được

từ truyề `n hình và trong sách vở đề `u coi đó là cực lạc chố ´n nhân gian. Cùng Sở Vân Phi thể nghiệm cảm giác cực lạc chố ´n hồ `ng trầ `n cũng chẳng phải chuyện gì xấ ´u xa. Trai chưa vợ, gái chưa chô `ng, tôi thích anh â ´y, anh â ´y thích tôi, để ´n một lúc hai thể xác và tâm hô `n hòa quyện làm một chẳng phải là chuyện trăng để ´n ră `m trăng tròn sao?

Việc gì phải nghĩ nhiê `u như thế ´? Anh â ´y nói đúng, cuộc số ´ng ngắ ´n ngủi, phải nhanh chóng hận hưởng hế ´t những lạc thú ở đời. Trẻ không chơi già lại ân hận!

Ý chí của tôi không còn kiên định nữa. Mà hôm nay, khi Sở Vân Phi đế n trường đón tôi, anh â y đã chuẩn bị rấ t chu đáo, trước tiên là tặng tôi một bó hoa hô ng rấ t to, sau đó cùng tôi ăn tố i dưới ánh nế n lung linh, trong một bâ u không khí lãng mạn không thể lãng mạn hơn, anh â y lại một lâ n nữa đề nghị tôi đế n nhà anh â y. Tôi lưỡng lự, không gật cũng chẳng lắ c, anh â y đã tận dụng cơ hội đó mim cười dịu dàng, nói: "Không từ chố i có nghĩa là đô ng ý rô i nhé!"

Tôi tỏ ra do dự: "Nhưng nế u không về nhà, em biế t nói với bố thế nào đây?"

"Gọi điện cho bố em, nói hôm nay ngủ nhà Điề n Tịnh là được rô ì."

Ma xui quỷ khiế n thế nào tôi lôi điện thoại ra gọi cho bố tôi thật, bố tôi nghe xong không phản đố i gì nhưng ở đầ u dây bên kia lại nghe thấ y có tiế ng Chu Nhấ t Minh: "Cái gì, Yên Phiên Phi nói đêm nay cô ấ y không về nhà ạ? Chú đưa điện thoại cho cháu, cháu có chuyện muố n nói với cô ấ y."

Người nghe điện lại chuyển thành Chu Nhấ t Minh. Chế t rô ì, sao anh ta lại ở nhà tôi lúc này cơ chứ?

"Yên Phiên Phi, em vê `nhà ngay! Vê `nhà ngay, anh trai có chuyện muố n nói với em đây!"

"Anh tìm em có việc gì? Sao anh lại ở nhà em?"

"Hôm nay đi dự tiệc, có người cho một cây thuố c Trung Hoa nên anh trai mang sang biế u bố em."

Ban Quản lý đô thị của Chu Nhấ t Minh thường xuyên có người mời đi ăn đi uố ng, ăn no uố ng say còn biế u thuố c, biế u rượu. Anh ta và bố anh ta đề u không hút thuố c nên mỗi lâ n được ai biế u là anh ta lại mang sang cho bố tôi.

"Yên Phiên Phi, em vê `ngay đi, anh trai có việc gấ p lă m, em mà không vê `là anh để n nhà Điê `n Tịnh tìm em đấ y!"

Anh ta đang ở nhà tôi, khiế n tôi hơi chột dạ, nhụt chí, găng lên không về sợ anh ta lại đâm bị thóc, chọc bị gạo trước mặt bố tôi.

Bó tay! Tôi đành bảo Sở Vân Phi chở tôi về`, mặt lộ rõ vẻ thấ t vọng, anh ấ y nói: "Cái tay Chu Nhấ t Minh đó đúng là loại biế t phá bĩnh nhấ t trên đời!"

Sau khi vê nhà, nhìn thấ y Chu Nhấ t Minh, tôi mặt nặng mày nhẹ nói với anh ta: "Nói, tìm em có việc gì?"

Anh ta cười đùa cợt nhả: "Anh trai nhớ em, không được à?"

Biế t thừa anh ta chỉ kiế m có bắ t tôi về , tôi "hừ" một tiế ng rô i nói: "Đúng là mặt trơ trán bóng, ai mượn anh nhớ!"

Nói xong, tôi đi thẳng về phòng, Chu Nhấ t Minh đã thân thuộc nên không câu nệ cũng bước vào theo tôi, thì thâ m: "Em thật biế t nói dố i, cái gì mà tố i nay ngủ nhà Điề n Tịnh, anh thừa biế t hôm

nay Điề `n Tịnh lên thành phố 'thăm Đỗ Uy rô `i. Em bịa chuyện giỏi thật đấ 'y!"

Nói đố i bị lật tẩy, tôi tức giận nhìn chặ m chặ m vào anh ta. "Câ n anh phải quản chặ c?"

"Anh cũng vì muố n tố t cho em thôi. Yên Phiên Phi, em nghe anh khuyên một câu nhé, em và Sở Vân Phi hẹn hò, anh không nói làm gì, như em đã nói lãng tử quay đấ `u quý nghìn vàng, được, chúng ta sẽ cho cậu ta cơ hội thể hiện, nhưng em tuyệt đố i không được dễ dãi đô `ng ý lên giường với cậu ta, không tố t đâu!"

"Anh cứ lải nhải như ông cụ â´y, anh đi mau, đi mau lên, anh ở đây ô`n chế´t đi được."

Tôi đuổi Chu Nhấ t Minh đi ra. Cái tên này thật là phiê n phức, nói nhiê u thế để làm gì, việc của tôi, tôi tự biế t cách giải quyế t, anh ta hiểu gì mà nói!

Sau đêm đưa tôi về nhà, mấ y ngày liề n không thấ y bóng dáng Sở Vân Phi, gọi điện thì anh ấ y đề u lấ p lửng nói công ty nhiề u việc quá, bận để n mức không chuyện trò được.

Khi Sở Vân Khiế t để n đưa đón Đào Đào, tôi thuận miệng hỏi cô ấ y tình hình gâ n đây của em trai cô ấ y, cô ấ y cũng ấ p a ấ p úng, nói không rõ ràng.

Tôi cảm thấ y không được thoải mái lắ m, lẽ nào anh ấ y cũng giố ng Đới Thời Phi đột nhiên thay đổi ý định, muố n rời xa tôi? Tại sao? Không phải vì tôi cứ là n lữa không chịu lên giường với anh ấ y chứ? Chắ c là không phải! Đêm đó anh ấ y không hê tỏ ra tức tố i, vẻ mặt chỉ hơi thấ t vọng chút thôi.

Tôi nghĩ mãi mà vẫn không thể lý giải được, cảm giác như bị ai đó nhô t vào hô lô vậy, chán nản vô cùng.

Tôi than thở với Điề `n Tịnh, cô â ´y đã đưa ra một gợi ý: "Cậu ta không để ´n tìm cậu thì cậu tự để ´n tìm cậu ta! Rô ´t cuộc đã xảy ra chuyện gì, gặp trực tiế ´p hỏi là ra ngay thôi!"

Tôi nghĩ cũng có lý, ở đây chán nản, buô `n bực, chi bă `ng đế ´n tìm Sở Vân Phi hỏi cho ra nhẽ. Công ty của anh â ´y nă `m trên đường Tây Hoa, tuy tôi chưa từng để ´n đó nhưng có lâ `n ngô `i trên xe đi ngang qua, anh â ´y đã chỉ cho tôi. Tôi bảo Điê `n Tịnh đi cùng, giả vờ là đi mua să ´m, tiện thể tạt qua xem anh â ´y thê ´ nào, như vậy sẽ không quá đường đột.

Nhưng Sở Vân Phi lại không có mặt ở công ty, cô lễ tân nói mâ y ngày nay anh â y có việc, không để n công ty. Thật kỳ lạ, rõ ràng anh â y nói công ty quá nhiê `u việc, không thể để n gặp tôi mà.

Hơn nữa, khi cô lễ tân đó nói anh â y có việc thì biểu hiện có vẻ khác lạ, hế t nhìn tôi lại nhìn Điề n Tịnh, ánh mặ t có vài phâ n dò xét. "Xin hỏi hai cô là thể nào với Giám đố c Sở?"

Tôi do dự một lúc rô i nói: "Chúng tôi là bạn học cũ của anh â y."

Cô nhân viên lễ tân gật gật đâ`u, không nói gì nữa, tôi cũng không tiện hỏi gì thêm, bố i rố i quay người định vê `. Sau khi đi rô `i mới nhớ đã để quên chiế cô trên bàn lễ tân, liê `n quay lại lấ y. Vừa đẩy cửa ra thì thấ y cô lễ tân đang mặt mày hớn hở nói chuyện điện thoại.

"... Đúng thế ! Lúc đâ `u tôi cứ nghĩ lại có cô gái nào đó tìm đế n làm â `m lên cơ, thì ra chỉ là bạn học cũ của anh ta... Chặ c chặ n chỉ là bạn học cũ thôi, tôi quan sát bọn họ một lúc, thấ y không có biểu hiện gì khác lạ cả. Không giố ng như cô gái mấ y hôm trước đế n, vẻ mặt đau khổ thù địch, bụng to như thể úp một cái nô `i vào bụng â y...

Mâ´y hôm nay không thâ´y mặt mũi Giám đô´c Sở đâu, chặ´c bị cô gái đó quâ´y nhiễu, không số´ng nổi rô`i. Xem ra lâ`n này anh ta không cưới cũng không được."

Nghe được mấ y câu đó mà trái tim tôi dường như tan nát. Tôi đúng là một con ngô c!

Điề n Tịnh ở bên cạnh cũng nghe thấ y hế t, nhưng cô ấ y không hề tỏ ra ngạc nhiên. "Xem ra Sở Vân Phi lại làm con nhà người ta bụng to rồ i, thật đúng là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời!"

Ngày hôm sau, gặp Sở Vân Khiế t ở trường mẫu giáo, tôi đã hỏi thẳng: "Nghe nói có một cô gái bụng to để n tìm Sở Vân Phi, chuyện là thể nào a?"

Sở Vân Khiế t ngây ra một lúc rô ì â p a â p úng nói: "Em đã biế t cả rô ì hả? Sao em lai biế t thế ?"

Tôi không muố n nói nhiệ `u, chỉ thố t ra một câu: "Nế u không muố n người khác biế t thì đừng làm."

"Phiên Phi, cô gái đó là bạn gái cũ của Vân Phi hô`i ở Quảng Đông, bọn họ yêu nhau một thời gian, sau đó cô ta và Vân Phi đã chia tay. Ai biế t được nửa năm sau cô ta lại vác cái bụng to tướng đế n tìm, đây thật sự là việc ngoài ý muố n."

"Trước khi chia tay, Sở Vân Phi không biế t cô ta đã có bà `u sao?"

Sở Vân Khiế t ngập ngừng: "Phiên Phi, đây là chuyện riêng của Vân Phi... tuy chị là chị gái của nó nhưng cũng không nên nói gì nhiê `u, hay là để Vân Phi tự nói với em đi."

Chiê `u hôm đó, Sở Vân Phi đế n đón tôi tan làm, sau mấ y ngày không gặp, trông anh ta như thể không còn chút thâ `n sắ c nào, mặt mày ủ ê, chán nản, rõ ràng cô bạn gái cũ có bâ `u đó đã khiế ´n anh ta

râ´t căng thẳng. Sau khi đưa tôi đê´n nhà hàng Tây mà chúng tôi thường hay lui tới, anh ta bă´t đâ`u thao thao bâ´t tuyệt giải thích.

"Phiên Phi, trước đây anh từng nói với em, hồ ì ở Quảng Đông anh đã yêu một cô gái rấ t đẹp, anh không hề giấ u em đúng không? Lúc đâ `u anh và cô ta ở bên nhau hai năm, cảm thấ y rấ t vui vẻ, nhưng sau đó cô ta cứ nă `ng nặc đòi anh phải cưới. Anh không muố n cưới, cô ta liề `n tỏ ra không vui rồ ì i thường xuyên cãi nhau. Cứ cãi nhau như thế khiế n anh thấ y chẳng còn thú vị gì nữa, định sẽ chia tay, ai ngờ cô ta cảnh giác anh có ý đô `muố n chia tay, liề `n ra tay với cái bao cao su để có thai rồ ì ép anh phải cưới. Anh đương nhiên không chấ p nhận, có con không phải do anh muố n, lúc đó cô ta đã lợi dụng điểm yế u để uy hiế p anh nhưng bấ t luận thế nào anh cũng không chịu khuấ t phục, cho nên anh đã để ba nghìn tệ lại cho cô ta đi phá thai rồ ì một mình quay về `quê. Anh cứ nghĩ cô ta không tìm thấ y anh thì sẽ tự động đi phá thai, ai ngờ bây giờ tự nhiên cô ta lại vác cái bụng to tướng đế n tìm. Người phụ nữ này sao lại như thế chứ, cô ta khiế n anh tức chế t mấ ´t!"

Sở Vân Phi nói lý lẽ một hô`i, mắ t mũi tôi trợn ngược vì phải nghe những điề`u chưa được nghe bao giờ. "Cô ta mang thai con của anh, vậy mà anh để lại ba nghìn tệ rô`i im hơi lặng tiế ng biế n mấ t?"

"Có phải anh bắ t cô ta mang thai đầu. Về mặt này anh vẫn luôn thận trọng, anh không muố n lại xảy ra sai sót như trước đây, mỗi là n gâ n gũi với cô gái nào anh không bao giờ quên đeo bao cao su. Có trời mới biế t cô ta học được cái thói ấ y ở đâu, cô ta đã lấ y kim chọc thủng bao cao su, cô ta làm như vậy là cố tình đưa anh vào tròng! Thật quá đáng!"

Công nhận như vậy cũng hơi thủ đoạn nhưng một bàn tay vỗ không thành tiế ng, Sở Vân Phi cũng thật quá đáng. Nghe anh ta nói

thì biế t, chấ c chấ n anh ta đã lên giường với không ít cô gái, nhưng lại không hệ có ý định gắ n bó lâu dài, cứ nhấ c để n chuyện kế t hôn, con cái là anh ta lập tức cao chạy xa bay, không có chút trách nhiệm nào.

"Tại sao cứ phải vội vàng kế t hôn? Kế t hôn rấ t phiê n phức, anh muố n tận hưởng cảm giác yêu đương khi còn trai trẻ."

Nói cách khác, trước mặ t anh ta chỉ muố n yêu chứ không muố n cưới. Cảm giác tận hưởng lớn nhấ t của anh ta khi yêu các cô gái chính là những lạc thú giữa nam và nữ, chỉ có tình dục, không có tình yêu.

"Phiên Phi, đâ`u đuôi câu chuyện là như vậy. Anh vô´n không muô´n em phải bận tâm đê´n chuyện đó, đợi đê´n khi giải quyê´t xong anh sẽ đê´n tìm em."

"Anh định giải quyế t thế nào?"

"Cô ta đã có thai hơn tám tháng rô `i, bây giờ muố n phá cũng không được, chỉ có thể để sinh thôi. Bố mẹ anh cũng rấ t muố n có cháu bế , nói cô ta sinh ra rô `i để họ nuôi. Nế u cô ta không đô `ng ý, muố n tự nuôi thì cũng được, anh sẽ đưa cho cô ta một ít tiề `n, chứ kế t hôn thì tuyệt đố i không."

"Đã có con rô`i mà anh vẫn không định kê´t hôn à?"

"Anh đã nói rô`i, anh sẽ không chịu khuâ´t phục đâu." Anh ta oai phong lẫm liệt như thể sẵn sàng tử vì đạo vậy.

Tôi thật sự giận quá hóa cười. "Sở Vân Phi, quả nhiên anh không muố n làm lãng tử quay đâ `u!"

Mèo không thể không ăn vụng! Tôi cứ khăng khăng nhìn Sở Vân Phi bă `ng con mã ´t khác xưa. Kế ´t quả... kế ´t quả cho thấ ´y thị lực của tôi quá kém, phải đi khám thôi!

Người phục vụ đã mang đô `ăn đế n nhưng tôi không muố n ăn chút nào. Ngô `i đố i diện với một con người bê `ngoài ngọc ngà, bên trong xơ mướp này, tôi thật không nuố t nổi.

Tôi câ`m túi xách đi thẳng, trước khi đi còn trịnh trọng nói với anh ta một câu: "Xin anh một việc được không?"

"Việc gì?"

"Sau này đừng bao giờ để n tìm tôi nữa, cũng đừng nói với ai là anh quen biế t tôi, càng không nên nói chúng ta đã từng hẹn hò...
Tôi... không... đủ... khả năng... chịu mấ t... như... người đó!"

Tôi về để n nhà thì thấ y Chu Nhấ t Minh đang ở đó. Tôi mặc kệ anh ta, đi thẳng vào trong phòng. Chẳng biế t anh ta thích thú cái gì mà theo vào, lén lút hỏi: "Em... và Sở Vân Phi thế nào rồ i?"

Nghe cái ngữ điệu â y là biế t ngay anh ta đã phong thanh nghe được điể u gì rô i, chấ c chấ n là Điể n Tịnh, cái loa phóng thanh â y nói rô i. Tôi giận dữ quay đâ u lại, nói: "Liên quan gì để n anh?"

Anh ta nheo mắ t nhìn sắ c mặt tôi. "Có vẻ như trò chơi kế t thúc rô ì, vừa mới ngả bài rô ì đúng không? Từ đâ `u anh trai đã nói rô `i, phòng cháy, phòng trộm cắ p, phòng lãng tử, em còn không chịu nghe..."

Tôi gào lên: "Đê`u tại cái mô`m quạ thô´i nhà anh đâ´y, chuyện đang tô´t cũng thành xâ´u. Em muô´n xé rách cái miệng của anh ra!"

Tôi vừa nói vừa bổ nhào để n như muố n xé miệng anh ta thật. Anh ta vội vàng lấ y tay ôm đã u, tôi không xé được miệng thì quay sang véo tay. Anh ta đau tới mức nhăn mặt nhăn mũi. "A!... Yên Phiên Phi, sao lại như thế, tại sao em lại đánh anh? Có phải anh bỏ rơi em đâu!"

Không câ`n phải lý do, đánh nhâ`m còn hơn bỏ sót. "Giờ em đang điên tiế´t đây, gặp ai đánh người â´y, ai bảo anh vào cho em đánh. Đánh chế´t anh này, đánh chế´t này, đánh chế´t này..." Ngày trước tôi có đọc được một bài viế t trên BBS, nội dung như sau:

Số ng hai mươi năm, cự tuyệt người khác ba lâ n và bị cự tuyệt hai lâ n, có thể được coi là thă ng cuộc trong nửa đâ u của một đời người.

Tôi đã số ng hai mươi lăm năm, đã từng yêu hai người đàn ông, bị từ chố i một lâ n và từ chố i người ta một lâ n, như vậy nửa đâ u của cuộc đời coi như hòa.

Đới Thời Phi và Sở Vân Phi, tên của cả hai người đề u có chữ "phi" giố ng tôi, nhưng lại không phải là người được số phận sắ p đặt sẽ sát cánh bay cùng tôi trong nửa đời còn lại. Tấ t cả thời gian, sức lực và tinh thâ n đề u mấ t đi trong vô vọng nhưng những hô i ức đẹp đẽ lại không quên được, đúng là vận số không tố t!

Nhưng nghĩ kĩ một chút lại thấ y vẫn còn may vì thời gian ở bên họ không dài, đã không phải người tố t thì càng sớm nhận ra càng có lợi cho mình, còn hơn để đế n khi sắ c tàn lực kiệt, bị người ta lạnh nhạt bỏ rơi. Như vậy cũng coi như số mệnh không quá tố i!

Từ là `n đó Sở Vân Phi không còn để ´n tìm tôi nữa, chỉ gửi một tin nhă ´n: "Anh cứ nghĩ em là một phụ nữ hiện đại, cởi mở, biể ´t tận hưởng cuộc số ´ng, chiế `u bản thân, không ngờ suy nghĩ của em lại cổ hủ như thể ´. Chuyện anh và bạn gái trước đã từng quan hệ và có con lại khiế ´n em khó chấ ´p nhận để ´n thể ´ sao? Anh không tin khi em và bạn trai trước yêu nhau chỉ đơn thuấ `n tay trong tay và hôn môi."

Cái tên này thật sự không thể cứu vãn được nữa, ngay cả lý do tôi từ chố i anh ta cũng không nhận ra được. Tôi cũng chẳng hơi đầu đi giáo huấ n anh ta, xóa sạch tin nhấ n và cả số điện thoại của anh ta.

Sau khi tôi chia tay Sở Vân Phi, mỗi lâ n đế n trường đưa đón Đào Đào, Sở Vân Khiế t đề u tỏ ra lúng túng, gượng gạo. Thực tế tôi không hề tỏ thái độ gì khác thường, oan có đã u nợ có chủ, tôi và Sở Vân Phi thể nào thì cũng là chuyện giữa tôi và anh ta, tôi không xấ u xa để n mức giận cá chém thớt, trút giận lên chị gái và cháu trai của anh ta. Nhưng không biế t có phải người làm mẹ nào cũng nhạy cảm, đa nghi như thể không, Sở Vân Khiế t lại đi tìm hiệu trưởng xin cho Đào Đào chuyển lớp.

Khi bị hiệu trưởng gọi lên nói chuyện, tôi tức đế n mức muố n chửi. Mẹ kiế p, sao cô ta có thể nghi ngờ đạo đức nghệ nghiệp của tôi như thế?

Hiệu trưởng nói bà ấ y đã đô ng ý cho Đào Đào chuyển lớp nhưng tuyệt đố i không phải vì bà ấ y không tin tưởng đạo đức nghê nghiệp của tôi, mà là để tránh những băn khoăn, lo lă ng không nên có của các bậc phụ huynh. Nói cách khác cũng là để tránh cho tôi những ră c rố i không câ n thiế t. Nế u Đào Đào còn ở lớp tôi, ngộ nhỡ xảy ra sai sót gì, chỉ sợ không phải tại tôi cũng biế n thành tại tôi. Thà bây giờ chuyển lớp, như thế đề u tố t cho mọi người, còn hơn sau này xảy ra chuyện.

Tuy những lời hiệu trưởng nói rấ t có lý nhưng tôi vẫn cảm thấ y ấ m ức, tan làm, tôi vác đâ y một bụng tức về nhà, com cũng chẳng buô n ăn.

Đang chán nản thì Chu Nhấ t Minh và Điề n Tịnh sánh bước tìm để n cửa. Không đợi bọn họ nói rõ mục đích để n, tôi đã giáng đòn

phủ đâ`u: "Đê´n đúng lúc lǎ´m, em đang định tìm người chơi mạt chươc."

"Ba người chơi làm sao được?"

"Thích đánh như thể nào thì đánh, chúng ta tự đặt ra quy tắ c chơi."

Bàn mạt chược được mở ra, quân bài cũng được xế p vào vị trí. Tôi vạn phâ n ngang ngạnh. Hễ ai dám cản quân bài của tôi, tôi lập tức trọn ngược mắ t. "Hôm nay tâm trạng chị không tố t, ai dám thắ ng tiê n của chị là chị lấ y mạng đấ y!"

Điề `n Tịnh luôn miệng kêu khổ: "Lâ `n trước anh Nhấ t Minh tâm trạng không tố ´t, làm mình phải cố ´ng cho anh â ´y bao nhiều tiề `n, giờ để ´n chị Phiên Phi tâm trạng không tố ´t, ví tiề `n của mình lại gặp hoa rồ `i!"

"Mình biế t, chẳng phải hai người để n để an ủi mình sao? Không câ n dùng những lời hoa mỹ, chót lưỡi đâ u môi làm gì, cứ cố ng cho mình thật nhiệ u tiệ n là niệ man ủi lớn nhất rô i!"

Chơi suố t buổi tố i, tôi thă ng được bao nhiều tiê n, vui quá cười không khép miệng lại được.

Chu Nhấ t Minh, mặt đâ y đau khổ, nói: "Lâ n trước anh thắ ng được ít tiê n thì hôm nay nôn cả vố n lẫn lãi ra cũng chưa đủ, tiê n lương tháng này coi như cố ng cho em hế t còn gì nữa. Mẹ kiế p, Bé bư, em thất nhẫn tâm!"

Tôi nghĩ đi nghĩ lại, thấ y lương tâm cũng hơi cắ n rứt, liê n đem một nửa số tiê n thắ ng được của Chu Nhấ t Minh trả lại cho anh ta. Chuyện là n này, tôi không hoàn toàn bị rơi vào cạm bẫy ngọt ngào của Sở Vân Phi không thể không kể đế n công lao của anh Nhấ t

Minh! Nế u không có anh ta, tôi đã bị ma đưa lố i quỷ dẫn đường theo Sở Vân Phi về nhà anh ta, lên giường với anh ta rồ i.

Nế u hai người yêu thương nhau thật lòng, lên giường cùng nhau thì không nói làm gì, đă `ng này tên khô ´n đó chỉ thích tình dục chứ không muố ´n nói để ´n tình yêu, tôi thật sự sẽ rấ ´t hố ´i hận nế ´u đã đô `ng ý lên giường với anh ta.

Chu Nhấ t Minh mặt mày hớn hở. "Bé bự đúng là có lương tâm, không uổng công anh trai yêu quý em."

Điề n Tịnh không chịu cảnh tôi nhấ t bên trọng, nhấ t bên khinh, bắ t tôi phải trả lại một nửa số tiể n cho cô ấ y. Tôi không đô ng ý, cô ấ y liê n tỏ ra vô cùng thấ n bí nói: "Trả lại tiể n cho mình, mình sẽ nói cho cậu biể t chuyện này, hay lắ m! Lúc đã u định để n kể cho cậu nghe, ai ngờ vừa bước vào cửa đã bị cậu lôi vào chơi mạt chược nên mình quên mấ t."

Nghe nói có chuyện vui, tính hiế u kỳ của tôi liê n trỗi dậy, tôi còn có thể có chuyện vui gì nữa? Điê n Tịnh đút tiê n vào trong ví, kể tỉ mỉ đâ u đuôi câu chuyện cho tôi nghe.

Thì ra một đô `ng nghiệp của Điê `n Tịnh có chị gái làm ở đài truyê `n hình thành phố ´. Năm nay đang thịnh hành trào lưu tổ chức các buổi gặp mặt, giao lưu. Đài truyê `n hình thành phố ´ cũng thuận theo tình thế ´, tổ chức một chương trình gặp mặt, giao lưu có tên "Nào cùng hẹn hỏ!" và chị â ´y là người chủ trì. Những tiế ´t mục như thế ´ này tổ chức trong thành phố ´ nhỏ không thể náo nhiệt bă `ng ở đài truyê `n hình trung ương, khách đế ´n đăng ký tham gia cũng hạn chế ´ nên chị â ´y đã kêu gọi mọi người tìm hộ các đố ´i tượng phù hợp để tham gia, cứ thế ´ dây cà ra dây muố `ng đế ´n tai Điê `n Tịnh, cô â ´y nghĩ ngay đế ´n tôi.

"Cậu thấ y thế nào, Yên Phiên Phi? Có muố n xuấ t hiện trên truyê nhình không? Bọn họ tổ chức chương trình này rấ t sinh động, những người tham gia không phải ngô i trong phòng thu, hỏi câu nào trả lời câu ấ y một cách tẻ nhạt mà được để n những nơi có phong cảnh lãng mạn, vừa chơi vừa ghi hình. Tấ t cả chi phí đề u do nhà tổ chức tài trợ, cậu vừa được ăn chơi miễn phí thỏa thích vừa được xuấ t hiện trên truyê nhình, lại còn có cơ hội tìm hiểu đố i tượng nữa. Một công đôi, ba việc còn gì!"

Nghe cũng hấ p dẫn đấ y! Gặp mặt chỉ là thứ yế u, quan trọng nhấ t là được lên truyề nhình. Những kẻ thường dân như tôi bao giờ mới có cơ hội lên truyề nhình thế này chứ? Chiế c ti vi màu ở nhà toàn chiế u hình ảnh của người khác, thật chẳng công bă ng chút nào!

Nế u một lúc nào đó hình ảnh của mình cũng được xuấ t hiện trên ấ y thì hay biế t mấ y!

Tôi nóng lòng muố n thử nhưng đôi lúc lại thấ y không đủ can đảm. Chưa từng lên truyề n hình bao giờ, tôi sợ mình sẽ tỏ ra cứng nhặ c, không tự nhiên trước ố ng kính, hoặc không cẩn thận một chút lại lòi mặt xấ u thì bẽ mặt. Hơn nữa, chương trình tổ chức trong thành phố , nhỡ bị người quen bắ t gặp thì xấ u hổ lấ m.

"Điề`n Tịnh, cậu có đi không? Cậu đi thì mình mới đi." Tôi muố n kiế m thêm lòng can đảm.

"Mình đi làm gì? Mình có bạn trai rô`i. Nê´u Đỗ Uy biê´t mình tham gia chương trình này, anh â´y lại nghĩ mình thay lòng đổi dạ."

"Mình không dám đi một mình đâu." Tôi thường tỏ ra không sợ trời sợ đấ t thể thôi, chứ nghĩ để n chuyện lên truyề n hình là tôi thấ y rấ t căng thẳng.

"Cậu đúng là chẳng được cái tích sự gì!" Điệ n Tịnh tỏ ra thấ t vọng.

Chu Nhấ t Minh ở bên cạnh lại bố i thêm một câu: "Có câ n khách mời nam không? Nế u câ n thì đăng ký cho anh trai một suấ t."

Tôi mừng như bắ t được vàng. "Đúng rô `i, Chu Nhâ ´t Minh, anh có thể đi cùng em."

Điề `n Tịnh cũng gật đã `u. "Chắ ´c chắ ´n không vấ ´n đề `gì, em sẽ phụ trách việc đăng ký."

Vì là chương trình truyề `n hình địa phương, không có nhiề `u người tham gia nên tôi và Chu Nhấ 't Minh dễ dàng nhận được giấ 'y báo tới phỏng vấ 'n.

Bước vào tòa nhà của đài truyề `n hình thành phố , tôi bắ t đầ `u thấ y hô `i hộp, nghĩ để n buổi phỏng vấ n lại càng căng thẳng hơn. Chu Nhấ t Minh thì cứ như không có chuyện gì, đi chỗ này chỗ kia, nhìn ngó xung quanh. Khi nhìn thấ y tận mắ t người dẫn chương trình mà thường ngày chỉ được nhìn thấ y trên ti vi, anh ta mừng quýnh. "Này, đấ y chẳng phải là cái người... người... người đó sao?"

Tôi chẳng có tâm trạng đâu mà quan tâm để n người... người đó nữa, tôi đang vô cùng căng thẳng, còn thấ y ân hận vì đã để n tham gia chương trình này, giờ muố n quay về cho xong chuyện.

Chu Nhấ t Minh thấ y tôi có ý định sắ p lâm trận đòi lùi bước liệ n ra sức cổ vũ: "Có gì mà phải căng thẳng? Chúng ta chuẩn bị lên truyê n hình chứ có phải chuẩn bị phóng hỏa giế t người đâu. Tham gia một lâ n cho vui, thành hay không cũng chẳng quan trọng, đừng căng thẳng nữa!"

"Nhưng em vẫn thấ y căng thẳng. Sao anh chẳng lo lặ ng gì thế ?"

"Làm sao phải lo lă ng, lo lă ng cái gì chứ? Anh trai coi hôm nay là một ngày đi tham quan đài truyề n hình."

"Anh truyê`n cho em chút bình tĩnh thì tố t!"

"Bé bự, hay anh trai vận công, truyề `n cho em vài phâ `n công lực nhé?"

Chu Nhấ t Minh xã n tay áo, đẩy hai lòng bàn tay, tư thế sẵn sàng vận công cho tôi. Tôi không nhịn được cười. "Thôi đi!"

Cùng anh ta cười nói một hô ì, tôi không còn cảm thấ y căng thẳng nữa. Nhưng khi vào trong phòng phỏng vấ n, máy quay, máy ảnh chiế u vào mình, ban giám khảo nhìn mình, tôi lại căng thẳng đế n mức không thố t nên lời, chỉ muố n tìm một chỗ để trố n thôi!

Nhưng để n thì đã để n rồ ì, bă ng giá nào cũng phải tham gia để n cùng. Trước tiên phải tự giới thiệu về mình, sau đó thể hiện tài năng, tài năng của tôi là kể chuyện, đây đúng là sở trường của tôi, bọn trẻ trong lớp rấ t thích nghe cô giáo Yên kể chuyện. Tôi chuẩn bị một câu chuyện cười và kể rấ t sinh động khiế n ban giám khảo cười rộ lên, vòng loại trót lọt!

Chu Nhâ t Minh cũng lọt vào vòng trong. Chúng tôi đề u qua được vòng phỏng vấ n, trở thành thành viên chính thức tham gia chương trình.

Chương trình gặp gỡ giao lưu đó được quay ở một nơi phong cảnh tuyệt đẹp, có mặt hô lấ p lánh như gương.

Truyê `n thuyê ´t kể ră `ng, ngày xưa có một tiên nữ giáng trâ `n để quên một chiế ´c gương, chiế ´c gương tan chảy làm mặt hô `sáng long lanh như chiế ´c gương đô `ng mỗi khi lặng gió. Chương trình giao lưu

được tổ chức ở một nơi phong cảnh đẹp như tranh thế này, thật sự rấ t thích hợp để mười hai khách mời nam nữ bố i dưỡng cảm xúc của mình!

Dưới ánh mặt trời mùa thu, mặt hô long lanh sóng biế c, mười hai nam thanh nữ tú trang điểm, ăn mặc chải chuố t đứng thành hàng xung quanh. Tôi mặc chiế c váy đen yêu thích nhấ t bởi nó có thể che bớt những khuyế t điểm trên cơ thể, tôi xem nó như chiế c chiế n bào mỗi khi lâm trận tình trường.

Chu Nhấ t Minh trông cũng rấ t sang trọng trong bộ quâ n áo tôi đưa anh ta đi mua, đôi giày tăng chiế u cao mười centimét khiế n anh ta trông cao hơn hẳn, cũng rấ t ra dáng "cây ngọc trước gió", thu hút ánh nhìn của vài cô nương tham gia chương trình.

Đương nhiên tôi cũng không kém. Tôi cảm thấ y có hai anh chàng tham gia chương trình cứ liên tục đưa mặ t về phía tôi, trong lòng không khỏi cảm thấ y hãnh diện.

Chương trình giao lưu của đài truyề `n hình địa phương không được hấ p dẫn lắ m, về `cơ bản không khác gì những lâ `n trước, vẫn là các vị khách mời tự giới thiệu, sau đó hỏi lẫn nhau và trả lời. Chỉ có duy nhấ t một ý tưởng mới đó là tổ chức ngoài trời, các vị khách mời nam nữ tham gia bố c thăm ghép đôi để hỗ trợ nhau cùng chơi trò chơi.

Tiế t mục trò chơi chính là thi chèo thuyế n, tôi và anh chàng số 5 tên Phùng Trí Dũng ghép thành một cặp. Phùng Trí Dũng cũng là giáo viên, năm nay hai mươi bảy tuổi. Anh ta giới thiệu mình tố t nghiệp Học viện Giáo dục thể chấ t, hiện là giáo viên dạy thể dục lớp mười trên thành phố , cũng coi như đô ng nghiệp, vì vậy hai chúng tôi chuyện trò rấ t hợp nhau.

Phùng Trí Dũng tướng mạo cũng bình thường nhưng vì ngày trước là sinh viên trường thể dục thể thao, giờ lại là giáo viên dạy thể dục nên dáng người cao to, cơ bắ p cuô n cuộn, nhìn rấ t nam tính, đàn ông có dáng dấ p như vậy luôn tạo cho phụ nữ cảm giác an toàn.

Khi thi chèo thuyê `n, cánh tay của Phùng Trí Dũng rấ t khỏe, khua tới mức có cảm giác như mái chèo chuyển động không ngừng, tôi không mấ t chút công sức đã cùng anh ta vê `nhấ t.

Chu Nhấ t Minh bị rớt lại sau cùng. Anh ta cùng nhóm với cô gái mang mã số 8 tên là Đinh Man.

Đinh Man là nhân viên trực tổng đài điện thoại, năm nay hai mươi hai tuổi, mặt mũi thanh tú, dáng người nhỏ nhắ n, xinh xắ n, nhìn như nữ sinh trung học. Trông cô ấ y như vậy đương nhiên chẳng có sức đâu mà phố i hợp với Chu Nhâ t Minh. Anh ta cũng không có sở trưởng đố i phó với hai cái mái chèo đó. Chiế c thuyê n nhỏ bị anh ta chèo cho vòng vòng trên mặt hồ . Bọn họ không về bét thì còn ai vào đây nữa.

Nhưng cho dù là vê `nhấ t hay vê `bét, chúng tôi vẫn cùng nhau nói cười vui vẻ, cảm giác thật tuyệt vời. Khi chương trình sắ p kế t thúc, một màn cũ rích diễn ra, đó là nam nữ khách mời nhấ n nút để lựa chọn ý trung nhân của mình. Nế u cả hai bên chọn trùng đố i tượng thì quả là một sự kế t hợp đáng chúc mừng.

Kế t quả có ba đôi thành công, tôi và Phùng Trí Dũng, Chu Nhấ t Minh và Đinh Man, đôi còn lại là bạn nữ mang mã số 4 và bạn nam mang mã số 1.

Người dẫn chương trình cười vui vẻ đọc lời chúc phúc cho chúng tôi, nói ba đôi chúng tôi đã có sự khởi đâ `u tô ´t đẹp thông qua chương trình này, chân thành chúc mừng chúng tôi sau này sẽ có những kế ´t thúc tô ´t đẹp trong cuộc số ´ng.

Sau khi chương trình kế t đôi thành công tố t đẹp, tôi và Phùng Trí Dũng, Chu Nhấ t Minh và Đinh Man, hai đôi bắ t đâ u coi hôn nhân là mục tiêu để yêu đương, hẹn hò.

Thật ra thì Phùng Trí Dũng không phải là chàng hoàng tử bạch mã trong mộng của tôi. Anh ta tướng mạo cũng tâ m tâ m, không có chút gì dính dáng để n từ "mỹ nam" cả. Luận về học vấ n cũng không bă ng Đới Thời Phi - tố t nghiệp tiế n sĩ, luận về sự nghiệp cũng không bă ng Sở Vân Phi - có công ty riêng.

Nhưng tôi đã không còn ngây thơ để mơ tưởng được kế t hôn với một chàng bạch mã hoàng tử nữa. Những chàng bạch mã hoàng tử điề ù kiện tố t sao có thể thích một giáo viên quèn như tôi? Tôi vẫn nên thực tế một chút, tìm một người con trai có điề ù kiện tương đô ng và thật lòng yêu thương mình là được. Cho dù anh ta có bình thường đi chăng nữa, chỉ câ n một lòng một dạ yêu thương tôi, đố i xử tố t với tôi là được, còn hơn làm vật thể thân cho Đới Thời Phi, làm bạn tình cho Sở Vân Phi. Người ta nói: "Đi một ngày đàng, học một sàng khôn", tôi đã đi "hai ngày đàng" mà vẫn chưa học được gì thì quả là đại ngô c!

Không riêng gì tôi đã đúc rút được kinh nghiệm nên nới rộng điề `u kiện lựa chọn đố i tượng, Chu Nhấ 't Minh cũng đã nhận ra rồ `i. Đinh Man luận về `nhan sắ c cũng kém xa tuyệt thể giai nhân trong tưởng tượng của Chu Nhấ 't Minh, cô ấ 'y chỉ là một cô gái thanh tú, dễ gâ `n mà thôi nhưng anh ta đã không còn chú trọng để n điểm này nữa.

Anh ta nói: "Lă´m tài thì nhiê`u tật, anh trai không câ`n tìm tuyệt thế´ giai nhân gì nữa. Bởi vì anh trai không phải trùm dâ`u mỏ ở Trung Đông, cũng chẳng phải thái tử hoàng gia Anh nên những tiên nữ giáng trâ`n, anh trai không với tới được. Thôi, Đinh Man như vậy là rấ´t hợp với anh rô`i!"

Sau những kinh nghiệm tình trường với Nhậm Giai và Tiêu Tương Tương, bây giờ điề ù kiện chọn bạn gái của Chu Nhấ t Minh đã giảm xuố ng rấ t nhiề ù, chỉ câ n là một cô gái đoan trang, đứng đấ n, mặ t, mũi, miệng đâ y đủ, thâ n kinh bình thường, gia đình gia giáo là được rô i.

Không như những ngày tháng đâ y sắ c màu bên Sở Vân Phi, tôi và Phùng Trí Dũng hẹn hò rấ t bình lặng. Anh ta là mẫu người rấ t thực tế . Thể hiện như thế nào ư? Ví dụ, trong mặ t anh ta, bỏ ra một trăm hai mươi tệ mua một bó hoa hô ng thì chi bặ ng vào quán chén một bữa còn có ích hơn, mà một trăm hai mươi tệ ấ y đi mua đô vê nhà nấ u ăn còn ngon, bổ, rẻ hơn ra quán nhiệ u.

Tôi chẳng phải kẻ vung tay quá trán, cũng không là người kiế m một tiêu hai nhưng Phùng Trí Dũng chi li tính toán như vậy, tôi cảm thấ y có phâ `n hơi quá.

Tuy ăn ở nhà thì tiế t kiệm thật đấ y nhưng thỉnh thoảng ra quán cũng không phải sẽ khuynh gia bại sản chứ? Ngoài hai lâ n anh ta mời tôi ra ngoài ăn hô i mới quen nhau, những lâ n sau anh ta đề u mời tôi về nhà ăn cơm.

Nhà Phùng Trí Dũng rấ t neo người, bố anh ta qua đời đã lâu, chị gái lấ y chô ng trên Bắ c Kinh, năm ngoái mới sinh con, mẹ anh ta lên đó chăm cháu, vì thể trong nhà giờ chỉ còn mỗi mình anh ta.

Anh ta một mình ở nhà mà nhà cửa gọn gàng, sạch sẽ, lại còn là một

tay đâ`u bê´p cừ khôi, có những món anh ta chê´ biê´n, bày biện ăn vừa ngon vừa đẹp mắ´t.

Điề n Tịnh nói thời buổi này mà đàn ông biế t nấ u nướng thì thật là quý hiế m, bảo tôi phải giữ cho chặt. Còn chuyện anh ta không nỡ bỏ tiề n đi ăn ở những nhà hàng sang trọng, cũng có thể thông cảm được. Một người đàn ông tiế t kiệm như vậy sẽ biế t lo lắ ng, vun vén cho gia đình, thà anh ta chi li một chút còn hơn tiêu tiế n như nước.

Nói thật, tôi rấ t mong bạn đời của mình sau này không phải là kẻ vung tay quá trán nhưng cũng không nên là người quá chi li, tính toán. Có điể u không ai là vẹn toàn cả, những tật nhỏ vô thưởng vô phạt thì nên mấ t nhấ m mấ t mở làm ngơ thôi!

Ngược lại, Chu Nhấ t Minh đã phải tiêu không biế t bao nhiêu tiê `n vì Đinh Man. Đinh Man là một cô gái rấ t thích ăn diện, mua bao nhiêu quâ `n áo, giày dép cũng không đủ, trong tủ đã `y quâ `n áo vẫn suố t ngày phàn nàn không có gì để mặc. Hai người hẹn hò chỉ toàn đi dạo phố mua sắ m, xem hế t cửa hàng quâ `n áo lại đế n cửa hàng giày dép, hế t xem túi xách lại đế n đô `trang sức... Sao cô ta cứ đi như thế mà không biế t chán nhỉ?

Có lâ n, tôi, Điê n Tịnh và đôi đó cùng đi mua să m, kế t quả đi được ba con phố thì hai chúng tôi đã mệt bở hơi tai, còn cô ta, tinh thâ n vẫn hăng hái lă m. Thử hế t quâ n áo lại đế n giày dép, thử các loại túi xách và đô trang sức, cái gì có thể thử được là thử tuố t, để n mức cô nhân viên bán hàng hoa hế t cả mặ t. Chu Nhâ t Minh lẳng lặng đi bên cạnh xách đô , nhẫn nhục, chịu khó.

Nhìn hai người bọn họ đi cạnh nhau mới buô`n cười. Chu Nhâ´t Minh đi đôi giày tăng chiê`u cao cũng coi như có chiê`u cao lý tưởng một mét tám, còn Đinh Man nhìn nhỏ con, chỉ khoảng một mét năm làm là cùng, trông để n là hài hước!

Điề n Tịnh so sánh rấ t sinh động: "Nhìn như phích nước đứng cạnh chén trà ấ y!" Nghe xong, tôi không nhịn được cười.

Hôm đó đi mua sắ m về `, tôi có cảm giác hai chân mình như sắ p gãy để n nơi, quay sang Chu Nhấ t Minh phàn nàn: "Chân của bạn gái anh có phải chân người không thể `? Chỉ sợ bánh xe lửa dưới lòng bàn chân của Na Tra cũng không đuổi kịp cô â ´y."

Chu Nhấ t Minh còn than phiê `n thêm: "Em còn đỡ đấ y, chỉ đi với cô ấ y có ba dãy phố . Có lâ `n anh cùng cô ấ y đi mua să ´m cả một ngày trời, ngoài một tiế ´ng dừng lại ăn trưa, thời gian còn lại đề `u đi suố `t. Cũng không biế `t đã đi bao nhiều con phố ´, hai tay còn mang đô `cho cô ấ y nữa chứ! Chân tay anh rã rời, suýt chút nữa thì khuyu xuố ´ng!"

Chu Nhấ t Minh đúng là đáng thương, anh ta đi mua sắ m cùng Đinh Man thật không dễ dàng gì, bởi vì anh ta phải vác thêm đôi giày tăng chiế ù cao mười phân, đi đôi giày cao như thế mà cuố c bộ lâu thì còn gì là người nữa. Chu Nhấ t Minh nói anh ta cứ như đi cà kheo, người lắ c la lắ c lư. Nhưng để lấ y lòng bạn gái thì phải că n răng chịu đựng thôi.

Đế n năm mới, tôi và Phùng Trí Dũng đã hẹn hò được gâ n hai tháng. Ngày đâ u năm mới, tôi đưa anh ta vê nhà ăn cơm, bố tôi muố n xem mặt anh ta.

Việc đâ u tiên tôi nói cho Phùng Trí Dũng biế t tính cách và sở thích của bố tôi để anh ta chuẩn bị chu đáo, đánh một trận tấ t thă ng. Trẻ nhỏ dễ dạy, tấ t cả những gì tôi mách anh ta đề u thuộc lòng như cháo chảy, khi để n nhà, nói chuyện với bố tôi rấ t ăn ý.

Nhưng ăn cơm xong, Phùng Trí Dũng xin phép ra về`, bố tôi lại tỏ ra không thích anh ta.

Tôi ngạc nhiên hỏi: "Bố, bố thấy anh ấy không được ở chỗ nào?"

Bố tôi nói lúc đâ u ông cũng có thiện cảm với anh chàng này nhưng khi ngô i ăn cơm thì có một chi tiế t làm ông không hài lòng, đó là Phùng Trí Dũng chỉ chăm chăm gắ p những món ăn ngon.

Sau khi đặt bát thịt gà hâ m lên bàn, tôi gắ p cho bố một cái đùi, cái còn lại gắ p cho Phùng Trí Dũng. Anh ta đã không ngại ngùng từ chố i, lại còn câ m ngay lấ y, gặm sạch sẽ. Lúc ăn cá hấ p cũng thế , anh ta gắ p miế ng giữa ngon nhấ t, không gắ p cho tôi miế ng nào.

Bình thường tôi không mấ y để ý đế n những chi tiế t này, hơn nữa thấ y nó cũng chẳng có gì to tát. Tôi không phải là trẻ con, muố n ăn gì thì tự gắ p.

Bố tôi lại hay chú trọng để n những chi tiế t nhỏ nhặt, ông nói những tiểu tiế t có thể phản ánh chân thực nhấ t tính cách của một con người. Về điểm này, ông cảm thấ y Phùng Trí Dũng là một người khá ích kỷ, lúc nào cũng chỉ nghĩ để n bản thân, khó có thể hy sinh vì người khác.

Tôi không nghĩ như vậy. "Bô´, bô´ nói như vậy có phải phiê´n diện quá không? Đừng có một gậy là đánh chế´t người ta thế´!"

"Phiên Phi, con tin hay không là tùy con. Dù sao bố cũng nói trước rồ i. Đương nhiên nế u con vẫn nhấ t quyế t muố n tiế p tục hẹn hò với cậu ta thì bố cũng không có cách nào phản đố i nhưng tố t nhấ t hãy để ý quan sát cậu ta một thời gian đã."

Phùng Trí Dũng đã thấ t bại trong là `n đâ `u tiên ra mặ t bố tôi. Ngày hôm đó, Chu Nhấ t Minh đưa Đinh Man vê `ra mặ t bố mẹ, cũng bị mẹ anh ta quở trách rấ t nhiê `u.

Giố ng như bố tôi, bà Chu không vừa mặ t với Đinh Man. Khi nhìn trên ti vi, bà thấ y cô gái này cũng được nhưng giờ đưa về nhà, vừa nhìn đã là m bà m chán ngán. Bà chê cô ta ăn mặc, trang điểm quá lộng lẫy, nói năng thì ỏn à ỏn ẻn, người như vậy không thích hợp lấ y làm vợ lặ m, nhìn thế nào cũng không thuận mặ t.

Đã không thích, vẻ mặt bà Chu không có lấ y một nét cười, tiế p cô ta không lạnh nhạt cũng chẳng nhiệt tình. Đinh Man không biế t là đã nhận ra hay vì có chuyện gì khác mà mặt mũi cũng chẳng tươi tỉnh gì, ngô ìi chưa được mười lăm phút đã viện có xin phép ra về ì. Mà nói đi là đi, vội vội vàng vàng chào một câu rô ìi tiế n thẳng ra cửa, xỏ giày đi mấ t.

Chu Nhấ t Minh cũng vội vàng thay giày định đuổi theo thì bị mẹ ngăn lại: "Con quay lại, đuổi theo cái gì mà đuổi theo! Mẹ nói cho con biế t, những cô gái như thế này không nên theo đuổi làm gì, con không thể số ng chung cả đời với nó được đâu."

Chu Nhấ t Minh cố nén giận. "Mẹ của con ơi, rố t cuộc thì mẹ muố n một người như thể nào? Con không tìm được bạn gái thì mẹ có ý kiế n, tìm được bạn gái rồ i, mẹ cũng có ý kiế n. Mẹ tha cho con có được không?"

"Kể cả con không tìm được bạn gái cũng không nên yêu người như thế, mẹ dám khẳng định con bé đó ngoài việc biế t tiêu tiế n ra thì sẽ chẳng làm được việc gì ra hồ n."

"Mẹ, rố t cuộc bây giờ là con chọn đố i tượng hay mẹ chọn đây hả? Mẹ vừa ý hay con vừa ý quan trọng hơn? Mẹ có thể không độc đoán như thể nữa được không? Đinh Man chẳng có thói xấ u gì khác

ngoài việc thích đi mua să´m, con gái bây giờ ai mà chả thế´. Mẹ đừng có bới lông tìm vế t nữa!"

Chu Nhấ t Minh tranh luận với bà vài câu rô i chạy đuổi theo Đinh Man. Con lớn khó dạy, bà Chu tức giận nhưng cũng đành bó tay.

Còn Chu Nhấ t Minh không ngờ đi là đi luôn. Buổi trưa anh ta ra khỏi nhà, để n bảy, tám giờ tố i cũng không thấ y người đầu, gọi điện thì không nghe máy, gọi lại thì máy tắ t luôn khiế n bố mẹ anh ta càng số t ruột. Họ đoán là Đinh Man ở nhà họ Chu bị đố i xử lạnh nhạt khiế n cho Chu Nhấ t Minh tức giận nên bày trò giận dỗi.

Ông Chu vì thế mà mă ng vợ: "Bà xem bà đấ y, con trai không tìm được đố i tượng thì bà lo cuố ng lên, khó khăn lă m nó mới đưa được một cô bạn gái về nhà, bà lại tỏ ý muố n đuổi người ta đi. Chẳng trách nó giận bà là phải!"

Bà Chu cảm thấ y tủi thân. "Chẳng phải tôi vì muố n tố t cho nó sao? Thôi thôi thôi, sau này chuyện của nó, tôi không xen vào nữa, chúng nó muố n ra sao thì ra."

Vì đang cảm thấ y tủi thân, oan ức, bà Chu nhìn thấ y cái thùng rác là tôi đang ở dưới lâ `u, vội vàng gọi tôi lên kể lễ một thôi một hô `i, không gì khác ngoài chuyện "con lớn khó dạy", tôi đành kiên nhẫn ngô `i nghe.

Nghe nói Chu Nhấ t Minh bỏ đi đế n giờ vẫn chưa về , tôi thấ y hơi ngạc nhiên. Điề `u đó không giố `ng với tính cách của anh ta. Anh ta vố n vô tâm, rấ t ít khi vì chuyện gì mà giận dỗi người khác, đặc biệt người đó lại là mẹ anh ta. Anh ta đi đâu chứ? Lại còn không nghe máy nữa!

Đêm đó Chu Nhấ t Minh không về nhà. Lúc đấ u bố mẹ anh ta còn kiên nhẫn ngô i đợi, nhưng đế n mười một giờ đêm thì bắ t đã u lo lắ ng, đôn đáo gọi điện cho tấ t cả đô ng nghiệp, bạn bè, người thân của anh ta. Bà Chu còn chạy sang nhà tôi hỏi: "Phiên Phi, hay con gọi điện cho Đinh Man hộ bác, hỏi giúp bác xem nó có ở chỗ con bé đó không?"

Tôi không có số điện thoại của Đinh Man, bình thường tôi và cô ta không bao giờ liên lạc với nhau, nhưng vào lúc quan trọng như thế này phải cố liên lạc với cô ta cho bă ng được. Thế là tôi liê n hỏi vòng qua chị gái của đô ng nghiệp Điê n Tịnh làm việc trong đài truyề n hình, nhờ chị â y tìm hộ số điện thoại của Đinh Man trong hô sơ khi cô ta đăng ký tham gia chương trình, sau đó gọi hỏi xem tình hình thế nào.

Tôi gọi cho Đinh Man, cô ta nói Chu Nhấ t Minh không ở chỗ cô ta, còn nói hai người đã chia tay rô i, lúc chiế u họ đã nói chuyện rõ ràng với nhau.

"Không phải chứ?" Tôi vô cùng ngạc nhiên. "Sao lại như vậy? Cô không nên vì thái độ của mẹ anh â´y mà tức giận. Chu Nhâ´t Minh đô´i xử với cô râ´t tô´t, đừng nên quyê´t định quá vội vàng."

"Tôi không phải vì thái độ của mẹ anh ta mà giận dỗi, càng không phải là quyế t định vội vàng, hôm nay vừa bước để n cửa tôi đã biế t mình không thể tiế p tục hẹn hò với anh ta được nữa. Anh ta không nên lừa dố i tôi."

Tôi càng nghe càng không hiểu. "Sao anh â y lại lừa cô?"

"Tôi không muố n nói nhiề `u, dù sao chuyện của chúng tôi cũng kế t thúc rô `i, cô muố n biế t tại sao thì đi mà hỏi anh ta."

Đinh Man nói xong liê`n cúp máy, tôi muố nhỏi thêm một câu cũng không được. Không ngờ cô gái này lại chia tay Chu Nhấ t Minh sớm như thế, còn nói anh ta lừa cô ta nữa. Rố t cuộc là có chuyện gì?

Mà giờ Chu Nhấ t Minh chạy đi đâu không biế t? Cái tên này không phải nhấ t thời muố n tự sát đấ y chứ? Chắ c không đế n nỗi như thế, khả năng lớn nhấ t là lại rúc vào chỗ nào đó nố c rượu quên sâ u rồ i.

Tính ra đây là lâ n thứ ba anh ta thấ t tình. Hế t lâ n này để n lâ n khác, thật là đen đủi, tôi mà như anh ta thì cũng uố ng rượu, chửi thê cho để n say thì thôi. Giờ có trời mới biế t anh ta uố ng ở chỗ nào, tìm cũng chẳng được, chỉ còn biế t đợi để n khi nào anh ta say khướt rô i tự mò vê thôi.

Hơn một giờ sáng, Chu Nhấ t Minh lò mò về nhà, người run câ m cập vì lạnh, một lời cũng không nói, nă m vật xuố ng giường. Bố mẹ anh ta xót con, vội vàng đổ đâ y nước nóng vào túi chườm rô i để vào trong chăn chườm chân cho anh ta.

Bà Chu có lòng tố t, ai ngờ chiế c túi chườm đột nhiên bung ra, nước nóng chảy xố i xả ra ngoài làm Chu Nhấ t Minh bị bỏng. Anh ta vội tung chăn, nhảy dựng lên rô i tru lên như con sói bị thương: "Ai ui... Sao tôi lại đen đủi thế này?"

Ngày hôm sau nghe tin, tôi chạy vội sang hỏi han, chia buô`n. Vừa bước vào phòng đã nhìn thâ´y Chu Nhâ´t Minh đang ngô`i trên giường, hai chân bỏng rộp. Anh ta thâ´y tôi liê`n mặt mày nhăn nhó, than phiê`n: "Ba bọng nước lớn, mười hai bọng nước nhỏ. Mẹ kiế´p, ông trời không có mã´t hay sao mà để anh trai phải khổ nhục thê´ này!"

"Không sao, về t thương nhỏ này chặ c chặ n anh Nhâ t Minh sẽ chô ng đỡ được. Điề u em quan tâm hơn cả đó là chuyện của anh và Đinh Man. Hai người có chuyện gì thế? Sao cô ta lại bảo anh lừa cô ta? Anh nói thật đi, anh đã làm gì cô ta?"

"Anh trai thì có thể làm gì cô ta được chứ. Nế u có tà tâm thì anh trai cũng chẳng có gan làm. Em có biế t bố cô ta làm gì không? Làm quản giáo trong tù đấ y. Bên hông ông ta lúc nào cũng dấ t một chiế c dùi cui, anh trai không muố n bị ăn gậy."

"Hey, nghe có vẻ anh rấ t trung thực. Vậy rố t cuộc tại sao cô ta lại nói anh lừa cô ta?"

"Chẳng phải tại em à?"

Lời của Chu Nhấ t Minh làm tôi sững sờ. "Em? Liên quan gì đế n em?"

"Em bảo anh mua giày tăng chiế `u cao, nói có thể che được khuyế ´n điểm của anh. Bình thường khi bọn anh ở bên nhau, anh luôn đi đôi giày â ´y, hôm qua đưa cô ta về `nhà liê `n cởi giày ra, lập tức bị thấ ´p đi mười phân, khi đó ánh mặ ´t cô ta đã khác rô `i, anh trai biế ´t ngay thể nào cũng có chuyện. Kế ´t quả không ngờ còn rặ ´c rô ´i hơn bội phâ `n, cô ta hổn hển nói anh lừa cô ta, nhấ ´t định đòi chia tay."

Tôi ngây ra một hô`i. "Thì ra vì lý do đó. Anh bình thường khéo ăn khéo nói lǎ m cơ mà! Lời hay ý đẹp đâu không đem ra nói cho cô ta nghe. Anh phải tìm cách thuyế t phục cô ta chứ, nói cho cô ta hiểu đàn ông tố t hay xấ u không liên quan gì đế n chiế u cao."

"Em nghĩ anh không nói à? Nói gãy cả lưỡi rô `i nhưng cô ta không thèm nghe! Cô ta nói cô ta đã thấ p rô `i, nê ´u lâ ´y một người đàn ông cũng thấ p nữa thì tương lai con của cô ta sẽ không cao được. Cô

ta nhấ t định phải tìm một người cao to để cải thiện thế hệ sau. Người ta nhìn xa trông rộng như thế, anh trai còn biế t nói gì nữa?"

Đúng là chẳng nói được gì, tôi cũng chỉ biế t thở dài ngao ngán. "Tố i qua, sau khi bị cô ấ y bỏ rơi, anh liê n đi uố ng rượu phải không? Uố ng ở đâu thế? Điện thoại cũng không liên lạc được."

"Đừng nhắ c để n nữa, khi đó anh vì lý do chia tay của cô ta mà phát rô `, bèn mua hai chai rượu xái chạy ra hô ` Công nhân gâ `n đó ngô `i uô ´ng. Uô ´ng say rô `i ngủ bên bờ hô `, nửa đêm lạnh quá tỉnh dậy phát hiện ra ví tiê `n, điện thoại đê `u mâ ´t sạch, cũng không biế ´t thă `ng khô ´n kiế ´p nào thâ ´y anh say đã lâ ´y că ´p nữa."

Chẳng trách gọi điện cho anh ta lúc đâ u thì không có ai nghe, sau lại tấ t máy, thì ra bị trộm lấ y mấ t. May anh ta là con trai nên chỉ mấ t tiê n và điện thoại, chứ nế u là con gái thì có khi còn mấ t luôn cả người.

"Em nói xem anh có đen đủi không, vừa đâ`u năm đã bị bạn gái bỏ, bị mâ´t trộm, lạnh gâ`n chế´t quay vê` nhà định ngủ một giâ´c thì lại bị bỏng. Đúng là xui xẻo vê` tận cửa. Mẹ kiế´p, không biế´t ông trời có thù hǎ`n gì với anh nữa, haizz!"

Nghe đúng là xui xẻo thật, tôi nửa đùa nửa thật đề nghị: "Anh Nhấ t Minh, đã đen đủi như vậy, hay là mùng Một lên chùa trên núi Thiên Đài dâng hương, câ u trời khấ n Phật ban phước lành cho anh."

Tôi thăm hỏi Chu Nhấ t Minh xong, anh ta lại quay sang hỏi han tôi: "Đúng rô ìi, chẳng phải hôm qua em cũng đưa Phùng Trí Dũng về nhà ra mặ t sao? Bố em thấ y anh ta thế nào?"

"Bô´ em giô´ ng hệt mẹ anh, không thích người con rễ tương lai này. Có điê`u bô´ em còn dân chủ hơn mẹ anh, ông chỉ đưa ra ý kiế´ n thể chứ không cấ m em tiế p tục qua lại với anh ấ y."

"Tại sao bố em lại không thích anh ta?"

"Anh hỏi nhiê`u thê´ để làm gì?"

"Quan tâm đế n em thôi!"

"Cảm ơn, anh cứ lo cho anh trước đi đã."

"Đô `ng chí Yên Phi
ên Phi, nói thật với em, anh trai... có linh cảm xâ ´u."

"Linh cảm gì?"

"Anh với Đinh Man đã chấ m dứt rô ì, em và Phùng Trí Dũng chặ c cũng không được lâu đâu."

Nghe câu đó, tôi chỉ muố n đá cho anh ta một cái. "Này, ngậm ngay cái mô m quạ thố i của anh lại! Em biế t bây giờ tâm trạng của anh đang không vui nhưng cũng không nên đẩy ấ m ức của mình sang người khác thế ! Anh không hạnh phúc thì cũng nên chúc phúc cho người khác! Sao lại một mực rủa em và Phùng Trí Dũng không được lâu nữa?"

"Anh trai không rủa em, chỉ là trước kia hai đứa mình cứ sau khi cùng vui lại biế n thành cùng buô `n. Mỗi lâ `n anh và bạn gái chia tay thì không lâu sau em và bạn trai cũng đường ai nấ y đi, cho nên anh mới nghĩ không biế t lâ `n này có như vậy không. Cứ coi như anh nói sai vậy!"

Linh cảm xấ u của Chu Nhấ t Minh làm tôi thấ y khó chịu. Tôi không tin mình cũng đen đủi như anh ta nhưng cũng không tránh khỏi nghĩ ngợi.

Sau khi tôi và Phùng Trí Dũng quen nhau, anh ta đố i với tôi một lòng một dạ, tôi cũng không hê giấ u giế m anh ta bấ t cứ điể u gì nên giữa chúng tôi không hê tô n tại những mố i họa kiểu như Đinh Man và Chu Nhấ t Minh. Anh ta cũng không giố ng như Sở Vân Phi, chỉ thích yêu không thích cưới, anh ta đã từng bóng gió nói với tôi vê vấ n đề kế t hôn, chỉ là không biế t anh ta có giố ng Đới Thời Phi, chịu ảnh hưởng của mố i tình cũ hay không.

Tuy nói ai ai cũng có quá khứ, Đới Thời Phi và Sở Vân Phi cũng coi như là quá khứ của tôi nhưng trong lòng tôi, bọn họ đã chế t rồ i, tuyệt đố i không có chuyện nổ i lại tình xưa.

Nhưng còn Phùng Trí Dũng thì sao? Bạn gái cũ của anh ta thế nào? Anh ta có còn cấ t giấ u hình bóng cô ta trong trái tim mình không?

Đợi có cơ hội thích hợp, tôi ngập ngừng hỏi Phùng Trí Dũng về quá khứ của anh ta. Anh ta thừa nhận mình đã từng yêu một cô gái ba năm liê n nhưng chia tay hẳn rô i.

Nguyên nhân chia tay thế nào, Phùng Trí Dũng không nói rõ nhưng anh ta khẳng định: "Em yên tâm, anh và cô â y đã thực sự kế t thúc. Anh không nghĩ để n cô â y và cô â y cũng không còn nhớ để n anh nữa, những ngày tháng sau này anh hy vọng luôn có em ở bên."

Tuy người ta thường bảo những lời nói của đàn ông không đáng tin cậy, nhưng Phùng Trí Dũng nói chặ c như đinh đóng cột khiế n tôi thấ y yên tâm hơn rấ t nhiệ u.

Tôi nghĩ trừ phi phía mình có vấ n đề gì, chứ Phùng Trí Dũng tuyệt đố i sẽ không đề cập để n chuyện chia tay. Còn đố i với anh ta, tôi chỉ không ưa tính tiế t kiệm một chút thôi, chứ cũng không có gì bấ t mãn. Anh ta là một người đàn ông của gia đình, rấ t thích hợp

làm đố i tượng để kế t hôn, tôi có thể nghiêm túc suy nghĩ về tương lai của chúng tôi sau này.

Chỉ là bố tôi vẫn một mực muố n tôi suy nghĩ cho kĩ. Thôi được, dù sao anh ta cũng không chạy đi đâu được, tôi nghĩ thêm một chút cũng chẳng sao. Tạm thời cứ thể đã!

IO.

Sau Tế t không lâu, một đô ng nghiệp của Phùng Trí Dũng mời chúng tôi để n dự tiệc sinh nhật lâ n thứ bố n mươi của anh ta.

Vị đô ng nghiệp này làm cùng tổ với Phùng Trí Dũng, mọi người trong tổ bàn với nhau, thố ng nhấ t mỗi người mừng ba trăm tệ. Anh ta vố n định mừng hai trăm, không ngờ lại phải chi thêm một trăm nữa. Hôm đi dự tiệc, anh ta đưa tôi đi cùng, trên đường anh ta nửa đùa nửa thật nói: "Tự nhiên phải bỏ thêm một trăm tệ, em cố giúp anh ăn nhiê u nhiê u một chút, tranh thủ ăn bù lại."

Tôi không biế t anh ta nói đùa hay nói thật, theo như tôi hiểu thì đó là thật. Kiểu suy nghĩ này khiế n tôi cảm thấ y không thoải mái nhưng vội vàng loại nó ra khỏi đâ u, không mảy may nghĩ đế n nữa.

Các món ăn trong bữa tiệc không ngon chút nào, tôi chỉ gắ p vài miế ng để đô i phó với cái dạ dày. Nhưng Phùng Trí Dũng thì ăn lấ y ăn để. Tôi lặng yên quan sát, phát hiện thấ y anh ta chỉ gắ p những thứ ngon nhấ t. Gà thì chọn đùi, ăn cá nhấ t thiế t phải chọn phâ n giữa, ăn món chân giò, anh ta gắ p lấ y gắ p để, đĩa tôm hấ p một mình anh ta chén quá nửa...

Nói thật, anh ta ăn như thế khiế n tôi thấ y hơi xấ u hổ, dù sao anh ta cũng là bạn trai của tôi. Chỉ vì phải bỏ thêm một trăm tệ mà anh ta ra sức ăn uố ng như thế, có nên không? Có thể đừng nhỏ nhen như vậy được không? Tôi cứ suy nghĩ mãi vấ n đề này, sau khi quay về, tôi sẽ góp ý với anh ta.

Sau khi ăn uố ng xong vẫn còn chương trình khác nữa, chủ nhà rấ t nhiệt tình, chu đáo, sấ p xế p vài phòng trong khách sạn cho một số bạn bè thân thiế t và người thân chơi mạt chược. Vừa vặn

Phùng Trí Dũng và một số đô ng nghiệp cũng đang tìm một nơi để chơi bài giế t thời gian, có chỗ "ngon" như thế liề n không khách khí chiế m luôn một phòng.

Tôi ngô `i cạnh anh ta xem mãi cũng chán, bèn quyế ´t định vào phòng trong đánh một giấ ´c. Tố ´i qua lên mạng xem phim tới muộn mới đi ngủ, ngủ vẫn chưa đẫy giấ ´c, giờ vừa đặt đâ `u xuố ´ng gố ´i tôi đã ngủ thiế ´p đi. Tôi đã ngủ là ngủ rấ ´t say, Chu Nhấ ´t Minh thường nói tôi ngủ say như chế ´t, xảy ra chuyện gì cũng không biế ´t. Mặc dù phòng bên mọi người chơi mạt chược â `m â `m như chợ vỡ nhưng cũng không ảnh hưởng gì để ´n giấ ´c ngủ của tôi. Cũng không biế ´t đã ngủ bao lâu, tôi mơ màng tỉnh giấ ´c vì bị rấ ´t nhiê `u âm thanh hỗn độn đánh thức. Những giọng the thé chói toi, những tiế ´ng kêu gào vội vàng, hoảng loạn, những tiế ´ng bước chân lộn xộn đô `n dập... rấ ´t nhiê `u âm thanh khác nhau nhưng không hê `nghe thấ ´y tiế ´ng chơi mạt chược như lúc tôi mới ngủ. Những âm thanh hỗn loạn đó khiế ´n tôi nhanh chóng tỉnh táo trở lại, rõ ràng là xảy ra chuyện rô `i, tôi vội vàng nhảy ra khỏi giường, chạy ra ngoài xem sao.

Cửa phòng vừa mở ra tôi đã ho sặc sụa vì khói, phòng đó không một bóng người, chỉ có chiế c bàn mạt chược. Lúc này tôi mới hiểu ra, tiế ng the thé chói tai không ngừng đó chính là còi báo cháy tự động.

Thì ra tâ ng lâ u này đột nhiên bố c cháy, ngọn lửa khá lớn, khói bố c nghi ngút, khách khứa hoảng sợ chạy tán loạn. Phùng Trí Dũng cùng ba người chơi mạt chược cũng tớn tác chạy hế t rô i, không ai nhớ ra tôi vẫn đang nă m ngủ ở bên trong.

Ba người kia không nhớ thì còn được, nhưng Phùng Trí Dũng đường đường là bạn trai của tôi, chẳng lẽ anh ta cũng quên tôi, chỉ lo thoát thân? Điê `u đó khiế ´n tôi rấ ´t thấ ´t vọng! Tôi còn nghĩ sẽ sát cánh cùng anh ta để ´n hế ´t cuộc đời này nhưng anh ta thì ngược lại, vừa mới cùng tôi lâ `n đâ `u gặp nạn đã một mình thoát thân.

Khi tôi chạy ra khỏi phòng, hành lang đã tràn ngập khói, không nhìn rõ lô i đi. Mò mẫm chạy được vài bước, cổ họng bị khói làm cho bỏng rát, đau đớn. Tôi nghĩ mình không thể mò mẫm chạy như thế được, như vậy sẽ rấ t khó thoát ra ngoài, không cẩn thận sẽ mấ t mạng như chơi. Trong những vụ hỏa hoạn, có rấ t nhiề u người trước khi bị chế t cháy thì đã bị chế t vì ngạt thở. Tôi không thể đem tính mạng của mình để kiểm chứng điề u đó một lầ n nữa.

Thế là tôi nhanh chóng quay trở về phòng, đóng chặt cửa. Tôi nghĩ lúc này bấ t luận thế nào ở trong phòng cũng an toàn hơn là chạy loạn ở bên ngoài, còn có thể đứng ở cửa sổ câ u cứu. Tôi tin 119 không phải là vô tích sự, đội cứu hỏa sẽ có cách cứu người.

Quả nhiên 119 để n rấ t nhanh chóng, kịp thời. Mấ y chiế c xe cứu hỏa hú còi â m ĩ lao để n, huy động tấ t cả vòi rô ng, súng phun nước chĩa vào đám cháy một cách thuấ n thục, cuố i cùng đám cháy cũng được dập tấ t hoàn toàn.

Sau khi lửa được dập tắ t, họ quay sang dọn dẹp sạch sẽ hiện trường, may là không có ai tử vong, chỉ có vài người bị thương và hơn chục người bị khó thở vì khói, tấ t cả đề u đã được người của khách sạn đưa đi bệnh viện cứu chữa. Tôi nă m trong số hơn chục người đó, tuy nói là rủi ro nhưng trong cái rủi cũng có cái may.

Khi tôi được người ta dìu ra ngoài, Phùng Trí Dũng không biế t từ đâu xuấ t hiện, ngượng ngùng hỏi han: "Phiên Phi, em không sao chứ?"

Tôi trọn mặ t, cứng rặ n ném cho anh ta một từ: "Cút..."

Trong lúc nguy nan mới thấ y lời bố nói là đúng, Phùng Trí Dũng là một người đàn ông ích kỷ. Cái tên "Trí Dũng" của anh ta thật giàu ý nghĩa nhưng con người đâu được như thế, trí không thấ y mà dũng cũng không, chỉ vì một đám cháy mà đã vội vàng bỏ tôi ở lại,

một mình chạy thoát thân. Nế u gặp phải trận động đấ t hay sóng thâ n gì gì đó thì tôi sớm đã chế t hàng trăm lâ n rô i.

Bố thực sự đã không nhìn nhâ m anh ta, tôi một là n nữa thấ y hổ thẹn với chính mình, đúng là "có mặ t không tròng", trong chuyện chọn bạn trai, tôi đúng là không có mặ t nhìn người.

Sau chuyện là n này, Phùng Trí Dũng vẫn kiên trì xách hoa quả để n nhà tôi, vừa xin lỗi vừa giải thích. Anh ta nói hôm đó chơi bài để n mụ mẫm đà u óc, khi lửa bố c cháy, anh ta sợ quá nên nhâ t thời quên mâ t tôi đang ngủ ở bên trong, tuyệt đố i không hê cố tình bỏ mặc tôi, anh ta thực sự rấ t yêu tôi...

Bố tôi nghe thấ y thế tức điện lên. "Cứ cho là lúc đã `u cậu quên thật đi, nhưng sau đó cũng không thấ y cậu dũng cảm xông vào lửa cứu con gái tôi! Cậu bỏ rơi con gái tôi nhưng rô `i không dám quay lại tìm nó, hai điệ `u này đã đủ chứng minh tình yêu của cậu đố i với con gái tôi không như những gì cậu nói. Đừng nói với tôi những lời vô nghĩa ấ y làm gì, xách đô `của cậu đi ngay cho tôi! Cho dù con gái tôi cả đời này không lấ y được ai, tôi cũng tuyệt đố i không gả cho cái loại đàn ông như cậu!"

Dì Thạch đứng một bên cũng ra sức phố i hợp, câ m chổi quét thẳng vào chân Phùng Trí Dũng. Mang tiế ng là quét rác, thực chấ t là muố n đuổi khách ra khỏi nhà.

Phùng Trí Dũng xấ u hổ vội đứng dậy đi ra. Khi anh ta bước đế n cửa, Điề n Tịnh cũng đi tới, thấ y anh ta liề n khinh khỉnh nói: "Ôi! Ai thế này? Là Phùng Chạy Chạy phải không? Anh thật là biế t chạy, đội điề n kinh quố c gia không tuyển anh thì đúng là phí mấ t một nhân tài."

Cái con bé Điề n Tịnh này, cái miệng xinh xấ n như quả anh đào vậy mà có lúc cũng sắ c như dao, khi nói móc người khác miệng lưỡi

cũng să´c bén lă´m! Phùng Trí Dũng không thể nổi giận, mặt tái mét, vội vàng rời đi.

Vào trong nhà, Điề `n Tịnh vẫn còn hậm hực. "Quả nhiên nhìn người không thể chỉ nhìn tướng mạo. Cái tên Phùng Trí Dũng này, nhìn rõ là thật thà, chấ t phác, cứ tưởng có thể gửi gắ m cả đời, ai ngờ bản chấ t lại là con người ích kỷ để n thế , khi hoạn nạn chỉ nghĩ để n bản thân mình. Phiên Phi, mình vừa được nghe kể lại chuyện của anh ta và bạn gái trước kia xong."

Điệ n Tinh nói, trước đây Phùng Trí Dũng từng yêu một cô gái rấ t dịu dàng, hiệ n thục, hai người yêu nhau được ba năm, khi chuẩn bi kế t hôn thì cô gái ấ v đi khám, phát hiện có bệnh. Không phải bệnh nguy hiểm để n tính mạng nhưng khó chữa, câ n phải chữa trị một thời gian dài. Vừa hay tin bệnh tình của bạn gái, Phùng Trí Dũng liê n chia tay không chút do dự, anh ta sợ bị liên lụy. Tuy bạn gái anh ta rấ t đau khổ nhưng cũng cố gạt lệ đô ng ý chia tay, bởi vì cô ấ y cảm thấ y anh ta đòi chia tay cũng là điệ u dễ hiểu, chẳng ai lại chấ p nhận kế t hôn với một kẻ đau ô m, bệnh tật. Nhưng trong suố t thời gian chia tay, anh ta còn khiế n cô gái mặ c bệnh đó đau khổ bội phâ n. Vì sau khi yêu nhau, hai người đã sớm số ng chung, ngoài việc không có giấ y đăng ký hôn, còn lại mọi thứ không khác gì vợ chô ng. Hai người thuê một căn hộ nhỏ ở phía bắ c thành phố, tấ t cả nội thấ t, đô gia dụng hay sổ tiế t kiệm đề u do hai người cùng mua, cùng góp, bây giờ chia tay phải phân chia tài sản. Phùng Trí Dũng đã đặc biệt soạn một bảng liệt kê, bấ t kể thứ gì là anh ta bỏ tiê n ra mua, từ cái lớn như ti vi để n cái nhỏ là chiế c gạt tàn, anh ta cũng mang đi hệ t. Còn số tiệ n trong sổ tiệ t kiệm, anh ta cậy vài năm nay thu nhập cao hơn bạn gái nên nhấ t định đòi lấ y hai phâ n ba. Nói tóm lai, anh ta không để mình bị thiệt một chút nào, cũng không muố n bị bạn gái chiế m bấ t cứ cái gì dù là nhỏ nhấ t. Ngay cả khi cô bạn gái đang ô m đau bệnh tật như thế, anh ta cũng không

cho cô ấ y một đô ng. Làm như vậy là quá tuyệt tình, cô bạn gái vì thể mà càng đau khổ. Cô ấ y còn nói: "Phùng Trí Dũng, xem ra em bị bệnh cũng không hoàn toàn là chuyện xấ u, ít nhấ t em cũng có thể nhìn rõ bộ mặt thật của anh. May mà chưa lấ y anh, chứ lấ y rô i thì thật là tô i tệ!"

Phùng Trí Dũng làm chuyện thấ t đức này khiế n bao nhiều người chỉ trỏ sau lưng. Nhưng anh ta lại nói năng hùng hồ n đã y lý lẽ, rã ng bạn gái anh ta mắ c bệnh mãn tính, rấ t có khả năng đã biế t từ lâu rô i nhưng cố tình che giấ u, rắ p tâm lừa anh ta kế t hôn, để anh ta cả đời phải gánh vác trách nhiệm. Vì thế cô ấ y "bấ t nhân" thì anh ta cũng phải "bấ t nghĩa".

Tôi cứ há hố c miệng ra nghe, cái tên Phùng Trí Dũng này đúng là đô tô i. Bình thường nhìn không để n nỗi, nhưng khi hoạn nạn mới thấ y anh ta lộ rõ bộ mặt thật. Nế u không xảy ra vụ cháy ngoài ý muố n đó thì chắ c tôi vẫn ngô c nghế ch tin anh ta là người đàn ông thích hợp để kế t hôn nhấ t. Tôi đúng là có mắ t như mù!

Khi Chu Nhấ t Minh để n thăm tôi, cứ thập thà thập thò ngoài cửa không dám vào, tư thể sẵn sàng có thể ba chân bố n cẳng chạy bấ t cứ lúc nào.

Tôi không tức giận. "Anh thập thò ngoài â´y làm gì? Lại gâ`n một chút thì em ăn thịt anh à?"

"Yên đại tiểu thư, anh thật sự sợ em sẽ ăn thịt anh mấ t. Anh trịnh trọng tuyên bố , anh không phải là con qua thố i mô m, thật sự không phải đâu. Anh không biế t, anh chỉ thuận miệng nói vậy mà em và Phùng Trí Dũng cũng kế t thúc thật, anh thật sự hy vọng em có được cuộc số ng vui vẻ, hạnh phúc."

Cái tên này nói câu cuố i cùng còn ngâm nga như đọc thơ, hai tay giơ lên phố i hợp rấ t trữ tình nữa chứ!

Tôi ngứa mặ t liê n nhảy xuố ng giường, vớ lấ y cái gố i, đập túi bụi vào đâ u anh ta. "Anh còn nói, anh còn nói, anh còn nói nữa à..."

Anh ta la â`m lên, chạy bố n xung quanh né "đạn": "Ai da, em đang dưỡng thương cơ mà, sao vẫn có sức đánh mạnh thế ? Đừng đánh nữa, đánh nữa là mấ t mạng đấ y!"

Mặc kệ anh ta muố n nói gì thì nói, tôi cứ đánh. Anh ta kêu trời kêu đấ t, nói mỗi là n tôi thấ t tình đề u giáng cho anh ta một trận, anh ta quá bấ t hạnh, toàn phải làm bao cát cho tôi đấ m...

"Em phải biế t là cảnh ngộ của anh còn đáng thương hơn em nhiệ `u, bị người ta nói bỏ là bỏ ngay. Mẹ kiế ´p, năm nay đúng là đen đủi, ba lâ `n yêu, cả ba lâ `n đề `u thấ ´t bại. Nhưng không sao, sang năm mới rô `i, anh trai tin ră `ng mình sẽ gặp được người con gái đố ´i xử tố ´t với anh, không bỏ rơi anh. Bé bự, em cũng đừng vì Phùng Trí Dũng mà buô `n nữa. Chúng ta phải nhìn về `phía trước. Nế ´u không can qua thì sao biế ´t được cái gì là tố ´t đẹp? Câ `n phải tin tưởng phía trước luôn có người tố ´t hơn gấ ´p trăm ngàn lâ `n đang chờ đợi chúng ta, nhấ ´t định sẽ có!"

Chương 3 Thử yêu thì "xôi hỏng bỏng không"

Vừa mới tiế n triển được một tí đã thấ t bại! Tôi và Chu Nhấ t Minh thử yêu nhau rô i cứ thế giữa đường đứt gánh. Tôi không những không có bạn trai mà ngay cả một người bạn tố t cũng không giữ được, cuố i cùng tấ t cả đề u "xôi hỏng bỏng không". Năm mới qua đi, một tháng trời ăn uố ng no say khiế n thân hình tôi trở lại trạng thái "đâ y đặn". Than ôi, sự nghiệp giảm béo quả là một cuộc chiế n gian nan, lợ là một chút cũng không được!

Nhưng vấ n đề cá nhân còn khiế n tôi phiê n lòng hơn chuyện giảm béo gấ p bội phâ n. Năm nay tôi chính thức bước sang tuổi hai mươi sáu. Tuổi hai mươi lăm qua đi, tôi của tuổi hai mươi sáu đã là chiế c bánh ga tô để qua đêm, không còn "tươi ngon" nữa. Nhưng một nửa của tôi đang ở phương trời nào? Ngay cả bóng dáng cũng chưa thấ y xuấ t hiện. Bạn nói xem, có buô n hay không chứ?

Để đấ u tranh thoát khỏi vấ n đề cá nhân này càng sớm càng tố t, tôi lao vào các cuộc hẹn hò, bấ t luận là ai giới thiệu, đố i tượng ra sao tôi đề u đô ng ý gặp mặt. Thể nên suố t cả mùa xuân tôi không ngừng đi xem mặt. Ngoài lúc đi làm, thời gian còn lại không phải là đang xem mặt thì cũng là trên đường để n xem mặt. Có trách cũng chỉ trách cảnh xuân tươi đẹp càng khiế n người ta chấ t chứa tâm tư.

Không đi xem mặt thì không biế t, đi xem rô i mới giật nảy cả mình, thì ra muố n tìm một người đàn ông tố t thích hợp để yêu đương, kế t hôn thật sự không dễ dàng.

Con trai thời buổi này, theo như ngôn ngữ trên mạng thì đúng là loại "thượng hạng" gì cũng có, một số còn có thể giế t bạn chế t tươi.

Nói có sách mách có chứng, hãy nhìn vào một số trường hợp xảy ra với tôi để làm ví dụ kiểm chứng.

Anh chàng "thượng hạng" thứ nhấ t: Người này là cháu của một chú hàng xóm, làm ở Sở Lâm nghiệp. Người giới thiệu đưa hai chúng tôi để ngặp nhau. Anh ta rấ t thích gặng hỏi chuyện tình cảm trước đây của tôi, ví dụ như đã từng yêu mấ y người, tại sao lại không yêu nữa... Tôi thấ y rấ t phản cảm, hỏi những điể u đó thú vị lấ m à? Lớn như thế rô i, ai mà chẳng có quá khứ? Tôi quay sang hỏi anh ta trước đây đã từng yêu mấ y người, tại sao lại chia tay? Anh ta cũng tỏ ra không hài lòng. Đấ y, xem xem, đúng là điển hình của việc "chỉ cho quan châu đố t lửa, không cho dân chúng thắ p đèn".

Kế t quả là `n gặp mặt này không nói cũng biế t, chẳng ai vừa mặ t ai. Anh ta còn quay sang người giới thiệu phàn nàn rặ `ng tôi không mấ y dịu dàng. Tôi tức quá hóa buô `n cười, chặ c anh ta hỏi gì tôi trả lời nấ y mới được xem là dịu dàng? Anh ta dựa vào cái gì chứ?!

Anh chàng "thượng hạng" thứ hai: Con trai cô cháu gái họ của bạn cũ của bà nội tôi, khi gặp từ đâ `u chí cuố i chỉ nhặ c đế n mẹ anh ta. Bố anh ta mấ t sớm, mẹ anh ta phải một mình khổ sở nuôi anh ta khôn lớn, anh ta nguyện cả đời này phải báo hiế u mẹ. Cho nên anh ta chỉ có một yêu câ `u với người vợ tương lai là nhấ t định phải cùng anh ta báo hiế u, không được cãi lại bà, không được làm bà tức giận, mọi việc đề `u phải nghĩ để n bà trước... Tôi kiên nhẫn ngô `i nghe sau đó khách khí đứng dậy cáo lui: "Xin lỗi, tôi có việc phải đi trước!"

Anh chàng này không phải người xấ u, nhưng tuyệt đố i không thích hợp làm chô ng. Mẹ anh ta vấ t vả quá nhiệ u vì anh ta, anh ta nên báo đáp nhưng không có quyề n yêu câ u người vợ tương lai của mình cũng phải báo hiế u một cách vô điệ u kiện như thể. Nói một cách đơn giản, mình mắ c nợ tại sao lại bắ t người khác trả giúp?

Anh chàng "thượng hạng" thứ ba: Sế p bé trong một cơ quan nào đó, trong suố 't thời gian gặp mặt, lúc nào cũng ra vẻ ta đây lãnh đạo khiế n tôi cảm thấ 'y rấ 't khó chịu. Anh ta luôn miệng hỏi làm người

nghe mà phát cáu: "Em có biế t nấ u cơm không? Biế t giặt giữ không? Có biế t làm việc nhà không? Có biế t..."

Tôi cố nín nhịn, cuố i cùng không chịu được nữa, liê n bật lại: "Này anh, nế u anh muố n tìm một bảo mẫu thì hãy ra cửa rẽ trái, đi khoảng năm mươi mét, có một trung tâm giới thiệu người giúp việc đấ y. Tôi không đáp ứng được!"

Tôi nghĩ cái tay trưởng phòng này muố n tìm bảo mẫu thì đúng hơn. Anh ta để n trung tâm giới thiệu người giúp việc chặ c thích hợp hơn để n trung tâm môi giới hôn nhân.

Anh chàng "thượng hạng" thứ tư: Vị này làm trong lĩnh vực kinh doanh, chúng tôi hẹn gặp tại một nhà hàng. Anh ta mới có hai mươi chín tuổi mà cứ như ông cụ non, đã không thông minh còn học đòi người khác hói đâ`u. Cái kiểu tóc "hỗ trợ trung ương" â´y khiê´n tôi không có cảm tình, ngoài mặt không biểu lộ rõ nhưng đã ngâ`m xác định không cùng anh ta đi đê´n đâu rô`i.

Ăn xong, anh ta thẳng thừng hỏi: "Xin hỏi cô có â´n tượng thế´ nào vê` tôi?"

Tôi cũng chẳng quanh co: "Tôi cảm thấ y chúng ta không hợp nhau."

Anh ta càng dứt khoát hơn: "Được, vậy bữa này tôi không mời nữa, ai trả phâ`n người â´y."

Tôi phục sát đấ t luôn, thật không hổ danh là người làm kinh doanh, nế u không có lợi, tuyệt đố i không bỏ ra một đô ng.

Anh chàng "thượng hạng" thứ năm: Người giới thiệu nói đây là một chàng trai trẻ tài năng. Tôi cùng anh ta ăn cơm, suố t bữa ăn anh ta chỉ thao thao bấ t tuyệt về giang sơn đấ t nước. Nói chán nói chê

rô `i dọn hế ´t bát đũa sang một bên, giở bản đô `, chỉ chỗ này chỗ kia, nói trong tương lai anh ta sẽ xây dựng như thế ´ nào, nói hăng đế ´n mức nước bọt bắ ´n tung tóe.

"Chỗ này tôi chuẩn bị xây dựng sân bay, chỗ này dự định sẽ xây một tòa nhà đô` sộ có tính biểu tượng cao, chỗ này tôi dự định..."

Tôi dở khóc dở cười "cổ vũ": "Ùm, anh quả là... một nhân vật phi thường!"

Đố i với những người đàn ông có "chí lớn" như thế này, con chim yế n nhỏ bé như tôi chặ c phải tìm đường khác mà bay thôi, không thể chung đường được!

Anh chàng "thượng hạng" thứ sáu: Vị này là do dì em mẹ tôi giới thiệu, con trai của người bạn học của dì. Theo như dì nói thì điề `u kiện gia đình anh ta rấ t tố t, bố mẹ anh ta đã chuẩn bị sẵn một căn hộ để con kế t hôn. Khi mới gặp anh ta, tôi cũng có â n tượng rấ t tố t, trông khôi ngô, tuấ n tú, nói chuyện cũng thấ y hợp. Tôi cứ nghĩ sau mấ y lầ `n giẫm phải phân chó cuố i cùng cũng may mấ n giẫm phải cục vàng, ai ngờ mới gặp mặt được hai lầ `n, anh ta đã tìm tôi mượn tiề `n, nói là muố n mua ô tô gì đó, đòi vay năm vạn tệ.

Tôi đương nhiên không đô ng ý. Anh ta giận dữ nói: "Sao em nhỏ mọn thế? Sau này kế t hôn em sẽ cùng anh ở nhà mới, giờ cũng nên bỏ ra chút tiế n để anh mua xe chứ!"

Cái loại đàn ông gì thể không biế t! Nói thực, lúc đó tôi chỉ muố n vả cho anh ta mấ y cái. Cái đô chế t tiệt!

Sau đó, tôi cũng đi xem mặt vài là n nữa nhưng càng gặp càng thá t vọng. Tôi có cảm giác như chẳng có ai chân chính, đàng hoàng, toàn đàn ông kiểu gì không biế t! Sao số phận của tôi lại hẩm hiu thế? Sau đó, tôi đọc được một bài viế t trên mạng, một cô gái quá

lứa lõ thì đi xem mặt bảy mươi lâ `n vẫn chưa gặp được người phù hợp, trong lòng mới thấ y cân bă `ng trở lại. Chị mày đã đáng thương rô `i, vậy mà trên đời còn có người đáng thương hơn chị mày bội phâ `n! Xem ra không chỉ có mình chị mày long đong trên con đường tình ái, rấ 't nhiê `u người cũng lận đận không kém, khổ ải đế 'n phát rô `!

Lúc đâ ù tôi rấ t có hứng thú với chuyện đi xem mặt. Người ta nói đó là một môn Kỹ thuật số ng nhưng khi tiế p cận với nó, tôi lại thấ y đây hoàn toàn là một quá trình mèo mù vớ phải chuột chế t, đơn thuâ n chỉ là chơi đùa cùng số phận. Số may mặ n thì có thể gặp được người thích hợp, không may thì coi như mở mang đâ ù óc, biế t thêm được khố i điệ ù la trên đời.

Sau nhiê u lâ n xem mặt thấ t bại, tôi điên tiế t thay đổi status trên QQ: "Nế u chị ra đi, hãy đố t cho chị một anh trai!"

Thay status chưa được bao lâu đã thấ y Chu Nhấ t Minh lên mạng. Anh ta gửi cho tôi một biểu tượng gào khóc thảm thiế t. "Cùng là kẻ đă ng cay, khổ ải đã từng. Nế u anh trai chế t, cũng đố t cho anh một chị nhé!"

Thời gian này Chu Nhấ t Minh cũng đi xem mặt vài lâ n, nhấ c để n mấ y cô gái đã từng gặp, anh ta lại nghiệ n răng kèn kẹt: "Mẹ kiế p, mấ y cô gái đó người nào người ấ y cứ như quả mìn, anh trai đi xem mặt mà tưởng như đi gỡ mìn vậy."

Đố i tượng đâ ù tiên Chu Nhấ t Minh xem mặt là cô nhân viên làm ở một công ty liên doanh với nước ngoài. Lâ n đã ù tiên gặp mặt đã muố n anh ta tặng quà, nói cô ta thích một chiế c túi giá lúc đâ ù hơn hai nghìn tệ, giờ giảm giá còn hơn một nghìn, rấ t rẻ. Nghe nói thể , anh ta đã lạnh toát số ng lưng, hơn một nghìn tệ mà còn nói là rẻ? Cứ như anh ta là thă ng ngố c không bă ng!

Anh ta không đô ng ý tặng túi, người ta lập tức tỏ ra không vui rô i đứng dậy, nói một câu rô i đi thẳng: "Xin lỗi, em bỗng nhớ ra có việc phải đi. Tạm biệt!"

Lâ n tạm biệt này đương nhiên là không bao giờ gặp lại.

Đố i tượng thứ hai là một cô gái làm thủ quỹ, vừa ngô ì xuố ng đã nghe cô ta thao thao bấ t tuyệt một mình: "Có một số việc em phải nói ngay từ đã ù, anh nghe kĩ nhé! Sau khi kế t hôn, em tuyệt đố i không ở cùng gia đình nhà chô `ng, anh phải mua một căn hộ khác, căn hộ phải nă `m ở trung tâm thành phố . Còn nữa, em không thích có con, một đứa cũng không muố n, em không thích trẻ con, càng không muố n chăm chúng. Cuố i cùng, em hy vọng chô `ng tương lai phải đủ khả năng đảm bảo cuộc số ng cho cả gia đình, tiê `n lương của em, em sẽ giữ lại để tiêu riêng..."

Chu Nhấ t Minh sao có thể kiên nhẫn nghe hế t được, là n này để n lượt anh ta chủ động đứng dậy trước. "Xin lỗi, anh chợt nhớ ra vẫn còn việc phải làm. Tạm biệt!"

Đô i tượng thứ ba cũng là một viên chức, mặt mũi xinh xă n, Chu Nhâ t Minh mới gặp đã cảm thấ y có tương lai. Không ngò cô nương này còn nguy hiểm hơn cô trước, hỏi trực tiế p anh ta những vấ n đề mang tính then chố t. Có xe chưa? Có nhà không? Có tài khoản không? Mỗi tháng thu nhập bao nhiều... Hỏi tới mức anh ta khi đó không còn ý kiế n gì nữa!

Đố i tượng thứ tư là một cô sinh viên đại học năm thứ hai, người giới thiệu đưa cho anh ta mã số QQ của cô ta, nói để hai thanh niên tự làm quen. Khi nói chuyện trên QQ, anh ta thấ y cô gái này rấ t được, không thực dụng như mấ y cô trước, liê nhẹn gặp mặt. Vừa gặp, anh ta đã giật thót cả mình, cô gái này quá xấ u, mặt đâ y tàn nhang, hai hố c mắ t chi chít chấ m đen như mắ t quạ.

Anh ta thấ y hơi thấ t vọng về là n xem mặt này nhưng đã trót gặp rô i, dù sao cũng nên mời người ta ăn cơm. Ăn xong, cô ta còn muố n đi hát, anh ta gắ ng gượng đưa cô ta để n một quán karaoke. Trong phòng hát, tiểu nha đâ u này còn điên để n mức vừa nhảy vừa lắ c lư cái đâ u loạn lên. Hoang dại đế n mức khiế n anh ta nổi cả da gà, chợt nghĩ con bé này không phải uố ng thuố c lắ c chứ, đừng có đẩy anh cùng vào đô n công an nhé...

Thế là anh ta giả vờ muố n đi vệ sinh rồ i chuố n mấ t. Về nhà lập tức cho số QQ của cô ta vào danh sách đen, không dám qua lại nữa.

Đô i tượng thứ năm là do đô ng nghiệp của mẹ anh ta giới thiệu, một y tá, dáng vẻ rấ t nhút nhát. Chu Nhấ t Minh nghĩ, xem mặt nhiề u như thể rô i, giờ mới gặp được một cô gái chân chấ t một chút. Nhưng cô y tá này mặ c bệnh xấ u hổ quá mức, ở bên anh ta mà cứ như ngậm hột thị, nế u ý gì có thể nói được hai từ thì dứt khoát không nói ba, điể u đó khiế n anh ta rấ t mệt mỏi, khó chịu, còn nói được cái cóc khô gì nữa!

Tố i hôm đó, tôi và Chu Nhấ t Minh kể khổ với nhau trên QQ, người này nói phải đi đâu để kiế m được một người bạn trai tố t bây giờ, người kia nói kiế m đâu được bạn gái tố t, thật đúng là hai kẻ đă ng cay, khổ ải đã từng!

Tôi bấ t bình gõ bàn phím: "Mẹ kiế p, ngày trước đọc tiểu thuyế t lãng mạn, những Vương Lão Ngũ kim cương, vàng ròng nhiề u như lá rụng mùa thu, các nhân vật nữ chính thoải mái chọn lựa. Sao ngoài đời thực lại khác xa để n thể? Không cầ n nhắ c để n những anh chàng kim cương, vàng ròng, chỉ sợ bạc đồ ng cũng khó gặp được một người."

Chu Nhấ t Minh gõ một biểu tượng cười ha ha. "Cô nương bự ơi, để n giờ em vẫn còn nă m mơ có một vị tổng giám đố c nào đó để n yêu em à?"

Hô i trung học, tôi mê mắn đọc tiểu thuyế t lãng mạn, ngày ấ y cũng là trào lưu một thời. Các truyện cơ bản đề u giố ng nhau, không gì hơn ngoài kiểu nàng Lọ Lem gặp chàng hoàng tử bạch mã, nội dung cũ rích nhưng lại khiế n các cô gái U20 như tôi say như điể u đổ, mấ t ăn mấ t ngủ.

Trong truyện xưa, những nhân vật nam chính không phải vua chúa thì cũng là hoàng tử, không phải thương gia giàu có thì cũng là anh hùng võ lâm oai phong, lẫm liệt, tuyệt đô´i không bao giờ là kẻ thường dân ngu muội. Còn nhân vật nam chính trong các cuố´n tiểu thuyệ´t hiện đại thì không phải tổng giám đô´c cũng là chủ tịch hội đô`ng quản trị, đôi khi còn là trùm xã hội đen cho thêm phâ`n phong phú. Vua chúa, hoàng tử cách niên đại tôi đang số´ng quá xa nên khó có cảm giác gâ`n gũi; còn trùm xã hội đen làm tôi thâ´y sợ, chỉ có thể tôn kính mà không dám gâ`n gũi. Sau khi một số´ nhân vật nam chính điển hình đã bị loại thì đương nhiên chỉ còn lại tổng giám đố´c và chủ tịch hội đô`ng quản trị là những đố´i tượng có thể khiế´n tôi nảy sinh tình cảm.

Hô i trung học, gâ n trường tôi có một cửa hàng cho thuê truyện, phàm là những cuố n tiểu thuyế t có nhân vật nam chính là tổng giám đố c hay chủ tịch hội đô ng quản trị, tôi đề u lâ n lượt mượn về đọc. Những cô gái trẻ đọc nhiề u những thể loại truyện thế này sẽ không tránh khỏi mơ mộng được làm cô bé Lọ Lem. Khi đó tôi cũng thường tưởng tượng một ngày nào đó mình sẽ được một chàng trai thành đạt yêu thương. Nhân vật nữ chính trong các cuố n tiểu thuyế t lãng mạn đề u là những cô gái hế t sức bình thường như tôi nhưng luôn được các chàng trai thành đạt yêu thương, hơn nữa những anh chàng đó còn to cao, đẹp trai, khôi ngô, tuấ n tú, lại rấ t chung

tình. Hỏi những cô gái trong sáng hô `n nhiên như lứa tuổi của tôi không ước ao sao được?

Mong ước đó vố n chôn giấ u trong sâu thẳm trái tim tôi, nhưng vào kỳ nghỉ đông năm lớp mười, chúng tôi tổ chức một buổi liên hoạn và chơi trò nói thật. Khi đó, tôi đã uố ng hơi nhiề `u, bị mọi người hỏi trong tương lai tôi muố n lấ y một người như thể nào, tôi liê `n đập bàn xô ghế , hãnh diện nói trong hơi men: "Tớ... tớ muố n lấ y một vị tổng giám đố c, anh ấ y cao to, đẹp trai, phóng khoáng, giàu có lại rấ t chung tình như trong tiểu thuyế tấ y."

Kế t quả không câ n phải nói, tự nhiên tôi trở thành trò cười cho mọi người, bị mọi người trêu mãi không thôi.

Chu Nhấ t Minh tuy học ở lớp bên cạnh nhưng cũng nghe nói để n "lời tuyên bố hùng hố n" của tôi, hễ nhìn thấ y tôi là lại nhe răng cười toe toét. "Bé bự ơi, nghe nói tương lai em muố n lấ y một anh chàng tổng giám đố c. Có điể u tổng giám đố c ở Trung Quố c ít lắ m, không nhiệ u như ở Đài Loan đâu, anh đề nghị em suy nghĩ lại, hạ thấ p yêu câ u xuố ng một chút, lấ y quản đố c là được rồ i. Số lượng quản đố c bây giờ nhiệ u hơn tổng giám đố c, khả năng đạt được mục tiêu cũng cao hơn, em thấ y có phải không?"

Tôi dở khóc dở cười, tổng giám đố c và quản đố c thì khác nhau là mấ y, đề u là lãnh đạo cả. Có điể u trong tiểu thuyế t không bao giờ như thế, nhân vật nữ chính ai lại đi yêu quản đố c, như vậy tiểu thuyế t lãng mạn còn gì là tiểu thuyế t lãng mạn nữa!

Anh ta còn lảm nhảm mãi không thôi: "Gâ`n nhà máy quân đội của bố mẹ chúng ta có không ít các công xưởng nhỏ như xưởng dệt, xưởng làm giâ y, xưởng in â n, xưởng sản xuâ t máy móc và thiế t bị... Em không có việc gì thì thong dong đi bộ ra đâ y, nhâ t định sẽ gặp được một vị quản đố c. Có điề u, có phải là người cao to, đẹp trai,

phóng khoáng, tuổi trẻ tài cao, lại còn chung tình nữa hay không thì không dám chặ c."

Tôi điên tiế t quẳng chiế c cặp sách vào người anh ta. "Chu Nhấ t Minh, có tin là em sẽ đánh chế t anh không?"

Giấ c mơ được lấ y tổng giám đố c của tôi lớn dâ n từng ngày nhưng sau này tôi cũng tỉnh mộng. Tôi hiểu rõ ră ng, đợi một tổng giám đố c đế n yêu mình là một giấ c mơ hế t sức viển vông. Không câ n nói đế n tổng giám đố c, giờ đây đế n quản đố c tôi cũng chẳng với tới! Haizz, đề u do tiểu thuyế t lãng mạn đã hại tôi.

"Xin anh đấ y, anh Nhấ t Minh, chuyện xưa như Trái đấ t rồ i, đừng nhặ c lại nữa. Bây giờ em có còn ngây thơ như thế nữa không? Đừng nói tổng giám đố c, để n quản đố c em cũng không dám mơ nữa rồ i."

Chu Nhấ t Minh khen ngợi tôi: "Tố t lắ m, cuố i cùng thì em cũng tỉnh ngộ rô ì."

Tôi tỉnh ngộ thì cũng có tác dụng gì chứ? Đã không còn mơ mộng để n tổng giám đố c nữa, sao vẫn không gặp được một người đàn ông thích hợp? Càng đi xem mặt càng nản, tôi gục đầ `u, thở dài một tiế ng tuyệt vọng. "Chu Nhấ t Minh, có những lúc em cảm thấ y làm người thật vô nghĩa, chi bă `ng chế ´t đi cho xong, chế ´t là hế ´t!"

Chu Nhấ t Minh nghe thấ y thế liề n kêu khổ thấ u trời: "Cái gì? Em không muố n số ng nữa á? Còn nhớ hồ i tiểu học em cũng từng nói em không muố n số ng nữa. Kế t quả... kế t quả thiế u chút nữa em đã làm anh không số ng nổi. Bé bự, xin em hãy số ng cho tố t vào, anh trai không chịu nổi cảnh em cứ giày vò anh mãi đâu!"

Không sai, đích thực hô i nhỏ tôi đã từng làm chuyện này, vài tuổi ranh đã tỏ ra chán đời, trở thành nhân vật scandal chấ n động một thời trong khu tập thể của nhà máy.

Hô`i học lớp bố´n, tôi đã dùng cái đâ`u non nớt của mình nghiêm túc suy nghĩ đế´n việc tự sát.

Cái kiểu ưu tư, chán nản không phù hợp với lứa tuổi này nói ra đề `u tại mẹ tôi cả. Vì mẹ tôi giáo dục con cái thiế ´u kiên nhẫn, chỉ tôn

thờ một câu châm ngôn có năm chữ: "Không đánh không thành tài". Vì thế tôi thật sự nế m không ít mùi cay đặ ng. Trẻ con thích nghịch ngợm, lên núi, xuố ng ruộng, tung tăng khặ p chố n, quâ n áo bị bản quay về nhà không tránh khỏi bị mặ ng, bị đánh. Sau đó vào tiểu học, hễ thành tích học tập không tố t là lại bị ăn món "măng tre xào thịt". Mẹ tôi đặc biệt làm một cái roi tre mỏng, chuyên để đố i phó với cái mông đít của tôi. Điề ù đó khiế n tôi rấ t đau khổ.

Tôi đã từng lừa lừa vứt chiế c roi tre đó đi nhưng mấ t cái này lại có cái khác, dù sao mẹ tôi cũng rấ t giỏi trong việc làm các "dụng cụ tra tấ n" để "chăm sóc" tôi. Hô ìi ấ y, tôi học rấ t dố t môn Toán, cộng trừ nhân chia sai be bét, thi có thể qua là coi như thắ ng lợi rô ìi. Đương nhiên, điể `u đó không đáp ứng được sự mong đợi con gái hóa phượng hoàng của mẹ tôi nên lại bị ăn đòn. "Sao con ngố c thế ? Phép tính đơn giản như vậy mà cũng làm sai!"

Hâ`u như sau mỗi lâ`n kiểm tra toán tôi đê`u bị ăn đòn, nhiê`u tới mức trong lòng cảm thâ´y bị tổn thương, căm phẫn đê´n nỗi không thiê´t số´ng nữa. Số´ng để mẹ tôi đánh thì số´ng còn có ý nghĩa gì? Tôi không thấ´y hứng thú với cuộc đời này nữa.

Đúng lúc lại đang là đợt thi giữa kỳ, môn Toán làm sai be bét. Từ phòng thi đi ra tôi đã biế t viễn cảnh sẽ chẳng tố t đẹp gì. Đúng lúc thâ y giáo chấ m bài trên văn phòng, trong đó có bài của tôi, có bạn cán bộ lớp vào xem, đi ra liê n nói với tôi: "Yên Phiên Phi, cậu không qua rô i, được có bố n mươi chín điểm thôi."

Toi rô i toi rô i, không qua thể này, tôi có thể tưởng tượng ra viễn cảnh bị mẹ đánh như thể nào. Tôi sẽ không cho bà có cơ hội đánh tôi nữa - tôi sẽ tự sát!

Thực ra lúc đó tôi không hiểu rõ ý nghĩa của việc "tự sát", chỉ biế t nó qua ti vi, một người nế u tự sát thì bạn bè, người thân của người â y sẽ rấ t đau lòng. Tôi muố n khiế n cho mẹ tôi đau khổ một chút, ai bảo bà suố t ngày đánh tôi.

Tôi có học được một số cách tự sát trên ti vi. Nào là nhảy xuố ng sông, treo cổ, uố ng thuố c độc hay că t cổ tay... Că t cổ tay là cách thức làm tôi â n tượng nhấ t, chỉ câ n lấ y dao cứa vào cổ tay là chế t ngay, tôi thấ y rấ t kỳ diệu. Còn nhỏ không hiểu đó là do mạch máu bị đứt, máu chảy quá nhiệ u dẫn đế n tử vong, tôi nghĩ dưới cổ tay ẩn giấ u một động lực sinh mệnh nào đó.

Tôi quyế t định că t cổ tay tự sát nên lấ y trộm một con dao lam của bố . Con dao đó mỏng như tờ giấ y, lưỡi sắ c lẹm. Hôm công bố kế t quả thi giữa kỳ, tôi giấ u con dao vào cặp sách rô ì đi đế n trường. Tôi đã nghĩ thông rô ì, lát nữa khi mang kế t quả thi vê nhà, nế u mẹ tôi nhìn thấ y điểm thi rô ì đòi lấ y roi đánh tôi, tôi sẽ lấ y dao ra cắ t cổ tay trước. Dù sao tôi cũng sẽ không cho bà cơ hội đánh tôi nữa.

Bài kiểm tra toán được trả lại, nhìn thấ y con số bố n mươi chín mà lòng đau như cấ t. Trong lòng tôi đã có chuẩn bị, bình tĩnh cấ t bài kiểm tra vào trong cặp. Sau khi tan học, Chu Nhấ t Minh ở lớp bên cạnh chạy lại hỏi tôi: "Bé bự, điểm thi cao không?"

Tôi bĩu môi lắ c đâ u, anh ta cũng chau mày thở dài. "Anh thi cũng không tố t, môn Ngữ văn bị gạch bao nhiều."

Chu Nhấ t Minh và tôi đố i lập nhau, tôi học dố t môn Toán còn anh ta lại dố t môn Văn, chủ yế u là do anh ta viế t sai quá nhiề u. Khi anh ta viế t từ mới, thường không thiế u bộ thì cũng thiế u nét.

Thành tích học tập của chúng tôi đề u không phải là lý tưởng, điề u đó đã khiế n trái tim non nót của hai đứa đâ y rẫy những ưu tư. Sau giờ học, Chu Nhấ t Minh đi cùng tôi về nhà, mặt mày ủ ê, nói: "Làm sao bây giờ? Về `nhấ t định sẽ bị đánh, anh không muố n về `nhà đâu."

Mẹ của Chu Nhấ t Minh và mẹ tôi cứ như cùng tố t nghiệp một trường vậy, dạy con đề u tin vào câu: "Không đánh không thành tài". Chu Nhấ t Minh thi không tố t, về nhà cũng sẽ không tránh khỏi bị đánh.

Thấ y anh ta cũng rấ t lo lặ ng, tôi bèn có lòng tố t nói cho anh ta cách đố i phó. Cái chính là chỉ cấ n tự sát, mẹ tôi có muố n đánh cũng không đánh được, xem sau này bà còn đánh ai được nữa.

Chu Nhấ t Minh nghe thể thì thấ y rấ t có lý, nóng lòng muố nhọc cách thức của tôi, nhưng ngay lập tức không thể kiế m đâu ra dao, tôi bèn nói nghĩa khí đô ng ý chia cho anh ta một nửa. Con dao này rấ t mỏng, chiế u dài khoảng một inch, chiế u rộng nửa inch, hai bên lưỡi dao rấ t sắ c, ở giữa có một khoảng trố ng, tôi bẻ con dao ra làm đôi, mỗi người một nửa.

Chu Nhấ t Minh câ m nửa lưỡi dao lam, dè dặt hỏi: "Cứa vào đâu?"

Tôi tỏ ra rấ t chuyên nghiệp, làm điệu bộ như thật cho anh ta xem. "Cứa vào cổ tay là được."

Anh ta đang học theo điệu bộ của tôi thì một cậu bạn cùng lớp từ phía sau chạy tới vỗ vào vai anh ta gọi: "Chu Nhâ t Minh!"

Cái vỗ vai đó đã làm hỏng hế t việc, tay của anh ta không kiểm soát được, lưỡi dao trượt xuố ng cổ tay rạch một đường dài, máu chảy ra.

Tôi lập tức hét lên: "Máu... máu... máu..."

Mặc dù đã lên kế hoạch cấ t cổ tay tự sát nhưng kế hoạch là một chuyện, thực tế nhìn thấ y tay Chu Nhấ t Minh chảy máu, tôi sợ để n mức ba hô n bảy vía bay hế t lên mây. Nửa con dao lam trên tay tôi bỗng chố c như trở thành một thanh sắ t nóng làm tay tôi bỏng rát, tôi vội vàng quẳng nó đi thật xa.

Chu Nhấ t Minh sợ để n đờ người, cứ câ m cổ tay máu chảy ròng ròng mà không biể t phải làm thể nào. May là ngày ấ y chúng tôi học ở trường tiểu học thuộc khu nhà máy nên đường từ trường về nhà hâ u như đề u là người của nhà máy quân sự. Rấ t nhanh đã có người lớn đi qua, một cô lấ y chiế c khăn tay của mình ra băng bó về t thương cho Chu Nhấ t Minh rô i một chú đưa anh ta vào bệnh viện.

Tôi cũng nước mắ t lưng tròng chạy theo. Khi đó tâm hô n non nót của tôi còn nghĩ chắ c chắ n anh ta sẽ chế t, dọc đường đi khóc lóc vẻ hố i hận: "Chu Nhấ t Minh, anh chế t thảm quá!"

Câu nói đó cũng là học được trên ti vi. Còn nhớ ngày â´y xem một bộ phim truyê`n hình cổ trang, trong phim có một người con trai chế´t, người con gái ở bên cạnh khóc lóc nói: "XX, huynh chế´t thảm quá!" Tôi liê`n vận dụng ngay vào hoàn cảnh này, khả năng bă´t chước của trẻ đúng là rấ´t nhanh!

Về t thương của Chu Nhấ t Minh không sâu, chỉ bị cứa nhẹ thôi, không để n mức bị đứt động mạch, có điể u về t thương hơi dài, bác sĩ phải khâu cho anh ta bảy mũi.

Chuyện này cũng coi như kinh thiên động địa, có thể cải thiện đáng kể tình hình hay bị ăn đòn của tôi và Chu Nhấ t Minh. Khi biế t chuyện hai đứa nhóc do bị người lớn đánh nhiệ u quá mà âm thâ m bàn mưu tính kế tự sát, bố mẹ anh ta và bố mẹ tôi đề u phát hoảng. Mẹ tôi luôn than phiê n trẻ con bây giờ đúng là khó bảo, đánh

vài trận đòn là chúng nó liê`n nghĩ ngay đê´n chuyện tự sát, phụ huynh không kiểm soát nổi!

Từ đó về sau, tôi và Chu Nhấ t Minh không bị đánh nữa, người lớn không dám động để n một sợi tóc của chúng tôi. Chu Nhấ t Minh cảm thấ y rấ t thỏa đáng, tuy bị khâu bảy mũi nhưng sau này không phải chịu cảnh "thịt nát xương tan" nữa, có giá lắ m! Tôi đương nhiên càng thấ y thỏa đáng. Chu Nhấ t Minh bị một về t dao mà đã có tác dụng rút dây động rừng đổ i với mẹ tôi như thế, tôi không phải chịu chút đau đớn nào đã đạt được tâm nguyện. Vì thế, tôi tặng Chu Nhấ t Minh một cuố n sổ ghi chép rấ t to, rấ t đẹp để biểu thị lòng cảm ơn chân thành.

Còn bé học đòi tự sát chứ lớn rô `i ai lại ngô ´c như thế ´. Nói muố ´n chế ´t không có nghĩa là chán số ´ng thật, chỉ là câu than thở thôi. Tôi không muố ´n tự tử đâu!

Chị đây còn phải tiế p tục số ng, tiế p tục đế n chỗ này chỗ kia xem mặt, tìm đố i tượng. Đời người con gái, tôi mới tận hưởng giai đoạn đâ u, vẫn còn chưa được làm vợ, làm mẹ, làm bà nội hay bà ngoại, tôi phải hướng để n những mục tiêu đó mà cố gắ ng tiế n lên phía trước.

Vì thế phải tiế p tục xem mặt, trước khi đi tôi đề u câ u nguyện: "Lạy Chúa! Lâ n này xin hãy ban cho con một người đàn ông tố t!"

Nhưng có lẽ Chúa chê tôi không phải con chiến của Người nên không quan tâm để n lời câ `u nguyện của tôi. Tôi hế t lâ `n này để n là `n khác gặp phải "những loại thượng hạng chố n nhân gian"... Mẹ kiế ´p, con trai tố ´t trên đời này chế ´t hế ´t rô `i sao?

Tôi đang suy nghĩ về cái thân phận bi thương "độc thân có hại" của mình thì La Lợi vui mừng, hớn hở trao cho tôi chiế c thiệp hô ng. Cô ấ y và em họ của cô giáo Mai đã có kế t thúc tố t đẹp, mùng Một

tháng Năm này họ sẽ kế t hôn. Sao người ta lại thuận buô m xuôi gió như vậy? Còn tôi, con đường tình ái quá lận đận, long đong!

Bị kích động mạnh, hế t giờ làm tôi không muố n về nhà, liề n gọi Điề n Tịnh cùng đi dạo phố. Trên phố đi bộ gặp Chu Nhấ t Minh đúng lúc tan làm, anh ta cũng không muố n về nhà nên đi cùng tôi, đi dạo một hồ i thì rủ bọn tôi ăn đêm.

Khi ngô `i ăn, Chu Nhấ ´t Minh mới nói không muố ´n về `nhà là vì không muố ´n nghe bố ´ mẹ lải nhải mãi. Thì ra hai cụ rấ ´t vừa ý cô y tá đó, nghĩ cô con dâu tương lai là y tá thì chuyện sau này hai người có ố ´m đau vặt vãnh sẽ dễ dàng được giải quyế ´t. Nhưng Chu Nhấ ´t Minh từ chố ´i, không muố ´n tiế ´p tục qua lại với cô ta, vì thế ´ không tránh khỏi bị họ trách mắ ´ng.

"Mẹ anh lúc nào cũng nói cô y tá đó tố t, anh cũng không phủ nhận cô ấ y tố t nhưng cô ấ y quá kiệm lời. Mỗi lâ n gặp nhau, anh nói mười câu thì may ra cô ấ y nói một, chán chế t đi được! Hễ nghĩ để n chuyện anh sẽ phải số ng với cô ấ y cả đời lại thấ y toát hế t mô hôi hột."

Anh ta nói xong, chán nản làm một ngụm rượu.

Tôi chợt nghĩ để n anh chàng khôi ngô, tuấ n tú nhưng ba hoa chích chòe mà dì tôi giới thiệu kia, liê n gật đâ u tán đô ng: "Có một số người không phải là xấ u nhưng thật sự không thể số ng chung cả đời được. Bởi vì đó hoàn toàn không phải là người đi chung một con đường với mình."

"Đúng thế, tìm đố i tượng là tìm người có thể đi cùng mình trên một con đường. Phải hợp nhau về mọi mặt, nói chuyện phải hiểu nhau, chứ ông nói gà bà nói vịt thì còn gì là thú vị nữa."

"Những người con trai em đi xem mặt cứ như từ sao Hỏa rơi xuố ng â y, cơ bản không thể nói chuyện được."

"Thì những cô gái anh xem mặt có khác gì, cứ như từ sao Kim đế n vậy, quá tôn thờ tiế `n bạc, mở mô `m ra là hỏi đã có nhà, có xe chưa."

Tôi và Chu Nhấ t Minh vừa uố ng rượu vừa kêu ca, oán thán. Điể `n Tịnh ngô `i bên nghe hai đứa tôi nói chuyện thì đột nhiên cười ha ha, nói: "Em thấ y hai người rấ t hợp để đi chung một con đường, hay hai người thử hẹn hò xem sao!"

Cô â´y nói làm ngụm rượu trong miệng tôi phun hế´t ra ngoài. "Cậu nói cái gì, mình hẹn hò với anh ta? Cậu nói đùa đâ´y à?"

Chu Nhấ t Minh cũng lắ c đâ u quâ y quậy. "Anh với Bé bự á? Sao thể được? Bọn anh đã quen nhau hơn hai mươi năm nay, nế u yêu thì đã yêu từ lâu rô i."

"Ngày trước chưa yêu không có nghĩa là bây giờ không thể yêu, em thấ y hai người về mọi mặt đề u hợp nhau, rấ t hợp nhau. Thay việc đi chỗ này, chỗ khác xem mặt những người không thích hợp, chi bă ng thử kế t hợp với nhau xem."

Tôi cười phá lên. "Cậu nói giố ng bố mình thế, ông cũng nói mình và Chu Nhấ t Minh rấ t hợp nhau. Có lâ n, khi mình về nhà phàn nàn không tìm được bạn trai, ông nói không tìm được ai thì tìm Chu Nhấ t Minh là được rô i."

Chu Nhấ t Minh phản đố i: "Hey, cái gì mà không tìm được ai thì tìm Chu Nhấ t Minh là được rô ì? Anh trai có phải là phế phẩm đâu."

Tôi đập bàn. "Anh nói ai là phế phẩm? Không muố n số ng nữa chặ c?"

Anh ta giơ tay lên đâ`u hàng. "Đâ´y, Điê`n Tịnh, em xem xem, anh trai có dám câ`n cô â´y không chứ? Em cho anh mượn gan báo rô`i hãy nói."

Điề `n Tịnh cười ha ha. "Gan báo thì em không làm được nhưng gan to thì có thể làm cho anh một lá. Người ta thường nói to gan mật lớn mà, gan to vừa dễ dùng vừa có lợi ích kinh tế ´. Anh có câ `n không?"

Câu chuyện cười cười nói nói một hô i rô i cũng qua đi, tôi không để tâm đế n nữa, tin là Chu Nhâ t Minh cũng chẳng để tâm. Tôi và anh ta quen biế t nhau lâu như vậy rô i, luôn là bạn bè thân thiế t, bấ t luận là tôi hay anh ta cũng không bao giờ nghĩ tới chuyện này, trước đây không, hiện tại không, tương lai tôi nghĩ cũng sẽ không bao giờ xảy ra.

Thời gian cứ thể trôi đi, đã vào giữa xuân, ánh mặt trời ngày càng lung linh, tươi sáng, những hàng cây xanh mát như tranh vẽ, những cánh hoa tươi rực rỡ sắ c màu, cảnh sắ c nơi nơi say đặ m lòng người. Nhưng tâm trạng tôi lại vô cùng chán nản bởi sức khỏe có chút vấ n đề .

Hai hôm trước, khi đang tắ m tôi vô tình sờ thấ y một khố i u nhỏ ở ngực, lúc chat với Điề n Tịnh trên QQ, cô ấ y lập tức giục tôi đi kiểm tra xem sao.

"Ở vú xuấ t hiện u thì nhấ t định phải đi kiểm tra, cậu phải biế t ung thư vú là tay đao phủ nguy hiểm nhấ t đố i với chị em phụ nữ."

Nghe cô ấ y nói như vậy, tôi liê n lên mạng tìm hiểu. Những thông tin về bệnh ung thư vú khiế n tôi phát hoảng, bởi vì xem ngang ngó dọc cũng đề u cảm thấ y các triệu chứng của mình giố ng hệt như thế. Không kiế m chế được tôi nghĩ đế n giả thiế t bi quan nhấ t: Liệu tôi có bị ung thư vú không?

Giả định đó đã dọa tôi chế t khiế p. Trong ý niệm của tôi, những người phát hiện ra mình có khố i u ở vú chỉ câ n đi kiểm tra thì trong mười người, có để n tám, chín người bị ung thư, chẳng còn số ng được bao lâu nữa. Nế u phát hiện sớm thì cũng phải cấ t đi mới có thể bảo toàn tính mạng.

Mẹ của Đới Thời Phi cũng thể . Tôi vẫn còn trẻ thể này, không có ngực có được coi là con gái nữa không? Sau này còn có thể lấ y chô `ng được sao? Chi bă `ng chế t đi cho xong.

Càng nghĩ càng thấ y khủng hoảng tinh thấ n, tôi không có dũng khí đi bệnh viện kiểm tra. Nế u đúng là bị ung thư vú thật thì bấ t luận kiểm tra sớm hay muộn đô i với tôi cũng thế thôi, đề u ảnh hưởng để n chấ t lượng cuộc số ng. Tố t hơn hế t cứ mặc kệ nó, giả ngây giả ngô mà số ng tiế p, được ngày nào hay ngày ấ y.

Nhưng giả làm đà điểu tự lừa dố i mình cũng không khiế n cho cuộc số ng của tôi dễ chịu hơn, hễ nghĩ đế n chuyện mình có khả năng bị ung thư vú, tôi lại thấ y tuyệt vọng cực độ, hay nghĩ ngợi linh tinh: Tôi còn số ng được bao lâu nữa? Có phải sắ p chế t rỗ i không? Thật không đáng chút nào! Còn chưa số ng được nửa đời người, còn chưa kịp yêu đương, kế t hôn và sinh con, cứ thế ra đi thật không cam tâm!

Bố tôi thấ y tôi cứ lạ lạ, bèn hỏi: "Hô i này con sao vậy? Lúc nào mặt mày cũng ủ ê, hô n bay phách lạc thế ?"

Tôi không dám nói sự thật với bố´, ông bị bệnh cao huyế´t áp, không chịu được kích động. Một mình tôi chịu đựng là được rố`i, không để ông bị ố´m thêm nữa, tôi cố´ nặn ra một nụ cười. "Không có gì, con gái nhiê`u tuổi chưa kế´t hôn thì không tránh khỏi có chút thương tiế´c tuổi xuân â´y mà."

Bố tôi tin là thật, không hỏi han gì nữa. Nhưng Điề n Tịnh lại muố n biế t rõ ngọn ngành, gọi điện hỏi tôi đã đi kiểm tra chưa, tôi nói thật là không dám đi.

"Không dám đi thì không đi à? Không kiểm tra cho rõ ràng thì cậu nghĩ mình sẽ yên lòng chă c? Đừng sợ, ngày mai mình sẽ xin nghỉ làm một ngày, đưa cậu đi bệnh viện khám, có thể chỉ là vấ n đề nhỏ thôi. Cậu đừng nghĩ ngợi lung tung, tố i ngủ sớm một chút, mai còn dậy đi kiểm tra."

Nhưng làm sao tôi chợp mặ t được! Nửa đêm còn dậy vào mạng xem phim hài, xem hế t bộ này để n bộ khác nhưng tôi có cười được đâu.

Trên QQ, Chu Nhấ t Minh gửi cho tôi một tin nhấ n: "Này, sao hôm nay em ngủ muộn thế? Em không ngủ sớm để giữ gìn nhan sắ c à?"

Bình thường tôi không bao giờ thức khuya bởi vì thức đêm rấ t có hại cho sức khỏe và da dẻ, muộn nhấ t là mười một giờ tôi đã lên giường đi ngủ rô ìi. Hôm nay không giố ng như bình thường, anh ta thấ c mắ c là phải.

Lúc này tôi chẳng có tâm trạng đâu mà để ý để n anh ta, anh ta lại nhanh chóng gửi một tin nhă n nữa: "Đêm dài đă ng đẳng, không có tâm trạng để ngủ! Anh tưởng chỉ mỗi mình anh không ngủ được, hóa ra Phiên Phi cô nương cũng thế !"

Tin nhă n đó kèm theo một biểu tượng mặt cười. Tôi cười khổ, lúc này còn tâm trạng đâu mà nhăn nhỏ nhỏ với anh ta nữa, cho dù là Châu Tinh Trì dứng ngay trước mặt pha trò tôi cũng không thể cười nổi.

"Tâm trạng không tố t, không muố n nói nhiệ u với anh, kiế m chỗ khác vui vẻ mà chơi!"

"Cái gì mà tâm trạng không tố t? Vẫn nghĩ ngợi chuyện chưa tìm được bạn trai à? Đừng lo lă ng quá, có lo cũng vô ích, chuyện này không vội được đâu, em xem anh trai chẳng có gì phải lo lă ng cả, vẫn ăn uố ng, ngủ nghệ, vui vẻ như thường."

"Đương nhiên anh không vội rô`i, anh vẫn còn nhiê`u thời gian, còn em sợ là không còn bao nhiêu thời gian nữa."

"Em gái ơi, có gì mà không còn thời gian chứ? Em còn sinh sau anh trai ba tháng cơ đấ y... Đợi, đợi đã, Yên Phiên Phi, không phải là em đang có chuyện gì đấ y chứ?"

Đừng thấ y tên tiểu tử này không thi được đại học mà nghĩ anh ta ngô c nhé, khôn phế t đấ y! Tôi cũng chẳng giấ u anh ta. "Chu Nhấ t Minh, có khả năng em bị ung thư."

Chu Nhấ t Minh không trả lời qua QQ nữa mà lập tức gọi điện. Tôi vừa nhấ c máy đã nghe thấ y anh ta la lên: "Sao lại là có khả năng? Rố t cuộc là có hay không? Em đã đi viện kiểm tra chưa? Rố t cuộc là bị bệnh gì?"

Tôi không tiện nói cho anh ta nghe là bệnh gì. Nói mình bị ung thư vú với một người con trai, tôi thật sự không thể mở miệng được, cho dù hai chúng tôi đã quen biế t nhau hơn hai mươi năm nhưng những chỗ thầ m kín trên cơ thể con gái dù sao vẫn là những chỗ thầ m kín, tôi chỉ có thể nói chung chung là phát hiện thấ y trên người có khổ i u.

Có lẽ anh ta cũng hiểu ra nên không hỏi rõ là u ở đâu, kiên quyế t nói giố ng hệt Điề n Tịnh: "Em ngố c thế ! Sao còn châ n chừ không đi kiểm tra? Ngày mai kiểm tra luôn đi, dù kế t quả thế nào cũng còn hơn là ở nhà lo lắ ng, đoán già đoán non."

Tôi thở dài thườn thượt. "Bọn anh không phải là em, không hiểu em lo sợ thể nào đâu. Nế u kiểm tra ra đúng là bị ung thư... vú thật thì làm thế nào?"

"Em sợ cái gì, ung thư có rấ t nhiệ u loại, một số bệnh ung thư nế u phát hiện sớm sẽ chữa khỏi, không nguy hiểm đế n tính mạng đâu."

"Nê u là giai đoạn cuố i rô i thì sao? Như vậy nhấ t định sẽ chế t. Anh Chu Nhấ t Minh, em nói thật nhé, mặc dù trước đây em đã từng nói số ng không có ý nghĩa gì thì chế t đi còn hơn nhưng chỉ là nói vui thôi. Em chưa muố n chế t, năm nay em mới hai mươi sáu tuổi, em còn chưa kịp một là n yêu đương tử tế, còn chưa kịp lấ y chố ng, sinh con. Nế u bây giờ ông trời muố n bắ t em đi, em thật sự không cam tâm!"

Chu Nhấ t Minh nói không chút do dự: "A Phi, em yên tâm, ngày mai đi kiểm tra, nế u thật sự em bị ung thư thì anh trai sẽ thỏa mãn tâm nguyện của em, sẽ ở bên em, yêu em, lấ y em, cùng em sinh con, đẻ cái, em không chê anh trai thấ p là được rô i."

Chu Nhấ t Minh nói giọng đâ y khí phách, cho dù anh ta nói để an ủi tôi hay nhấ t thời nghĩa khí dâng cao thì tôi cũng rấ t cảm động.

Khóe miệng muố n nở nụ cười nhưng hai mấ t đã ngấ n lệ. "Bây giờ... em nào dám chê anh chứ! Anh không chê em... em đã cảm tạ trời đấ t lấ m rỗ i!"

Ngày hôm sau, Chu Nhấ t Minh xin nghỉ làm, cùng Điề n Tịnh đưa tôi để n viện kiểm tra. Tôi căng thẳng cực độ bước vào phòng khám, chân tay run rẩy, rấ t sợ nhận được kế t quả không mong muố n ấ y.

Sau khi kiểm tra cẩn thận xong, chờ đợi kế t quả của bác sĩ như chờ đợi một bản tuyên án tử hình vậy. Rấ t may bác sĩ nói không có vấ n đề gì lớn, chỉ là u xơ lành tính nhưng vẫn có xác suấ t chuyển thành ung thư, vì vậy tố t nhấ t là nên phẫu thuật, cơ bản là để loại bỏ mố i nguy hiểm tiê m ẩn, đương nhiên sau khi cấ t bỏ vẫn phải tiế n hành kiểm tra để có kế t quả chính xác nhấ t là u lành hay u ác.

Thì ra chỉ là u xơ, không phải ung thư, nghĩ lại mấ y hôm trước lo lắ ng, sợ hãi thấ y thật buô n cười. Tôi suýt nữa đã tự hù dọa mình chế t rô i.

Điề `n Tịnh cũng thở phào nhẹ nhõm: "Được rô `i, được rô `i, không có chuyện gì là tố ´t rô `i. Mình đã nói là nên đi kiểm tra sớm rô `i mà, có kế ´t quả kiểm tra rõ ràng sẽ không phải tự hù dọa mình nữa."

Chu Nhấ t Minh cũng mặt mày rạng rỡ. "Vấ n đề nhỏ là tố t rồ i nhưng vẫn phải làm phẫu thuật, em có câ n nhập viện không?"

"Không câ`n, bác sĩ nói chỉ là tiểu phẫu nên có thể ngoại trú, phẫu thuật xong, nghỉ ngơi một lúc là có thể vê`nhà được, không phải lo."

"Vậy bao giờ sẽ phẫu thuật?"

"Ngày kia."

"Ngày kia, vậy anh xin nghỉ một ngày, đưa em đi rô`i lại đón em vê`."

Điề `n Tịnh nói: "Vậy có anh Chu Nhấ 't Minh rô `i thì em không để ´n nữa, gâ `n đây công việc ở ngân hàng bận lặ ´m, em cũng ngại xin nghỉ."

"Được, có anh rô ì, em bân thì cứ lo việc của em đi."

Hôm phẫu thuật, tôi cũng rấ t căng thẳng. Lớn như này rô i nhưng chưa từng phẫu thuật bao giờ nên trong lòng không tránh khỏi lo sợ.

Chu Nhấ t Minh chạy ngược chạy xuối giúp tôi làm thủ tục, còn ra sức hỏi bác sĩ xem phẫu thuật có đau không, có phức tạp, có nguy

hiểm không. Vị bác sĩ tố t bụng đã bị anh ta hỏi đế n phát phiê n: "Tôi đã nói đó chỉ là tiểu phẫu thôi, không có gì, cậu cứ yên tâm đi."

Phẫu thuật đúng là rấ t đơn giản, sau khi gây tê tại chỗ, cấ t cái u xơ đó đi rỗ i khâu lại là xong.

Khi phẫu thuật tôi không hệ` có cảm giác gì, sau khi phẫu thuật xong cũng không cảm thấ y đau lă m, chỉ nghỉ ngơi một lúc là có thể tự đi ra khỏi phòng phẫu thuật.

Chu Nhấ t Minh như trút được gánh nặng. "Quả nhiên chỉ là tiểu phẫu, em có thể tự đi ra được, không nói thì không nhận ra em vừa làm phẫu thuật xong."

Nói thì nói vậy, chứ trên đường về nhà anh ta vẫn cẩn thận đỡ trước đỡ sau, cứ như tôi là một mặt hàng dễ vỡ vậy. Hôm sau anh ta cũng giúp tôi đi lấ y kế t quả xét nghiệm, kế t quả là u lành khiế n tôi thở phào nhẹ nhõm, cửa ải này coi như đã vượt qua!

Chu Nhâ´t Minh cũng thở phào. "Bé bự, lâ`n này suýt chút nữa bị em dọa chế´t rô`i."

Lâ`n tiểu phẫu này, sau khi xong việc tôi mới kể lại qua loa cho bố tôi nghe. Ông nghe xong vẫn tỏ vẻ xúc động: "Nhố nhăng, phẫu thuật là chuyện lớn mà lại giấ u giế m gia đình không nói."

"Bô´, chỉ là tiểu phẫu thôi mà, nửa tiế ng là xong. Con nghĩ không câ`n để bô´ biế t làm gì, bô´ biế t lại đâm ra lo lǎ ng."

"Nói thể mà cũng nói được, tiểu phẫu thì cũng là phẫu thuật, bố và dì cũng phải đi cùng con để n bệnh viện. Con một mình im hơi lặng tiế ng đi, nế u có chuyện gì xảy ra thì sao?"

"Bố´, con có làm sao đâu. Với lại, không phải con đi một mình, hôm phẫu thuật Chu Nhâ´t Minh đưa con đi." "Hả? Nhấ t Minh đưa con đi?" Nhìn mặt ông có vẻ nguôi giận. "Có nó đưa đi thì bố yên tâm rô ì."

Bố tôi rấ t thích Chu Nhấ t Minh, điề u này thì tôi biế t. Ông đã từng nói với tôi, nế u tôi mãi không tìm được bạn trai thích hợp thì yêu Chu Nhấ t Minh là được rố i. Lời của bố khi ấ y tôi không cho là đúng, nhưng sau chuyện xảy ra lấ n này, tôi cũng có chút động lòng.

Tôi và Chu Nhấ t Minh từ nhỏ đã lớn lên bên nhau, cá tính, sở thích của nhau đề `u rõ như trong lòng bàn tay. Ở bên anh ta chắ c chắ ´n sẽ hòa hợp hơn anh A, anh B xa lạ nào đó. Bình thường anh ta là một người tùy tiện, ăn nói chẳng đâu vào đâu nhưng để ´n giờ phút quan trọng thì lại là người đàn ông có thể dựa dẫm được. Giố ´ng như lúc tôi nghi ngờ mình bị ung thư, nế ´u là Phùng Trí Dũng thì chắ ´c chắ ´n anh ta đã cao chạy xa bay rô `i, nhưng Chu Nhấ ´t Minh không câ `n nghĩ ngợi gì liê `n hứa hẹn: "Nế ´u thật sự em bị ung thư thì anh trai sẽ thỏa mãn tâm nguyện của em, sẽ ở bên em, yêu em, lấ ´y em, cùng em sinh con, đẻ cái, em không chê anh trai thấ ´p là được rô `i."

Trước đây tôi luôn nghĩ, một người đàn ông thấ p bé không thể mang lại cho người khác cảm giác an toàn, không đủ để phó thác cả đời. Nhưng bây giờ tôi cảm thấ y cao hay thấ p không phải là vấ n đề , những lúc quan trọng mới có thể thấ y được tấ m chân tình.

Tôi bă t đâ u suy nghĩ thật nghiêm túc, hay là tôi và Chu Nhấ t Minh thử... thử hẹn hò xem sao. Ít nhấ t trước khi tôi chưa gặp được ai tố t hơn thì có thể coi anh ta là một ứng cử viên không tố i.

4.

Tôi bă t đâ u chú ý để n Chu Nhấ t Minh nhưng không biể t anh ta nghĩ gì, có muố n như vậy hay không. Mặc dù đêm trước hôm đi bệnh viện kiểm tra, anh ta đã từng nói, nế u thật sự tôi có mệnh hệ gì, anh ta sẽ thỏa mãn tâm nguyện của tôi, sẽ ở bên tôi, yêu tôi, lấ y tôi và cùng tôi sinh con đẻ cái. Nhưng bây giờ kế t quả kiểm tra đã chứng minh tôi chỉ sợ bóng sợ gió thì anh ta cũng không nhặ c đế n nữa. Tôi thử đề cập để n chuyện này, thăm dò ý tứ anh ta xem sao thì anh ta chỉ cười hì hì.

"Mạo hiểm quá! Bé bự, suýt chút nữa anh trai phải thu nhận phế phẩm là em rô i. May mà em không việc gì, có thể tiế p tục chò đợi hoàng tử bạch mã của em xuấ t hiện. Anh trai cũng đợi xem ông trời có mở mắ t không, ban cho anh một cô bạn gái vừa đẹp người vừa đẹp nế t."

Lời nói của anh ta khiế n tôi thấ y buô n vô cùng, rõ ràng lâ n này tôi và anh ta suy nghĩ không giố ng nhau, tức thì giận dỗi một cách vô lý. "Trên đời này còn có hoàng tử bạch mã sao? Đừng nói để n hoàng tử, ngay cả bạch mã em cũng chẳng thấ y con nào. Em không dám hy vọng có thể tình cờ gặp được hoàng tử bạch mã nữa rô ì, anh cũng thực tế một chút đi, còn muố n ông trời ban cho một cô bạn gái vừa đẹp người vừa đẹp nế t nữa. Anh muố n đạt được tâm nguyện của mình mà dựa vào ông trời có mặ t hay không thì còn xa lắ m, ít nhấ t anh phải có họ hàng máu mủ với ông ấ y thì may ra..."

Chu Nhâ t Minh nở một nụ cười lạc quan. "Không phải lúc nào ông trời cũng mở mặ t, anh trai là một thanh niên tố t, anh không tin mình lại không xứng với một cô gái tố t."

Suố t mấ y ngày liê n tôi suy nghĩ, không biế t phải làm thế nào để đề cập với anh ta chuyện thử hẹn hò. Điề n Tịnh giúp tôi đưa ra chủ ý, hẹn anh ta cùng đi ăn đêm, uố ng vài chén rô i cô ấ y sẽ "nhă c lại ý cũ" để tôi có dịp thể hiện, muố n bóng gió xa xôi hay nói thẳng thì tùy. Nế u anh ta vẫn không hiểu thì tôi sẽ giả vờ say, mượn rượu để nói ra suy nghĩ của mình. Như vậy có thể giúp tôi tiế n hoặc lùi một cách dễ dàng.

Chủ ý này rấ t hay, tôi gật đâ u tán thành cả trăm lâ n. Nhưng tôi còn chưa kịp hẹn với Chu Nhấ t Minh thì giữa Điề n Tịnh và Đỗ Uy đã xảy ra chuyện. Cô ấ y lo chuyện của mình còn chưa xong, đâ u óc đâu mà nghĩ để n chuyện của tôi nữa.

Đỗ Uy có người khác, là cô nữ sinh năm hai cùng trường với anh ta. Anh ta bắ t cá hai tay đã hơn nửa năm nay rô i nhưng giấ u không cho Điề n Tịnh biế t. Nế u không phải là cô nữ sinh kia không chịu an phận, gọi điện cho Điề n Tịnh nói rõ chân tướng sự việc thì cô ấ y vẫn còn ngô c nghế ch nghĩ Đỗ Uy một lòng một dạ với mình.

Cô nữ sinh kia năm nay mới hai mươi tuổi, là một cô gái 9x cá tính, bạo dạn. Trên điện thoại, cô ta nói mình và Đỗ Uy đã yêu thương nhau, hy vọng Điê `n Tịnh đừng làm phiê `n bạn trai của cô ta nữa.

"Bây giờ người anh â y yêu là tôi, không phải là chị nữa. Tình yêu chỉ tô `n tại khi hai bên cùng yêu nhau, xin chị đừng làm người thứ ba xen vào giữa hai chúng tôi nữa."

Cuộc điện thoại này làm Điề `n Tịnh tức gâ `n chế ´t, mẹ kiế ´p, ai là người thứ ba không biế ´t! Cô â ´y không thèm đôi co với con nhãi ranh hỗn xược â ´y, gọi thẳng cho Đỗ Uy.

Lúc đâ `u Đỗ Uy chố i bay chố i biể n, về `sau thấ y không giấ u nổi mới ngượng ngùng thừa nhận. Lý do là anh ta một mình trên thành phố học hành, cuố i tuấ `n mới có cơ hội gặp mặt Điề `n Tịnh,

ngày thường cảm thấ y cô đơn, tẻ nhạt, lại cộng thêm cô gái đó rấ t nhiệt tình, cứ qua lại suố t nên càng ngày càng gâ n gũi.

Trên điện thoại anh ta thẽ thọt: "Điề `n Tịnh, thực ra người anh yêu là em, ở bên Vi Thanh chỉ là để xua đi nỗi cô đơn mà thôi. Anh biế ´t anh có lỗi với em, em có thể tha thứ cho anh không?"

Điề `n Tịnh nghe thấ ´y thế ´ càng tức giận. "Em tha thứ cho anh á? Anh chế ´t luôn đi cho rồ `i!"

Tôi cũng không ủng hộ cô ấ y tha thứ cho Đỗ Uy. Tôi luôn cảm thấ y đàn ông phạm phải sai lâ m khác có thể tha thứ, chứ sai lâ m kiểu này thì không thể. Con mèo một khi đã ăn vụng thì không thể cải tạo được, đàn ông cũng thế , nế u không quản chặt thì nhấ t định sẽ lại phạm sai lâ m, chế t cũng không thay đổi.

Sau khi sự việc bị bại lộ, Đỗ Uy vội vàng từ thành phố trở về , khổ sở van xin Điề n Tịnh tha thứ. Điề n Tịnh rấ t mâu thuẫn, một mặt cô ấ y hận anh ta để n tận xương tủy, tuyệt đổ i không thể tha thứ, nhưng mặt khác lại thấ y không cam tâm cứ thể mà chia tay, nhường anh ta cho kẻ thứ ba là con ranh hỗn xược ấ y. Cách nào cũng thấ y bề tắ c, khó xử, cô ấ y liề n sang tìm tôi bàn bạc.

Tôi nào dám bừa bãi đưa ra chủ ý. "Điê`n Tịnh, chuyện này cậu là người hiểu rõ nhâ´t, sao mình có thể nói bừa được? Mình chỉ có thể nói nê´u đổi lại là mình gặp phải chuyện tương tự, mình nhâ´t định sẽ đá cái loại đàn ông không chịu được cô đơn đi càng xa càng tố´t."

Điề n Tịnh không cam tâm. "Nhưng như thế thì chẳng phải quá dễ dàng cho Vi Thanh sao? Nế u mình đá Đỗ Uy thì nhấ t định cô ta sẽ dang tay đón nhận ngay."

"Cậu còn quan tâm để n chuyện anh ta sẽ được ai đón nhận thì chuyện của cậu sao kế t thúc được? Nói thực, loại đàn ông như thế

chẳng lẽ vẫn còn giá trị cho cậu tranh giành quyê `n sở hữu với người khác à?"

Điề n Tịnh că n răng, chau mày. "Mình vẫn không cam tâm để cho anh ta thuận lợi mọi bề như thể . Mình muố n trả thù anh ta, khiế n anh ta không còn con cá nào mà bắ t nữa."

"Cậu định làm thể nào để anh ta không còn con cá nào mà bắ t?"

"Mình cũng không biế t, đợi mình nghĩ thêm rô i hằng hay."

Điề n Tịnh còn chưa nghĩ xong thì cái con nhãi Vi Thanh kia đã làm hộ luôn rô ìi. Hôm đó, sắ p để n giờ tan làm, Đỗ Uy châ ìu chực trước cửa ngân hàng đợi Điề n Tịnh, trên tay còn ôm một bó hô ìng rõ to, thành tâm thành ý để n nhận lỗi. Nhưng khi Điề ìn Tịnh vừa ra để n cửa ngân hàng, một cô gái trẻ cũng xuấ t hiện, lao như bay về phía Đỗ Uy, mặt mũi trắ ng bệch, ánh mắ t rừng rực như ngọn lửa đang bố c cháy. "Đỗ Uy, anh đã từng nói người anh yêu là em. Tại sao anh còn để n tìm cô ta?"

Điề `n Tịnh vừa nghe đã nhận ra ngay cô gái trẻ đó chính là Vi Thanh. Cô ta ném ánh mắ 't căm giận cực độ về `phía Đỗ Uy, hận không thể dùng ánh mắ 't â 'y giệ 't chế 't anh ta.

Đỗ Uy vừa xấ u hổ vừa tức giận, hướng về phía Điề n Tịnh bình tĩnh cười xin lỗi, sau đó quay sang Vi Thanh giận dữ quát: "Cô chạy tới đây làm gì? Tôi đã bị cô hại thể thảm lắ m rồ i."

"Em hại anh thê nào?"

"Cô đã lén lút xem trộm danh bạ điện thoại của tôi, tìm hiểu mô i quan hệ giữa tôi và Điề n Tịnh, cố ý chia rẽ chúng tôi, thật quá đáng!"

"Em làm thế đề u là vì tương lai của chúng ta! Anh chia tay với cô ta sớm một chút, mới có thể cùng em..."

Đỗ Uy không đủ kiên nhẫn că t ngang lời cô ta: "Tôi với cô làm gì có tương lai. Tôi nói cho cô biế t, Vi Thanh, người tôi thật sự yêu là bạn gái của tôi. Với cô chỉ là chơi bời thôi, cô coi là thật gì chứ! Nế u sớm biế t cô coi là thật thì tôi đã không dây dưa với cô rô i."

Vi Thanh như một con mèo bị chọc tức, gào â m lên: "Đỗ Uy, anh nói gì? Anh chỉ muố n chơi bời với tôi thôi à? Anh xem tôi là cái gì? Là con điể m chặ c?"

Cô ta càng nói càng tức giận, cuố i cùng giơ tay định tát Đỗ Uy. Anh ta đương nhiên không để cho cô ta đánh, liê n nă m lấ y cánh tay của cô ta. Cô ta ra sức huy động cả tay lẫn chân để phản kháng, vừa đá vừa cào vừa cắ n vừa chửi: "Đỗ Uy, anh đừng nghĩ tôi còn ít tuổi mà bắ t nạt nhé, tôi nói cho anh biế t, đã chọc tức bà cô này thì cái gì bà cô cũng có thể làm nhé!"

Cô ta và Đỗ Uy giă ng co nhau như hai con chó tranh miế ng thịt. Sau đó đột nhiên cô ta că n vào tai anh ta, hai hàm răng điên cuô ng nghiê n lâ y nghiê n để. Anh ta đau quá, hét lên như lợn bị chọc tiế t: "A..."

Ngày hôm đó, trước cửa ngân hàng vô cùng náo nhiệt. Người con gái đã đau đớn vì bị người con trai lừa dố i rô ì, con người vô liêm sỉ đó còn tuyên bố thẳng thừng ră ng anh ta chỉ gặp dịp thì chơi thôi. Bi kịch tình trường! Cô gái không cam tâm bị xem là vật mua vui nên tức giận đánh kẻ phụ tình... Sân khấ u náo nhiệt diễn cảnh người thật việc thật như thể , người qua đường không đành lòng bỏ lỡ, xúm xít vào xem cảnh náo nhiệt.

Màn Vi Thanh cấ n đứt tai Đỗ Uy là màn cao trào của cao trào, đám đông vây quanh vô cùng kinh ngạc. Có rấ t nhiệ u người còn lôi điện thoại ra quay phim, chụp ảnh, có cô gái còn nói quay đoạn này để vê cho chô ng mình xem. "Để anh â y sau này chung thủy một chút, đừng có liế c mặ t đưa tình với cô gái nào khác. Con gái bây giờ không dễ bặ t nạt đâu."

Cảnh náo nhiệt này ngay tố i hôm ấ y đã bị đưa lên mạng, tố c độ phát tán nhanh để n chóng mặt. Tôi không được tận mắ t chứng kiế n nhưng cũng có cơ hội được xem video đang xôn xao trên mạng ấ y. Phải nói cô gái 9x Vi Thanh đó quả là dữ tợn, một nhát cắ n đứt tai Đỗ Uy, biế n anh ta trở thành kẻ một tai. Đỗ Uy đòi kiện Vi Thanh đã làm anh ta bị thương nhưng bố mẹ Vi Thanh nghe tin đã vội vàng từ thành phố xuố ng, thương lượng bố i thường cho anh ta.

Những chuyện này đương nhiên là do Điề `n Tịnh kể lại cho tôi nghe, cô â ´y nói không ngò con bé Vi Thanh đó lại tức giận đế ´n mức làm cho ngọc nát đá tan như thế ´. Cô â ´y còn đang nghĩ làm thế ´ nào để Đỗ Uy trước sau không có chỗ quay đâ `u thì cô ta đã tìm đế ´n, đánh nhau với anh ta một trận dữ dội. Anh chàng bắ ´t cá hai tay trở thành "Đỗ Uy một tai" thực sự không phải là điề `u Điề `n Tịnh muố ´n, chỉ sợ sau này anh ta không còn cơ hội tìm được một cô gái có điề `u kiện tố ´t nữa. Nhưng đây cũng coi như anh ta bị quả báo.

Tôi gửi đoạn video Đỗ Uy và Vi Thanh đánh nhau cho Chu Nhấ t Minh xem. Anh ta xem xong, kêu lên kinh hoàng: "Cô gái này đúng là ghê gớm thật, dám că n đứt một tai người ta. Anh trai nhìn cũng thấ y đau thay Đỗ Uy!"

"Anh còn đau thay cho anh ta nữa à? Cho anh ta đáng đời! Em mà bị như vậy, em cũng că n đứt."

"Hả?... Bé bự, sao em dữ thế ? Sau này ai mà làm bạn trai của em há chẳng phải lo ôm đâ `u suố t ngày sao?"

Tôi ngắ t lời, thôi đi, chỉ toàn nói chuyện xui xẻo. Còn chưa kịp đề `cập với Chu Nhấ 't Minh chuyện thử hẹn hò thì đã dọa anh ta sợ chạy mấ 't dép rô `i.

Mâ t bò mới lo làm chuô `ng, tôi nói: "Đừng có nói em giố `ng đao phủ, động một cái là đòi lâ y đâ `u người khác như thể . Bạn trai tương lai của em chỉ câ `n không trăng hoa thì em tuyệt đố i không động để n một sợi lông chân của anh â y."

"Thôi đi, em nói nghe thì hay lă m. Cái gì mà một sợi lông cũng không động để n, anh trai rõ hơn ai hế t em thích đánh để n mức nào. Nói thực, anh trai rấ t thông cảm với bạn trai tương lai của em, trông em hộ pháp thể này, đàn ông ai địch nổi, chỉ bị em cưỡi đầ u cưỡi cổ thôi."

Sao thế này? Đang nói chuyện Vi Thanh đánh người, sao lại quay sang đổ hế t lên đâ u tôi thế? Lại còn không có người đàn ông nào đánh lại tôi nữa chứ, tôi có phải là Ngọc Kiê u Long trong phim *Ngọa hổ tàng long* đâu.

Tôi tức giận, vứt qua một bên vấ n đề đánh người, chỉ hỏi: "Chu Nhấ t Minh, anh nói em như hộ pháp là có ý gì? Ý nói em béo phải không?"

Anh ta cười làm hòa. "Tiểu nhân đâu dám, Yên đại tiểu thư không béo, chỉ đâ y đặn thôi."

Thế có nghĩa là nói tôi béo còn gì! Gâ n đây tôi càng ngày càng "đâ y đặn". Sao tôi lại dễ béo để n thế? Ba bữa chỉ câ năn nhiệ u hơn một chút là chỗ nọ, chỗ kia phì ra, thể trọng tăng lên trông thấ y. Thật là... thị trường chứng khoán sao không tăng nhanh như vậy đi? Hai năm trước, khi thị trường chứng khoán náo nhiệt, tôi thuận theo bỏ ra một vạn tệ mua cổ phiế u, giờ vẫn ứ đọng. Đúng là cái câ n tăng thì không tăng, cái không câ n tăng lại tăng vòn vọt. Không được, tôi

không thể để thể trọng của mình tăng lên tự do như vậy được! Tôi phải áp dụng biện pháp cứng ră´n hơn.

5.

Khoảng thời gian này tôi lại ra sức giảm cân. Ba bữa chính không ăn cơm, chỉ toàn ăn hoa quả, lại mặc sức uố ng trà giảm béo, hy vọng thể trọng có thể nhanh chóng giảm bớt.

Hôm đó, khi đi làm, bạn cũ mỗi tháng ghé thăm một là `n lại đế ´n. Có thể do gâ `n đây ăn uố ´ng không đủ chấ ´t, lại thường xuyên uố ´ng trà giảm béo cho nên chu kỳ kinh nguyệt có chút không bình thường, là `n này bạn cũ đế ´n sớm một tuâ `n. Tôi không chuẩn bị tinh thâ `n từ trước, khi bị cũng không có cảm giác gì. Ngô `i trên ghế ´ đút cho cậu bạn nhỏ ăn, khi xong việc tôi đứng dậy, cậu bạn nhỏ đó tỏ ra vô cùng ngạc nhiên nói với tôi: "Cô giáo Yên, váy của cô nở một bông hoa lớn màu đỏ."

Tôi cúi xuố ng nhìn suýt ngấ t, trên váy nào có phải bông hoa lớn màu đỏ gì cho cam, là một vệt máu. Thì ra bạn cũ đã im hơi lặng tiế ng viế ng thăm.

Vội vàng nói với cô giáo Đô `ng một tiế ´ng rô `i rúc vào nhà vệ sinh xử lý sự cố ´, tôi ra sức vò chiế ´c váy, thật là tô `i tệ! May là cậu bạn nhỏ nhìn thấ ´y, ngây thơ cứ nghĩ là bông hoa lớn màu đỏ!

Hô ì nhỏ tôi cũng từng gặp chuyện này. Chị hàng xóm khi đế n kỳ kinh nguyệt cũng bị ra hế t quâ n và bị tôi nhìn thấ y. Ngày ấ y, tôi đã vào lớp một, không giố ng như cậu bạn nhỏ mới học lớp mẫu giáo bé không hiểu gì này, tôi đã biế t rõ đó là máu. Tôi vô cùng sợ hãi hỏi chị ấ y sao lại bị chảy máu, chị ấ y nói dố i là bị đinh cắ m vào mông. Khi đó tôi tỏ ra rấ t đô ng cảm, thâ m nghĩ cái đinh đó chặ c phải to lặ m, đâm chị ấ y chảy nhiệ u máu thế kia thật là đáng thương.

Là một học sinh lớp một, đứa trẻ đơn thuâ n chưa hiểu gì như tôi hoàn toàn không biế t những kiế n thức cơ bản về sinh lý của phụ nữ, mẹ cũng chưa bao giờ nói cho tôi biế t. Có lâ n, tôi vô tình sờ thấ y gói băng vệ sinh của mẹ, không biế t chiế c khăn giấ y dài tră ng tinh mề m mại này dùng để làm gì, liê n tò mò câ m ra hỏi mẹ. Mẹ lại nói dố i tôi, bảo đó là giấ y bản cao cấ p chuyên dùng cho người lớn, trẻ con không được dùng, phải lớn lên mới dùng được.

Điề u đó khiể n tôi rấ t muố n được lớn lên, làm người lớn thật tố t, chùi đít cũng được dùng giấ y cao cấ p hơn trẻ con.

Chuyện đó chưa qua được mấ y hôm, Chu Nhấ t Minh đã mang một gói băng vệ sinh để n trường, khoe vật quý hiế m cho tôi xem, nói là khăn ăn cao cấ p của mẹ anh ta, cũng nói là trẻ con không dùng được. Anh ta không chịu. Tại sao người lớn được dùng khăn ăn cao cấ p mà trẻ con lại không được dùng? Thế là lấ y trộm một gói bỏ vào trong cặp, định dùng để lau miệng.

```
Tôi đính chính lại: "Mẹ em nói đó là giấ y bản cao cấ p."

"Không đúng, mẹ anh nói đó là khăn ăn cao cấ p."

"Giấ y bản."

"Khăn ăn."

"Khăn ăn."
```

Chúng tôi cãi nhau để n mặt đỏ tía tai, ai cũng nghĩ mẹ mình nói mới đúng. Một cô giáo đi qua thấ y chúng tôi cãi nhau thì dừng lại hỏi, chúng tôi kể rõ ngọn ngành cho cô giáo nghe, cô ấ y nhìn gói băng vệ sinh rô i lăn ra cười, suýt ngấ t.

Hôm đó về nhà, Chu Nhấ t Minh bị mẹ anh ta đánh cho một trận. Nế u anh ta lấ y trộm một cái chặ c mẹ anh ta cũng không phát hiện ra, đặ ng này lại lấ y trộm cả gói, hỏi không phát hiện ra làm sao được?

Lớn lên mới hiểu, khăn ăn hay giấ y bản cao cấ p gì gì đó hoàn toàn đề u là các mẹ nói dố i cả. Năm mười bố n tuổi, cuố i cùng tôi cũng hiểu rõ đó đích thị là băng vệ sinh, vật dụng riêng tư thấ m kín của con gái. Còn Chu Nhấ t Minh khi nào mới hiểu rõ thì tôi không biế t.

Nhưng tôi biế t là về mặt này, anh ta cũng thiế u hiểu biế t như tôi. Còn nhớ hô i nhỏ, có là n nhân dịp năm mới, gia đình anh ta mời họ hàng thân thích để n ăn cơm, vài chị lớn tuổi hơn bọn tôi cũng để n. Trẻ con đương nhiên rấ t dễ thân nhau, chẳng mấ y chố c đã cùng nhau chơi đùa vui vẻ. Khi đó Chu Nhấ t Minh cùng anh chị em họ của mình ở bên ngoài bắ n pháo hoa, tôi cũng đi theo góp vui. Đang chơi vui vẻ, đột nhiên nghe thấ y Chu Nhấ t Minh gào lên: "Không hay rồ i, mông chị họ chảy máu! Mông chị họ chảy máu!"

Cái loa phóng thanh này hét lên làm cho đám trẻ con ở đó vô cùng kinh hãi, còn người lớn thì dở khóc dở cười. Chị họ anh ta khi â´y sợ quá khóc thét lên, vê` sau hiểu rõ ngọn ngành thì xâ´u hổ không biê´t giâ´u mặt vào đâu, phải đê´n gâ`n nửa năm ngại không để ý đê´n cậu em họ này.

Hôm đó bạn cũ ghé thăm khiế n tôi cảm thấ y không được thoải mái. Đang là thời điểm giảm béo quyế t liệt, cơ thể lại mấ t máu, toàn thân như không còn chút sức lực, lại chóng mặt, đau bụng nữa, mô hôi lạnh túa ra như tấ m. Tôi thấ y mình không thể chịu được nữa, bèn nói với cô giáo Đô ng một tiế ng, định xin nghỉ làm về nhà sớm. Cô ấ y nhìn sắ c mặt nhợt nhạt của tôi liê n nhắ c nhỏ: "Đừng tự đi xe về nữa, gọi taxi mà về , hay là gọi cho bạn để n đón thì hơn."

Tôi nghĩ ngợi một lúc rô`i quyế t định gọi cho Chu Nhâ t Minh. Mặc dù lúc này anh ta cũng đang đi làm, nhưng tôi nghĩ để anh ta xin nghỉ nửa ngày đế n đón tôi chặ c không có vấ n đề gì.

Chu Nhấ t Minh đô ng ý ngay. Anh ta đi taxi để n trường mâ m non nhanh nhấ t có thể, vừa thấ y tôi đã la lên: "Em làm sao thế ? Mặt tái nhợt không còn giọt máu thế kia."

Anh ta đê `nghị tôi không nên vê `nhà vội, đế n viện kiểm tra trước thì hơn. Đương nhiên tôi không đô `ng ý, kiên quyế t đòi vê `thẳng nhà. Anh ta vẫn một mực khuyên: "Hay cứ đi viện trước đã, sức khỏe không được tố thì nên đi kiểm tra sớm, có bệnh cũng dễ chữa hơn. Nghe lời anh trai đi, đế n viện khám trước nhé!"

Tôi thực sự bị anh ta làm ô`n không thể chịu nổi liê`n buột miệng thố t ra một câu: "Em không sao, chỉ là bệnh sinh lý của con gái thôi."

Chu Nhấ t Minh im bặt, dở khóc dở cười nói: "Thế à... không có chuyện gì là tố t rô `i."

Chu Nhấ t Minh đi con ngựa yêu quý của tôi về nhà. Tôi ngô i đã ng sau, toàn thân mê m nhũn, rấ t muố n dựa vào lưng anh ta. Anh ta tuy không cao nhưng lại có tấ m lưng chặ c khỏe, dựa vào nhấ t định sẽ rấ t dễ chịu. Nhưng tiế c là tôi chỉ dám nghĩ chứ không dám làm. Hành động thân mật kiểu ấ y chỉ dành cho những người yêu nhau, tôi lấ y tư cách gì chứ? "Vô có xuấ t binh" thì không được!

Khi đi ngang qua một siêu thị, tôi chợt nhớ ra ở nhà hế t băng vệ sinh, phải mua thêm hai gói mới đủ dùng, liê n bảo Chu Nhâ t Minh dừng xe. "Em phải vào mua ít đô , anh đứng đây đợi em nhé!"

Anh ta liê c nhìn tôi, nở một nụ cười xảo quyệt. "Có phải em mua khăn ăn cao cấ p không?"

Anh ta nói còn nhấ n mạnh "khăn ăn cao cấ p" nữa chứ, nghe thấ y thế tôi hơi xấ u hổ nhưng cũng không chịu thua. "Đúng thế, có cấ n mua hộ anh một bịch để lau mô m không?"

"Hả... không câ`n đâu, em mua cho em là được rô`i, anh không có phúc tận hưởng."

Tôi vào siêu thị mua băng vệ sinh, loại tôi vẫn dùng đang có chương trình khuyế n mãi, mua mười bịch trở lên sẽ được tặng một cái ô che nă ng rấ t đẹp. Tôi nghĩ thế cũng có lợi, dù sao vẫn phải dùng, chép miệng mua luôn mười bịch còn được tặng thêm cái ô, cho băng vệ sinh vào đâ y một giỏ rô i mang ra quâ y thu ngân thanh toán.

Thật sự vừa nãy nế u Chu Nhấ t Minh không nói đùa những câu kiểu như "khăn ăn cao cấ p" thì chặ c tôi cũng ngại không dám mua nhiệ u như thế, dù sao để anh ta nhìn thấ y một túi băng vệ sinh to thế này cũng hơi xấ u hổ. Nhưng anh ta đã biế t tôi vào mua cái gì rô i nên thấ y không câ n phải ngượng nữa.

Tôi xách một túi đâ y băng vệ sinh đi ra, tuy được để trong túi nylon nhưng vẫn nhìn thấ y rõ. Chu Nhâ t Minh vừa nhìn thấ y đã suýt ngấ t. "Không phải chứ? Em mua làm gì lắ m thế? Định đi buôn à?"

"Măc kê em!"

Tôi buộc túi băng vệ sinh ra phía trước xe rô`i ra sau xe ngô`i để Chu Nhâ´t Minh chở về`. Cứ như thế´, anh ta lái con ngựa quý của tôi, dưới chân để một túi to băng vệ sinh, sau lưng chở tôi. Trên đường anh ta luôn miệng kêu khổ: "Bé bự ơi, túi "khăn ăn cao câ´p" của em să´p làm anh trai xâ´u hổ muố´n chế´t rô`i!"

Mặc dù chê tôi làm anh ta mấ t mặt nhưng Chu Nhấ t Minh vẫn chở tôi về nhà. Trong nhà không có ai, bố tôi sau khi về hưu cứ chiế u để n lại ra khu sinh hoạt cộng đô ng chơi cờ, còn dì Thạch thích đi chơi mạt chược. Tôi không còn chút sức lực nào nữa, bụng lại đau quả n quại, liê n đi thẳng vào phòng nă m.

Chu Nhấ t Minh bước vào theo. "Em sao rô `i? Vẫn khó chịu lặ m à?"

Tôi uể oải trả lời anh ta: "Đau bụng."

"Đau bụng!" Anh ta nghĩ một lát rô `i nói: "Nế ´u đau quá thì anh sẽ đi mua thuô ´c cho em. Đó là thuô ´c giảm đau, lâ `n trước bị đau răng, anh uô ´ng thâ ´y đỡ hẳn nhưng không biê ´t em có dùng được không."

Tôi nghe nói có thể giảm đau thì đương nhiên đô ng ý, thật sự là đau đế n mức không chịu nổi nữa rô i!

"Vậy anh mau đi mua đi, mặc kệ có dùng được không, cứ giảm đau là tố t rô `i."

Chu Nhấ t Minh vội vàng chạy đi mua thuố c, rấ t nhanh đã quay trở lại, nhưng không mua thuố c Fenbid, anh ta sợ dùng lung tung sẽ xảy ra chuyện, liề n tìm một bác trung niên mặc áo blouse trắ ng trong hiệu thuố c, ấ p a ấ p úng hỏi: "Cô gái đó... để n... để n kỳ sinh lý... bị đau bụng, uố ng thuố c gì thì tố t ạ? Uố ng Fenbid có được không?"

Cuố i cùng người ấ y giới thiệu cho anh ta một hộp thuố c bột chữa đau bụng kinh, khi anh ta câ m ra quâ y thu ngân thanh toán, cô nhân viên thấ y lạ cứ nhìn anh ta, miệng tủm tỉm cười. Anh ta xấ u hổ cũng gượng cười theo. "Tôi biế t đàn ông đế n mua thuố c này rấ t buô n cười, nhưng cô có thể không cười được không?"

Kế t quả, không chỉ cô nhân viên đó cười, mà những cô nhân viên khác và khách mua hàng cũng cười â m lên. Chu Nhấ t Minh xấ u hổ quá chạy mấ t dép.

Anh ta rót một cố c nước ấ m rồ i đổ gói thuố c bột vào, khuấ y đề u rồ i đưa cho tôi. "Uố ng đi, vì gói thuố c này mà anh trai không biế t giấ u mặt vào đâu đấ y. Em uố ng mà không thấ y đỡ thì thật là có lỗi với anh trai."

Chu Nhấ t Minh có thể chạy ra hiệu thuố c mua cho tôi một hộp thuố c đau bụng kinh mang về . Phâ `n lớn con trai đi mua loại thuố c này thường rấ t xấ u hổ, vậy mà anh ta vẫn đi mua, điề `u đó khiế ´n tôi thâ `m cảm kích. Tôi không dám có lỗi với anh ta, vội vàng uố ´ng thuố ´c.

Không biế t có phải do bình thường ít uố ng thuố c hay do ảnh hưởng tâm lý mà vừa uố ng chưa được bao lâu, tôi đã cảm thấ y bụng dễ chịu hẳn.

Thấ y tinh thấ `n của tôi đã đỡ hơn nhiệ `u, Chu Nhấ t Minh lập tức làm ra vẻ vấ t vả và công lao lớn đòi được thưởng: "Yên đại tiểu thư, hôm nay anh trai chăm sóc em tố t như thế , liệu có được thưởng không?"

"Anh muố n được thưởng chứ gì? Được thôi, em thưởng cho anh một... cô bạn gái mà anh thích nhấ t. Có được không?"

"Thật không?" Chu Nhấ t Minh tỏ vẻ tinh thấ n hăng hái. "Em có cô gái nào thích hợp giới thiệu cho anh à? Trông cô ấ y thế nào? Tính tình có tố t không? Làm nghệ gì?"

"Trông gâ`n giố ng em, tích cách cũng giố ng em, cũng là giáo viên mâ`m non như em. Sao hả? Những điê `u kiện cơ bản đó anh có hài lòng không?"

"Gâ`n giô´ng em? Nê´u cô´ chịu thì cũng được!"

"Cái gì? Gâ`n giố ng em mà anh bảo là cố chịu thì cũng được á? Em có điểm gì không tố t?"

"Tố t tố t tố t, vô cùng hài lòng, vô cùng hài lòng, được chưa? Có phải giáo viên mới ở trường mã m non không? Em thật tố t. Miế ng ngon không để cho kẻ khác, khi nào hẹn gặp được?"

Tôi hít một hơi thật sâu, sá gì chứ! "Đang gặp rô `i đâ ´y thôi, người em nói chính là em."

Lời đã nói ra rô ì, tôi quyế t không do dự nữa, phải nhân cơ hội này nói cho rõ ràng.

Chu Nhấ t Minh nhìn tôi như thể bị ai điểm huyệt vậy, một lúc lâu sau mới phản ứng lại: "Ý em nói... em làm bạn gái của anh?"

"Ù! Lâ`n trước Điê`n Tịnh nói hai chúng ta rấ´t hợp để đi chung một con đường, có thể thử hẹn hò xem sao, biế´t đầu lại hợp hơn những anh A chị B xa lạ kia. Vê` sau em nghĩ cũng thấ´y có lý. Chu Nhấ´t Minh, dù sao bây giờ hai đứa mình cũng chưa tìm được ai thích hợp, hay là chúng ta thử hẹn hò đi. Sao nào?"

Chu Nhấ t Minh nghe tôi nói xong thì không nhịn được cười. "Chúng ta thử yêu nhau? Ha ha, Bé bự, sao anh thấ y giố ng hồ i bé chơi trò gia đình quá!"

Tôi vội vàng nói: "Anh đừng nói những câu vô nghĩa nữa! Em hỏi anh có muố n thử không?"

Anh ta hào hứng gật đâ `u. "Được, thử thì thử."

Anh ta ngừng một lát, sau đó thêm một câu với giọng rấ t ban ơn: "Em đã không chê anh lùn thì anh trai cũng không chê em béo nữa."

Tôi đấ m nhẹ một cái vào ngực anh ta, làm ra vẻ giận dỗi, cười nói: "Anh xéo đi!"

Tôi và Chu Nhấ t Minh bặ t đâ u thử yêu nhau.

Chuyện này chúng tôi thố ng nhấ t không cho hai bên gia đình biế t vội. Nế u để bố mẹ biế t thì không còn đơn giản là thử yêu nữa, họ sẽ bắ t chúng tôi đi đăng ký kế t hôn ngay. Trước khi chưa chắ c chắ n có hợp nhau hay không, chúng tôi thận trọng giữ bí mật với hai bên gia đình.

Chu Nhấ t Minh hỏi: "Vậy... chúng ta thử thế nào? Thử bao lâu? Có câ n định ra quy định gì không?"

Vê mặt này nhấ t định phải thương lượng cho rõ ràng. Tôi và anh ta thương lượng đi thương lượng lại, cuố i cùng quyế t định thử yêu nửa năm.

Trong nửa năm, nế u giữa chúng tôi không nảy sinh tình cảm yêu đương, hoặc có ai đó thích hợp với mình hơn xuấ t hiện thì sẽ chia tay trong hòa bình, lại làm bạn tố t như cũ.

Làm bạn gái của Chu Nhấ t Minh, mới đấ u không thấ y khác gì so với làm bạn tố t của anh ta. Bấ t luận là tôi hay anh ta, nhấ t thời không có cách nào chuyển đổi vai trò quá nhanh như vậy được. Anh ta nói chuyện với tôi vẫn hi hi ha ha, không có lấ y một câu ngọt ngào.

Còn tôi cũng không biế t làm nũng hay tỏ ra dịu dàng, yế u đuố i trước mặt anh ta vì làm như vậy tôi thấ y không quen.

Điề n Tịnh nói chúng tôi như thể thì không được, phải mau chóng chuyển đổi vai trò. Cô ấ y đề nghị chúng tôi thử chính thức

hẹn hò một lâ n xem sao, một không gian thật lãng mạn sẽ giúp chúng tôi nhanh chóng thích nghi với vai trò mới.

Tôi cũng nghĩ như thế , liê `n gọi điện nói cho Chu Nhâ 't Minh nghe, anh ta đô `ng ý ngay: "Hẹn hò lãng mạn phải không? Được, chiê `u nay tan làm anh trai sẽ để ´n đón em, đưa em đi lãng mạn một chuyế ´n."

Chiế ù đế n, Chu Nhấ t Minh y hẹn đế n đón tôi. Anh ta đi một chiế c Bora màu tră ng, nói là vì cuộc hẹn lãng mạn này nên đã đế n chỗ bạn mượn, còn nói vì cuộc hẹn này mà anh ta đã trưng cầ ù ý kiế n rấ t nhiề ù bạn bè, nghiên cứu mọi phương diện rô i mới đưa ra phương án cuố i cùng.

Tôi không kiên nhẫn được nữa liê `n hỏi: "Phương án gì?"

Anh ta tỏ ra đấ c ý nói: "Tí nữa em sẽ biế t."

Chu Nhấ t Minh lái xe thẳng ra ngoại thành, sau đó rẽ trái quẹo phải trên một con đường núi quanh co, để n lưng chừng núi thì có một mái đình đá lục giác, anh ta dừng xe, dấ t tôi vào trong.

"Anh trai chở em để n đây ngặ m cảnh hoàng hôn. Sao hả? Đủ lãng mạn rô i chứ?"

Ngă m cảnh hoàng hôn trên núi thực sự là một điề u rấ t lãng mạn. Và ng mặt trời to tròn, đỏ như màu son từ từ bị che khuấ t bởi đám mây mù trên núi, một cảnh hạ màn rực rỡ không gì sánh bă ng. Lâ n đâ u tiên tôi được ngặ m cảnh hoàng hôn đẹp như thế, không thể không khen ngợi anh ta: "Chu Nhấ t Minh, không ngờ anh cũng có dây thầ n kinh lãng mạn cơ đấ y!"

Anh ta làm ra vẻ khiểm tố n: "Đâu có, đâu có, may mà các bạn trong câu lạc bộ xe đạp hiể n kế đấ y. Trước đây bọn anh đã từng

đạp xe để n chỗ này chơi, buổi tố i ngắ m sao cũng rấ t tuyệt, sao nhìn rấ t rõ và sáng. Bọn mình ngắ m cảnh hoàng hôn trước, sau đó anh sẽ đưa em để n quán Nô i đấ t gâ n đây ăn cơm, ăn xong lại quay về đây ngắ m sao. Thấ y thể nào?"

Nghe có vẻ không tô ì, tôi đương nhiên không phản đố i. Kế hoạch thì hay đấ y nhưng làm sao có thể thực hiện được! Ngă m cảnh hoàng hôn xong, tôi và Chu Nhấ t Minh chuẩn bị quay ra xe thì anh ta tìm mãi không thấ y chìa khóa đầu. Sau khi lục lọi khắ p túi quâ ìn, túi áo không thấ y, anh ta mới vỗ một cái rõ mạnh vào đầ ù, nói: "Thôi chế t, chìa khóa để ở trong xe mấ t rồ ì."

Tôi nghe thấ y thế suýt ngấ t. "Cái gì? Sao anh lại bấ t cẩn thế ?"

Chìa khóa để ở trong xe, người không vào được, càng không có cách nào lái xe, đành phải gọi điện tìm công ty mở khóa, nhờ bọn họ nhanh chóng phái người đế n giúp. Hai đứa tôi lòng nóng như lửa đô t, còn người ta lại thong thả, ung dung: "Những người có thể điề u được đề u điề u đi cả rô i. Hơn nữa bây giờ là giờ ăn cơm, trong một thời gian ngắ n không thể đế n kịp. Các bạn kiên nhẫn đợi một chút nhé, hễ có người là chúng tôi sẽ điề u đế n ngay."

Thê thảm quá, vố n định chạy tới đây để tìm cảm giác lãng mạn, kế t quả lại phải chịu khổ thế này! Đợi rô i lại đợi, đợi đế n lúc trời tố i đen như mực vẫn không có ai đế n giúp chúng tôi mở khóa.

Mùa hè trên núi, trời vừa tố i muỗi đã bay ra chi chít, đáng thương cho kẻ tră ng nõn tră ng nà như tôi chính là đố i tượng mà chúng thèm nhỏ dãi. Không biế t bao nhiều con muỗi vo ve làm phiê n tôi không yên, tôi nghi là bọn chúng hô hoán anh em, bạn bè để n làm một bữa liên hoan trên người tôi. Cho dù hai tay không ngừng khua khoă ng, đánh đập, tôi vẫn bị bọn chúng bu lấ y, tay

chân chỗ nào cũng chi chít mắn đỏ. Chu Nhấ t Minh đứng bên cạnh lại chẳng bị sao, bọn muỗi không có chút hứng thú nào với anh ta.

Tôi tức gâ`n chế´t. "Chu Nhấ´t Minh, có phải anh cố´ tình đưa em đế´n đây cho muỗi đố´t chế´t không hả?"

Anh ta làm vẻ mặt vô tội. "Không phải, thực sự anh biế t trên núi nhiệ `u muỗi nên đã đặc biệt chuẩn bị một chai tinh dâ `u. Nhưng... lại để trong xe mấ t rô `i."

Đế n tận gâ n bảy rưỡi công ty mở khóa mới gọi điện nói đã phái người đi rô i, có điệ u chỗ đó anh ta chưa để n bao giờ nên có thể sẽ mấ t nhiệ u thời gian để tìm đường.

Chẳng còn cách nào, tôi đành tiế p tục để muỗi xơi tái thôi. Bọn chúng được một bữa no nê, còn tôi thì chế t đói. Vì muố n giảm béo nên bữa trưa tôi chỉ ăn một chút canh, sớm đã tiêu hóa hế t rồ i, giờ bữa tố i vẫn chưa được nạp vào, cái dạ dày cứ kêu ùng ục đòi nạp năng lượng. Không phải tôi không cho nó ăn, mà ở đây kiế m đâu ra đô ăn chứ?

Chu Nhâ´t Minh cũng nghe thâ´y bụng tôi réo ùng ục, ra sức xin lỗi: "Em đói rô`i phải không? Cố´ chịu một lát nhé, đợi mở được khóa anh trai sẽ lập tức đưa em đi ăn."

Ông trời ơi, tôi phải chịu cả hai nỗi khổ thế này! Người thì đâ y thương tích, bụng thì đói gâ n chế t. Ngô i đợi tưởng chừng như dài hàng thế kỷ, cuố i cùng người của công ty mở khóa cũng từ từ lái xe để n. Sau khi kiểm tra chứng minh thư, thẻ công tác và các giấ y tờ có liên quan khác, bọn họ mở khóa và nhận năm mươi tệ rô i đi thẳng.

Chu Nhấ t Minh vội vàng lấ y chai tinh dấ u ở sau xe ra đưa cho tôi bôi, tôi vừa bôi vừa giục anh ta mau mau lái xe đi. "Em đói sắ p

chế t rô ì, em muố năn cơm!"

"Anh đưa em đi ngay đây, quán Nô`i đâ´t đó có món gà hâ`m nô`i đâ´t râ´t ngon, đảm bảo em ăn vào sẽ hê´t lời ca ngợi cho mà xem."

"Thế còn đợi gì nữa, mau lái xe đi! Em đang đói đế n mức có thể nuố t một con bò rô i đây này."

Vào để n quán, Chu Nhấ t Minh vội vàng gọi món. Các món ăn vùa đặt lên bàn, tôi đã că m mặt că m mũi vào ăn, gâ n một ngày chưa ăn gì, giờ thực sự quá đói rô ì. Sau một bữa thịnh soạn ở nhà hàng Nô ì đấ t, bụng tôi căng tròn như quả bóng. Tôi vẫn còn thèm thuô ng muố n chén thêm hai que kem nữa. Kem trên tay, bên trái một miế ng, bên phải một miế ng, luân phiên gặm. Hôm nay dù sao cũng đã ăn nhiề ù rô ì, ăn thêm một chút cũng chẳng sao, từ sau hôm giảm béo để n giờ, lâu lă m rô ì tôi chưa được ăn kem, thèm không chịu nổi.

Ăn uố ng no nê xong, chúng tôi quay vê thành phố. Trên đường tôi đột nhiên cảm thấ y đau bụng, càng lúc càng đau, rô i đau quă n quại, mô hôi vã ra như tấ m. Chu Nhấ t Minh hơi hoảng. "Sao thế? Có phải em lại bị đau bụng sinh lý không?"

"Không phải, vừa mới đau thôi. Ai da, sao lại đau thê này?"

Thấ y tôi đau để n mức không chịu được, Chu Nhấ t Minh vội vàng lái xe để n bệnh viện. Nửa đường tôi còn bị nôn nữa, bữa ăn vừa nãy coi như đi tong, những thứ ở trong dạ dày nôn ra bắ ng sạch. Khi để n bệnh viện, do vừa đau bụng vừa bị nôn nên người tôi nhữn như con chi chi, không còn chút sức lực. Chu Nhấ t Minh vội vàng cõng tôi vào phòng cấ p cứu, mệt quá thở hô ng hộc.

Bác sĩ chẩn đoán: "Viêm dạ dày cấ p. Vừa ăn quá nhiê u phải không?"

Tôi uể oải gật đâ`u một cách thảm hại, Chu Nhâ´t Minh đứng bên cạnh ngập ngừng nói thêm: "Là vì... bữa tô´i không kịp ăn đúng giờ, cô â´y đói quá nên đã ăn vội, ăn nhiê`u hơn một chút."

Bác sĩ khuyên nhủ: "Càng đói thì càng không được ăn nhiê `u, ăn nhanh. Sao những kiế ´n thức thông thường như thế ´ mà cũng không biế ´t?" Nói xong, bác sĩ cẩn thận kê đơn thuố ´c rô `i đưa cho Chu Nhâ ´t Minh. "Đi thanh toán rô `i lâ ´y thuố ´c, sau đó vào phòng tiêm để tiêm."

Vừa nghe nói để n tiêm tôi đã chế t khiế p. "Tôi không tiêm đâu, tôi sợ nhấ t là tiêm! Bác sĩ ơi, tôi uố ng thuố c thôi có được không?"

Bác sĩ nói: "Không được, vừa phải uố ng thuố c vừa phải tiêm."

Trong phòng tiêm, khi cô y tá đang cẩn thận tìm ven để tiêm, tôi vẫn lo lă ng hỏi: "Cô y tá ơi, tiêm có đau không?"

Cô y tá trẻ nói vẻ khiểm tố n: "Tôi vừa mới vào viện thực tập, có thể tiêm sẽ hơi đau. Nhưng cũng nhanh thôi, chị cố chịu một chút nhé!"

Tôi vừa nghe nói thể liê n vội vàng phản đố i: "Không được, tôi không muố n cô tiêm, thay người, thay người!"

Tôi quay đâ`u lại nhìn một lượt các y tá khác trong phòng tiêm, cuố i cùng chọn ra một cô y tá trung tuổi đế n tiêm cho mình. Tôi nghĩ càng từng trải thì càng có kinh nghiệm, cô â´y tiêm chặ c sẽ đỡ đau hơn mâ´y cô y tá trẻ. Ai ngờ cô â´y vừa đâm kim tiêm xuố ng, tôi đã lập tức gào lên: "A... a..."

Cô y tá trung tuổi đó tiêm cho tôi xong thì từ tố n nói: "Tôi làm y tá bao nhiều năm nay nhưng tiêm không phải là sở trường của tôi, có điề u cô đã chọn thì tôi không còn cách nào khác."

Cô y tá đó đã đi lâu rô i mà tôi vẫn thấ y tức anh ách: "Đúng là bị lừa, cái cô y tá đó toi công bao nhiều năm làm y tá, tiêm mà cứ như đâm người ta, đau chế t đi được!"

Chu Nhấ t Minh còn cười trêu tôi: "Tiêm chứ có phải giế t em đâu, em hét to như thế, ai không biế t cứ tưởng xảy ra án mạng rô i. Em cũng thật là, bình thường gan lớn lắ m cơ mà! Sao lại sợ chiế c kim nhỏ xíu như thế?"

"Thì có sao, minh tinh màn bạc nổi tiế ng Thành Long, được công nhận là nhận vật anh hùng, đóng phim hành động không câ n phải có người đóng thể, tưởng như chơi đùa với tính mạng, vậy mà vẫn sợ tiêm."

"Được rô`i, được rô`i, em có lý."

"Đương nhiên em có lý rô`i. Chu Nhâ´t Minh, anh còn dám nói nữa! Hôm nay vì anh mà em phải vào bệnh viện đâ´y. Đê`u tại anh hại em!"

"Đúng đúng, đề `u tại anh hại em, anh trai xin lỗi em, được chưa?"

Chu Nhấ t Minh không tranh cãi với tôi nữa, tôi cũng chẳng còn tâm trạng đâu mà đấ u khẩu, tố i nay tôi đã đủ thê thẳm lă m rô i, toàn thân mệt mỏi rã rời, tiêm xong mệt chỉ muố n ngủ. Trong phòng tiêm có hai hàng ghế và bố n chiế c giường, dựa vào mức độ bệnh nhân nặng nhẹ để truyề n dịch. Bố n chiế c giường đề u đã có người chiế m, tôi không có giường để ngủ, chỉ có thể dựa vào vai Chu Nhấ t Minh ngủ một giấ c. Đế n tận khi truyề n hế t hai chai nước, anh ta

mới gọi tôi dậy: "Công chúa ngủ ơi, mau dậy đi, vai của bổn công tử bị em dựa tê hế t cả rô ì."

Chu Nhấ t Minh đưa tôi về để n nhà thì đã là mười một giờ đêm. Buổi chiế u tan làm, trong đã u tôi còn hiện lên cảnh tượng lãng mạn của buổi hẹn hò. Kế t quả, buổi hẹn này lại khiế n tôi thế thảm cực độ. Người chi chít vế t muỗi đố t, lại còn phải mang về nhà một túi thuố c bác sĩ kê nữa, chẳng khác gì thương binh được đưa ra khỏi chiế n trường.

Chu Nhấ t Minh tỏ ra rấ t xin lỗi và hứa sẽ đề `n cho tôi vào một ngày khác.

Nhờ phúc của Chu Nhấ t Minh mà tôi được nghỉ hai ngày ở nhà dưỡng bệnh. Hai hôm nay, để chăm sóc cho cái dạ dày đáng thương của mình, tôi chỉ được ăn những thức ăn lỏng, dễ tiêu. Vì thế dì Thạch ngày ngày nấ u cháo trắ ng cho tôi, chẳng có mùi vị gì, tôi nhăn nhó mặt mày cố húp.

Chu Nhấ t Minh đi làm vẫn tranh thủ lời gian gọi điện hỏi thăm tôi: "Yên đại tiểu thư, dạ dày có dễ chịu hơn chút nào không?"

Tôi thở dài, nói: "Bị bệnh gì không bị lại bị đau dạ dày, ngày nào cũng phải ăn cháo. Ăn để n mức em sắ p chế t đói rồ i đây này."

"Sao the dược? Có cháo rô i, không chế t đói được đâu."

"Cháo tră ng đó thì có tác dụng gì! Loãng không khác gì nước, Trư Bát Giới mà ăn như thế cũng sẽ gâ y như Bạch Cố t Tinh thôi."

"Bé bự, vậy thì em càng phải ăn nhiệ`u cháo một chút. Chẳng phải em cũng đang muô´n giảm béo sao?"

Kể cũng đúng, đang câ`n giảm béo mà! Thế là tôi không phàn nàn chuyện ăn cháo nhạt nhẽo không mùi vị nữa, quay sang hỏi anh ta: "Chu Nhấ t Minh, anh đã phá hỏng buổi hẹn hò, còn khiế n em thê thảm thế này nữa. Anh định bù đấ p cho em thế nào?"

"Vẫn chưa nghĩ ra, hay là sau khi em khỏi ô´m, anh trai sẽ mời em một bữa thật thịnh soạn nhé!"

"Cái gì? Một bữa em đã đủ tiêu rô`i, anh nghĩ hay nhỉ?"

"Vậy hay là... ăn xong anh trai sẽ đưa em đi dạo phố , em thích gì thì cứ mua, anh trai chi hế t, được không?"

Thế còn được! Nghĩ lại ngày trước anh ta cứ lững thững theo sau Đinh Man như quân hâ u, giờ tôi cũng sắ p được tận hưởng cảm giác có người theo sau phục vụ rô i.

Khi bệnh coi như đã khỏi, Chu Nhấ t Minh y hẹn mời tôi một bữa thịnh soạn. Nói thực, thời gian này tôi vẫn phải ăn đô thanh đạm, dễ tiêu nên không tố n kém lắ m, vì thể tôi quyế t tâm triệt anh ta bă ng con đường mua sắ m.

Chu Nhấ t Minh đọc được tâm ý của tôi, mặt đâ y đau khổ nói: "Bé bự, giế t thì giế t nhưng đừng giế t thê thảm quá nhé! Em biế t đâ y, gâ n đây anh trai dô n tiê n vào sửa sang nhà nên nghèo lấ m, trong ví chỉ có vài đô ng bạc."

Căn hộ mới của Chu Nhấ t Minh tháng trước đã được giao lại, có chìa khóa trong tay rô i thì bắ t đâ u sửa sang. Anh ta chưa muố n sửa sang ngay nhưng bố mẹ anh ta cứ giục, nói là vật giá ngày càng tăng, làm sớm ngày nào lợi ngày â y. Khi tìm đố i tượng, có cái nhà mới đàng hoàng rô i thì cũng được cộng thêm vài điểm.

Tôi cười ha ha, nói: "Không sao, tiê `n mặt không đủ thì anh Nhấ t Minh trả bă `ng thẻ tín dụng cũng được."

Lang thang trên phố một hố ì, tôi mua bao nhiều thứ. Ở cửa hàng trang sức, tôi mua một đôi kẹp tóc pha lê rấ t đẹp. Trong cửa hàng mỹ phẩm, tôi mua một lọ kem chố ng nă ng. Vào cửa hàng đô gia dụng, tôi mua một khung ảnh rấ t sang trọng... Ghé qua cửa hàng tranh thêu chữ thập, bị mấ y cô nhân viên tán hươu tán vượn, bùi tai tôi lại mua một bức. Trước đây tôi chỉ dùng kim để đơm cúc áo, vậy mà bây giờ còn định thêu cả hoa nữa. Sau khi thanh toán bă ng thẻ

xong, Chu Nhâ t Minh nói, chặ c chặ n bức tranh thêu chữ thập này tôi không vứt bỏ thì cũng đem cho thôi.

Đi qua một cửa hàng bán phụ kiện thời trang, tôi nhìn thấ y trên tấ m kính bên đường treo các loại móc treo điện thoại rấ t đẹp, chợt nhớ ra móc treo điện thoại của mình đã bị hỏng, định vào trong mua một cái thì Chu Nhấ t Minh nói: "Vừa vặn hai hôm trước móc treo điện thoại của anh bị hỏng, anh trai cũng muố n mua một cái."

Chúng tôi cùng vào trong chọn, lúc đâ u ai chọn của người ấ y, vê sau chủ cửa hàng đi ra nhiệt tình giới thiệu: "Các bạn qua đây xem đi, bên này đê u là những mẫu móc treo điện thoại đôi mới nhấ t đấ y, rấ t hợp với những cặp tình nhân trẻ như hai bạn."

Cặp tình nhân trẻ... Tôi và Chu Nhấ t Minh đưa mắ t nhìn nhau, phải rô ì, bây giờ chúng tôi đang yêu nhau mà, sao có thể mặc ai người ấ y mua chứ? Thế là anh ta lập tức kéo tôi qua bên đó xem, cười hì hì nói: "Đi thôi, bạn gái của anh, chúng ta chọn một đôi móc treo tình nhân nào!"

Có rấ t nhiệ u loại móc treo điện thoại đôi, dễ thương có, hài hước có, ấ m áp có, lãng mạn có... nhìn hoa cả mặ t, không biế t đường nào mà chọn. Lúc đâ u tôi thích một đôi móc treo thiên thâ n màu trặ ng nhưng Chu Nhâ t Minh phản đô i: "Cái này trông nữ tính quá, anh trai dùng người ta sẽ cười chế t mấ t."

Anh ta thích cặp móc treo hình Sói xám và Sói đỏ giố ng nhân vật trong phim hoạt hình hơn.

"Em đã bao giờ xem bộ phim hoạt hình này chưa? Cặp vợ chô ng Sói xám và Sói đỏ này rấ t vui vẻ. Ông chô ng Sói xám rấ t sợ vợ, Sói đỏ động một tí là câ m chảo đánh chô ng, giố ng y như em đánh anh trai ấ y."

Tôi chưa từng xem bộ phim hoạt hình *Cừu vui vẻ và Sói xám* này, chỉ nghe qua thôi. Trong nhà không có trẻ con, bình thường không bao giờ bật kênh dành cho thiế u nhi. Không như Chu Nhấ t Minh, suố t ngày để n nhà chị họ chơi đùa với hai cô cháu gái, cùng chúng xem phim hoạt hình, đưa chúng đi mua truyện tranh và các đô chơi liên quan.

Đã không chọn được cái nào ưng hơn thì mua cặp móc treo Chu Nhâ t Minh thích vậy, hơn nữa cặp sói này càng nhìn càng đáng yêu. Sau khi thanh toán xong, chúng tôi mỗi người câ m một con, đang định lâ y điện thoại ra đeo vào thì chủ cửa hàng lại nhiệt tình nói: "Hai bạn nên đưa móc treo của mình cho người kia."

Được gợi ý, thể là chúng tôi trao đổi móc treo điện thoại cho nhau. Chu Nhấ t Minh hế t nhìn điện thoại của anh ta lại nhìn sang điện thoại của tôi, cặp móc đôi này đã minh chứng hai chủ nhân của chúng là một cặp. Anh ta vỗ nhẹ vào vai tôi, cười nói: "Bạn gái ơi, bây giờ cũng hơi có cảm giác em là bạn gái của anh rồ ìi. Có vật chứng rồ ìi nhé!"

Đeo cặp móc treo điện thoại tình nhân này vào đã thực sự khiế n chúng tôi nhận thức rõ hơn mố i quan hệ của hai người là mố i quan hệ yêu đương chứ không phải bạn bè nữa. Tôi định nhân cơ hội này thử làm nũng trước mặt Chu Nhấ t Minh, thế là vừa tiế p tục dạo phố vừa ngâ m chuẩn bị tinh thấ n. Sau khi đã sẵn sàng và đợi đế n thời cơ chín muố i, tôi liê n quay sang Chu Nhấ t Minh, dùng những lời lẽ ấ m áp, dịu dàng nhấ t nói với anh ta: "Chu Nhấ t Minh, người ta đi mệt quá, mệt quá rỗ i đây này!"

Tôi làm nũng, anh ta tỏ ra vô cùng ngạc nhiên: "Em... Sao em lại nói như thế ?"

"Em nói thể thì có vấ n đề gì?"

"Đương nhiên là có vấ n đề rô i, với tính cách của em, em sẽ nói: "Chu Nhấ t Minh, em đi mệt gâ n chế t rô i đây này" mới đúng chứ! Sao lại học theo mấ y cái bộ phim Đài Loan nói ỏn à ỏn ẻn "người ta mệt quá mệt quá" như thế? Em nói xem, người ta là ai? Anh trai nghe mà suýt nổi da gà đây này."

Đâ y xem xem, hai người quá thân thiế t, tôi có muố n làm nũng một chút cũng không xong. Từ nhỏ để n lớn, trước mặt anh ta, tôi chưa từng tỏ ra mề m mại như nước bao giờ, bây giờ có muố n làm bộ dịu dàng, anh ta cũng thấ y không quen, thiế u chút nữa còn khiế n anh ta nổi hế t cả da gà lên nữa.

Tôi tức giận. Chu Nhấ t Minh anh đúng là đô ngô c! Bản tiểu thư muố n đô i tố t với anh một chút mà anh cũng không cảm nhận được! Vậy cứ đợi đấ y, cô nương đây sẽ tiế p tục làm thịt anh!

Phía trước là một cửa hàng thời trang nữ, đô ở đây không rẻ chút nào, bình thường tôi và Điề n Tịnh chỉ vào ngặ m nghía chứ không dám mua, trừ khi họ giảm giá. Nhưng bây giờ đang là đâ u hè, toàn mẫu mã mới, không hê giảm giá. Bình thường tôi cũng không vào đâu nhưng bây giờ thì mặc kệ, dù sao cũng có công tử đi cùng trả tiề n, tôi tự tin tiế n vào bên trong.

Tiện tay với một chiế c váy nhìn cũng thuận mặ t mang đi thử. Tôi diện đô mới đi ra, cô nhân viên bán hàng hế t lời khen ngợi: "Cô mặc chiế c váy này rấ t đẹp!"

Đẹp cái gì mà đẹp! Chiế c váy may theo phong cách Hàn Quố c này tôi mặc trông chẳng khác gì váy bà bâ `u. Chu Nhâ ´t Minh ngó tôi một cái rô `i không thèm nhìn nữa, chăm chăm nhìn một cô gái xinh đẹp, thon thả từ phòng thay đô `bên cạnh bước ra. Cô ta mặc một chiế ´c áo màu sắ ´c rực rõ kế ´t hợp với chiế ´c quâ `n short denim cao bô`i, trông rấ t bắ t mặ t. Cái tên trời đánh kia nhìn không chớp mặ t, chỉ thiế u chảy nước miế ng nữa thôi.

Tôi càng tức điên, bạn trai mình lại chăm chú nhìn cô gái khác, tôi mặc kệ là đang ở đâu, vội vàng thay quâ `n áo rô `i lôi anh ta ra ngoài, quên luôn cả ý định ban đâ `u "giế ´t" chế ´t anh ta.

Anh ta vẫn không thôi quay đâ`u lại, còn cảm thán: "Cô gái đó người đẹp thật đâ´y!"

"Đừng nhìn nữa, đẹp như thế thì không đế n lượt anh đâu!"

"Gái đẹp không nhìn thì phí, không để n lượt thì cũng được nhìn cho đã mặ t."

Tôi dở khóc dở cười: "Chu Nhấ t Minh, anh đừng quên bây giờ anh đang là bạn trai của em đấ y nhé! Trước mặt em mà anh còn trắ ng trọn ngắ m gái đẹp như thế, anh không giữ thể diện cho em à?"

Chu Nhấ t Minh gõ một cái vào đã `u, nói: "Quên mấ t, quên mấ t, tự nhiên lại quên mấ t! Xin lỗi nhé, Bé bự, à không... bạn gái, bạn gái!"

Tôi dở khóc dở cười. Bạn thân hai mươi mấ y năm trời, bây giờ thử chuyển thành mố i quan hệ yêu đương, đừng nói Chu Nhấ t Minh, để n tôi cũng thấ y khó mà thay đổi ngay được! Không biế t để n bao giờ mới thích ứng được với vai trò mới đây?

Vấ n đề của tôi chỉ có thể tìm Điề n Tịnh nhờ giúp đỡ. Cô ấ y nghĩ nát óc cuố i cùng đưa ra một chủ ý, bảo chúng tôi phải nhanh chóng có những đụng chạm về thể xác. Nam nữ yêu nhau, nế u có những cử chỉ ôm hôn thân mật thì tự nhiên sẽ có cảm giác khác biệt.

Cùng Chu Nhấ t Minh ôm hôn thă m thiế t? Tôi vẫn chưa chuẩn bị tâm lý để có thể làm được việc này. Đặc biệt lại là cố tình làm chuyện đó thì tôi càng thấ y lúng túng, không câ n nghĩ nhiê u liê n từ chố i thẳng thừng.

Tôi không nghĩ được cách nào tố t hơn thì Chu Nhấ t Minh lại nghĩ ra một ý tưởng mới. Anh ta gọi cho tôi: "Bạn gái, tố i nay đi xem phim nhé! Anh đã đặt chỗ ở phòng chiế u phim dành cho các cặp đôi rồ ì, chẳng phải chúng ta cầ n nuôi dưỡng tình cảm sao?"

Đó là một ý tưởng hay! Nói tóm lại, tấ t cả những nơi có liên quan để n hai người yêu nhau thì chúng tôi đề u nên đi, không sợ không cảm hóa được bầ u không khí đó!

Rạp chiế u phim hai đứa đã đi không biế t bao nhiều lầ n nhưng phòng dành riêng cho các cặp đôi thì đây là lâ n đâ u tiên ghé qua. Chỗ ngô i trong phòng rấ t rộng, chiế c sofa có thể ngô i vừa ba người, hai người ngô i cứ thấ y trố ng trố ng. Phải trái trước sau đề u là những cặp đôi vô cùng thân mật, đã u sát đâ u, vai kề vai, ngô i ôm nhau. Dường như chỉ có mỗi tôi và Chu Nhấ t Minh ngô i ngay ngắ n xem phim, tôi không dựa vào anh ta, anh ta cũng chẳng ôm tôi, chúng tôi mười ngón tay dính đâ y dâ u mỡ câ m cổ vịt gặm, tận hưởng mùi vị thơm ngon của nó. Hai đứa vừa xem phim vừa gặm cổ vịt, một đôi ở hàng ghế trước lại vừa xem phim vừa "gặm" má nhau, "gặm" còn nô ng nhiệt hơn cả chúng tôi.

Trong phòng chiế u phim tố i thui vố n không nhìn thấ y gì, chỉ là bọn họ càng "gặm" càng hăng hái, để n mức phát ra tiế ng khiế n tôi vừa xem phim vừa tò mò nhìn. Thấ m nghĩ đôi này cũng thật là... dù gì cũng là chố n công cộng, đèn có tố i để n mấ y nhưng âm thanh phát ra như thể , người khác không chú ý mới lạ!

Chu Nhấ t Minh cũng nghền cổ ngó mấ y là n rô i quay sang thì thà m với tôi: "Nhìn hai đứa kia trẻ quá, chặ c nhiệ u nhấ t cũng chỉ mười bảy, mười tám thôi."

Là giáo viên, lại là giáo viên mâ m non, tôi không thở dài ngán ngắm cái thói đời này cũng không được.

Phim chiế u được một nửa thì cổ vịt đã gặm hế t, nước ô mai cũng uố ng cạn, tôi bảo Chu Nhấ t Minh ra ngoài mua thêm cố c nữa. Anh ta vừa đứng lên đã vội vàng ngô i xuố ng, thở hồn hển.

Tôi thấ y thế thì lấ y làm ngạc nhiên, hỏi nhỏ: "Sao lại ngô i xuố ng?"

Anh ta chỉ chỉ tay về phía trước, ghé sát tai tôi thì thâ m: "Cúc áo của cô bé ngô i phía trước mở hế t ra rô i, anh trai vừa đứng lên đã nhìn thấ y bộ ngực trắ ng nõn nà."

Cái gì? Còn có chuyện đó nữa à? Tôi cũng thử đứng dậy ngó một cái, quả nhiên, áo của cô gái đã mở ra để cho bàn tay của người con trai kia mặc sức vuố t ve. Trời ạ! Thói đời gì thế không biế t! Nế u là con tôi thì tôi sẽ lôi ra đánh chế t thôi!

Nội dung bộ phim này thế nào tôi hoàn toàn không ấ n tượng, mà ấ n tượng sâu đậm nhấ t là những cử chỉ thân mật thái quá không chút kiêng ky trong phòng chiế u phim của đôi tình nhân thiế u niên kia. Chu Nhấ t Minh cũng có vẻ bị kích động mạnh, sau khi ra khỏi rạp chiế u phim cứ thở dài thườn thượt. "Trẻ con bây giờ khác thật đấ y! Anh trai lớn thế này cũng chỉ nhìn thấ y ngực con gái trên phim ảnh, thế mà cái thă ng bé ấ y mới vài tuổi ranh đã tận tay sờ vào rỗ i."

"Anh chưa từng nhìn thấ y? Nhậm Giai, Tiêu Tương Tương, Đinh Man, ba cô ấ y vẫn chưa cho anh mở mang kiế n thức à?"

"Chưa, Nhậm Giai chỉ cho anh câ m tay, Tiêu Tương Tương thì còn cho anh kiss, chứ Đinh Man ngay cả chạm vào người cũng không được â y chứ. Khi làm bạn trai của cô ta thì đúng lúc thời tiế t càng ngày càng lạnh, quâ n áo khoác lên người cả đố ng, ngay cả đường cong trên cơ thể còn không được nhìn thấ y. Anh trai tố n với cô ta nhiê u nhấ t đấ y, cuố i cùng lại bị cô ta đá chỉ vì lý do lùn. Mẹ kiế p, đúng là xui xẻo!"

Chu Nhấ t Minh bắ t đấ u oán thán, tôi không nhịn được cười. "Anh Nhấ t Minh, em thông cảm sâu sắ c với nỗi bấ t hạnh của anh!"

Anh ta cười đùa cợt nhả. "Bé bự, không nên đô `ng cảm bă `ng chót lưỡi đâ `u môi như thê ´, phải thực tê ´ một chút. Ví dụ như một nụ hôn, một cái ôm đê `u có thể an ủi tâm hô `n đang bị tồn thương của anh trai."

Câu nói của anh ta chỉ là nói đùa, cùng lă m cũng chỉ nửa đùa nửa thật nhưng sau khi nghe xong, tôi lại tiế n lại gâ n, hôn lên má anh ta một cái rõ kêu. Không vì cái gì khác, chỉ vì Điê n Tịnh nói nế u yêu nhau, chỉ câ n có những hành động ôm hôn gâ n gũi thì sẽ có cảm giác khác ngay. Tôi muố n thử xem sao.

Chắ c không thể ngờ tôi lại có hành động thân mật như thế với mình nên Chu Nhấ t Minh ngây ra một lúc mới phản ứng lại: "Vừa rô i em hôn anh?"

Hơi â´m trên má anh ta vẫn phảng phâ´t trên môi tôi, cảm giác đó rấ´t tuyệt. "Ùm, anh muô´n em hôn mà!"

"Em chuyển sang nghe lời từ bao giờ thế ? Vậy hôn lại đi, lâ n này đừng hôn má, hôn môi ấ y!"

Chu Nhấ t Minh với bộ dạng được đặ ng chân lân đặ ng đâ u, tôi cố ý tỏ ra nghiêm túc: "Anh nghĩ hay nhỉ? Không làm!"

"Cũng đúng, việc này một mình em không thể làm được. Anh trai sẽ chủ động, còn có thể làm tố t hơn em, nhiệ `u hơn em â ´y chứ. Đế ´n đây nào, bạn gái của anh, để anh hôn em! Em hôn anh trai một cái, ít nhấ `t anh trai cũng có thể hôn lại em mười cái, không thể để em bị thiệt."

Anh ta vừa nói vừa chu môi vê phía tôi. Tôi mim cười né tránh. "Không câ n, em tình nguyện chịu thiệt."

"Không được, không thể để em chịu thiệt được, người chịu thiệt nên là anh mới phải."

"Em đã nói em tự nguyện mà."

"Nhưng anh trai không tự nguyện để em chịu thiệt. Nào, lại đây, lại đây, để anh thiệt thêm một tí nữa!"

```
"Em không câ`n..."

"Câ`n mà..."

"Không câ`n..."

"Câ`n..."
```

"Không..." Lời còn chưa nói xong, môi của tôi đã bị đôi môi â máp của anh ta áp tới. Không thố t ra được một từ nào nữa!

Đố i với vấ n đề ài bị thiệt, chúng tôi đã tranh cãi một hồ ì, cuố i cùng Chu Nhấ t Minh vẫn là người "thiệt" nhiề ù nhấ t. Nhưng sao tôi không cảm thấ y mình được lợi mà giố ng như bị người khác chiế m lợi thì đúng hơn.

Sau khi hôn, mố i quan hệ của chúng tôi bắ t đâ u có chút mùi vị của hai người yêu nhau. Tiế p tục sánh bước trên con đường bô i dưỡng tình cảm, để n chỗ nào hơi tố i một tí anh ta lại cười nói: "Hay là chúng ta cùng chịu thiệt một chút nữa đi?"

"Thôi đi, rõ ràng anh muố n chiế m lợi thì có."

Anh ta cười hì hì nói: "Vậy anh trai nhường cho em chiế m lợi đấ y, được không?"

Tôi ngó trái ngó phải thấ y không có ai để ý, liê n nhanh như chớp că n vào má anh ta một cái. Tôi că n tới mức anh ta nhăn nhó mặt mày kêu oai oái: "Ai da, sao lại că n anh?"

Tôi cười ha ha rô i ba chân bố n cẳng bỏ chạy, anh ta đuổi theo. Đương nhiên chạy thì tôi không phải là đố i thủ của anh ta. Khi thấ y sắ p bị anh ta tóm rô i, tôi lập tức hét to: "Vô lễ, vô lễ quá..."

Tôi dọa để n mức anh ta phải dừng lại không dám đuổi theo nữa. "Bé bự, em lợi hại thật đấ y, về anh trai sẽ xử lý em!"

Tôi tỏ ra không sợ: "Còn lâu nhé, ai sẽ xử lý ai còn chưa biế t! Trước đây ai hay bị em tẩn cho thê thảm â y nhỉ?"

Chu Nhấ t Minh buổ n cười không nói được gì. Chúng tôi đi dạo để n mười giờ thì quay về nhà. Sau khi giúp tôi cho xe vào nhà kho, anh ta đột nhiên kéo tôi vào lòng: "Xem anh xử lý em thể nào nhé!"

Tôi vẫn chưa kịp phản ứng, đôi môi của tôi đã dính chặt vào môi anh ta. Một nụ hôn mạnh như vũ bão, mãnh liệt tới mức khiế n tôi suýt ngạt thở. Rấ t lâu sau anh ta mới buông tôi ra, vừa hồn hà hồn

hển vừa cười nói: "Sao hả, rố t cuộc ai xử lý ai? Đừng có nghĩ anh trai không đánh lại em nhé! Trước đây anh trai nhường em thôi."

Tôi thừa nhận tôi sai, đừng nhìn anh ta thấ p bé mà khinh thường nhé! Một khi đã phát huy hế t sức mạnh thì ngay cả giãy giụa tôi cũng không làm nổi. Đàn ông rố t cuộc vẫn là đàn ông!

Nhưng tôi vẫn mạnh miệng: "Tại em nhấ t thời bị anh tấ n công bấ t ngờ thôi. Không tính."

"Không tính? Vậy có câ`n để em chuẩn bị một lát rô`i làm lại không?"

Tôi biế t lúc này mình không phải là đố i thủ của anh ta, chỉ có thể tìm cảm giác thành công trong quá khứ. "Chu Nhấ t Minh, đừng quên hô i nhỏ toàn là em cõng anh đi ăn trộm nho nhé! Ngày ấ y nhìn anh như cây đậu non, gâ y để n mức không có chút sức lực."

Anh ta tỏ ra không hiế u thắ ng như tôi: "Cái đó thì anh thừa nhận, ngày â y em to gấ p đôi anh. Anh còn nhớ có lâ n cùng em chơi trò chơi, suýt chút nữa bị em dè chế t rô i."

Thật thế không? Chuyện xảy ra khi nào, sao tôi lại không nhớ nhỉ? "Lâ `n nào chơi trò chơi mà em suýt đè chế t anh? Chơi trò gì vậy?"

Anh ta nhìn tôi, cười mãi không thôi: "Em không nhớ một chút nào à?"

Anh ta cười nhiệ `u quá làm tôi bán tín bán nghi, trở nên bố i rố i. "Rố t cuộc là trò gì?"

"Không nhớ thì thôi."

Anh ta nói lấ p lửng, thật không giố ng với tính cách thường ngày. Tôi không chịu bỏ qua: "Có gì thì mau nói ra đi, chơi trò thấ n bí nữa chứ!"

"Vậy anh gợi ý một tí nhé! Khi đó hai đứa mình còn rấ t nhỏ, khoảng năm, sáu tuổi thôi. Một hôm em chạy sang nhà anh tìm anh để chơi, nói đêm qua nhìn thấ y bố mẹ em chơi một trò chơi, trông có vẻ rấ t hay, muố n anh chơi cùng em. Sao hả, nhớ ra chưa?"

Theo gợi ý của anh ta, tôi lật giở lại ký ức của mình... Đột nhiên tôi nhớ ra! Câu chuyện của những năm tháng â´u thơ đó khiê´n tôi chợt đỏ mặt.

Ngày â´y, tôi và Chu Nhâ´t Minh đê`u còn rấ´t nhỏ, rố´t cuộc là năm hay sáu tuổi tôi cũng không nhớ rõ. Chỉ nhớ khi â´y là mùa xuân, có một đêm tôi đang ngủ thì chợt tỉnh giâ´c, liê`n trèo xuố ng giường đi tiểu. Khi đi ngang qua phòng bố´ mẹ, tôi nhìn qua khe cửa thâ´y hai người quâ´n lâ´y nhau, lăn qua lăn lại trên giường. Họ vừa lăn vừa cười rấ´t vui vẻ.

Trẻ con như tôi không biế t họ đang làm gì, liê n đẩy thẳng cửa bước vào hỏi: "Mẹ, mẹ và bố đang làm gì thế?"

Bố mẹ tôi không ngờ tôi chạy vào, vội vàng buông nhau ra, sau đó nói với tôi là bọn họ đang chơi trò chơi rô i dỗ tôi vê phòng ngủ tiế p. Tôi cũng ngoạn ngoặn quay trở về phòng.

Ngày hôm sau tôi chạy sang nhà Chu Nhấ t Minh tìm anh ta chơi cùng, chơi bi một lúc thấ y chán, tôi chợt nhớ ra đêm qua bố mẹ tôi chơi trò chơi có vẻ rấ t vui, muố n thử xem sao. Nói với Chu Nhấ t Minh, anh ta cũng rấ t hứng thú, nghĩ trò chơi người lớn thích thì chặ c chặ n sẽ rấ t thú vị. Thế là chúng tôi cùng leo lên giường của bố mẹ Chu Nhấ t Minh, học theo bố mẹ tôi quấ n lấ y nhau rỗ i lăn qua lăn lại.

Lăn được vài vòng thì Chu Nhấ t Minh không làm nữa. "Em nặng quá, sắ p đè chế t anh rô i đây này. Trò này chẳng có gì hay ho, không chơi nữa!"

Tôi cũng không thấ y trò này hay ở điểm nào. Tôi và Chu Nhấ t Minh chuyển sang chơi trò bật lò xo trên đệm.

Hôm đó chúng tôi nô đùa, nhảy để n mức chiế c đệm lò xo Simmons của bố mẹ Chu Nhấ t Minh không còn ra hình thù gì nữa, không cầ n phải nói, khi tan làm về mẹ anh ta thấ y thế, đánh cho anh ta một trân.

Chuyện này về sau tôi không còn nhớ nữa, có trời mới biế t tại sao Chu Nhấ t Minh vẫn nhớ rõ như thế. Tên tiểu tử thố i ấ y còn cười khoái chí. "Khi ấ y anh suýt bị em đè chế t, còn không nhớ nữa à? Cho nên khi vào tiểu học, sau khi em nói có cậu bạn bắ t nạt em, anh nghĩ nế u đánh nhau, nhấ t định cậu ta không địch nổi em đâu, vì thể anh mới bảo em đừng sợ, cứ đè chế t nó là được."

Thảo nào khi ấ y anh ta ủng hộ kế hoạch tác chiế n của tôi, hóa ra trong lòng đã có dự tính trước và anh ta cũng nhận thức được sức lực của bản thân mình. Sao ngày ấ y tôi lại ngô c nghế ch tin lời bố mẹ để rô i sang tìm anh ta "chơi trờ chơi" chứ? Tuy làm chuyện ngô c nghế ch ấ y khi còn nhỏ nhưng giờ nghĩ lại vẫn thấ y xấ u hổ.

Mặt đỏ ửng, tôi quay lại truy cứu trách nhiệm của Chu Nhấ t Minh: "Toàn nhớ những chuyện xấ u, đấ u anh không suy nghĩ lành mạnh được một chút à?"

Anh ta còn cười to hơn. "Cái gì? Đâ`u anh không suy nghĩ lành mạnh á? Yên đại tiểu thư, em nói xem, em không thể buộc tội anh như thế được. Anh không có tư duy lành mạnh cũng là do cái trò chơi không lành mạnh của em đâ y chứ!"

Tôi phải biện bạch cho cái thanh danh trong sạch của mình: "Ngày â´y em có hiểu gì đâu."

"Anh cũng không hiểu cho nên mới ngô c nghế ch cùng em chơi trò chơi. Trò đó..." Anh ta nói đế n đó thì không nói tiế p được nữa, cứ tủm tỉm cười.

Nhă c lại chuyện cũ, tôi xâ u hổ quá liê n vội vàng bỏ đi. "Em đi đây, anh cứ đứng đâ y mà cười ngô c nghệ ch một mình đi."

Tôi ba chân bố n cẳng chạy lên lâ u, sau lưng vẫn còn vang vọng tiế ng cười nói của Chu Nhâ t Minh: "Đèn câ u thang hỏng rô i, em chạy chậm thôi kẻo ngã đấ y."

Sau khi vê `nhà tă ´m rửa xong, tôi lên QQ kể cho Điề `n Tịnh nghe chuyện ngô ´c nghế ´ch vì hô `i bé thiế ´u hiểu biế ´t â ´y. Điề `n Tịnh gửi liên tiế ´p mâ ´y biểu tượng cười ha ha. "Buô `n cười chế ´t mâ ´t, hóa ra còn nhỏ như thế ´ mà cậu và Chu Nhâ ´t Minh đã chơi trò "vận động trên giường" rô `i, hai người đáng yêu quá đi!"

Tôi cũng thấ y buô `n cười, hô `i nhỏ sao lại ngô ´c đế ´n thế ´? Ngô ´c đế ´n đáng yêu!

Ngày hôm sau gặp lại Chu Nhấ t Minh, anh ta vẫn còn tủm tỉm cười vẻ ám muội. Tôi biế t rõ anh ta cười cái gì, liê n đá cho anh ta một cái. "Cảnh cáo anh nhé! Còn cười nữa là em không thèm chơi với anh đâu."

"Thôi thôi, anh trai không cười nữa. Nói vào việc chính nhé, tố i nay chúng ta ăn gì?"

Sau khi thử hẹn hò, tôi và Chu Nhấ t Minh tan làm thường hay đi ăn tố i cùng nhau, ăn xong lại tiế p tục chương trình khác, chúng tôi phải nuôi dưỡng tình cảm trong thế giới của hai người. Tôi nghĩ một lát rô`i nói: "Em muô´n ăn ở nhà hàng nào có món khâ´u nhục⁽²⁶⁾."

Anh ta vỗ ngực. "Không vấ n đề `gì, đi theo anh, có thịt ngay."

Tôi hớn hở theo anh ta đi ăn. Chúng tôi ăn hế t sạch một bát khấ u nhục, ăn xong tôi mới thấ y hố i hận. "Haizz, lại ăn nhiề u thịt rô ì, giờ em đang giảm béo mà!"

"Em còn giảm béo cái nỗi gì! Giảm tới giảm lui cũng có gâ `y được chút nào đâu. Thôi, cứ như thế ´ cũng được. Anh trai thấ ´y em "châu tròn ngọc sáng" như vậy cũng không khó coi đâu."

Câu nói này nghe thật dễ chịu! Tôi không câ`n phải chiế n đấ u với cái thể trọng của mình nữa. Thực sự không phải tôi không muố n ăn uố ng điề u độ, ăn kiêng khổ quá rô i. Còn nhớ có là n để giảm béo tức tố c, một ngày ba bữa tôi toàn ăn táo, về sau ăn nhiề u đế n mức nhìn thấ y táo đã ợ chua.

Tố t rồ ì, bây giờ không câ `n làm thế để lấ y lòng bạn trai nữa. Chu Nhấ t Minh từ nhỏ đã quen nhìn thân hình Bé bự của tôi, có khi tôi gâ `y đi anh ta lại thấ y không quen ấ y chứ.

Thế là bữa tố i tôi và Chu Nhấ t Minh thường đi khắ p chố n, ăn uố ng no nê, sau đó lại tìm chỗ để chơi, chen chúc trên phố hoặc xem phim hay để n câu lạc bộ...

Có lâ nanh ta đê nghị dạy tôi chơi điện tử, kéo tôi vào phòng trò chơi. Vê mặt này tôi rấ t ngô c, học thể nào cũng không biể t chơi, còn anh ta lại là một cao thủ, trò gì cũng giỏi. Khi chơi trò gấ p thú bông, chân tay tôi vụng vê để n mức không gấ p được con nào. Anh ta vừa ra tay đã gấ p được một con gấ u bông rấ t đẹp.

Tôi thích quá, ôm lấ y con gấ u bông khen ngợi anh ta: "Anh giỏi thế '!"

"Cái đó thì nhà m nhò gì, năm xưa sau khi thi đại học xong, anh và đám bạn cùng lớp đi chơi thư giãn. Anh gắ p được con thú bông to nhâ t, đặ t nhâ t, đẹp nhâ t khiế n cho mặt ông chủ khi đó tái mét."

"Thật không? Thế´ con thú bông đó đầu?" Hình như tôi không nhìn thấ´y con thú bông nào ở nhà Chu Nhấ´t Minh.

"Khi â´y anh đem tặng rô`i, anh là con trai, chơi mâ´y thứ â´y làm gì."

Tôi đang định hỏi anh ta tặng ai thì anh ta đã hỏi tôi trước: "Em nhìn lại xem, thích con nào nữa không? Anh trai gắ p cho em."

Tôi chỉ con thú bông to nhấ t. "Vậy anh gặ p con to nhấ t kia cho em đi."

"Không vấ n đê gì."

Gắ p con thú bông to tướng như thế hơi khó nhưng sau nhiề u là n thấ t bại, cuố i cùng Chu Nhấ t Minh cũng gắ p được. Tôi ôm hai con thú bông, một lớn một nhỏ, tâm trạng đang vui liề n thưởng cho anh ta một nụ hôn. Anh ta không chịu, nói ít nhấ t phải thưởng hai cái, thể là tôi lại thưởng thêm một cái nữa.

Khi tôi ôm hai con thú bông về nhà, bố tôi vẫn chưa ngủ, ngước ánh mặ t đâ y hoài nghi sau cặp kính lão, hỏi tôi: "Sao mấ y ngày nay tan làm con không về nhà ngay? Đi đâu thế? Mấ y con thú đó ở đầu ra?"

Tôi nói dố i mà sắ c mặt không thay đổi: "Con đi dạo phố với Điề n Tịnh, đi qua cửa hàng thú bông, thấ y hai con này đáng yêu nên mua về `."

Bố tôi "ừm" một tiế ng rố ì nói: "Thì ra là thế , bố cứ tưởng con lại có bạn trai mới rố ì."

Tôi vội vàng phủ nhận: "Không có chuyện đó đầu, bố dừng đoán lung tung!"

Sau đó, tôi chạy vào trong phòng, bí mật gọi cho Chu Nhấ t Minh, nói lại cho anh ta nghe những lời bố tôi vừa nói. Anh ta vừa cười vừa thì thấ m nói mẹ anh ta cũng nói thời gian gấ n đây tan làm không thấ y anh ta đâu, có phải là có bạn gái mới rô i không.

Anh ta đương nhiên phủ nhận, một lời cũng không hé lộ. Mẹ anh ta còn dùng giọng điệu của Triệu Bổn Sơn⁽²⁷⁾ nói: "Khả năng là có!"

Anh ta lại học theo cách đó trả lời: "Thật sự không có."

Tôi nghe thấ y thế thì buô n cười quá, cảm giác hai chúng tôi cứ như đảng viên bí mật, hoạt động ngay dưới mũi quân địch mà không bị phát hiện.

Làm đảng viên bí mật cũng hay nhưng thực hiện công việc bí mật lại không dễ dàng gì. Hôm nay, tôi và Chu Nhấ t Minh đang ở nhà hàng thì gặp người quen. Chúng tôi đã thanh toán xong, chuẩn bị đi khỏi thì gặp La Lợi và ông chô `ng thạc sĩ cũng đế ´n ăn.

La Lợi và chô `ng có vẻ ngoài rấ t cân xứng, vợ xinh đẹp, thon thả, chô `ng cao to, tuấ n tú, đứng cạnh nhau có thể nói là một đôi kim đô `ng ngọc nữ. Mấ 'y bức ảnh cưới của bọn họ đã được hiệu ảnh treo lên quảng cáo, một bức chụp rấ t tình cảm được một tờ tạp chí nào đó đăng nữa. Hai người đó là một đôi đáng để người khác phải ghen tỵ.

Nói thực, tôi rấ t ghen tỵ với họ. Bởi vì tôi nghĩ bọn họ quá may mặ n, con đường tình yêu và hôn nhân quá thuận buô m xuôi gió, không như tôi gập ghê nh, khúc khuỷu! Dựa vào cái gì mà bọn họ lại may mặ n để n thể? Thôi đi, tôi thừa nhận mình đang hẹp hòi đố kỵ với cặp đôi vừa may mặ n vừa hạnh phúc này.

Thấ y tôi đi cùng một người con trai, vẻ vô cùng thân mật, La Lợi có vẻ hơi ngạc nhiên, ngó Chu Nhấ t Minh mấ y lâ n liê n. Cô ấ y cũng không nói gì nhiệ u, chỉ nói xã giao với tôi hai câu. Nhưng ngày hôm sau đi làm, cô ấ y thì thâ m hỏi tôi: "Anh chàng tố i qua không phải là bạn trai của chị đấ y chứ?"

Cô â´y dùng câu phủ định để hỏi, tôi cũng thuận thế´ phủ nhận: "Đương nhiên không phải rô`i, chỉ là bạn học cũ thôi."

"Tôi cũng đoán là không phải, anh ta thấ p như thế, nhất định chị sẽ không thích đâu. Nhưng lúc đâ u nhìn thấ y vẻ thân mật của chị và anh ta, tôi thấ y hơi nghi ngờ."

Quan điểm chọn bạn đời của tôi bây giờ cả trường mâ m non đề u biế t, con trai dưới một mét tám không thể gửi gặ m cả đời được. Vì thế La Lợi mới nói như vậy.

Tôi cười trừ. "Anh â´y không chỉ là bạn học cũ mà bố mẹ anh â´y và bố mẹ tôi là đô ng nghiệp, vì thế hai chúng tôi từ nhỏ đã quen nhau, quan hệ rấ t thân thiế t, như anh trai, em gái nên đã khiế n cô hiểu lâ m."

La Lợi gật gật đầ`u. "Nhìn hai người không giố ng bạn bè bình thường. Nhưng thấ y anh ta thấ p như vậy, tôi lại nghĩ đó chấ c chấ n không phải là bạn trai của chị nên đoán mò là anh họ. Thì ra đúng là "anh trai"."

La Lợi không ngừng đề cập để n chuyện Chu Nhấ t Minh lùn khiế n tôi nghe cũng thấ y chố i tai nhưng không tiện nói gì, chỉ thấ y buô n trong lòng. Chu Nhấ t Minh đúng là thấ p thật, một mét bảy hãy còn thiế u một phân. Sao anh ta không cao thêm chút nữa chứ?

Buổi hẹn kế đó, tôi gọi trước cho Chu Nhấ t Minh, yêu cấ u anh ta đi giày tăng chiế u cao. Anh ta ngạc nhiên nói: "Đi cùng em thì câ n gì phải giả dố i nữa, anh cao như thế nào thì em cũng biế t rõ rô i mà!"

Tôi nhẫn tâm trả lời thẳng thừng: "Không phải đi để em nhìn mà để cho người khác nhìn."

Anh ta nhanh chóng bật lại: "Có ai đó nói xấ u phải không, nói em tìm tái tìm hô i cuố i cùng chọn một người lùn làm bạn trai, khiế n em thấ y mấ t mặt chứ gì?"

"Đúng thể, sau này anh và em đi ra ngoài, anh đề u phải đi giày tăng chiế u cao vào đấ y, xem ai còn nói gì được nữa."

Anh ta im lặng một lúc rô i nói: "Anh không muố n đi."

Tôi hoàn toàn không ngờ anh ta lại cự tuyệt như thế , lập tức gào lên: "Cái gì?"

"Đi đôi giày tăng chiê`u cao â´y không thoải mái, mệt lă´m!"

"Mệt, vậy ngày trước anh đi giày tăng chiế`u cao cùng Đinh Man đi hế´t phố´ này đế´n khác mua sắ´m sao không thấ´y kêu mệt? Giờ em bảo anh đi, anh lại than mệt. Anh như thế´ là có ý gì?"

Tôi không vui, Chu Nhấ t Minh lại càng không vui. "Chẳng có ý gì cả. Khi hẹn hò với Đinh Man, anh đi giày tăng chiế `u cao chỉ là muố ´n che đi khuyế ´t điểm của mình. Lúc đó bọn anh mới yêu nhau, anh chỉ muố ´n thể hiện những gì tố ´t đẹp nhấ ´t. Nhưng mà Yên Phiên Phi, hai chúng ta đã quen biế ´t nhau hơn hai mươi năm nay, chơi với nhau từ nhỏ, anh là người như thế ´ nào, tính tình ra sao, cao thấ ´p đế ´n đâu em đề `u rõ cả, chẳng lẽ anh còn phải làm hàng nữa à? Anh thấ ´p bé từ lâu em đã biế ´t rô `i. Nế ´u em thấ ´y không chấ ´p nhận được, cho ră `ng anh làm bạn trai của em sẽ khiế ´n em bẽ mặt thì ngay từ đã `u em đừng nên hẹn hò với anh làm gì. Thôi, anh trai không xứng với em đâu, chúng ta dừng ở đây đi, không thử thiế ´c gì nữa!"

Chu Nhấ t Minh nói một hơi rô i dập máy, tôi ngây ra một lúc lâu, vừa tức vừa lo lắ ng, vừa buô n vừa hận, cuố i cùng giậm chân nói: "Thôi thì thôi, cứ làm như anh quý lắ m ấ y! Đô Vi sinh vật!"

Sau khi biế t chuyện tôi và Chu Nhấ t Minh cãi nhau, Điề n Tịnh tỏ ra rấ t ngạc nhiên: "Chu Nhấ t Minh bình thường không phải là người dễ bị kích động, sao là n này lại nóng nảy thế, đôi ba câu đã đòi chấ m dứt với cậu rồ ì?"

Tôi tự cho là mình đúng: "Thì thế, mình cũng có nói gì đâu, chỉ bảo anh ta đi giày tăng chiế u cao vào thôi. Anh ta cứ làm như mình đòi giế t anh ta không bă ng, thà chế t cũng không chịu làm theo."

"Nhấ t Minh phản ứng là việc của Nhấ t Minh, chuyện này cũng không thể trách anh ấ y được. Rõ ràng cậu phàn nàn anh ấ y lùn khiế n người ta bị tổn thương quá mức."

"Ngày trước mình vẫn thường bảo anh ta lùn đấ y thôi, có bao giờ anh ta tức giận với mình đầu. Ai mà biế t lầ n này tự nhiên lại nổi khùng, vừa nói một cái đã giận dữ, cứ như mình chọc tiế t anh ta vậy."

"Trước đây là trước đây, bây giờ là bây giờ. Trước đây cậu với anh â´y chỉ là bạn bè, cậu trêu thê´ nào cũng được. Bây giờ hai người đang hẹn hò, cậu coi thường anh â´y thì làm sao anh â´y chịu được! Đổi lại là cậu, anh â´y chê cậu là cô bạn gái này béo quá, sợ đưa cậu đi gặp bạn bè sẽ bị mâ´t mặt, không muô´n đưa cậu đi nữa, liệu cậu có ba máu sáu cơn không?"

Đặt mình ở địa vị người khác! Tôi không nói được gì nữa.

Điề `n Tịnh ngập ngừng hỏi: "Rố ´t cuộc cậu định thế ´ nào, cứ thế ´ chia tay với Chu Nhấ ´t Minh à?"

Lòng tôi rố i như tơ vò. Biế t chuyện này là do lỗi của mình trước, tôi quá đề cao thể diện, tôi cảm thấ y xấ u hổ khi phải thừa nhận bạn trai của mình cao chưa để n một mét bảy, là một người thấ p bé. Nhưng thấ y người ta nói vậy, tôi cứ bị ám ảnh về chiế u cao của Chu Nhấ t Minh, cảm thấ y đi cùng một người bạn trai như thế, tôi sẽ không ngắng cao đầ u tự hào được. Cho nên anh ta đã tức giận, đã mắ ng tôi và muố n dứt khoát chia tay.

Sau hôm cãi nhau với Chu Nhấ t Minh trên điện thoại, anh ta không hê gọi lại cho tôi, tôi cũng nén uấ t ức không chủ động liên lạc với anh ta, muố n thử xem ai chịu ai.

Kế t quả tôi không tìm anh ta, anh ta cũng chẳng đế n tìm tôi. Mâ y ngày nay, mặc dù số ng cùng trong một tiểu khu nhưng tôi không hề nhìn thấ y anh ta lâ n nào. Đây không phải cố tình tránh mặt thì là gì chứ?

May là tôi và Chu Nhấ t Minh tuy giận dỗi không gặp mặt cũng không liên lạc, nhưng bố mẹ hai nhà vẫn đi đi lại lại. Hôm nọ mẹ Chu Nhấ t Minh đặc biệt mang sang biể u hai mươi quả trứng muố i tự tay bà làm, đề u là trứng gà nhà, giá trị dinh dưỡng cao hơn rấ t nhiề u so với trứng bán ngoài chợ. Tình nghĩa là chính chứ vật chấ t sá gì! Hôm nay, bạn cũ của bố tôi từ Hải Nam xuố ng chơi, mang biể u vài túi bột dừa và cà phê Hưng Thịnh (28), ông liê n có qua có lại, san ra một nửa bảo tôi mang sang biế u nhà họ Chu.

Bình thường hễ vê để n nhà là tôi rấ t lười xuố ng dưới lâ u, rúc trong phòng ôm cái máy tính như công chúa cấ m cung. Nhưng lâ n này bố vừa sai tôi đã lập tức chấ p hành, xách túi đô sang nhà họ Chu.

Đã mấ y ngày tôi không gặp Chu Nhấ t Minh rô ì, lâ n này viện lý do chính đáng để sang nhà xem anh ta thế nào. Không nói đế n chuyện nổ i lại tình xưa nhưng ít nhấ t cũng không đành lòng để mấ t đi tình bạn bao nhiều năm qua.

Người ra mở cửa là Chu Nhấ t Minh. Vừa nhìn thấ y tôi, anh ta đã khách khí nói: "Ô`, Yên Phiên Phi đế n đấ y à? Có việc gì không?"

Đã quen nghe anh ta gọi mình là Bé bự hoặc A Phi, giờ anh ta gọi cả họ tên thể này, tôi nghe không quen tí nào. Mà cái lố i khách khí ấ y của anh ta tôi lại càng không quen, quá xa lạ, thực sự quá xa lạ.

"Ò, những thứ này là bố em bảo mang sang biế u bố mẹ anh."

Anh ta vừa nghe thấ y thế đã quay đâ u lại gọi: "Mẹ ơi, Yên Phiên Phi mang đô sang biế u bố mẹ này."

Bảo mẹ anh ta ra xong, anh ta liê `n quay vê ` phòng của mình, rõ ràng là có ý không muố ´n nói chuyện với tôi nữa. Bà Chu vớ được tôi thì chuyện trò không dứt, còn tôi lơ đếnh "vâng, dạ" cho phải phép. Không dễ gì bà mới chịu buông tôi ra, đi chợ mua đô `.

Tôi không cam tâm đi một chuyế n công toi, liê n tự động đi vào phòng Chu Nhấ t Minh. Anh ta đang hăng say tác chiế n trên máy tính, những ngón tay trên màn phản quang điệ u khiển vũ khí giế t nhân vật hoạt hình, giế t tới giế t lui thành một đô ng, ngoảnh mặt làm ngơ trước sự xuấ t hiện của tôi.

Tôi mặc kệ, đứng trước cái máy tính, che khuấ ta m nhìn của anh ta. "Anh không nhìn thấ y em phải không? Vậy như thế này đã nhìn thấ y chưa?"

"Em làm cái gì thế´? Mau tránh ra đi, anh đang qua cửa, không rỗi để để ý đế´n em, em đừng gây rǎ´c rô´i nữa!"

"Anh không có thời gian để ý đế n em hay là sau này không muố n để ý đế n em nữa?"

Anh ta tránh không trả lời đúng trọng tâm: "Bà cô mau tránh ra cho tôi nhờ! Em mà còn gây rắ c rố i nữa là từ nay anh mặc kệ đấ y."

Anh ta vừa nói vừa đẩy tôi ra. Tôi đột nhiên cảm thấ y rấ t tủi thân, trò chơi này hấ p dẫn để n thể sao? Tôi đã hạ mình để n làm lành với anh ta rô i, vậy mà anh ta vẫn không thèm để ý, chỉ chuyên tâm chơi điện tử.

Tôi că n că n môi, không cam tâm cứ thể về tay không. "Chu Nhâ t Minh, em câ n phải nói với anh về chuyện giữa chúng ta. Anh có thể ngừng chơi một lát được không?"

Anh ta vẫn nhìn chă m chă m vào màn hình máy tính, không thèm ngó sang tôi một chút. "Giữa chúng ta có chuyện gì?"

"Đương nhiên là chuyện hai đứa yêu nhau rô`i."

"Ò, là việc đó hả? Chẳng phải hôm trước đã nói rõ rô i sao, chúng ta kế t thúc rô i."

Tôi ngang ngược đập bàn, nói lớn: "Anh nói kế t thúc là kế t thúc ngay à? Em còn chưa đô `ng ý. Nế u câ `n nói thì em là người nói mới đúng."

Anh ta đột nhiên tức giận, ném con chuột rô i đứng dậy, nói: "Dựa vào cái gì mà câ `n em phải đô `ng ý? Em nói bắ ´t đâ `u thì bắ ´t đâ `u, nói kế ´t thúc thì kế ´t khúc, anh là con rô ´i để em mặc sức giật à? Bây giờ anh nói muô ´n chia tay. Mẹ kiế ´p, em chê anh lùn thì anh cũng chê em béo, nhìn xem cái mặt em tròn như bánh trung thu, cái eo em như thùng nước, chân thì to như chân voi... Anh không chơi với em nữa, anh đi kiế ´m chỗ khác tố ´t hơn!"

Những lời lẽ thô thiển đó khiế n tôi điên tiế t nhảy dựng lên. "Anh... còn dám chê em béo. Em béo thì làm sao? Béo có thể uố ng thuố c giảm béo, còn anh lùn thì vô phương cứu chữa, trừ phi dùng máy làm bún ép cho dài ra. Anh vẫn nghĩ kiế m được người tố t chắ c, chi bà ng anh nghĩ xem làm thế nào để thúc đẩy nê n hòa bình thế giới có khi còn có triển vọng hơn."

Anh ta đỏ mặt tía tai. "Anh lùn đấ y thì sao nào? Napoléon có lùn không? Nhưng ông ấ y có thể làm hoàng đế châu Âu đấ y. Picasso

có lùn không? Nhưng điệ `u đó cũng không ngăn cản ông trở thành một hoa sĩ thiên tài."

"Anh là Napoléon? Là Picasso? Anh đừng có nă mơ, anh chỉ là một con cóc không biế t tự lượng sức mình mà đòi ăn thịt thiên nga thôi!"

"Cho dù anh chỉ là con cóc cũng kiên quyế t không câ n con cóc cái như em!"

"Anh... anh chê t đi cho rô i!"

Chúng tôi quá thân thuộc, quá biế t làm thế nào để đâm trúng tim đố i phương. Trận cãi vã này long trời lở đấ t, còn căng thẳng hơn cả trận đấ u khẩu hô i trung học, cãi nhau đế n cuố i cùng hai bên đề u thố t ra những câu tuyệt tình nhấ t, tàn nhẫn nhấ t.

"Em đừng có đánh giá thấ p anh. Rô i sẽ có ngày anh tìm được người tố t hơn em gấ p mười là n, khiế n em phải trố mặ t mà nhìn!"

"Thế thì sau này em cũng tìm được người tố t hơn anh gấ p trăm ngàn lâ n để mặ t anh phải lòi con ngươi ra!"

Lời đã nói để n bước này thì mố i quan hệ cũng coi như căng thẳng lắ m rồ ì. Tôi thở hồn hển, chỉ muố n chạy nhanh ra khỏi đây, liế c mắ t chợt phát hiện ra chiế c di động Chu Nhâ t Minh để trên máy vi tính không còn dây treo điện thoại nữa.

Hôm đó chúng tôi cùng mua một đôi dây móc treo tình nhân, điện thoại của anh ta treo biểu tượng của tôi là con Sói đỏ, còn điện thoại của tôi treo biểu tượng của anh ta là Sói xám. Bây giờ con Sói đỏ đó không còn nữa, rõ ràng đã bị anh ta vứt đi rô i. Tôi không chịu thua,

vội vàng rút điện thoại của mình ra, ném mạnh con Sói xám về phía chiế c máy vi tính. "Chu Nhấ t Minh, tôi và anh tuyệt giao!"

Anh ta câ`m lâ´y cái móc treo điện thoại đó, ném ra ngoài cửa sổ, thở hồn hển nói: "Tuyệt giao thì tuyệt giao, không còn liên quan gì đế´n nhau nữa!"

Tôi giận dữ bỏ đi, vừa đi vừa nghiệ n răng kèn kẹt nghĩ, trên thể gian này cóc ba chân còn khó kiế m, chứ đàn ông hai cẳng thì thiế u gì, tôi không tin mình không tìm được ai tố t hơn Chu Nhấ t Minh anh!

Vừa mới tiế n triển được một tí đã thấ t bại! Tôi và Chu Nhấ t Minh thử yêu nhau rô i cứ thế giữa đường đứt gánh. Tôi không những không có bạn trai mà ngay cả một người bạn tố t cũng không giữ được, cuố i cùng tấ t cả đề u "xôi hỏng bỏng không".

IO.

Lăn qua lăn lại, cuố i cùng tôi lại về điểm khởi đâ u, là một kẻ độc thân cô đơn, thậm chí còn tô i tệ hơn trước. Ngày trước thấ t tình tôi còn có thể rủ Chu Nhấ t Minh cùng đi xem phim, chơi mạt chược, dù gì cũng có thể xua đi nỗi đau đớn trong lòng, nhưng bây giờ, tôi còn có thể đi tìm anh ta sao? Anh ta cũng không đế n tìm tôi nữa.

Bố tôi dường như cũng cảm nhận được. "Sao gâ n đây Chu Nhấ t Minh không sang nhà mình chơi, nó bận lấ m à?"

Tôi làm ra vẻ không quan tâm: "Con biế t làm sao được, bố đi mà hỏi anh ta."

Sau trận cãi vã hôm đó, tôi và Chu Nhấ t Minh không còn qua lại với nhau nữa. Cho dù cùng số ng chung trong một tiểu khu, thường xuyên đụng đã u nhau nhưng cả hai đề u coi như không nhìn thấ y. Không lâu sau, nhà mới trang hoàng xong, anh ta liề n chuyển sang đó để đi làm cho tiện, trong tiểu khu càng khó nhìn thấ y bóng dáng anh ta. Trước đây, dù có việc hay không, anh ta vẫn thường xuyên gọi điện, nhấ n tin hay chat trên QQ với tôi, bây giờ màn hình điện thoại của tôi không còn hiện tên anh ta nữa, QQ của anh ta luôn để trạng thái ẩn, còn tôi cũng không chịu thua, cho số QQ của anh ta vào danh sách đen.

Anh ta đã nói mặt tôi to như bánh trung thu, eo tròn như thùng nước, chân như chân voi, tôi... tôi với anh ta không thể đội trời chung!

Tôi và Chu Nhấ t Minh giở mặt để n mức tuyệt tình như vậy khiế n Điề n Tịnh rấ t đỗi kinh ngạc. "Hai người thực sự đã kế t thúc rô ì? Ngay cả là bạn bè cũng không?"

"Mình đã nói là tuyệt giao với anh ta rô ì, cậu còn muố n mình nhă c lại bao nhiều lâ n nữa? Cái tên đó thật đáng ghét, mình nói anh ta là con cóc, anh ta liê n nói mình là con cóc cái, còn nói sẽ tìm một người tố t hơn mình gấ p mười lâ n để mình trố mắ t mà nhìn. Hãy chờ xem, mình sẽ tìm một người tố t hơn anh ta gấ p trăm ngàn lâ n để anh ta lòi con ngươi ra."

Điề n Tịnh biế t tôi đang tức giận, đang trong cơn giận dữ thì không thể khuyên can vì càng khuyên càng khăng khăng, cố chấ p, cô ấ y cũng không tham gia vào chuyện này để đưa ra quan điểm của mình nữa.

"Thôi được rô`i, công cuộc hẹn hò thử nghiệm của cậu đã thấ t bại, hoan nghênh cậu quay trở lại đội ngũ độc thân có hại cho xã hội của chúng ta."

Sau khi chấ m dứt quan hệ yêu đương với Đỗ Uy, Điề n Tịnh vẫn chưa gặp được ai phù hợp nên vẫn độc thân. Như vậy cũng coi như có bạn đô ng hành, không chỉ cùng độc thân mà còn cùng đang bôn ba trên đường tìm kiế m một nửa của mình.

Điê `n Tịnh nhỏ hơn tôi gâ `n hai tuổi, không câ `n phải quá số t ruột nhưng những vấ n đề `khó khăn trong hôn nhân của "thời đại khách thừa" càng ngày càng nhìn thấ y rõ, bố mẹ cô ấ y không dám xem thường, cũng đi khắ p nơi nhờ người giới thiệu đố i tượng cho con gái mình. Vậy mà Điê `n Tịnh không chịu đi, cô ấ y cảm thấ y phương thức xem mặt đó quá cổ hủ và nhàm chán, ngược lại hăng hái kéo tôi đi đăng ký thành viên của một trang web tìm bạn đời nào đó.

"Tìm người yêu trong thời đại internet, tại sao lại không phát huy lợi thể của nó? Không chừng nhân duyên xa nghìn dặm lại ở trong tầ m tay chúng ta."

Thực sự tôi cũng không có cảm tình với chuyện đi xem mặt, nghịch nghịch một chút trên trang web tìm bạn đời cũng là trải nghiệm mới thú vị. Thêm nữa, tôi nôn nóng muố n cho Chu Nhấ t Minh lòi con ngươi ra, bèn đô ng ý ngay, không chút do dự. Đăng ký thành viên, hoàn tấ t các thông tin, còn đặc biệt treo một tấ m ảnh khá đẹp làm hình đại diện.

Trang web tìm bạn đời này làm việc rấ t hiệu quả, vừa mới đăng ký thành viên buổi trưa, buổi chiế `u đã có mười mấ y thành viên nam gửi thư cho tôi. Xem ra tôi vẫn còn rấ t được hoan nghênh, lòng chuộng hư vinh thấ y rấ t thỏa mãn.

Xem từng bức thư một, những thành viên nam gửi thư để nở khắ p năm châu bố n bể, đâu đâu cũng có.

Xa nhấ t là một vị người Mỹ gố c Hoa gầ n năm mươi tuổi, tự giới thiệu là mở một nhà Trung Quố c ở San Francisco, nói sau khi bà vợ kế t tóc xe tơ của mình hai năm trước đã chế t bì bệnh thì luôn muố n tái hôn, không cầ n cô gái phải lă m tài nhiề u của, chỉ cầ n một cô gái dịu dàng, có đạo đức tố t ở nơi cố hương, nhìn ảnh cảm thấ y tôi là người lựa chọn thích hợp, nế u sau một thời gian tìm hiểu mà hai bên đề u cảm thấ y phù hợp thì ông ta sẽ về nước kế t hôn, sau đó đưa tôi sang Mỹ làm bà chủ.

Bức thư đó nghe có vẻ rấ t hấ p dẫn, di cư sang Mỹ, làm bà chủ, chặ c sẽ có nhiệ u cô gái trẻ động lòng nhưng tôi vừa xem xong liệ n cho ngay vào thùng rác. Tôi không hiểu nổi, chạy sang Mỹ vì một ông già năm mươi tuổi để làm cái gì? Lại không phải vua chúa gì cho cam. Lấ y tuổi thanh xuân của mình ra đánh đổi lấ y thẻ xanh, người khác có thể chấ p nhận chứ tôi tuyệt đố i không làm cái chuyện ấ y.

Tiế p đó là một loạt các thành viên nam khác, muôn hình muôn vẻ, ở các địa phương khác nhau, Quảng Đông, Quảng Tây, Hồ Nam,

Hô Bắ c đủ cả, Thượng Hải, Bắ c Kinh, Tân Cương, Nội Mông đâu cũng có; về tuổi tác thì có người nhiề u tuổi hơn tôi, cũng có người ít tuổi hơn; về tình trạng hôn nhân thì ly dị có, vợ chế t cũng có; về nghề nghiệp thì chủ doanh nghiệp tư nhân có, công nhân viên chức có, người làm công ăn lương các loại; về mặt tình cảm thì đề u nói muố n theo đuổi tình yêu đích thực, cũng có người nói đã mệt mỏi rồ i muố n có một mái ấ m, thậm chí còn có kẻ ti tiện đế n mức nói hắ n ta chỉ vì muố n an ủi tâm hô n cô đơn của những cô gái ế mà thôi, nói rõ ràng là chỉ xin số QQ để chuyện trò. Cái thă ng cha này làm cái quái gì không biế t? Chẳng lẽ là một con vịt?

Buông tiế ng thở dài sau khi đọc hế t những bức thư của đủ loại thành viên nam, tôi đã hiểu ra ră ng kiế m một người đàn ông trên trang web tìm bạn đời thực sự không dễ, vàng thau lẫn lộn, có đãi được một thỏi vàng hay không cũng là một việc câ n may mắ n. Có điể u đã trót đăng ký rô i thì cứ từ từ xem sao.

Sau khi sàng lọc một lượt tấ t cả các bức thư, tôi chọn ra được vài người cùng thành phố mà điể u kiện có vẻ thích hợp, thử chuyện trò với họ qua email hoặc chat qua QQ xem sao. Sau một thời gian tiế p xúc, nế u cảm thấ y được thì sẽ hẹn gặp mặt.

Đố i tượng đâ `u tiên gặp mặt là một thành viên nam cao một mét tám, công nhân viên chức, năm nay ba mươi tuổi, mọi phương diện đề `u phù hợp với yêu câ `u của tôi. Hẹn gặp nhau ở một quán trà, tôi đề ´n đúng giờ nhưng anh ta đã ở đó đợi tôi rô `i. Â ´n tượng đâ `u tiên không được tô ´t lă ´m bởi mặt anh ta chi chít mụn. Lạ thật, tuổi dậy thì đã qua lâu rô `i mà sao vẫn lă ´m mụn trứng cá thể ´? Ngô `i xuố ´ng nói chuyện được vài câu thì tôi cứ có cảm giác khách khứa xung quanh đề `u chú ý đề ´n chúng tôi.

Hey, chẳng lẽ bọn họ lại nhận ra hai chúng tôi là lâ n đâ u tiên gặp mặt? Chẳng lẽ mọi người lại có con mấ t tinh tường như vậy sao?

Tôi đang hoang mang thì đột nhiên một cô bé ở bàn bên gọi lớn: "Cô giáo Yên!"

Tôi quay sang nhìn, thì ra là cô bé học mẫu giáo trong trường của chúng tôi nhưng không phải học lớp tôi, mà là lớp bên cạnh, lớp của La Lợi. Hai lớp hay giao lưu, đôi khi còn gộp vào học chung, các bạn nhỏ lớp bên đó hà `u như đê `u biê ´t tôi. Đương nhiên tôi không nhớ được tên cô bé, chỉ có thể cười trả lời: "Xin chào cô bạn nhỏ, em ở đây làm gì thế ´?"

Cô bé thật thà chỉ vào đố i tượng xem mặt của tôi nói: "Cậu của em muố n tìm bạn gái, bà ngoại em bảo cả nhà cùng để n để kiểm định hộ cậu em."

Tôi bỗng tỉnh ngộ, chẳng trách khách khứa mấ y bàn xung quanh đề u chú ý để n chúng tôi như thể , thì ra là tổng động viên cả nhà để n làm cố vấ n. Thă ng em chơi trò chiế n đấ u trong bóng tố i, làm chị mày bị rơi vào ổ mai phục. Chẳng có gì thú vị! Đi xem mặt mà cũng câ n cả nhà lớn bé già trẻ để n kiểm định hộ, con người này chắ c chắ n không có chính kiế n, chị mày ngàn lâ n không vừa mắ t được!

Đố i tượng thứ hai gặp mặt là một nghiên cứu sinh, nói chuyện trên mạng thấ y cũng được, gặp mặt mới phát hiện con người này quá lắ m lời. Anh ta rấ t thích hỏi, cái nên hỏi hay không nên hỏi đề u hỏi tuố t, hỏi mãi không chán. Hơn nữa, khi nói chuyện nước bọt còn bắ n tung tóe, để n mức bắ n cả vào cố c trà để trước mặt, tôi không dám uố ng tiế p nữa. Gặp một là n không dám có là n thứ hai.

Đố i tượng xem mặt thứ ba càng khỏi phải nói, thông tin đăng ký là một nhà thiế t kế đô họa, năm nay hai mươi tám tuổi nhưng khi gặp mặt thì lại là sinh viên đại học năm thứ hai khoa Thiế t kế, mới hơn hai mươi tuổi đâ u. Cậu ta thừa nhận mình khai láo thông tin cá

nhân, biện giải là vì thích tình yêu chị em nên muố n tìm bạn gái lớn tuổi hơn.

Cậu em trai này rấ t thành thực nói: "Từ nhỏ em đã không có mẹ, em rấ t nhớ mẹ. Em muố n số ng cùng với một người con gái lớn hơn mình nhiề `u tuổi, để em có thể cảm nhận được tình yêu, cũng có thể cảm nhận được tình mẫu tử."

Tôi vừa tức vừa buô`n cười. "Xin lỗi, cậu muô´n tìm tình yêu của mẹ nhưng tôi lại không muô´n tìm con trai để yêu thương."

Lâ n một rô i là n hai, là n hai lại là n ba, tôi cứ thấ t bại chấ t chô ng thấ t bại. Điề n Tịnh còn khổ hơn, gặp phải lă m cảnh dở khóc dở cười hơn tôi nhiệ u.

Thành viên nam đâ`u tiên Điê`n Tịnh gặp mặt, thực sự â´n tượng ban đâ`u râ´t tô´t, một người đàn ông đoan chính, ăn nói nhỏ nhẹ, hai người nói chuyện với nhau râ´t vui vẻ.

Ăn cơm xong, hai người đề `u cảm thấ y muố n có thêm thời gian để tìm hiểu, thế là anh ta mời Điề `n Tịnh đi hát karaoke. Kế t quả ở quán karaoke anh ta gặp phải một người bạn, người đàn ông đó có vẻ uố ng hơi nhiề `u, chỉ vào Điề `n Tịnh nói: "Hey, hôm nay cậu gọi cô gái này được đấ y! Có vị hơn những cô trước nhiề `u."

Mặc dù chỉ là một câu nói nhưng có thể hình dung được cả một bức tranh tổng thể, gã này thường xuyên tìm các cô gái để chơi bời. Điề n Tịnh khi đó mặt mũi tố i sâ m quay người đi thẳng, những kẻ trăng hoa là những kẻ không thể dung nạp được nhấ t.

Đố i tượng xem mặt thứ hai, cảm giác ban đâ u cũng được, nhưng sau khi nói chuyện mới phát hiện ra hai người trước đây đã từng biế t nhau, hô i nhỏ đề u học cùng trường, lại còn cùng đảm nhận nhiệm vụ kéo cờ trong nghi thức kéo cờ nhân kỷ niệm ngày Quố c khánh.

Giờ gặp lại, cùng nhau chuyện trò vui vẻ về `những kỷ niệm thời thơ â ´u, hai người nhanh chóng có cảm giác thân thiế ´t hơn. Khi đó Điề `n Tịnh còn hào hứng nói với tôi: "Đây đúng là duyên phận, tố ´t nghiệp tiểu học lâu như vậy rô `i, không ngờ có thể gặp lại, không phải là duyên phận thì là gì?"

Nhưng Điề n Tịnh đã vui mừng quá sớm, sau nửa tháng hẹn hò, có một cô gái tìm để n nhà khóc sướt mướt, tự xưng là bạn gái của anh bạn cùng trường kia, đã yêu nhau được năm năm rô i, cũng đã vì anh ta mà phải phá thai hai là n, nhưng anh ta vẫn do dự, cố tình lên mạng tìm bạn trăm năm tố t hơn.

Loại đàn ông chân trong chân ngoài như thế, Điề n Tịnh đương nhiên không câ n.

Sau khi không tìm được ai trong thành phố phù hợp, Điề n Tịnh vẫn không nản lòng, nới rộng điề u kiện của mình, chấ p nhận gặp gỡ một số thành viên nam ở những thành phố lân cận. Sau khi so sánh, cân nhắ c một lượt, người đàn ông đâ u tiên lọt vào tâ m ngắ m là một người họ Lý, số ng ở Thâm Quyế n. Hai người chuyện trò trên mạng trước, sau đó thấ y được mới bắ t đâ u thân mật trên điện thoại.

Anh chàng họ Lý đó tự giới thiệu mình là người Hồ ng Kông, năm nay ba mươi hai tuổi, chưa kế t hôn, ở Thâm Quyế n mở chuỗi cửa hàng đô nội thấ t cao cấ p, vì công việc bận rộn không có thời gian tìm bạn gái nên mới thông qua internet để tìm kiế m đố i tượng. Anh ta thường xuyên gọi điện cho Điề n Tịnh, hỏi han chu đáo, lời lẽ ngọt ngào, còn để người nhà của anh ta gọi điện cho cô ấ y. Một giọng nói già nua nhưng thân thiện tự xưng là bố của anh chàng họ Lý kia, dùng cái giọng đặc tiế ng Quảng Đông nói ông ta luôn hy vọng con trai mình sẽ sớm "lấ p vào chỗ khuyế t (29)", bây giờ biế t tin anh ta đã có bạn gái thì rấ t mừng. Còn một giọng đặc tiế ng Quảng Đông

khác cũng với vẻ đâ y mãn nguyện tự xưng là mẹ anh ta, giọng vô cùng nhiệt tình, thân thiện, bảo cô â y khi nào có thời gian đế n Hô ng Kông chơi, nhấ t định sẽ tiế p đón nô ng nhiệt.

Cả nhà anh ta thích Điệ `n Tịnh như thế , cô ấ y chặ c mắm có thể nhanh chóng được làm dâu ở đấ t Hô `ng Kông. Nhưng tôi lại cảm thấ y có gì đó không ổn, liệu có tố t đẹp như thế thật không? Mặt mũi còn chưa nhìn thấ y, người như thế nào còn chưa biế t rõ, đã luôn miệng nói hài lòng hài lòng, dựa vào cái gì chứ?

Điể `n Tịnh cũng giữ thái độ thận trọng. "Đương nhiên mình cũng không cho là thật mà chạy đi Hô `ng Kông ngay đâu, để tìm hiểu một thời gian rô `i hãy nói."

Một tuâ n sau, anh chàng họ Lý gọi điện cho Điề n Tịnh, khoe là mình mới mở thêm một chi nhánh bán hàng ở một nơi nào đó tại Thâm Quyế n, hôm nay sẽ tổ chức khai trương, người thân và bạn bè đề u gửi hoa tới chúc mừng, hy vọng Điề n Tịnh với tư cách là "vị hôn thê" cũng gửi tặng vài lẵng, như vậy vừa có chút thể diện vừa có thể khiế n người nhà anh ta thích Điề n Tịnh hơn.

Điề `n Tịnh hơi sững sờ. "Nhưng em không ở Thâm Quyế ´n, tặng hoa cho anh kiểu gì?"

"Không sao, anh đưa cho em số điện thoại cửa hàng hoa ở chỗ anh, em gọi điện đặt trước rồ i chuyển tiê n qua đó là được, bọn họ sẽ mang hoa đế n."

"The a? Vây cũng được."

Điề n Tịnh đô ng ý lấ y lệ xong, cúp máy liề n gọi cho tôi, kể lại chuyện anh chàng họ Lý yêu câ u cô ấ y tặng hoa, tôi liề n kế t luận như đinh đóng cột: "Lừa đảo, chặ c chặ n là tên lừa đảo. Không phải lừa đảo, mình không mang họ Yên nữa."

Điể `n Tịnh cũng hoàn toàn đô `ng tình với nhận định của tôi, sau đó thử gọi điện cho cửa hàng hoa đó xem sao, khi hỏi ra một lẵng hoa giá một, hai nghìn tệ, bèn khẳng định chặ c chặ ´n đó là một tổ chức chuyên lừa đảo. Cô â ´y không ngớ ngắn để ´n mức gửi tiê `n vào tài khoản để đặt mua lẵng hoa. Kế ´t quả tên họ Lý đó lại gọi điện thúc giục, nói là người Hô `ng Kông bọn họ rấ ´t chú trọng để ´n vấ ´n đề này, nế ´u cô ấ ´y với thân phận là vợ chưa cưới mà không bày tỏ sự quan tâm, không tặng hoa thì bố ´ mẹ anh ta sẽ nhìn cô ấ ´y bặ `ng con mặ ´t khác. Mà anh ta lại rấ ´t yêu cô ấ ´y, không muố ´n để bố ´ mẹ có chút ấ ´n tượng xấ ´u gì về `cô ấ ´y.

Điề `n Tịnh thuận theo giỡn mặt anh ta: "Nói thật, bây giờ là cuố i tháng em không còn tiề `n để mua hoa tặng anh. Anh đã yêu em như thế ´, không muố ´n để bố ´ mẹ anh có â ´n tượng xâ ´u về ` em, hay là anh tự bỏ tiề `n ra mua rô `i lâ ´y danh nghĩa là em tặng, bố ´ mẹ anh không biế ´t được đâu.

Đúng không?"

Đâ`u máy bên kia, anh chàng họ Lý đó câm như hế´n. Điề`n Tịnh vẫn còn muố´n chơi anh ta một vố´: "À đúng rồ`i, nghe nói bên Hô`ng Kông, đô` mỹ phẩm và đô` điện tử rấ´t rẻ. Tình yêu ơi, anh nói yêu em như vậy, có thể mua tặng em vài bộ mỹ phẩm của hãng Clinique và một cái iPad đời mới nhấ´t của Apple không?"

Anh chàng họ Lý nói quanh co vài câu rô`i kiê´m có gác máy, từ đó không còn liên lạc với Điê`n Tịnh nữa.

Suố t mấ y tháng trời "đãi cát tìm vàng" như thế , tôi và Điề n Tịnh lên trang web tìm bạn đời, cứ đãi rô i lại đãi, không những không "đãi" được một anh chàng nào ra hô n, mà trước sau còn kế t giao với hai kẻ lừa đảo. Xem trên trang web thấ y từng đôi từng đôi nam nữ thành viên ghép nổ i thành công dẫn để n những đám cưới hạnh phúc, ngọt ngào, ngoài việc tự trách số phận mình không may mặ n, tôi còn biế t làm gì hơn?

Thời gian thấ m thoát thoi đưa, năm cũ qua đi, một năm mới lại để n, tôi lại già thêm một tuổi, bước vào ngưỡng cửa của tuổi hai mươi bảy.

"Càng khao khát mỗi ngày tỉnh dậy, mở mắ t ra là thấ y mình đang ngô i trên ghế nhà trường, ngôi trường tiểu học thân yêu và bị thâ y giáo ném viên phấ n giữa trán." Một hôm vô tình đọc được câu đó trên mạng, cô gái hai mươi bảy tuổi cảm động đế n rưng rưng nước mắ t. Thời gian không ngừng trôi là một điể u đáng ghét nhấ t, mọi thứ đã đổi thay mà mình vẫn điề m nhiên như không "trô n" trong xó xỉnh, giật mình ngoảnh lại đã thấ y mình lớn bă ng nhường này. Thời gian như lưỡi dao thúc ép con người ta tiế n gâ n đế n tuổi già hơn, nó không thể ngừng lại một chút sao? Đêm Giao thừa, tôi không có tâm trạng để đón cái năm mới vớ vẩn ấ y, chỉ đeo tai nghe nghe gâ n suố t đêm bài hát *Không muố n lớn lên*:

"Tôi không muố n, tôi không muố n, tôi không muố n lớn lên, lớn lên rô `i thế ´ giới không còn những câu chuyện thâ `n tiên nữa..."

Nghe nhạc rô ì dâ `n dâ `n chìm vào giấ ´c ngủ, đêm đó tôi mơ một giấ ´c mơ. Trong mơ tôi thấ ´y mình vẫn là một cô bé mũm mĩm mặc đô `ng phục, cưỡi lên người một cậu bé, đánh tới tấ ´p. Chu Nhấ ´t Minh đeo cặp sách đứng một bên hoan hô, cổ vũ: "Đánh hay lă ´m, đánh quá đỉnh, đánh đế ´n mức con chó con phải kêu gâu gâu!"

Tỉnh dậy sau cơn mơ, tôi thấ y mình đã khóc. Mẹ kiế p, tôi không biế t nước mặ t tuôn rơi vì cái gì, chẳng lẽ chị đây đã già?

Nghe nói tuổi càng cao người ta càng dễ đa sâ`u đa cảm. Nhưng sao tôi vẫn chưa tìm thấ y một nửa của mình? Anh â y còn chưa để n, sao tôi dám già đi?

Chương 4 Một trăm điểm hạnh phúc mỹ mãn

Cuố i cùng tôi đã hiểu, không có một nửa kia một trăm điểm hoàn mỹ, chỉ có hai người, mỗi người năm mươi điểm mà thôi! Khi hai người thích hợp ở bên nhau mới có thể hợp thành một trăm điểm hạnh phúc mỹ mãn. Tôi tin, tôi tin chắ c rã ng, tôi và Chu Nhâ t Minh ở bên nhau tuyệt đố i đủ để hợp thành một trăm điểm hạnh phúc mỹ mãn.

Sau hôm tham gia hội Hoán thảo dịp Valentine, tâm trạng của tôi vẫn rấ t tệ, làm cái gì cũng mấ t tập trung.

Có hôm sáng sớm xuố ng là `u ăn mì, ngô `i cùng bàn là cậu bé có lon Coca để bên cạnh, tôi thâ `n kinh thế nào lại coi Coca là giấ m, câ `m lên, đổ vào bát mì của mình. Có lẽ chưa từng gặp phải một "tên cướp" nào như tôi, cậu bé liê `n khóc thét, nói: "Coca của cháu!"

Lúc này tôi mới định thâ n lại, không để đâu cho hế t ngượng, rấ t nhiệ u khách khứa để n ăn sáng nhìn tôi như nhìn một đứa thâ n kinh, đâ u óc có vấ n đề .

Là một người bình thường, gâ n đây vì cái gì mà tôi lại biế n thành một kẻ thâ n kinh như thế? Tôi đang chán nản! Chán nản vô cùng!

May mà sau kỳ nghỉ đông ngắ n ngủi, cuố i tháng Hai trường mâ m non sẽ khai giảng. Khai giảng thật tố t. Sau khi khai giảng tôi sẽ có việc để làm, hã ng ngày không còn thời gian rảnh rỗi mà nghĩ ngợi lung tung tới mức tâm trạng chẳng khác gì đám cỏ dại mọc um tùm.

Khai trường rấ t bận, mệt gấ `n chế ´t, đế ´n ngày nghỉ là nă `m vật xuố ´ng giường, hận không thể ngủ cho đã. Cuố ˙i tuấ `n ngủ đế ´n tận trưa mới tỉnh dậy vì đói, tôi định xuố ´ng bế ´p, nhét đã `y bụng rô `i lại lên giường ngủ tiế ´p nhưng đi qua phòng khách lại thấ ´y bố ´ và dì Thạch đang ngô `i nói chuyện, vẻ mặt rấ ´t căng thẳng, tôi chỉ nghe loáng thoáng được một câu: "... Vẫn còn may, tấ ´t cả mọi người đề `u bình an vô sự trở về `, chỉ có một người bị thương nhẹ."

Tôi vừa mở tủ lạnh lấ y một hộp sữa chua vừa tò mò hỏi: "Cái gì bình an vô sự trở về a? Ai bị thương a?"

"Câu lạc bộ xe đạp gì đó của Chu Nhấ t Minh tổ chức leo núi, chiế `u hôm kia mười người đạp xe để ´n núi Nghi Thanh. Bố ´n giờ hơn thì để ´n chân núi, sau đó bắ ´t đấ `u leo núi, kế ´t quả trời tố ´i không nhìn rõ bị lạc đường, cuố ´i cùng phải gọi 110 cấ `u cứu. Đội cứu hộ phải tìm kiế ´m một ngày hai đêm, sáng nay mới đưa được hế ´t đám người đó về `."

Sữa chua mặ c trong miệng, mãi mới nuố t xuố ng được, tôi vẫn không dám tin. "Chu Nhấ t Minh cũng đi?"

"Đương nhiên nó cũng đi, từ hôm kia điện thoại bắ t đâ u không liên lạc được, bố mẹ nó lo gâ n chế t. May mà sáng nay nó có gửi tin nhă n, nói buổi trưa có thể về nhà được rô i, hai ông bà mới thở phào nhẹ nhõm."

Ăn xong sữa chua, rửa mặt rửa mũi, chải đâ`u rô`i bước ra khỏi cửa, tôi đi thẳng đế n nhà Chu Nhâ t Minh. Đương nhiên là đi thăm hỏi, an ủi bố mẹ Chu Nhâ t Minh rô`i.

Bà Chu vừa nhìn thấ y tôi đã thao thao bấ t tuyệt kể lễ: "Con xem, nó đã lớn như vậy rô i mà không chịu đi tìm bạn gái, ngày ngày chỉ gọi chiế c xe đạp là bà xã, đi chơi đâu cũng vác theo. Đã thế lại còn suýt chút nữa xảy ra chuyện. Bác và bác trai hai hôm nay không sao chợp mấ t nổi, thật là không khiế n người khác bớt lo. Nó lớn rô i, không thể đánh mãi được, nhiề u lúc tức quá chỉ muố n quấ t cho nó vài cái vào mông."

Bác gái đã cao tuổi, tức giận quá sẽ không tố t cho sức khỏe, đương nhiên tôi phải trấ n an bà. Sau một hô i ra sức khuyên nhủ, tâm trạng bà đã lă ng xuố ng, không còn tức giận nữa. Lúc này, Chu Nhấ t Minh, vẻ mặt rấ t mệt mỏi, cưỡi "bà xã" của anh ta về . Bộ quâ náo trên người rách tả tơi, mặt mũi, tay chân đâ y vế t trâ y xước, vế t máu, rõ ràng là kế t quả của việc chui rúc trong rừng sâu, núi thẳm.

Thấ y tôi cũng ở đây, anh ta rấ t ngạc nhiên, cứ liế c nhìn tôi. Tôi vội vàng thanh minh: "Nghe nói anh mấ t tích, bố mẹ anh rấ t lo lắ ng nên em chạy sang xem hai bác thế nào."

Nói vậy là có ý tôi để n thăm bố mẹ anh ta, không liên quan gì để n anh ta cả.

Bà Chu thấ y con trai thương tích đâ y mình thì lòng đau như că t, nào còn nhớ vừa nãy đã nói muố n quấ t vào mông anh ta, vội vàng lấ y thuố c đỏ lau vế t thương cho anh ta.

Chu Nhấ t Minh né tránh không muố nhợp tác. "Không câ n đầu mẹ, về t thương cỏn con thể này, bôi quét lòe loẹt vào làm gì, trông khó coi lă m."

"Con là con trai, sợ gì khó coi, nhấ t định phải khử trùng vế t thương. Nào, mau ngô i xuố ng, mẹ rửa cho."

Anh ta đành lảng sang chuyện khác. "Mẹ, con đói quá, rấ t đói, rấ t đói. Mẹ đi làm cái gì cho con ăn đã, được không?"

Bà Chu đi vào bế p bận bịu sửa soạn, ông Chu ở trên nhà hỏi han tỉ mỉ tình hình con trai hai ngày nay bị lạc đường trong núi Nghi Thanh như thế nào. Anh ta không nói cụ thể. Mặc dù sự việc đã qua rô i nhưng vẫn không muố n để bố mẹ phải sợ hãi, anh ta chỉ nói qua loa vài câu cho xong chuyện.

"Thực ra buổi hoạt động lúc đâ`u diễn ra râ´t suôn sẻ, chỉ là khi leo núi trời tô´i, nhâ´t thời không cẩn thận đi nhâ`m hướng nên bị lạc. Lòng vòng mâ´y tiế´ng đô`ng hô` vẫn không tìm ra lô´i đi, bèn

gọi 110 câ`u cứu. Số vẫn còn may, lăn lộn suố t một ngày hai đêm mà mọi người đề u bình an qua cơn nguy hiểm. Chỉ là đã gây rắ c rố i cho người dân và cảnh sát, làm bố mẹ phải lo lắ ng, sợ hãi. Con bảo đảm sau này tuyệt đố i không để xảy ra chuyện như thế này nữa."

Trong khi họ nói chuyện, bà Chu đã nhanh chóng nấ u xong, bưng ra một bát mì thịt gà to tướng, mùi vị rấ t thơm. Tôi vẫn chưa ăn sáng, vừa ngửi thấ y mùi thơm đã thấ y đói cô n cào, bụng réo ùng ục.

Bà Chu tuy đã lớn tuổi nhưng tai vẫn rấ t thính, nghe thấ y tiế ng bụng tôi réo, liê nói: "Phiên Phi, con cũng chưa ăn cơm phải không?"

"Vâng ạ! Anh â y không sao rô i, vậy con vê nhà ăn com đây."

"Sao con không nói sớm là vẫn chưa ăn trưa, bác cứ nghĩ con ăn rô`i mới sang, kế t quả lại để con bụng rỗng ngô`i với bác cả buổi. Hay đợi bác nấ u cho con bát mì nhé!"

"Không câ`n, không câ`n đâu ạ! Con vê` nhà ăn cơm được rô`i."

"Sao thể được? Bây giờ về nhà thức ăn cũng nguội cả rồ i, để bác nấ u cho con bát mì."

Tôi và bà Chu cứ lôi lôi kéo kéo mãi, Chu Nhấ t Minh ngô i một bên im lặng nãy giờ bỗng lên tiế ng: "Mẹ, không câ n phải làm thêm đâu, con xẻ cho Yên Phiên Phi nửa bát cũng được. Con đói quá rô i, không nên ăn nhiê u ngay, nhiê u mì thê này mà ăn hế t, chấ c chấ n sẽ bị đau dạ dày."

Ông Chu cũng đô `ng tình: "Đúng đâ ´y, quá đói hay quá no cũng đê `u không tố ´t cho dạ dày. Nhấ ´t Minh không nên ăn nhiê `u."

Thế là một bát chia hai, tôi và Chu Nhấ t Minh mỗi người chiế m một góc bàn ngô i ăn. Bố mẹ anh ta đã đi nghỉ rô i, trong phòng khách chỉ còn lại hai đứa, lúc đâ u chỉ că m cúi ăn không nói gì, vê sau anh ta cũng lên tiế ng, nhưng mặ t vẫn nhìn vào bát mì trước mặt: "Cám ơn em hôm nay đã sang thăm hỏi bố mẹ anh!"

Người nào không biế t cứ nghĩ anh ta đang nói chuyện với bát mì. Tôi cũng học theo, nhìn bát mì của mình, trả lời: "Không có gì, hai bác đề ù là những người chứng kiế n em lớn lên, có chuyện đương nhiên em phải sang thăm hỏi. Còn anh, sau này cũng phải để hai cụ bớt lo một tí, không còn nhỏ nữa, vậy mà vẫn để bố mẹ phải lo lă ng. Họ chỉ có mỗi mình anh là con trai, nế u anh..."

Tôi chưa nói hế t câu đã bị anh ta că t ngang: "Được rô ì, được rô ì, sao em nói cứ như cô giáo dạy trẻ con thế ?"

Tôi vênh mặt nói: "Thì em vố n là giáo viên mâ m non mà."

"Nhưng anh không phải học trò của em."

"Vậy thì sao? Nói có lý thì phải nghe, điề u đó không liên quan gì để n chuyện có phải là học trò hay không. Hơn nữa, đã là bạn cũ quen biế t mười hơn hai mươi năm rô i, nói anh vài câu không được à?"

Đã că t đứt, không nói chuyện với Chu Nhâ t Minh nữa thì thôi nhưng hễ khai thông là chúng tôi lại nói chuyện với nhau như trước. Lúc này, tôi hoàn toàn không nhớ chuyện mình đã tuyên bố tuyệt giao với anh ta.

Chu Nhấ t Minh dường như cũng quẳng nó ra khỏi đấ `u rô `i, không còn ương ngạnh, cố chấ p nữa. "Được, em muố n nói gì thì nói đi. Nhưng bát mì của em mà không ăn thì sẽ nhũn hế t đấ y, mau ăn đi đã."

Sau chuyện gặp nạn trên núi Nghi Thanh, mố i quan hệ giữa tôi và Chu Nhấ t Minh sau sáu tháng đóng băng đã bước đầ u tan được lớp vỏ băng giá.

Chúng tôi đã nổ i lại mổ i quan hệ bang giao, tình bạn coi như được khôi phục nhưng tấ t nhiên vẫn chưa hoàn toàn trở về trạng thái như xưa.

Từ bạn bè tiế n lên một bước thành người yêu, rô i lại từ mố i quan hệ yêu đương cãi cọ để n mức tuyệt giao, rô i từ tuyệt giao khôi phục lại mố i quan hệ bạn bè.

Cứ lăn qua lăn lại như thế, bấ t luận là tôi hay anh ta có lẽ đề u không biế t phải xác định vai trò của mình với đố i phương thế nào cho phải. Mặc dù đã ngâ m hiểu ră ng quay lại làm bạn bè, nhưng mố i quan hệ bạn bè này không còn được tự nhiên, thân mật như trước nữa.

Chu Nhấ t Minh về cơ bản nế u không có việc gì thì không liên hệ với tôi, chỉ ngày lễ tế t mới nhă n tin thăm hỏi. Ngày Quố c tế Phụ nữ, ngày Cá tháng Tư, ngày Quố c tế Lao động, ngày Thanh niên (30) cũng không bao giờ bỏ qua nhưng chỉ toàn là những câu chung chung, chẳng có ý nghĩa gì.

Trên QQ, mặc dù tôi đã bỏ nick của anh ta ra khỏi danh sách đen, nhưng hiế m khi thấ y nick sáng, chặ c là để chế độ ẩn. Haizz, thời đại internet, khoảng cách xa xôi nhấ t trên đời này đã không còn là khoảng cách giữa cái số ng và cái chế t, mà là tôi để chế độ ẩn, bạn online hay tôi online, bạn lại để ẩn.

Hôm nay, khá bấ t ngờ, Chu Nhấ t Minh chủ động chạy sang tìm tôi. Cũng chẳng vòng vo tam quố c, nói thẳng thừng rã ng một người bạn của anh ta có cô con gái cuố i năm nay sẽ vào mẫu giáo, muố n

cho học ở trường mâ m non thực nghiệm của chúng tôi, hỏi tôi có thể nghĩ cách giúp con bé được vào học không.

Tôi cười khẩy. "Em thấ y lạ là tại sao tự nhiên hôm nay lại đế n tìm em, hóa ra là "không có chuyện không lên điện Tam Bảo". Câ `n em thì đế ´n tìm, không câ `n thì cấ ´m thấ ´y mặt mũi đâu. Không giúp!"

Anh ta lẽo nhẽo theo tôi, hi hi ha ha cười câ u hòa. "Đâu có, Bé bự, nể tình chúng ta là bạn bè bao nhiều năm nay, anh trai đã mở miệng, chẳng lẽ em lại không giúp, đúng không?"

Tôi quyế t không bị lôi kéo. "Chúng ta có quan hệ bạn bè gì đâu! Anh là bạn trai của em hay anh trai của em mà em phải giúp anh?"

Anh ta vẫn cười cười nói nói: "Bé bự, cái khác anh không dám nói, anh làm anh trai của em tuyệt đô i không vấ n đề gì. Đừng quên, năm đó nế u không phải là anh trai, em đã sớm bị chế t chìm trong hố phân rô ì."

Mặt tôi đỏ ửng. "Anh... anh... không được nhấ c đế n chuyện đó!"

Phải nói những chuyện đáng xấ u hổ thời thơ ấ u của tôi có thể đựng đâ y một sọt nhưng kể ra thì chuyện đáng xấ u hổ nhấ t vẫn là chuyện bị rơi xuố ng hố phân.

Tôi không nhớ rõ dạo đó mình mấ y tuổi, nhưng là một tiểu nha đâ `u tinh nghịch, suố 't ngày giở thói ngang ngược. Có lâ `n tôi và Chu Nhấ 't Minh đi chơi, đi được nửa đường thì nhìn thấ 'y một người say rượu, đi cứ lǎ c la lǎ c lư, chân nam đá chân chiêu. Trẻ con thường thích bǎ 't chước, tôi vừa hiế 'u kỳ vừa thấ 'y hứng thú nên đã học theo kiểu say rượu đó, đi từ khu nhà máy ra đế 'n tận cánh đô `ng, càng đi lại càng hăng, lǎ c bên đông lại lǎ c bên tây. Chu Nhâ 't Minh đi đã `ng sau luôn miệng khen tôi bǎ 't chước rấ 't giố 'ng. Tôi đang đã 'c ý, bỗng hãng chân một cái, ngã bổ nhào vê `phía miệng hố ', mùi hôi thổ 'i xộc lên mũi. Thôi xong, tôi bị rơi vào hố 'ủ phân rô `i!

Cái hố phân đó khá rộng, tuy không sâu nhưng với một đứa trẻ như tôi thì có thể chìm nghỉm. Cộng thêm tôi lại rấ t béo nên càng bị lún sâu. Tôi càng vùng vẫy thì càng bị lún nhanh hơn, loáng cái đã chìm tới ngực, mùi hôi thố i nô ng nặc khiế n tôi khó thở, lập tức khóc thét lên: "Mẹ ơi, mẹ ơi!"

Trong lúc hoảng loạn tôi chỉ biế t gọi mẹ, Chu Nhấ t Minh nhảy lên phía trước, vừa nhìn thấ y thế đã sợ để n mức mặt tái xanh tái mét, lập tức co cẳng chạy. "Anh đi gọi mẹ em!"

Thấ y anh ta chạy đi tôi càng khóc to, bị ngâm trong hố phân cảm giác rấ t sợ hãi, lại không thể trèo lên được. "Anh quay lại, không được đi!"

Chu Nhấ t Minh rấ t có nghĩa khí quay đã u lại ngay, nhìn tôi vẻ đã y lo lắ ng. "Làm sao bây giờ? Anh lại không kéo nổi em."

Không kéo nổi tôi cũng bắ t anh ta kéo, anh ta mà không kéo thì tôi càng luố ng cuố ng. Chu Nhấ t Minh nhoài người ra phía trước hố phân, cố hế t sức kéo tôi, một thôi một hố i vẫn không kéo được tôi lên, chỉ giúp tôi không bị chìm xuố ng sâu hơn thôi. Hố phân chẳng khác gì đâ m lâ y, sau khi bị ngâm trong đó hai tiế ng đô ng hồ , một bác nông dân đi qua nhìn thấ y mới giải cứu cho tôi.

Bác nông dân vừa bịt mũi vừa kéo tôi lên, bảo tôi mau chóng về nhà tă m rửa sạch sẽ. Khắ p người bố c mùi hôi thố i, tôi lững thững đi về nhà, gió tạt vào người, cách mười mét vẫn còn ngửi thấ y mùi thố i, mọi người đi qua vừa bịt mũi vừa cười. Mẹ tôi rấ t tức giận, có điề u không muố n ra tay đánh tôi vì sợ phân bắ n tung tóe lên người bà. Bà cố nuố t giận, không ra tay ngay. Sau khi lột hế t quâ n áo, rửa ráy sạch sẽ cho tôi xong, quâ n áo sạch còn chưa kịp mặc bà đã bắ t đâ u đánh, đánh để n mức tôi gào khóc van xin cũng không tha. Ăn phải quả đă ng, sau này tôi nhanh chóng học cách tự tắ m, để không bị rơi vào "bàn tay ác quỷ" của mẹ nữa.

Tôi không cho Chu Nhấ t Minh nhặ c để n chuyện tôi bị rơi xuố ng hố phân nhưng anh ta lại lấ y chuyện đó ra để uy hiế p tôi: "Vậy rố t cuộc em có giúp không? Nế u em không giúp, anh sẽ không chịu trách nhiệm giữ bí mật đầu đấ y!"

"Hứ, anh dám! Đừng quên anh cũng có chuyện đáng xấ u hổ đấ y nhé! Còn nhớ chuyện là `n đâ `u tiên anh rửa bát không?"

Lâ`n này để n lượt Chu Nhấ t Minh đỏ mặt. "Sao em vẫn nhớ chuyện đó?"

Lâ`n đâ`u tiên Chu Nhâ´t Minh rửa bát là hô`i khoảng bố´n, năm tuổi. Khi â´y, anh ta rấ´t có hứng thú với việc rửa bát, thực ra thích

nghịch nước thì đúng hơn, ngày nào cũng đòi rửa. Mẹ anh ta đương nhiên không khiế n, bố anh ta thì giảng giải đạo lý cho con trai nghe, nói anh ta còn nhỏ, rửa bát thứ nhấ t là không sạch, thứ hai sẽ làm bản hế t quâ n áo, đợi khi nào lớn lên sẽ cho anh ta rửa. Vậy mà anh ta vẫn muố n rửa. Thế là một hôm ăn cơm trưa xong, bố anh ta đi làm, còn mẹ anh ta sang nhà hàng xóm có việc, anh ta liê n tự động đi rửa bát.

Hôm đó như thường lệ, ăn xong một cái tôi liê `n quăng bát đũa rô `i chạy sang chơi với anh ta. Ngày â ´y mọi người đê `u số ´ng ở căn nhà một tâ `ng, chỉ câ `n có người ở nhà là cửa không bao giờ đóng. Tôi đẩy cửa bước vào và nhìn thấ ´y anh ta. Anh ta đang đứng trên một chiế ´c ghế ´ nhỏ, thân hình nhỏ bé quay lưng lại phía tôi, trâ `n truô `ng, không biế ´t đang vấ ´t vả, miệt mài làm cái gì, chỉ nghe thấ ´y tiế ´ng nước chảy ào ào.

Tôi thấ y hiế u kỳ chạy ra đã `ng trước hỏi: "Anh Nhấ 't Minh, anh đang làm gì đấ 'y?"

Anh ta hãnh diện nói với tôi: "Anh đang rửa bát."

"Sao anh rửa bát lại không mặc quâ n áo?"

"Bố anh bảo nế u anh mặc quâ n áo rửa bát sẽ làm bẩn hế t quâ n áo nên anh đã cởi ra."

Đấ y xem xem, trẻ con ứng biế n linh hoạt chưa! Khi đó tôi còn rấ t khâm phục anh ta, thâ m nghĩ cái chiếu này tôi có thể học theo được, sau này mùa hè ra ngoài chơi tôi sẽ không mặc gì, đỡ bị mẹ đánh mặ ng vì tội làm bẩn quâ n áo. Hơn nữa, thấ y Chu Nhấ t Minh rửa bát có vẻ rấ t vui, nước xố i ào ào, tôi cũng muố n cởi quâ n áo ra để làm cùng.

Đúng lúc đó mẹ anh ta quay về , đi cùng người hàng xóm. Hai người lớn nhìn thấ y cảnh một đứa trẻ đang rửa bát một cách hài hước như thế thì cười lăn cười bò, sau đó mẹ anh ta vội vàng mặc quâ n áo cho anh ta và nghiêm cấ m sau này không được làm như thế nữa. "Càng ngày càng lớn rô i, không được tùy tiện cởi quâ n áo như thế nữa. Bé bự còn đang ở đây, con hở cả mông đít ra thế này mà không thấ y xấ u hổ à?"

Lời nói của bà Chu khiế n tôi hiểu ra, chiếu này của Chu Nhấ t Minh không thể học theo được, trẻ con càng ngày càng lớn, không thể tùy tiện cởi quâ n áo, nhấ t là tôi là con gái, anh ta là con trai, càng không thể cởi hế t ra rô i chơi cùng nhau được.

Chúng tôi đề `u nă ´m trong tay yế ´u điểm của nhau, không ai dám đe dọa ai. Chu Nhâ ´t Minh "cứng" không được đành phải dịu.

"Yên đại tiểu thư giúp đỡ một chút đi mà. Anh trai cũng không có cách nào mới tới tìm em, người bạn chí cố t đó của anh gâ n đây xảy ra chút chuyện, vẫn còn phải lo lă ng vê việc cho con vào mẫu giáo, em nghĩ cách giải quyế t giúp cho con bé vào trường nhé?"

Tôi thành thật nói rõ ngọn ngành: "Không phải em không muố n giúp mà là không giúp được."

Thời đại này, đăng ký vào trường mâ m non đã khó, được vào học càng khó hơn. Trường thực nghiệm của chúng tôi là trường được thành phố xế p hạng, không ít gia đình đổ xô vào. Nhưng mỗi năm trường chỉ có thể chiều sinh từng â y trẻ, cung lớn hơn câ `u, số trẻ xin vào trường học vượt quá chỉ tiêu câ `n tuyển. Chu Nhâ ´t Minh muố ´n tôi giúp nhưng tôi khẳng định là giúp không nổi. Mỗi năm hiệu trưởng đề `u có một danh sách dài dă `ng dặc những người đăng ký vào trường có quan hệ dây mơ rễ má không biế ´t từ đâu, hơn nữa

tôi chỉ là một giáo viên phụ trách sinh hoạt quèn, có quyề `n gì mà lên tiế ng.

Anh ta vẫn không bỏ cuộc. "Thật sự không có cách nào sao?"

"Thật sự không có cách nào, trừ phi trường mâ m non là do nhà em mở thì em mới lên tiế ng được, còn bây giờ, chỉ có hiệu trưởng mới nói được thôi."

Chu Nhâ t Minh nhíu mày, tức giận cực độ. "Mẹ kiế p, lên mẫu giáo mà cũng vấ t vả như thế à? Thôi được, không câ n học mẫu giáo nữa, càng đỡ tố n kém."

Chu Nhấ t Minh miệng nói vậy nhưng đứa bé, con chiế nhữu của anh ta không thể không đi học. Hai ngày sau, anh ta lại chạy để n trường thực nghiệm, là n này không để n tìm tôi mà là tìm hiệu trưởng. Tên tiểu tử này không biế t thâ n thông quảng đại cỡ nào mà quen được đường dây lãnh đạo nào đó trên Sở Giáo dục của thành phố , khiế n hiệu trưởng vừa nhìn thấ y tờ giấ y giới thiệu đã gật đầ u ngay.

Tôi vô cùng ngạc nhiên. "Chu Nhâ t Minh, anh được đâ y, trực tiế p để cấ p lãnh đạo ra mặt. Sao anh tìm ra được cửa đó?"

"Ai bảo em vô dụng, anh trai đành phải nghĩ cách đi cửa khác. Anh phải nhờ để n đại đội trưởng của bọn anh đấ y, may mà bạn học của em họ vợ anh ấ y là con dâu của vị lãnh đạo đó, cho nên anh đã nhờ bọn họ thu xế p hộ."

Bình thường trong đơn vị, Chu Nhấ t Minh quan hệ cũng không tô ì, lãnh đạo và đô `ng nghiệp đề `u yêu quý anh ta. Nhưng từ trước tới giờ anh ta chưa từng nhờ cậy lãnh đạo việc gì, đây là lâ `n đâ `u tiên. Anh ta là người nhiệt tình nhưng đây không phải là việc nhỏ, có thể "thuận nước dong buô `m" nhờ cậy mà giúp đỡ dễ dàng được. Thời

buổi bây giờ muố n xin cho con em đi nhà trẻ không thể đường hoàng mà xong được, hơn nữa lại chẳng phải con của mình, việc gì anh ta phải đi chuố c cái nợ ân tình với cấ p trên vào người?

Tôi nghi ngò hỏi thì anh ta trả lời qua quýt: "Anh trai rỗi quá không có việc gì làm nên kiế m việc làm cho vui, không được à?"

Tôi không moi được gì từ miệng Chu Nhấ t Minh thì cảm thấ y rấ t thấ t vọng. Trước đây anh ta không như vậy, hễ có việc gì anh ta cũng đề u nói cho tôi biể t. Giố ng như chuyện đi xem mặt thường xuyên thấ t bại, đáng xấ u hổ như vậy mà anh ta cũng không giấ u tôi, hơi một tí là gọi điện cho tôi nói "tâm hô n yế u đuố i đang bị tổn thương". Còn bây giờ, anh ta không nói với tôi bấ t cứ điề u gì. Nhàm chán, thật là hế t sức nhàm chán!

Cuố i tuầ n hẹn Điề n Tịnh đi ăn lẫu ở Little Sheep, cô ấ y cũng nói chuyện Chu Nhấ t Minh đang giúp đỡ một chiế n hữu.

"Hôm qua anh ta để n ngân hàng tìm mình, hỏi về chuyện căn hộ mua từ khoản vay thể chấ p, nhấ t thời chưa thể trả tiề n cho ngân hàng thì có bị tịch thu ngay để bán đấ u giá không. Mình lấ y làm lạ, anh ta không có tài khoản vay mua nhà thì quan tâm để n mấ y vấ n đề này làm gì. Hỏi kĩ mới biế t, thì ra anh ta lo lă ng cho một chiế n hữu."

Chu Nhấ t Minh nói, cuộc số ng của vị chiế nhữu đó lúc đã u cũng khá giả, sau khi xuấ t ngũ trở về , làm giám sát an ninh cho một siêu thị lớn giữa trung tâm thành phố , làm chưa được hai năm thì kế t hôn với một cô nhân viên thu ngân trong siêu thị, năm sau sinh được một thiên kim tiểu thư. Năm ngoái họ vừa vay ngân hàng mua một căn hộ hai phòng ngủ ở Garden Village, ba người một nhà số ng hòa thuận, vui vẻ. Nhưng tháng trước, anh ta đang đi trên đường thì không may bị ô tô đâm phải, tay tài xế bỏ chạy mấ t,

không có một đô `ng bô `i thường, chỉ có thể tự trách mình đen đủi. May là chỉ bị chấ ´n thương nhẹ nhưng xương cột số ´ng bị rạn. Bác sĩ nói không thể phẫu thuật vì rấ ´t nguy hiểm, tố ´t nhấ ´t nên nă `m yên một chỗ để tự nó lành. Vì thế ´anh ta phải nă `m yên trên giường ít nhấ ´t ba tháng mới được ngô `i dậy, tiế ´p theo phải chữa trị thêm hai tháng nữa mới hô `i phục, trong suố ´t thời gian đó không thể đi làm. Anh ta không đi làm thì không có thu nhập, nế ´u chỉ dựa vào thu nhập của vợ thì khó có thể duy trì cuộc số ´ng. Một gia đình nhỏ, nhu câ `u ăn, mặc, đi lại cùng với các loại hóa đơn, cái gì cũng đề `u câ `n đế ´n tiê `n nhưng bức thiế ´t nhấ ´t vẫn là tiê `n vay thế ´ chấ ´p mua nhà. Năm ngoái, để mua nhà họ đã dố ´c toàn bộ số ´ tiê `n tích cóp được, ngay cả bố ´ mẹ hai bên cũng vét sạch. Giờ anh ta nă `m đấ ´y, trong nhà không còn bao nhiêu tiê `n, trước mắ ´t chỉ có thể duy trì sinh hoạt qua ngày, còn tiê `n vay thế ´ chấ ´p ngân hàng nhấ ´t thời không thể lo nổi.

"Sao hả, hoàn cảnh của anh ta như thế, nế u mấ y tháng liề n không trả được tiề n nhà thì ngân hàng bọn cậu có nhanh chóng tịch thu để bán đấ u giá không?"

Điề n Tịnh nói với anh ta, về phía ngân hàng, các khoản nợ chưa trả là vấ n đề đau đã u nhấ t nhưng không để n mức vạn bấ t đặ c dĩ hay chỉ đơn giản xử lý theo luật pháp là xong. Thủ tục đấ u giá bấ t động sản rấ t phiê n phức, thêm một việc chi bă ng bớt một việc, ngân hàng vẫn hy vọng khách hàng có thể nghĩ cách để tiế p tục trả nơ.

"Chu Nhấ t Minh, là người nhà em mới nói cho anh biế t thôi. Nói tóm lại, khấ t nợ vài kỳ cũng không phải là vấ n đề gì lớn lă m, phía ngân hàng sẽ không lập tức thu hô i để bán đấ u giá đâu. Có điể u sau này, nế u bạn anh còn muố n vay vố n mua nhà nữa thì sẽ rấ t khó giành lại được niề m tin khi trong sổ tín dụng đã có "vế t"." Chu Nhấ t Minh rấ t vui mừng. "Không có vấ n đề gì lớn là tố t rồ i, bạn anh không phải là kẻ đều giả, đợi qua mấ y tháng này, anh ấ y đi làm lại được, nhấ t định sẽ thanh toán cho ngân hàng bọn em không thiế u một xu."

Tôi nghe xong câu chuyện Điề `n Tịnh kể, cũng đem chuyện Chu Nhâ ´t Minh vì con của một người bạn đi mẫu giáo mà phải câ `u cạnh người khác kể cho Điề `n Tịnh nghe. Cô â ´y lập tức khẳng định: "Chặ ´c chặ ´n là cùng một người, nế ´u không Chu Nhâ ´t Minh hơi sức đâu quan tâm để ´n nhiệ `u người như thế ´!"

Tôi cũng nghĩ là cùng một người, ít nhấ t người bạn mà Chu Nhấ t Minh nói với tôi và người anh ta nói với Điề n Tịnh đề u có một cô con gái trạc tuổi ấ y, chấ c không phải là trùng hợp. 3.

Sự thật đã minh chứng phán đoán của tôi là đúng.

Chủ nhật, tôi ở nhà ngủ nướng, ngủ để n gâ n mười một giờ vẫn chưa muố n dậy. Bố tôi gõ cửa, gọi: "Phiên Phi, mâ y giờ rô i còn chưa dậy? Mặt trời còn chưa tấ t, sao con vẫn ngủ được thế?"

"Tắ t mặt trời" là câu chuyện thời thơ ấ u của tôi. Từ nhỏ tôi đã thích ngủ nướng, nhưng ánh mặt trời rực rỡ chiế u vào chói mắ t, khiế n tôi ngủ không ngon giấ c. Ngày ấ y còn ít tuổi, đang mơ mơ màng màng ngủ, không biế t tại sao lại chói mắ t như thế, cứ nghĩ là do bật đèn, tôi liê n cáu kỉnh huơ huơ tay. "Tắ t đèn đi! Mau lên, tắ t đèn đi!"

Bố tôi đứng bên giường buô n cười nói: "Không tấ t được, là mặt trời chiế u sáng đấ y."

Tôi nheo nheo mấ t tiế p tục xua tay. "Vậy thì tấ t mặt trời đi!" Bố tôi phì cười.

Bây giờ ngủ nướng, tôi vẫn ghét ánh sáng mặt trời làm chói mắ t, nhưng dù mặt trời không tắ t, tôi vẫn có cách riêng để đô i phó, đó chính là đeo miế ng che mắ t để ngủ. Cho dù mặt trời có lên đế n đỉnh đâ u, tôi vẫn kê cao gố i mà ngủ.

Bị bố đánh thức, tôi rấ t không hài lòng. "Gì thế a? Ngày nghỉ không để cho người ta ngủ thêm một lúc. Con không phải đi làm, bố quan tâm con ngủ đế n mấ y giờ làm gì?!"

"Bố´ không muố´n quản con, mà là mẹ của Chu Nhấ´t Minh tìm con, bảo con sang đó ngô`i một lát."

Tôi thấ y khó hiểu, vội mở mặ t. "Không có chuyện gì sao tự nhiên lại gọi con sang đó ngô i?"

"Nhà bà â´y có khách để´n chơi, nói là vợ và con gái của bạn Chu Nhâ´t Minh, cô bé đó tháng Chín này sẽ vào trường mâ`m non thực nghiệm của bọn con học đúng không? Bà Chu muố´n con sang ngô`i một lát để làm quen với con bé, sau này quan tâm đế´n người ta một chút."

Tôi dở khóc dở cười. Chu Nhấ t Minh và mẹ anh ta nhiệt tình y như nhau, vội vã giới thiệu con bé với tôi để sau này tôi quan tâm để n nó nhiệ u hơn. Trẻ con sau khi vào trường còn phải phân lớp, vẫn chưa xác định sẽ vào lớp nào, không phải lớp tôi thì tôi có muố n quan tâm cũng không được!

Khi tôi sang nhà họ Chu, bà Chu đang chuyện trò vui vẻ với khách. Bàn uố ng nước chấ t đâ y mấ y hộp quà, rõ ràng là quà của khách mang để n cảm ơn. Thấ y tôi để n, bà Chu vội vàng kéo tôi vào giới thiệu với khách: "Mẹ của Điề m Điề m, đây là Yên Phiên Phi, cô ấ y chuyên dạy lớp mẫu giáo bé ở trường mâ m non thực nghiệm đấ y."

Mẹ Điề m Điề m nhiệt tình bắ t tay tôi. "Cô giáo Yên, xin chào!" "Xin chào, xin chào!"

Tôi vừa khách khí trả lời vừa cố tình đưa mặ t nhìn phòng ngủ. Lạ thật, sao không thấ y Chu Nhấ t Minh đầu? Khách của anh ta để n, anh ta không nên đi vă ng chứ!

Mẹ của Điề m Điề m hỏi han vài câu rô i ngại ngùng chuyển ngay vào chủ đề chính: "Cô giáo Yên, nghe nói cô rấ t có kinh nghiệm trông trẻ lớp mẫu giáo bé, Điề m Điề m nhà chúng tôi sau này vào trường, nế u được phân vào lớp cô thì tố t quá!"

Đây không phải vấ n đề gì lớn, chuyện phân lớp cho bọn trẻ, giữa các giáo viên với nhau, nói nhỏ một tiế ng là được. Đố i với tôi chỉ là chuyện "thuận nước dong buô m", còn với người ta lại là việc luôn phải tâm niệm. Tôi liê n đô ng ý ngay, như vậy là thỏa mãn rô i chứ? Hơn nữa, tôi cũng đã rõ, bà Chu gọi tôi sang chủ yế u là vì việc này, làm mấ t mặt ai chứ không thể để mấ t mặt bác gái được! Bà là người đã chứng kiế n tôi lớn lên, yêu thương tôi hế t mực.

Mẹ của Điề `m Điề `m tỏ ra vui mừng luôn miệng cảm ơn, còn nói sau này nế u có thời gian mời tôi và Chu Nhấ 't Minh để n nhà dùng cơm, đa tạ chúng tôi đã nhiệt tình giúp đỡ. Nhấ 't là Chu Nhấ 't Minh, cô ấ 'y nói nế 'u không có Chu Nhấ 't Minh giúp giải quyế 't vấ 'n đề 'đi nhà trẻ của Điề `m Điề `m thì cô ấ 'y lo để 'n chế 't mấ 't.

"Cô giáo Yên, thời gian này thực sự tôi rấ t bận, chô `ng tôi bị tai nạn, rạn xương cột số 'ng phải nă `m trên giường ba tháng. Mặc dù có bà nội giúp đỡ nhưng bà cũng cao tuổi rô `i, mỗi ngày sau khi tan làm là tôi lại vội vội vàng vàng chạy vê `nhà, bận tố 'i mắ 't tố 'i mũi."

Nhìn xem, tôi đoán trúng phóc rô i nhé, người bạn này chính là chiế nhữu đó.

"Không có gì, cô cứ về di, dù sao hôm nay Chu Nhấ t Minh cũng không có nhà. À đúng rô i bác ơi, sao anh ấ y lại không có nhà? Khách của anh ấ y để n, lẽ ra anh ấ y phải về nhà đón tiế p chứ?"

"Nó định hôm nay vê `nhà ăn cơm nhưng gâ `n đế ´n giờ vê `lại gọi điện nói phải làm thêm. Gâ `n đây Ban Quản lý đô thị của Nhâ ´t Minh nhiê `u việc quá, hơi một tí lại phải làm thêm."

Mẹ Điề m Điề m cười nói: "Đàn ông ở tuổi này cố gặ ng phấ n đấ u sự nghiệp cũng là một chuyện tố t."

"Cô´ gă´ng theo đuổi sự nghiệp nhưng chuyện gia đình mãi không có động tĩnh gì thì cũng không được. Người xưa nói "thành gia lập nghiệp", phải yên bê` gia thấ t rô`i mới lao vào phấ n đấ u sự nghiệp được, Nhấ t Minh mãi vẫn chưa tìm được đố i tượng để kế t hôn, làm cha mẹ như cô chú lo chế t mấ t thôi!"

"Chuyện riêng tư của Nhấ t Minh vẫn chưa giải quyế t được sao?"

Thế là bà Chu tóm được mẹ Điề m Điề m than phiê n kể khổ, con trai bà không có số đào hoa thể nào, khó tìm đố i tượng ra sao, kiế m được người nào chia tay người ấ y, thật khiế n người ta tức chế t.

Mẹ Điề m Điề m xung phong đảm nhận: "Cô à, việc này cô yên tâm, cứ giao cho cháu. Các cô gái trẻ làm trong siêu thị chỗ cháu đông lắ m, nhấ t định cháu sẽ tìm cho Nhấ t Minh một người thích hợp. Anh â y tố t bụng như thể , không thể không có ai thích được, chỉ là duyên phận chưa để n, duyên phận tới thì tự nhiên "trăng để n ră m trăng tròn" thôi cô ạ!"

Bà Chu nghe thấ y thế thì mặt mày rạng rõ. "Phải rô ì, vậy cô nhờ cả ở cháu. Nế u mai mố i thành công, cô sẽ biế u cháu hẳn mười cặp móng giò."

Ở chỗ tôi, người ta tạ lễ cho người mai mố i bă ng móng giò. Bà Chu mong có một ngày được mang lễ vật đó đi biể u. Tôi đứng một bên nghe mà thấ y lòng chua xót. Mẹ Điề m Điề m sẽ giới thiệu đố i tượng cho Chu Nhấ t Minh, thành thật mà nói tôi ngàn là n không muố n cô ấ y ôm đô m việc này. Dù sao tôi và Chu Nhấ t Minh cũng từng thử yêu nhau, tuy sớm đã chia tay nhưng tôi không hề muố n anh ta tìm được "người kế nhiệm" trước tôi.

Rô ì tôi lại nghĩ mẹ Điê `m Điê `m ôm đô `m nhiê `u việc cũng chưa chắ c có kế 't quả gì, Chu Nhâ 't Minh "thâ 'p hơn mực nước biển"

như thể , khi xem mặt khó có cô gái nào để mặ t để n, không chừng cô â y sẽ tố n công vô ích thôi.

Nhưng tôi đã xem thường mẹ Điề m Điề m, cũng đánh giá quá thấ p sức mạnh tổng thể của Chu Nhấ t Minh rô i.

Thành thực mà nói, Chu Nhấ t Minh ngoài chuyện hơi lùn ra thì những điể ù kiện khác rấ t được: dung mạo sáng sủa, tính cách, phẩm chấ t đạo đức tố t, công việc và thu nhập ổn định, điể ù kiện gia đình cũng không tệ, bố là kỹ sư về hưu, mẹ là nhân viên tổng đài về hưu, cả hai đề ù có lương hưu, không phải lo lắ ng gì.

Nế u là những cô gái có điề u kiện tương đố i một chút, có thể sẽ không chấ p nhận cái dáng "thấ p hơn mực nước biển" của anh ta, cho ră ng mình thừa khả năng tìm được người tố t hơn. Nhưng đố i với những cô gái làm ở siêu thị của mẹ Điề m Điề m thì Chu Nhấ t Minh đã là đố i tượng lý tưởng để kế t hôn rô ìi.

Bởi vì làm ở siêu thị không phải là một công việc ổn định, thu nhập cũng không cao. Rấ t nhiê `u cô gái đề `u hiểu rõ mình đang sử dụng câ `n câu cơm là tuổi thanh xuân của mình, nhưng tuổi trẻ rô `i cũng qua đi, câ `n câu â ´y không thể tô `n tại mãi được. Đô ´i với một cô gái, nê ´u dựa vào năng lực bản thân mà không có khả năng xoay chuyển được tình hình hiện tại thì chỉ có thể hy vọng vào con đường gả cho người ta mà thôi.

Ai cũng muố n mình lấ y được ông chố ng đại gia nhưng suy cho cùng, thời buổi bây giờ khó kiế m lă m. Thực sự chỉ muố n tìm một người có thể cùng số ng những tháng ngày êm đề m, hạnh phúc, hay nghiêng về "những người đàn ông có thể lợi dụng về mặt kinh tế". Không nghi ngờ gì nữa, Chu Nhấ t Minh chính là người đàn ông lý tưởng có thể lợi dụng về mặt kinh tế đó.

Cho nên mẹ Điề `m Điề `m tập trung tuyên truyề `n những ưu thể của Chu Nhấ 't Minh, những điểm yế 'u chỉ tóm lược sơ qua. Các đô `ng nghiệp trẻ của cô ấ 'y vừa nghe nói đã có người tỏ ý muố 'n xem mặt. Chu Nhấ 't Minh lập tức trở thành chiế 'c bánh bao thơm phức, ba ngày đi xem mặt ba cô, cô nào cô nấ 'y đề `u bày tỏ nguyện vọng muố 'n cùng anh ta tiế 'n thêm một bước nữa, để xem anh ta chọn ai. Bà Chu vui mừng để 'n mức cười không khép được miệng, cảm giác nở mày nở mặt.

Khi nghe được tin đó, tôi cảm thấ y rấ t khó chịu. Vận may của Chu Nhấ t Minh lại để n rồ ì, ba cô gái đang đợi anh ta lựa chọn, anh ta là hoàng để hay thái tử chứ?

Còn nữa, tại sao anh ta luôn may mắ nhơn tôi? Lâ n nào cũng vậy, khi tôi vẫn còn cô đơn thì anh ta đã có đổ i tượng rô i. Tôi không dễ gì có được đổ i tượng nhưng khi anh ta tan vỡ thì tôi cũng lập tức tiêu tan theo. Xét về vận may tôi không đọ được với anh ta nhưng hễ gặp vận xui là anh ta lại kéo tôi cùng xuố ng vực, tức chế t đi được!

Hôm nay tôi cực kỳ phẫn nộ, nhìn cái gì cũng không thuận mắ t, lúc ăn cơm không chê thức ăn mặn thì cũng chê canh nhạt. Bố tôi nghe không lọt tai liê n nói: "Có người nấ u cho mà ăn là tố t lắ m rô i, chê người ta nấ u không ngon thì đừng ăn nữa, có giỏi thì tự đi mà nấ u!"

Tôi lập tức vứt đôi đũa xuố ng, không ăn nữa, vố n không muố n ăn, nuố t không trôi vì đã đâ y một bụng tức rô ìi.

"Có ba cô gái đang đợi Chu Nhấ t Minh lựa chọn. Wow, sao anh ta lại cao tay thế ?!"

Đố i với chuyện Chu Nhấ t Minh được ưa chuộng, Điề n Tịnh cũng tỏ ra vô cùng ngạc nhiên, nhưng sau khi ngạc nhiên thì lại gật

đâ`u tỏ vẻ đô`ng tình. "Có người để mặ´t tới cũng là chuyện tố t, xem ra lâ`n này Chu Nhâ´t Minh có số đào hoa rô`i."

Tôi lạnh lùng "hừ" một tiế ng. "Cũng chẳng biế t người ta thích anh ta ở điểm gì."

"Đừng nói như thế , thực ra con người Nhấ t Minh rấ t tố t. Yên Phiên Phi à..." Điề `n Tịnh ngừng lại một lát, nhìn tôi rô `i nửa đùa nửa thật cười nói: "Sao mình cứ có cảm giác cậu đang ghen."

Tôi lập tức nhảy dựng lên, đỏ mặt tía tai nói: "Ai bảo thể , mình thèm vào ghen, anh ta là cái thá gì mà mình phải ghen chứ!"

Có lẽ tôi đã tỏ ra quá kích động khiế n Điề n Tịnh phát hoảng, cô ấ y vội trấ n an tôi: "Mình nói đùa thôi, đương nhiên cậu không thèm ghen rô i, Chu Nhấ t Minh là cái thá gì chứ, người thì lùn, cậu chẳng thèm để ý đâu."

"Mình đương nhiên không thèm quan tâm để n anh ta rồ i, mình sẽ tìm được một người tố t hơn anh ta gấ p trăm ngàn lâ n!"

Nói thì dễ, làm mới khó. Tìm gấ p một người bạn trai, lại nhấ t định phải là người có điể u kiện tố t thì khả năng thành công là rấ t nhỏ, chẳng khác gì đợi miế ng bánh từ trên trời rơi xuố ng. Tôi tìm đâu ra người đàn ông như thể bây giờ? Có đố t đèn lô ng tìm cũng không thấ y!

Lòng đã rố i như tơ vò còn gặp hạn, răng tôi tự nhiên lại đau nhức để n muố n chế t, cơm cũng không ăn được. Thôi vậy, khoan hãy tìm bạn trai, nhanh chóng đi tìm bác sĩ khám răng cái đã!

Đã gặp vận đen lại càng đen, vừa ở bệnh viện khám răng đi ra, tôi lại phát hiện thấ y con ngưa quý của mình không cánh mà bay. Lâ n

này thì đúng là mấ t thật rô i, bởi khi nãy rõ ràng tôi dựng xe trong bãi đỗ xe, không thể có khả năng ban Quản lý đô thị dấ t đi được.

Nhìn chỗ để con ngựa quý giờ trố ng không, tôi tức đế n muố n ứa nước mặ t. Mẹ kiế p, đúng là đen đủi, sao việc gì chị đây cũng không thuận lợi thế này! Lẽ ra tình trường không được như ý thì những lĩnh vực khác phải được mãn nguyện mới đúng chứ, tại sao còn bị mấ t xe nữa? Biế t để n bao giờ mình mới được đổi vận đây?!

Giây phút đó, tôi thật sự muố n khóc thật to. Nhưng giữa đường giữa chợ, ngựa xe như nước, kẻ qua người lại tấ p nập thế này, chị đây thực sự không muố n bị mấ t mặt. Bị người lạ nhìn thấ y thì không sao, nế u chẳng may bị phụ huynh bọn trẻ bắ t gặp, lại nghĩ cô giáo Yên thâ n kinh có vấ n đề, sau này không dám cho con vào học lớp tôi nữa thì nguy.

Vì vậy tôi chỉ có thể buô `n rười rượi lê gót vê `nhà, bước đi mà đâ `u óc cứ như ở trên mây, khi sang đường còn quên cả nhìn đèn tín hiệu, suýt bị xe đâm. Chiế c xe đó sượt qua người tôi, người tài xế vừa kinh hãi vừa tức giận, hạ thấ p cửa kính rô `i thò đâ `u ra ngoài giáo huấ ´n tôi: "Cô đi cái kiểu gì thế ´? Muố ´n hại chế ´t người ta à?!"

"Xin lỗi, xin lỗi!" Tôi chỉ có thể nói lời xin lỗi, vì đúng là tôi đã sai! Sang đường không chịu nhìn đèn tín hiệu, có xảy ra chuyện gì thì cũng đề u là hành vi hại mình, hại người.

Sang đường xong, tôi rẽ trái rô i đi thẳng, đi chưa được bao lâu thì một chiế c xe Mazda đi châ m chậm rô i dừng lại sát cạnh tôi, cửa số xe từ từ hạ xuố ng, một người đàn ông thò đâ u ra gọi: "Yên Phiên Phi, em đi đâu đấ y, để anh đưa em đi?"

Vừa nhìn thấ y xe và người tôi đã ngạc nhiên, đứng ngây ra một lúc lâu, không nói nên lời... Đó chính là Đới Thời Phi, đã lâu lấ m rô ì tôi không gặp, cũng không liên lạc gì với anh ta.

4.

Tôi và Đới Thời Phi chia tay nhau từ mùa hè năm ngoái, chớp mắ 't một cái đã hơn một năm trôi qua, nhanh thật đấ 'y! Anh ta không có gì thay đổi, vẫn cao to, khôi ngô, tuấ 'n tú như xưa. Anh ta nhâ 't định muô 'n tôi lên xe để đưa tôi đi một đoạn. Lúc đâ `u tôi lịch sự từ chô 'i nhưng anh ta cứ nài nỉ mãi. Anh ta nói vừa nãy qua ngã tư đã nhìn thấ 'y tôi, tấ 't nhiên cũng chứng kiế 'n cảnh tôi suýt bị xe đâm và bị tài xế 'khiển trách.

"Yên Phiên Phi, em đang gặp phải chuyện gì buô `n à? Vừa nãy sang đường mà tâm trí để đâu đâu, suýt chút nữa đã xảy ra chuyện rô `i. Hay lên xe đi, anh đưa em vê `nhà."

Người ta có lòng tố t, tôi không nên từ chố i nữa. Sau khi lên xe, chúng tôi mỗi người một câu hỏi han gượng gạo, anh ta hỏi tôi dạo này thể nào, tôi hỏi anh ta số ng có tố t không.

Nói thực, tôi hy vọng anh ta số ng không tố t. Chẳng có lý do gì mà trong khi tôi đang tàn tạ thể này, bọn họ thì người nào người nấ y đề u được tận hưởng cuộc số ng hạnh phúc. Nế u như thế, thử hỏi thế gian này còn có công bă ng nữa không?

Thế gian này quả nhiên vẫn còn công bặ ng. Đới Thời Phi thở dài nói, anh ta và cô bạn gái vẫn chưa đi đế n đâu cả, cô ta lại sang Mỹ rô i.

Tôi vô cùng ngạc nhiên. "Cái gì? Chẳng phải cô â y vê nước là vì anh sao?"

Đới Thời Phi cười khổ. "Lúc đâ `u là cô â ´y cãi nhau với anh bạn trai người Mỹ, nhấ t thời tức giận đòi chia tay rô `i vê ` nước tìm anh

quyế t định tiế n tới hôn nhân. Nhưng sau khi cô ấ y đi rô ì, anh bạn trai người Mỹ còn lại một mình thì cảm thấ y không thể rời xa cô ấ y được nên cũng bay sang đây. Kế t quả, cô ấ y lại nói xin lỗi anh, trong lòng cô ấ y, người cô ấ y yêu thực sự là anh ta chứ không phải anh, vì thế không thể kế t hôn với anh được, xin anh tha thứ."

Tôi vừa thấ y cảm thông vừa có chút hả hệ trong lòng, đúng là muố n "cười trên nỗi đau của người khác". Đáng đời! Lúc đâ `u không câ `n tôi, muố n quay lại gặm bãi cỏ cũ, không ngờ bãi cỏ đó còn có một con ngựa khác muố n tranh giành, kế t quả không đánh thắ ng nổi cái lão người Mỹ kia, lại một lâ `n nữa dâng bạn gái cho hǎ n.

"Đâ y cũng coi như bị báo ứng, khi â y em vì anh, vì mẹ anh mà tận tâm tận lực nhưng anh lại nói chia tay là chia tay ngay, bỏ mặc em giữa đường. Kế t quả, anh cũng bị người ta bỏ rơi giữa đường như vậy, đây không phải báo ứng thì là cái gì?"

Chuyện trên thể gian này thật là kỳ diệu, tôi không ngờ Đới Thời Phi cũng cám cảnh như tôi. Anh ta bỏ rơi tôi, tự nhiên lại có người khác bỏ rơi anh ta, thật giố ng như báo ứng!

Tôi như hả được cơn giận, nói thẳng: "Đáng đời, anh cũng có ngày hôm nay!"

Trước đây tôi chưa bao giờ nói cái giọng đó với Đới Thời Phi, tôi luôn luôn tôn trọng anh ta như tôn trọng Đức Phật, ai bảo ngày â´y tôi mê mẫn anh ta, một lòng một dạ muố n làm dâu nhà họ Đới chứ.

Giờ đây tôi không còn ôm mộng đó nữa, đương nhiên cũng không câ `n cố làm anh ta hài lòng. Có gì thì nói nấ 'y, tiểu tử nhà anh đúng là đáng đời! Bà cô này trước đây đố i xử với anh tố t như thế , vậy mà anh không thèm ngó ngàng, nói bỏ là bỏ được ngay khiế n người ta vừa đau lòng vừa mấ t mặt. May mà ông trời có mắ t, không để anh có được cuộc số ng hạnh phúc, yên bình.

Đới Thời Phi gật đâ u, thừa nhận: "Anh đúng là đáng đời, em muố n mă ng thể nào cứ mă ng. Thật sự anh luôn cảm thấ y có lỗi với em, muố n tìm em nói lời xin lỗi nhưng lại sợ em không muố n gặp anh nữa. Hơn nữa, tự nhiên đi tìm em cũng thấ y ngại. Hôm nay vô tình gặp em ở trên đường, cũng coi như duyên phận chưa hế t, anh muố n một lầ n nữa nói lời xin lỗi em, mong em tha thứ."

Mắ ng thì cũng mắ ng rô ì, cười trên nỗi đau khổ của người khác thì cũng cười rô ì, tôi cũng không muố n mình là kẻ không có lòng vị tha. "Thôi được rô ì, việc đã qua lâu rô ì, cũng chẳng có gì phải tha thứ hay không tha thứ. Em không để tâm, anh cũng không câ `n nhắ c lại làm gì."

"Vậy sau này chúng ta có thể tiế p tục làm bạn không?"

Bạn? Tôi giật thót tim, quay sang nhìn Đới Thời Phi, trán vã mô hôi! Đây chẳng phải miế ng bánh từ trên trời rơi xuố ng sao?! Tuy không hiểu rõ anh ta nói muố n "làm bạn" là có ý gì nhưng ít nhấ t ý đô muố n thường xuyên lui tới với tôi là điể u không nói cũng hiểu. Tôi đang phát rô vì chưa tìm được ai phong độ như thế để dắ t để n trước mặt Chu Nhấ t Minh, diễu võ dương oai, để anh ta lác mắ t nhìn thì tự nhiên ông trời lại phái Đới Thời Phi để n giúp tôi.

Tôi mùng thâ`m như bă´t được vàng. "Đương nhiên rô`i, đương nhiên chúng ta có thể tiế´p tục là bạn bè."

Tố i hôm đó, tôi vui mừng khôn xiế t báo tin vui cho Điề n Tịnh trên QQ, tôi muố n dẫn Đới Thời Phi để n trước mặt Chu Nhấ t Minh, huênh hoang, khoác lác một phen để cho tên đô tể đó sáng mặ t. Chị đây không bao giờ ăn tạp nhé! Hứ! Mẹ Điề m Điề m giới thiệu cho anh ta mấ y cô gái đó thì đã là gì, ngoài tuổi tác còn trẻ, chẳng có điểm gì nổi bật. Đới Thời Phi là tiế n sĩ học ở trời Tây về ,

vừa cao to, đẹp trai vừa giỏi giang, anh tú. Trận đấ u này, tôi sẽ thắ ng anh ta một cách tuyệt đố i!

Điề `n Tịnh lại không hứng khởi, cô ấ ´y tỏ ra không sao hiểu nổi. "Đới Thời Phi rõ ràng muố ´n nố ´i lại tình xưa với cậu, sao không thấ ´y cậu vui mừng dù chỉ một chút?! Trong khi ấ ´y lại hứng khởi vì có thể lấ ´y đó để đả kích Chu Nhấ ´t Minh. Yên Phiên Phi, cậu không ấ ´m đấ `u đấ ´y chứ? Ngày trước, chẳng phải cậu rấ ´t thích Đới Thời Phi sao? Giờ cũng xem như anh ta quay lại, sao cậu không có chút kích động, ngược lại khi nhặ ´c đế ´n Chu Nhấ ´t Minh, cậu lại tỏ ra kích động bội phâ `n? Cậu... xem ra cậu đã quá nặng lòng với Chu Nhấ ´t Minh rồ `i. Ôi Chúa ơi, nhấ ´t định là cậu yêu anh ta rồ `i!"

Tôi yêu Chu Nhấ t Minh? NO! Tôi nhấ t định không thừa nhận chuyện này! Tôi chỉ muố n anh ta tức điên lên thôi! Chị đây đã nói rồ ì, chị sẽ tìm được một người tố t hơn anh ta gấ p trăm ngàn lâ n để anh ta phải lác mắ t nhìn. Cuố i cùng chị đây cũng đã hoàn thành tâm nguyện.

Chưa để n hai hôm, Đới Thời Phi đã gọi điện để n hỏi tôi có rỗi không, anh ta muố n mời tôi đi ăn. Tôi đã đạt đúng ý nguyện. "Được thôi, không vấ n đề gì!"

"Vậy em muố năn gì? Đô Tây hay đô Trung?"

"Ở phố đi bộ có một nhà hàng Quảng Đông rấ t ngon, chúng ta tới đó ăn đi!"

"Được, vậy bảy giờ tố i nay anh sẽ đứng dưới lâ u đợi em."

Đúng bảy giờ, Đới Thời Phi đế n đón tôi. Ngô i ăn ở nhà hàng Quảng Đông mà tâm trí tôi cứ để đâu đâu, chố c chố c lại nhìn đô ng hô . Đới Thời Phi thấ y thế liê n hỏi: "Em còn có việc à?" "Không có việc gì, chỉ là em muố năn xong thì đi dạo ở phố đi bộ một lát. Các cửa hàng ở đó thường chín giờ đã đóng cửa, cho nên chúng ta ăn nhanh một chút được không?"

Đới Thời Phi không nghi ngờ gì, chúng tôi ăn vội vàng rô i rời khỏi nhà hàng, thong thả đi dạo trên phố đi bộ. Ánh mặ t tôi không hệ tập trung vào các cửa hàng quâ náo mà cứ nhìn chặ m chặ m ra đường.

Tôi nhanh chóng phát hiện ra Chu Nhấ t Minh, anh ta mặc đô ng phục của ban Quản lý đô thị đang lẫn vào đám đông đi tuâ n tra. Chỉ thoáng một cái là tôi đã nhận ra anh ta giữa đoàn người đông đúc. Hình dáng anh ta tôi đã nhìn suố t hơn hai mươi năm nay, đã quá quen rô i, liế c một cái là nhận ra ngay, tuyệt đố i không bao giờ nhâ m.

Khi tôi phát hiện ra Chu Nhấ t Minh thì cũng là lúc anh ta nhìn thấ y tôi. Thật trùng hợp, đúng lúc tôi đưa mặ t nhìn anh ta thì anh ta cũng quay đấ u nhìn tôi. Khi thấ y tôi và Đới Thời Phi kề vai sánh bước, hai mặ t anh ta trọn tròn như hai cái đèn pha, rõ ràng là đang vô cùng ngạc nhiên.

Biểu hiện đó của anh ta chính là điề `u tôi mong muố n, tôi vừa hả giận vừa đấ c ý, cố tình kéo Đới Thời Phi đi để n chỗ anh ta, chào hỏi: "Chu Nhấ t Minh, anh vẫn chưa tan làm à?"

Đới Thời Phi vẫn nhớ Chu Nhấ t Minh, quay sang anh ta, gật đâ u chào: "Xin chào, lâu quá rô i không gặp!"

Chu Nhấ t Minh hế t nhìn anh ta lại quay sang nhìn tôi, mặt ngây ra, lắ p ba lắ p bă p: "Ò... Xin... xin chào!"

Đới Thời Phi không những còn nhớ Chu Nhấ t Minh mà còn nhớ cả Nhậm Giai nữa. "À đúng rô `i, bạn gái của cậu hô `i này thế ´ nào?

Bệnh tình của cô ấ y đã khỏi chưa?"

Chu Nhấ t Minh ngây ra một lúc mới phản ứng lại được, gãi đấ u gãi tai, cười gượng gạo. "Anh nói đế n Nhậm Giai hả? Tôi và cô ấ y chia tay từ lâu rô ìi. Giờ tôi vẫn độc thân, bạn gái không biế t vẫn còn trố n trong bụng của nhạc mẫu nào nữa."

Tai tôi như dựng ngược lên, anh ta vừa nói vẫn độc thân, vậy "ba cô chọn một" kia lại có vấ n đề gì sao?

"Không phải chứ, Chu Nhấ t Minh? Mẹ Điề m Điề m đã giới thiệu cho anh ba cô rô i mà, sao không chọn lấ y một người?"

Anh ta cười trừ. "Em nă m rõ tin tức nhỉ? Có điệ u anh trai lại không có cảm giác với mấ y cô gái đó. Vấ n đề tình cảm rấ t quan trọng mà, phải không?"

Chu Nhấ t Minh không làm cái chuyện "ba cô chọn một", vẫn còn đơn thân, điể `u này khiế n tôi cảm thấ y thoải mái hơn nhiệ `u. Cho dù tôi và anh ta thử yêu nhưng không thành thì tôi cũng không hy vọng anh ta yêu được người khác nhanh như thế .

Không biế t Chu Nhấ t Minh có nghĩ như vậy không. Tổ i đó anh ta chủ động gọi điện cho tôi, hỏi giữa tôi và Đới Thời Phi có chuyện gì, sao còn qua lại với hấ n.

Tôi cố tình phót lờ: "Anh quan tâm để n chuyện em qua lại với ai làm gì? Chuyện của em không cầ n anh quản."

Anh ta lấ y tư cách anh trai để quan tâm đế n tôi. "Bé bự, anh trai cũng vì quan tâm đế n em. Có phải Đới Thời Phi muố n quay lại với em không? Anh ta xem em là cái gì, lố p xe dự phòng à? Em đừng để ý đế n anh ta, phải biế t là "hảo mã bấ t cật hô ì đâ `u thảo (31)"."

"Tuy nói là ngựa khôn không gặm cỏ cũ nhưng nế u bãi cỏ đó non mơn mởn thì vẫn còn giá trị. Hơn nữa, em có quay lại hay không cũng chẳng liên quan gì đế n anh. Câ n anh phải phát biểu ý kiế n chặ c?"

Anh ta tỏ ra lép về´. "Chẳng qua là anh... anh trai muố´n tố´t cho em..."

Tôi "hứ" một tiế ng. "Anh tỉnh lại đi, em không ham, anh quản ít một chút thì hơn!"

Anh ta im lặng hô i lâu rô i đột nhiên nói nhanh: "Được, cứ coi như anh lo toàn chuyện không đâu, em không thích thì thôi! Em muố năn ngọn cỏ nào thì ăn, chẳng liên quan gì tới anh!"

5.

Quan hệ giữa tôi và Chu Nhấ t Minh lại một là n nữa căng thẳng. Anh ta giận, không thèm quan tâm để n tôi nữa. Hôm đó, anh ta tan làm vê nhà ăn cơm, gặp tôi ở cổng tiểu khu nhưng giả bộ không nhìn thấ y, quay đâ u đi tiế p.

Tôi không cam tâm đuổi theo, kéo anh ta lại. "Anh như vậy là có ý gì? Mỗi là `n nhìn thâ ´y em, anh đê `u lần tránh là sao hả?"

Anh ta tỏ vẻ ngây ngô. "Chẳng phải em nói anh trai quan tâm để n em ít thôi sao? Anh trai tôn trọng ý kiế n của em, tránh xa một chút để không ảnh hưởng để n em còn gì!"

Anh ta còn lấ y lời của tôi ra chặn họng tôi, để tôi không nói được gì nữa. Tôi đã tức lại càng tức. "Được, Chu Nhấ t Minh, anh cứ trố n đi, trố n càng xa càng tố t, sau này đừng để em nhìn thấ y bản mặt anh nữa, chúng ta tuyệt giao!"

Thế là lại căng thẳng! Sau khi biế t chuyện, Điề n Tịnh liê n nói chúng tôi quá ấ u trĩ.

"Hai người làm sao thế ? Càng ngày càng như trẻ con. Có khi hô ì bé cũng không để n mức kỳ cục như vậy, có chút chuyện vặt cũng đòi tuyệt giao."

Lúc tức lên thì không thấ y thế , sau đó bình tĩnh lại cũng cảm thấ y hơi kỳ quặc. Hành động của tôi đã kỳ cục rô ì nhưng Chu Nhấ t Minh cũng kỳ cục không kém. Tôi và anh ta đề ù đã hai mươi bảy tuổi mà cứ như trẻ con lên bảy, nói giở mặt là giở mặt được ngay, cái kiểu gì thế không biế t!

Ở trường mâ m non, tôi cũng ra dáng là một giáo viên, đố i xử dịu dàng, â m áp với những mâ m non của đấ t nước. Anh ta mặc đô ng phục cũng rấ t ra dáng là một nhân viên ban Quản lý đô thị, khi thực thi pháp luật cũng có lý, có tình. Hai người bình thường, trong cuộc số ng hã ng ngày cũng như trong công việc đề u không phải là những kẻ ngô c nghế ch, sao lúc này lại như đang thi xem ai ngô c hơn thể? Tôi muố n tuyệt giao với anh ta, anh ta liề n tuyệt giao với tôi, hai người thi xem ai giận dỗi lâu hơn.

Điề n Tịnh từ đó phán đoán: "Mình thấ y hai người đề u bị tình yêu làm cho phát số t rô i. Rõ ràng cả hai đề u số t cao vì tình, số t để n mức ngô c nghệ ch nên mới làm cái chuyện ngô c nghệ ch đó chứ!"

Theo như cách nói của Điệ n Tịnh thì tôi và Chu Nhấ t Minh quen nhau lâu như thế, mố i quan hệ luôn ở mức trên tình bạn nhưng chưa chạm tới ngưỡng của tình yêu. Sau khi thử chuyển từ tình bạn sang tình yêu, cả tôi và Chu Nhấ t Minh đề u dâ n dâ n có tình cảm với đố i phương. Về sau, tuy đã đột ngột chấ m dứt quá trình yêu đương thử nghiệm nhưng phản ứng hóa học của tình cảm đã phát tác không thể cưỡng lại được. Vì vậy bấ t luận là tôi hay anh ta đề u khó chấ p nhận đố i phương có một khởi đâ u mới. Tôi vừa nghe nói anh ta có ứng cử viên bạn gái mới thì tức điên lên, thực ra là đang nổi máu ghen. Còn anh ta nhìn thấ y tôi và Đới Thời Phi gặp nhau cũng cảm thấ y vô cùng khó chịu, không thể lấ y thân phận bạn trai ra để tỏ thái độ không hài lòng, đành phải lấ y tư cách là anh trai để biểu thị sự quan tâm, muố n ngăn cản tôi đi "ăn bãi cỏ cũ".

Điề n Tịnh phân tích xong, khuyên tôi: "Đừng làm mình làm mẩy nữa, đi tìm Chu Nhấ t Minh nói chuyện đi. Mình tin là cậu đã yêu anh ta, anh ta cũng yêu cậu mấ t rô i, cứ thế mà cãi nhau thì chẳng ra sao cả."

Tôi không chấ p nhận! Tại sao tôi phải chủ động đi tìm anh ta nói chuyện, anh ta không thể chủ động đế n tìm tôi được à? Hơn nữa, chuyện ngừng thử yêu cũng là anh ta đề cập trước, lúc này lại bảo tôi đi tìm anh ta, như vậy chẳng khác gì bảo tôi đi câ u xin anh ta, thế thì còn mặt mũi gì nữa.

Vì vấ n đề thể diện, tôi cương quyế t không đi tìm Chu Nhấ t Minh nhưng thấ m nghĩ, nế u Chu Nhấ t Minh còn luyế n tiế c tôi, nhấ t định anh ta cũng đang nghĩ có nên để n tìm tôi nói chuyện hay không. Tôi và anh ta thử thi xem, cuố i cùng ai là người kiên trì hơn.

Chu Nhấ t Minh kiên định góm, một tuấ n trôi qua mà vẫn không thèm để n tìm tôi. Tôi cũng cố kiể m chế, trong lòng vô cùng tức tố i, liê n trút giận lên con thú bông anh ta tặng. Vừa ném vừa quăng quật, vừa đánh vừa vặn như thể đang hành hạ anh ta vậy.

Anh ta không gọi điện cho tôi, còn Đới Thời Phi lại thường xuyên gọi hỏi thăm. Nế 'u trước đây đó là chuyện tôi câ `u cũng không được thì bây giờ lại thấ 'y có chút lười biế 'ng ứng phó với anh ta. Ngày tôi và Đới Thời Phi còn ở bên nhau, anh ta không chủ động thì tôi lại vội vàng chủ động. Lúc này anh ta chủ động nhưng tôi lại thiế 'u sự nhiệt tình, bởi vì tôi không còn xem anh ta là báu vật nữa. Tâm trí tôi bây giờ đã dô `n hế 't vào Chu Nhấ 't Minh, tại sao anh ta vẫn chưa chịu đế 'n tìm tôi?

Vì trong lòng đang mong đợi nên mỗi ngày đê `u chịu đựng sự giày vò, dă `n vặt. May là lại đế ´n kỳ nghỉ hè, cả ngày mặt ủ mày ê, gọi điện quâ ´y nhiễu Điê `n Tịnh, tâm sự không tìm cô â ´y thì tìm ai chứ? Cô â ´y nói đáng đời tôi, rõ ràng có lòng mà còn giả bộ, sợ mấ ´t mặt, còn nói tôi nghỉ hè đừng nên suố ´t ngày ru rú ở nhà một mình, càng nhô ´t mình trong nhà càng dễ nghĩ ngợi lung tung.

"Ngày mai là ngày nghỉ, cậu qua đây, hai đứa mình đi dạo một chút cho khuây khỏa."

Chúng tôi gặp nhau ở chỗ hẹn rô i loanh quanh chán chê, khi không còn chỗ nào để đi nữa thì tôi nhìn thấ y một trung tâm giải trí lớn, trong lòng nổi hứng bèn kéo cô ấ y vào chơi trò chơi điện tử.

Lúc đâ`u Điê`n Tịnh không muô´n đi. "Mình không biê´t chơi mâ´y thứ đó."

"Đi đi, bọn mình sẽ chơi trò đơn giản nhấ t."

Tôi cương quyế t kéo bă ng được cô ấ y vào, vừa bước vào đã gặp người quen. Mâ y cậu bạn cùng lớp hô i học trường cấ p ba cũng đang ở đó, bọn họ đang chơi trò chơi trực tuyế n, còn có hai người học cùng lớp với Chu Nhâ t Minh nữa. Ngày ấ y hai lớp chúng tôi ở cạnh nhau nên học sinh hai lớp ngày nào chẳng đi ra đi vào, nhẫn mặt nhau rô i.

Tôi còn nhớ trong hai người đó, cậu tóc húi cua ngày â´y rấ´t thích Điê`n Tịnh, viê´t thư tình còn bảo Chu Nhâ´t Minh nhờ tôi chuyển hộ. Cậu ta tên là gì nhỉ? Hình như là Tạ Đông Phương thì phải.

Tuy nhiệ `u năm không gặp nhưng liệ ´c một cái Tạ Đông Phương đã nhận ra Điệ `n Tịnh, nhiệt tình chạy lại chào hỏi, mở miệng là gọi bạn học cũ rấ ´t nhiệt tình.

Mấ y cậu bạn học cùng lớp tôi cười vang không ngớt. "Đừng có gọi lung tung! Điề n Tịnh không phải là bạn học cũ của cậu, cô ấ y là bạn học cũ của bọn mình chứ! Cậu muố n tìm bạn học cũ thì sang lớp 3 của bọn cậu mà tìm."

Nhìn thấ y Điề `n Tịnh, Tạ Đông Phương không chơi nữa, quay sang phò tá chúng tôi chẳng khác gì tùy tùng, nói chúng tôi muố ´n

chơi trò gì cậu ta cũng có thể dạy, đảm bảo chúng tôi sẽ được vui chơi thỏa thích.

Tên tiểu tử này tỏ ra rấ t ân câ n, vô n vã. Tôi không nín được cười, ghé sát tai Điề n Tịnh thì thâ m: "Có vẻ như người ta đố i với cậu tình cũ khó quên, thấ y thế nào, có động lòng chút nào không? Lâ n này có muố n cho cậu ta một cơ hội không?"

Hô `i còn học cấ ´p ba, thư tình của Tạ Đông Phương gửi cho Điề `n Tịnh, cô ấ ´y chưa đọc đã xé đi rô `i.

Ngày â´y Điê`n Tịnh là một học trò ngoan, ngoài việc học, cô â´y không để ý tới bâ´t cứ điê`u gì khác. Hoa trôi hữu ý, nước chảy vô tình, khi đó Tạ Đông Phương bị tổn thương, có người nói sau khi ở lớp tự học buổi tô´i vê`, cậu ta một mình nhảy qua tường, ra ngoài uô´ng rượu, lúc quay vê`, trèo qua tường còn bị ngã chảy máu đâ`u, sau được bác bảo vệ nhà trường đưa vào bệnh viện, hôn mê mâ´t một ngày. Điê`n Tịnh khi đó sợ phát khiê´p, lo không biế´t cậu ta có nguy hiểm gì đế´n tính mạng không.

"Như vậy người ta không nói là mình hại chế t cậu ta chứ?"

Tôi trấ n an Điề n Tịnh: "Yên tâm đi, cậu ta tự ngã, không phải do cậu đẩy, sao có thể đổ trách nhiệm cho cậu được? Cậu đừng sợ."

Cô â´y vẫn tỏ ra sợ hãi, thút thít, nói: "Mình không giế´t người nhưng người ta lại vì mình mà chế´t!"

May thay Tạ Đông Phương chỉ bị chấ n thương nhẹ, sau khi tỉnh lại thì nhanh chóng bình phục, ra viện lại khỏe mạnh bình thường, não không có vấ n đề gì, thi đại học còn thừa điểm vào một trường đại học ở phương Bắ c, bây giờ không biế t đã đi làm ở đâu rô i.

Tạ Đông Phương nói hiện cậu ta đang làm việc ở một công ty chứng khoán trên thành phố , hai ngày nghỉ ở nhà, cùng đám bạn học cũ đi đánh điện tử.

"Không ngờ lại trùng hợp thế, gặp được hai cô bạn học cũ xinh đẹp."

Sau khi Điề `n Tịnh và Đỗ Uy chia tay, cô ấ y vẫn chưa tìm được bạn trai mới thích hợp. Cùng tôi lên trang web tìm bạn đời "đãi cát tìm vàng", cuố i cùng cũng chỉ đãi được toàn sắ t vụn, chẳng biế t có phải vận xui của tôi đã lây sang cả cô ấ y rô `i không.

Lâ n đi tham gia hội Hoán thảo, ban đâ u cô ấ y và anh chàng "Hàn Canh" đó đã lọt vào mặ t xanh của nhau, nhưng sau mấ y lâ n hẹn hò mới phát hiện ra tên tiểu tử đó bên ngoài ngọc ngà, bên trong xơ mướp, thực ra anh ta đã có gia đình, nhưng vợ đang số ng ở nước ngoài nên mới giả là còn độc thân đế n tham gia hội Hoán thảo, chỉ muố n tìm một nhân tình để giải khuây. Sau khi biế t rõ chân tướng sự việc, Điề n Tịnh đã cho anh ta một cái tát nảy lửa.

Hôm nay vô tình gặp lại Tạ Đông Phương, liệu có phải duyên phận của Điê `n Tịnh đã đế ´n rô `i không? Tôi cảm thấ ´y anh chàng bạn học Tiểu Tạ này cũng là một ứng viên thích hợp nên cố ´ tình cho bọn họ một cơ hội.

Tôi cố ý để Tạ Đông Phương dạy Điề n Tịnh chơi trò chơi, còn mình chạy đi chơi trò duy nhấ t biế t là gắ p thú bông.

Trò này là do Chu Nhấ t Minh dạy tôi, anh ta không có ở đây, tôi muố n thử xem mình có thể gắ p được con nào không. Kế t quả chứng minh tôi thật vô dụng, tố n mấ t hai, ba chục tệ rô i mà vẫn chưa gắ p được con nào dù là nhỏ nhấ t.

Đang chán nản thì Điê `n Tịnh và Tạ Đông Phương đi tới. Biế ´t tôi đã thấ ´t bại, cậu ta cười, nói: "Chơi trò này phải có kỹ thuật. Cậu tìm Chu Nhấ ´t Minh, bảo cậu ấ ´y dạy cho. Cậu ấ ´y chơi trò này giỏi lă ´m, hô `i cấ ´p ba, cậu ấ ´y đã tiêu tố ´n không biế ´t bao nhiêu thời gian và tiê `n bạc để luyện trò này đấ ´y, còn chuyên tâm hơn cả ôn thi đại học."

Tôi biế t Chu Nhấ t Minh chơi trò này rấ t giỏi, thực tế tôi đã từng chứng kiế n rô ì. Điể n Tịnh lại tỏ ra ngạc nhiên: "Chu Nhấ t Minh thích chơi trò gắ p thú bông để n thể cơ à? Những con thú bông ở trong này thường con gái mới thích chứ, anh ta là con trai, gắ p những thứ này về làm gì?"

Tạ Đông Phương cười to hơn. "Hai người không biế t đấ y thôi, Chu Nhấ t Minh chơi trò này là để lấ y lòng người đẹp. Ngày ấ y hoa khôi Hạ Tuyế t lớp mình rấ t thích gấ u bông, những con gấ u bông ở trong máy gắ p này rấ t độc đáo, đáng yêu, không cửa hàng nào bán cả."

Tôi đột nhiên bị chạm vào nỗi lòng. "Mình biế t, sau khi thi đại học xong, lớp cậu có rấ t nhiề u người rủ nhau đi chơi điện tử, lúc ấ y Hạ Tuyế t cũng có mặt. Lâ n đó Chu Nhấ t Minh gắ p được một con thú bông to và đẹp nhấ t, đem tặng cho cô ấ y. Có đúng không?"

"Không sai, Chu Nhấ t Minh nói cho cậu biế t rô i hả?! Khi đó Hạ Tuyế t rấ t vui, ôm con thú bông, cười rấ t ngọt ngào."

Nghe nói người khác cười ngọt ngào, tôi lại thấ y lòng chua chát, sắ c mặt trông cũng thật khó coi.

Tạ Đông Phương lại không nhận thấ y, cứ vô tư nói tiế p: "À đúng rô ì, tháng này Hạ Tuyế t mới từ Thượng Hải trở về đấ y, nói thời gian vừa rô ì bận rộn để n phát điên, giờ muố n nghỉ ngơi một tháng để lấ y lại sức. Hôm kia bọn mình đã triệu tập được gâ `n chục bạn học

cũ, Hạ Tuyế t nhìn thấ y Chu Nhấ t Minh còn nhấ c lại con thú bông đó, nói cô ấ y vẫn giữ cẩn thận để n tận bây giờ."

Tôi càng nghe càng thấ y chua xót, vừa chua xót vừa tức giận. Chẳng trách mấ y hôm nay anh ta lờ tôi đi, thì ra là tình yêu đã `u của anh ta trở về `, anh ta còn nhớ để ´n tôi chặ ´c? Lúc này anh ta chỉ muố ´n sớm loại tôi ra khỏi đã `u, trong lòng chỉ có Hạ Tuyế ´t của anh ta thôi.

Hạ Tuyế t ơi là Hạ Tuyế t, tự nhiên cô quay về làm cái gì? Lâ n này cô về sẽ khiế n thế giới của tôi bắ t đâ u có tuyế t rơi rô i!

Să´c mặt tôi càng lúc càng khó coi, Điê`n Tịnh vội vàng ra hiệu cho Tạ Đông Phương đừng nói nữa. Cậu ta không hiểu gì nhưng cũng im miệng ngay, hế t nhìn tôi lại quay sang nhìn Điê`n Tịnh, tỏ ra vô cùng lúng túng.

"Phiên Phi, chơi cũng lâu rô ì, chúng ta đi thôi, kiế m nơi nào ngô ì ăn cái gì đó! Gâ n đây có nhà hàng Kentucky, bọn mình đi ăn cánh gà nướng nhé, mình mời, muố n ăn mấ y đôi thì ăn!"

Tôi không chịu đi, ở lại hăng hái đọ sức với cái máy gắ p thú bông. Nghiêm nét mặt, chau mày, nghiê n răng nghiê n lợi gắ p, tư thể â y không giô ng đang chơi trò chơi chút nào, mà giô ng đang đâ u tay đôi với cái máy thì đúng hơn. Không phải tôi làm cho nó chế t, mà là nó toàn giế t tôi.

Hế t xu để chơi lại mua, cứ hế t lại mua, nhoă ng cái đã nướng hế t một trăm tệ. Mặ t không hế chớp, tôi moi ra tờ một trăm tệ nữa. "Điể n Tịnh, cậu ra mua giúp mình một trăm tệ xu để chơi, mình không tin mình lại không gặ p được một con."

Điệ n Tịnh dè dặt nhìn tôi, ngập ngừng nói: "Mình nói... chúng ta không chơi nữa được không?"

Tôi quát â`m lên: "Chơi! Sao lại không chơi? Chị đây hôm nay không gặ p được một con, nhấ t định không vê`!"

Điề `n Tịnh không biể ´t phải làm thể ´ nào, đành quay người chạy ra mua xu. Chặ ´c chặ ´n cô â ´y đã nhân tiện lén lút làm một việc, bởi không lâu sau Chu Nhâ ´t Minh đã chạy tới.

Chu Nhấ t Minh rõ ràng là từ nơi làm việc chạy thẳng đế n đây, trên người vẫn còn nguyên bộ đô ng phục của nhân viên ban Quản lý đô thị. Tạ Đông Phương đứng đợi sẵn ở cửa khu trung tâm giải trí, dắ t anh ta thẳng đế n chỗ tôi.

"Yên Phiên Phi, em sao thê´?"

Tôi liế c nhìn anh ta, vừa tức giận vừa oán hận, khẩu khí cứ như phóng hỏa tiễn, đạn đạo: "Chẳng sao cả, em đang chơi trò chơi. Làm sao, chơi trò chơi thì mấ t mỹ quan thành phố à, mà câ n nhân viên ban Quản lý đô thị như anh đế n quản?"

"Anh trai nào dám quản em, anh trai nghe Điề n Tịnh nói em xảy ra chút chuyện, liê n vội vàng chạy để n xem rố t cuộc là làm sao.

Kế t quả vừa để n đã thấ y sắ c mặt khó coi, giọng điệu thì cứ như nuố t phải thuố c súng. Không từ từ nói được à, ai trêu ghẹo em chứ?"

Điề n Tịnh cũng lên tiế ng phụ họa để điề u đình: "Phải đấ y, có gì thì từ từ nói, Yên Phiên Phi, cậu đừng có như thùng thuố c nổ nổ tung lên sao Hỏa nữa. Cậu xem, Chu Nhấ t Minh quan tâm để n cậu nhiê u như thể, vừa nghe nói cậu xảy ra chuyện, anh ấ y đã tức tố c xin nghỉ chạy để n đây ngay."

"Điề`n Tịnh, em gọi điện bảo anh để n đây, rố t cuộc đã xảy ra chuyện gì, em nói đi!"

Điề `n Tịnh kéo Chu Nhấ 't Minh sang một bên thì thâ `m, bảo Tạ Đông Phương trông chừng tôi. Lúc này có lẽ Tạ Đông Phương đã quan sát thấ y tấ t cả, bèn quay sang cười, giải thích với tôi: "Thực ra hôm bọn mình tụ họp, Hạ Tuyế t và Chu Nhấ t Minh nói chuyện với nhau không nhiề `u, bọn họ tuyệt đố i không vượt quá giới hạn bạn bè đâu, về `điểm này thì cậu hoàn toàn yên tâm."

Nói bă `ng thừa, tôi đương nhiên biế t Hạ Tuyế t và Chu Nhấ t Minh tuyệt đố i không vượt qua giới hạn bạn bè rô `i. Hạ Tuyế t xinh đẹp ngời ngời như thế , thiế u gì đàn ông ưu tú vây quanh, Chu Nhấ t Minh có muố n chen vào cũng chẳng được. Vả lại bây giờ anh ta cũng không còn giữ tâm tư thời niên thiế u ấ 'y! Nhưng hễ nghĩ để n chuyện anh ta tố n bao công phu khổ luyện gặ p thú bông chỉ để dành được một chút cảm tình của mỹ nhân là lòng tôi chua chát như trái mận tháng Năm.

Điề n Tịnh và Chu Nhấ t Minh nói chuyện với nhau một hồ i, sau đó cô ấ y quay sang gọi Tạ Đông Phương đi, trước khi đi còn nháy nháy mặ t với tôi. "Bọn mình đi đây, hai người từ từ nói chuyện nhé!"

Chu Nhâ´t Minh bước đế´n, đứng ngay trước mặt tôi, khiế´n tôi không thể giao đấ´u với chiế´c máy gắ´p thú bông được nữa. "Chuyện xưa như Trái đấ´t rô`i, em còn ghen làm gì!"

Mặt tôi ngay lập tức đỏ ửng. "Ai thèm ghen, anh ghen thì có, anh uố ng tám trăm chai giấ m Sơn Tây thì có. (32)"

Anh ta giơ tay đâ u hàng. "Anh thừa nhận, anh thừa nhận là anh cũng ghen. Nhìn thấ y em và Đới Thời Phi ở bên nhau, anh cảm giác như thể bị ai đó đổ tám trăm chai giấ m vào bụng vậy."

Anh ta dịu xuố ng, tôi cũng dịu theo. "Nói như vậy, anh... thực sự không nỡ bỏ em đúng không?"

Anh ta gật đâ u lia lịa. "Thực sự không nõ bỏ."

"Vậy tại sao lúc đâ`u anh còn đê` nghị chia tay với em?"

"Chẳng phải khi â´y em chê anh lùn sao?! Yên Phiên Phi, trước đây em nhâ´t quyê´t đòi tìm bạn trai cao trên một mét tám, lâ`n đó không biê´t tại sao lại chợt có ý nghĩ muô´n thử hẹn hò cùng anh. Anh nghĩ thử thì thử, không ngờ hai đứa lại coi là thật. Kê´t quả, khi anh vừa mới coi đó là thật thì em lại lôi chuyện cao thâ´p của anh ra nói, anh có thể không nản lòng được sao?"

"Em không cố ý. Là do... đô ng nghiệp nói nên em bị ảnh hưởng."

"Anh biế t, chuyện anh lùn từ đã u đế n cuố i luôn là vế t dao đâm vào tim em. Nế u chỉ có hai chúng ta ở bên nhau thì em có thể bỏ qua, nhưng khi đi ra ngoài, dưới ánh mặ t của người khác, đặc biệt là ánh nhìn đánh giá của người quen, em liê n thấ y mấ t tự nhiên. Anh cảm thấ y như vậy chẳng ra sao cả, thấ m nghĩ hay là thôi đi, cứ quay lại làm bạn bè tố t cho xong. Nhưng..." Anh ta ngừng lại một lát, thở dài rô i nói tiế p: "Bây giờ anh phát hiện... phát hiện mình không thể quay trở lại như xưa được nữa. Còn em?"

Tôi cũng thở dài thườn thượt rô i trả lời: "Em cũng thế ."

Anh ta nhìn tôi, cười. "Vậy... chúng ta... lại tiế p tục thử nhé?"

Tôi liê`n thô´t ra không chút do dự: "Không thử nữa!"

Anh ta chọt ngây ra, nói gấ p gáp: "Em làm sao thế, đang tử tế lại giở mặt được ngay? Muố n hại anh tức chế t phải không?"

Tôi cười tinh nghịch. "Anh Nhấ t Minh, anh bớt giận chút đi, em nói không thử có nghĩa là sau này chúng ta yêu thật, chứ không yêu thử nữa."

Thử yêu là mố i quan hệ lưu lại khoảng trố ng, trong thời gian hẹn hò, nế u một người không hài lòng, chúng ta có thể thuận thời hủy bỏ mố i quan hệ yêu đương đó. Nế u có đố i tượng thích hợp hơn xuấ t hiện, chúng ta không phải kiếng nể cảm nhận của đố i phương mà đề nghị kế t thúc. Nó giố ng như kiểu cưỡi lừa tìm ngựa. Nhưng bây giờ tôi không muố n lãng phí thời gian nữa bởi tôi đã hiểu rõ mình muố n gì.

Tuy Chu Nhấ t Minh không phải là một người đàn ông hoàn mỹ, cũng không giố ng chàng bạch mã hoàng tử chút nào nhưng thực sự anh ấ y rấ t tố t. Nế u bỏ lỡ anh ấ y, tôi nghĩ mình sẽ không thể tìm được ai thích hợp hơn. Nế u dễ dàng buông tay, sau này nhấ t định tôi sẽ rấ t hố i hận, tôi không muố n mình hố i hận.

Tổ i đó, tôi và Chu Nhấ t Minh lại tay trong tay đi dạo.

Chúng tôi đi mua một đôi móc treo điện thoại tình nhân, lâ n trước trong khi cãi nhau, tôi đã vứt trả lại Chu Nhâ t Minh, anh â y tức quá cũng ném phăng nó qua cửa sổ, không biế t đã rơi ở xó xỉnh nào trong vườn hoa rô i. Thật tội lỗi, tội lỗi! Bây giờ chúng tôi không những hòa hợp như thuở ban đâ u mà còn thă m thiế t hơn trước rấ t nhiệ u. Đương nhiên câ n phải mua lại một đôi móc treo điện thoại để biểu trưng cho thân phận tình nhân của hai chúng tôi. Vẫn quay lại cửa hàng ngày trước, vẫn mua đôi móc treo điện thoại tình nhân có hình vợ chỗ ng Sối xám và Sối đỏ.

Tôi cũng đã đá mắ t xem qua vài tập của bộ phim hoạt hình nổi tiế ng này, phát hiện thấ y đôi vợ chô ng sói trong phim rấ t đáng yêu. Sói xám sợ vợ suố t ngày bị Sói đỏ lấ y chảo đuổi đánh, chạy bán số ng bán chế t, giố ng hệt như khi tâm trạng tôi không tố t lại lấ y Chu Nhấ t Minh ra làm nơi trút giận. Tuy Sói đỏ bắ t nạt Sói xám nhưng không bao giờ để cho kẻ khác bắ t nạt chô ng mình. Cho dù Sói xám không thể bắ t được chú cừu non nào mang về cho vợ ăn

thịt thì Sói đỏ vẫn cứ yêu lão chô `ng ngô ´c của mình, không bao giờ rời xa.

Vê mặt này tôi còn kém xa Sói đỏ, rõ ràng thích Chu Nhấ t Minh, cảm thấ y anh ấ y rấ t tố t, vậy mà chỉ vì mấ y lời nói của người khác, số ng chế t cũng muố n giữ thể diện nên thành ra làm khổ mình. Tôi quyế t định rố i, mình phải học tập Sói đỏ, có thể chê người đàn ông của mình nhưng tuyệt đố i không thể để cho người khác nói anh ấ y không tố t. Bạn trai của tôi cao hay thấ p không liên quan gì đế n mấ y người!

Tôi bày tỏ quyế t tâm của mình với Chu Nhấ t Minh, đương nhiên anh â y rấ t vui, ôm chấ m lấ y tôi rô i hôn một cái. "Nào, để anh trai "chịu thiệt" một chút vậy."

Chu Nhấ t Minh hôn rô i vẫn còn muố n hôn nữa, tôi không chịu, đẩy anh ấ y ra và bấ t đấ u tính sổ: "Không được, chẳng phải anh nói mặt em như cái bánh trung thu, eo em như thùng nước, chân to như chân voi sao? Cái mặt bánh trung thu như thế mà anh cũng có hứng thú gặm à?"

"Em yêu, mặt em không phải như bánh trung thu mà như vâ ng trăng ră m. Eo của em không to như thùng nước mà vẫn có đường cong, dù đường cong â y không được rõ ràng cho lặ m nhưng cũng không thể phủ nhận sự tô n tại của nó. Còn vê phâ n chân, chân to một chút cũng không phải không tố t, giố ng như em nói â y, gió thổi cũng không sợ ngã. Mấ y cô liễu yê u đào tơ, gió thổi là bay â y, anh trai nhìn không thuận mặ t, dáng "châu tròn ngọc sáng" như em, anh trai thích ngắ m hơn."

Tên tiểu tử này khua môi múa mép làm tôi chỉ còn biế t cười nhưng vẫn cố kìm nén để tiế p tục tính nợ với anh â y: "Không nói em là con cóc cái chứ?"

"Sao em lại là con cóc cái được? Đó là những câu anh nói khi tức giận thôi, không xem là thật được. Bây giờ trong mặ t anh trai, Bé bự là thiên nga rô i, anh trai rấ t muố n ăn. Nào nào nào, mau lại đây cho anh trai ăn thêm miế ng nữa!"

"Ăn" một miế ng còn chưa xong, suố t dọc đường vừa đi vừa "ăn", "ăn" mãi chưa chán, còn nói lâu quá rô i anh â y chưa được "ăn" nên rấ t muố n "ăn". Kế t quả bị anh â y chiế m ưu thế, đương nhiên tôi cũng cam tâm tình nguyện.

Khi vê `nhà, Chu Nhấ t Minh đưa tôi để ´n lâ `u dưới vẫn còn ôm lấ ´y tôi, "gặm" một trận nữa. Cứ nghĩ trời tô ´i, đèn tắ ´t không ai nhìn thấ ´y, ai ngờ một người hàng xóm đứng ở cửa sổ đã nhìn thấ ´y hế ´t.

Tiểu khu của chúng tôi toàn là người của nhà máy quân đội, phải trái trước sau đề u là đô ng nghiệp cũ, người quen cũ của bố mẹ, vừa nhìn thấ y đã nhanh chóng loan tin giật gân khắ p nơi: Con gái nhà họ Yên và con trai nhà họ Chu yêu nhau đấ y. Hôm qua chúng nó còn thậm thụt ôm hôn nhau.

Tin via hè còn lan nhanh hơn cả tin tức trên đài truyề `n hình trung ương, sáng hôm sau vừa thức dậy tôi đã bị bố gọi ra thẩm vấ n: "Con và Chu Nhấ t Minh yêu nhau à?"

Bố tôi ngày nào cũng dậy rấ t sớm, sau khi ra vườn hoa tập thể dục xong, đi thẳng ra chợ cóc ở tiểu khu mua thức ăn. Khi đi mua thức ăn, ông đã nghe đâ y cả hai lỗ tai "tin tức nóng hổi" rô `i.

Tôi hoàn toàn không biế t mình đã trở thành nhân vật đình đám, còn nghĩ tạm thời phong tỏa tin tức với bố đã, liê n cãi bướng: "Bố nghe ai nói? Làm gì có chuyện ấ y!"

"Không có? Thể tố i qua con và nó ở dưới là u ôm nhau làm cái gì?"

Bố tôi chỉ rõ thời gian, địa điểm, nhân vật khiế n tôi câm như hế n. Chắ c chắ n cảnh tố i qua đã bị ai đó nhìn thấ y rồ i. Mẹ kiế p, mô m miệng ai mà nhanh thế không biế t!

Thấ y tôi im miệng, bố càng đặ c ý. "Còn chố i, cái đuôi cáo đã lòi cả ra rô i mà còn giả vờ. Có gì mà phải giấ u? Bố phản đố i con và Chu Nhấ t Minh yêu nhau à? Ngược lại là con thì có, trước đây luôn miệng chê người ta lùn, sao lâ n này lại thuận mặ t rô i? Lại đổi tính đổi nế t à? Con mau nói đi xem nào!"

Tôi gâ `n như bỏ của chạy lấ y người, không chạy thì chỉ câ `n ba lượt thẩm vấ ´n chặ ´c chặ ´n sẽ không tiêu hóa nổi. Có điệ `u chạy ra khỏi nhà rô `i cũng chẳng khá hơn, luẩn quần trong tiểu khu gặp không biệ ´t bao nhiều người quen, ai nhìn thấ y tôi cũng cười, cười đề ´n mức khiệ ´n tôi mặt mũi đỏ gay, chân như bôi dâ `u, lần thật nhanh ra khỏi tiểu khu, sau đó vội vàng gọi cho Chu Nhâ ´t Minh để khởi binh vấ ´n tôi.

Chu Nhấ t Minh còn kêu khổ với tôi, nói sáng sớm hôm nay, anh ấ y vẫn còn đang ngủ đã bị mẹ lôi ra khỏi chăn chấ t vấ n. Bà Chu quá kích động, truy để n cùng xem hai đứa bắ t đầ u yêu nhau từ khi nào, bao giờ thì làm đám cưới.

Ôi trời ơi! Tôi đã biế t là không thể để cho các bậc tiế n bố i biế t chuyện chúng tôi yêu nhau. Quả đúng như dự đoán, họ biế t một cái là sẽ lập tức đi thẳng vào chủ để cưới xin.

Tố i hôm đó, mẹ Chu Nhấ t Minh để n nhà tôi, cùng bố tôi vui vẻ chuyện trò. Người này ca ngợi con gái mình tố t, người kia ca ngợi con trai mình tài, cả hai đề u nhấ t trí chuyện tôi và Chu Nhấ t Minh yêu nhau. Bà Chu còn đặc biệt hy vọng chúng tôi định ngày kế t hôn càng sớm càng tố t và đảm nhận nhiệm vụ duy trì nòi giố ng.

Mẹ Chu Nhấ t Minh rấ t muố n bế cháu. Trước đây, mỗi là n bà nói chuyện đó với Chu Nhấ t Minh, anh ấ y toàn cười đùa cợt nhả: "Mẹ, nế u một mình con có thể sinh được thì con sẽ sinh ngay cho mẹ một đứa để mẹ đỡ phải phàn nàn mãi không thôi."

May mà bố tôi vẫn thận trọng, vững vàng, không hùa theo ngay. "Hai đứa nó yêu nhau, tôi cũng rấ t vui, lúc nào tôi cũng yêu quý Nhấ t Minh. Có điể `u, chuyện hôn nhân cứ để chúng nó tự định liệu. Nế u chúng nó đô `ng ý kế t hôn sớm một chút thì tôi đương nhiên càng vui hơn."

Chuyện tôi và Chu Nhấ t Minh yêu nhau đã từ dưới đáy nổi lê nh bê nh trên mặt nước rô i. Bạn bè thân thích, bạn học cũ là n lượt biế t tin, không ít người đã trêu đùa chúng tôi.

Có là n, mấ y bạn học cũ hẹn nhau đi ăn. Bố n, năm đứa con gái cứ như đám vịt bà u vây quanh tôi kêu quạc quạc, thi nhau hỏi tôi tại sao chọn tái chọn hô i cuố i cùng lại chọn cái tên Vi sinh vật ở lớp bên cạnh.

"Hô`i còn học cấ p ba nghe nói hai người là bạn thanh mai trúc mã nên phải là một đôi mới đúng, nhưng hai người lại không vừa mặ t đô i phương. Cậu ta chê cậu béo, cậu chê cậu ta lùn, còn cãi nhau một trận inh ỏi, sao bây giờ lại thích nhau?"

Tôi còn chưa trả lời, Điề `n Tịnh đã cười nói: "Rùa nhìn đậu xanh, càng nhìn càng thấ y vừa mặ tấ y mà."

Tôi còn nói gì được nữa, chỉ có thể ngô i yên cho bọn họ trêu chọc.

Lúc đâ `u đã hẹn nhau sau khi ăn cơm, Chu Nhâ ´t Minh sẽ qua đón tôi, nhưng gâ `n để ´n lúc đó thì anh â ´y lại phải làm thêm giờ, gọi điện dặn dò tôi ăn xong thì tự về `nhà.

Cả ngày tôi chưa được gặp Chu Nhấ t Minh nên đương nhiên không nỡ cúp máy ngay, liề `n trô ´n ra một góc thì thâ `m mật ngọt.

"Anh có nhớ em không?"

"Đương nhiên là nhớ rô`i."

"Nhớ nhiê `u không?"

Anh â´y ba hoa chích chòe: "Nói yêu câ`u của em xem, em muô´n nhớ bao nhiêu anh trai sẽ nhớ bâ´y nhiêu, nhâ´t định sẽ kiên quyê´t phô´i hợp từ đâ`u đê´n cuô´i."

Tôi trách yêu: "Mô`m mép láu linh!"

Cúp máy chưa được bao lâu, anh â´y lại gửi tin nhă´n: "Dự báo thời tiế´t, hôm nay từ sáng sớm đế´n trưa đôi lúc nhớ em, buổi chiế`u chuyển nhớ dữ dội, do đó dự báo tâm trạng sẽ giảm đi năm độ, chịu ảnh hưởng của áp suấ´t thấ´p kéo dài, dự báo tình trạng này còn kéo dài cho đế´n khi gặp được em."

Tin nhă n này khiế n tận đáy lòng tôi cũng cảm thấ y ngọt ngào, ngọt ngào để n mức đôi môi nhế ch lên cười đâ y ẩn ý.

Bữa cơm đó tôi ăn mà tâm hô `n cứ để đâu đâu. Ăn xong, mọi người nói đi hát karaoke, tôi không muố 'n đi nhưng không chố 'ng lại được bọn họ người đông thể 'mạnh, nhấ 't định kéo tôi đi bă `ng được. Ngô `i để 'n mười giờ thì tôi nhấ 't định đòi về `, tôi muố 'n đi gặp Chu Nhấ 't Minh, đợi anh â 'y một lát nữa sẽ tan làm. Tôi cũng rấ 't nhớ anh â 'y, rấ 't nhớ, rấ 't nhớ!

Trước đó chúng tôi đã liên lạc, hẹn gặp nhau ở đâ u phố đi bộ. Tôi tiện đường mua cho Chu Nhấ t Minh một túi bánh bao nhân thịt Hoa Ký mà anh â y rấ t thích để ăn đêm. Vừa gặp đã thấ y trên tay anh â y cũng câ m một túi nhãn hiệu KFC, không câ n hỏi cũng

biế t đó nhấ t định là món cánh gà nướng mà tôi thích ăn. Khi trao cho nhau túi đô ăn, cả hai cùng cười, nụ cười ngọt ngào xuấ t phát từ sâu thẳm trái tim.

Tìm một cái ghế bên bô nhoa ở đâ u phố đi bộ rô i cùng ngô i xuố ng, chúng tôi cùng ăn bánh bao và cánh nướng. Tôi tước phâ n thịt ngon nhấ t ở cánh, đưa cho anh ấ y ăn. Anh ấ y đút nhân thịt thơm ngon của bánh bao vào miệng tôi. Hai đứa miệng bóng nhẫy dâ u mỡ, trong lòng ngập tràn hạnh phúc.

Đang ăn đột nhiên tôi nhớ ra. "Chu Nhấ t Minh, hình như anh vẫn chưa nói câu "anh yêu mế n em"."

"Hey, câ n gì phải nói, em biế t là được rô i."

"Không được, biế t là chuyện của biế t, nói vẫn phải nói."

"Em tha cho anh được không? Mấ y câu hoa mỹ đó anh trai không thố t ra được."

Tôi vẫn không chịu: "Không được, không được, anh nhấ t định phải nói! Mau nói đi, nói anh yêu mế n em đi! Nói to một chút, em muố n nghe rõ."

Chu Nhâ´t Minh làm ra vẻ kiên cường: "Không nói, có đánh chế´t anh trai cũng không nói!"

Tôi lập tức véo tay Chu Nhấ t Minh, cười đùa, nói: "Anh có nói không thì bảo! Không nói em véo chế t anh!"

"Ai da, em đánh thật à?! Kê` cận với cái chế´t, anh trai chỉ có thể không giữ khí tiế´t thôi, anh nói, anh nói!"

Tuy miệng nói đô ng ý nhưng anh â y cứ đặ ng hặ ng mãi, không thố t được nên lời.

Tôi giục: "Rô´t cuộc anh có chịu nói không?! Anh cô´ tình làm em mâ´t hứng hả?"

Ánh mặ t Chu Nhấ t Minh cười đâ y ngụ ý. "Vậy... anh muố n thỉnh câ u bạn gái đại nhân một chút, anh không muố n nói bố n từ, mà nói ba từ có được không?"

Cái gì mà ba từ với bố n từ, tôi nhấ t thời chưa kịp phản ứng, sau đó định thấ n lại để suy nghĩ, đột nhiên tỉnh ngộ, không nhịn được cười. "Vậy... anh nói đi!"

Chu Nhấ t Minh ghé sát vào tai tôi thì thấ m, nói tuy nhỏ nhưng nghe rấ t rõ: "Anh yêu em!"

Kìm lòng không đặng, tôi cười tươi như đóa hoa nở rộ.

Trong suố t hơn hai mươi năm qua, đây là buổi tố i lãng mạn nhấ t. Mặc dù trong thời đại ngày nay đó là chuyện rấ t bình thường, trên ti vi, trong phim ảnh, đâu đâu chẳng có những cảnh đẹp, lãng mạn.

Tôi và Chu Nhấ t Minh chỉ là ngô i trên con đường nhỏ của một thị trấ n nhỏ, chứ không phải trong một nhà hàng Pháp trang hoàng lộng lẫy, lịch sự gì. Chúng tôi chỉ cùng nhau ăn bánh bao và cánh gà nướng rấ t đỗi bình thường, chứ không phải ngô i ăn dưới ánh nế n lung linh, có hoa hô ng và tiế ng violon du dương. Dưới bâ u trời đêm, chỉ có ánh đèn neon thấ p thoáng xa gâ n, không có pháo hoa rực rõ làm nê n cho một tình yêu lãng mạn. Nhưng khi nghe Chu Nhấ t Minh nói với tôi ba từ đó, khoảnh khắ c ấ y, dường như có một cơn mưa sao băng tỏa sáng khắ p bâ u trời, như có muôn ngàn đóa hoa hô ng đua nhau khoe sắ c, như có tiế ng nhạc vang lên, là một điệu valse chậm rãi, êm ả. Cảm xúc trong tôi tràn ngập lãng mạn, chỉ có lãng mạn...

Sau khi chuyện yêu đương bị phát hiện, tôi và Chu Nhấ t Minh không ngày nào được yên. Suố t ngày bị mẹ anh ấ y giục cưới, nào là tuổi không còn trẻ nữa, nào là đã để n lúc kế t hôn, sinh con, còn nói cái gì mà con gái hai mươi tám tuổi là giai đoạn sinh đẻ tố t nhấ t. Tôi đã hai mươi bảy tuổi rô i, cứ châ n chừ mãi là qua mấ t thời kỳ hoàng kim.

Cứ như thế để n phát mệt, có hôm bị kích động quá, tôi liề n nảy ra ý nghĩ. "Chu Nhâ t Minh, hay là chúng ta đăng ký kế t hôn đi cho xong chuyện, để mẹ anh đỡ phải ngày nào cũng kêu ca, lải nhải."

Chu Nhấ t Minh trố mặ t nhìn tôi một hô i rô i bỗng làm ra vẻ thẹn thùng. "Đáng ghét, sao lại câ u hôn người ta như thế? Hoa tươi đâu? Nhẫn kim cương đâu?"

Tôi không nhịn được cười, đẩy tay vê phía Chu Nhấ t Minh, nói: "Em không kiế m anh đòi hoa tươi, nhẫn kim cương là may lă m rô i đấ y!"

Anh â y nghiêng người tránh tay tôi, nửa đùa nửa thật cười hỏi: "Nói thật đi, có phải em rấ t muố n kế t hôn rố i không? Nế u muố n thì chúng ta sẽ chính thức lo chuyện hôn sự. Chúng ta đề u hiểu nhau cả rố i, kế t hôn chỉ là chuyện sớm muộn thôi."

Tôi "ném bóng" sang cho Chu Nhâ t Minh: "Vậy... anh có muố n kế t hôn không?"

Anh â´y không chút do dự, cười hì hì rô`i gật đâ`u: "Muô´n, đương nhiên là muô´n rô`i. Nê´u hôn nhân là nâ´m mô` của tình yêu, vậy thì em thân yêu, anh rấ t hy vọng em có thể chôn anh nhanh một chút."

Tôi cười khì khì. "Anh nghiêm túc một chút đi!"

Chu Nhấ t Minh làm ra vẻ ngây thơ. "Anh rấ t nghiệm túc mà!"

Đột nhiên tôi nhớ để n mấ y câu hỏi mà trước đây bố tôi dùng để hỏi Đới Thời Phi, giờ tôi cũng muố n nghe câu trả lời của Chu Nhấ t Minh.

"Chu Nhấ t Minh, anh có yêu em thật lòng không?"

"Đương nhiên rô`i!"

"Khi không gặp em, anh có thấ y nhớ nhung không?"

"Đương nhiên rô`i!"

"Khi gặp được em rô i anh có thấ y vui mừng khôn xiế t không?"

"Đương nhiên rô`i!"

Tôi tỏ ra không hài lòng: "Sao anh cứ nói đương nhiên rô`i, đương nhiên rô`i mãi thê´?"

"Thì bởi toàn là những chuyện không còn nghi ngờ gì nữa nên anh đương nhiên phải trả lời là đương nhiên rô `i."

"Câu hỏi tiế p theo không được chỉ trả lời đương nhiên, phải trả lời kĩ càng, tỉ mỉ hơn."

"Được, tùy em, cái gì anh trai cũng chiê `u."

"Khi ở bên cạnh em, anh có cảm thấ y thời gian trôi quá nhanh không?"

Anh â'y nghiêm túc gật đâ`u. "Đúng là có cảm giác â'y, lă'm lúc anh trai hận không thể lâ'y sợi dây thừng trói ông mặt trời lại, để ông â'y không chạy nhanh quá."

"Vậy sau khi chia tay em, anh có cảm thấ y một ngày dài tựa một năm không?"

Anh â´y vỗ đùi cái đét. "Không có, điê`u này thì tuyệt đô´i không có."

Tôi định trọn mã t lên thì nghe thấ y anh â y nói gấ p gáp: "Anh không cảm thấ y một ngày dài bă ng một năm mà tưởng như một giây dài bă ng một năm â y. Lúc đó anh trai lại hận không thể lấ y roi đánh đuổi ông mặt trời, bấ t ông â y đi nhanh một chút."

Tôi mim cười. "Vậy... em có phải là người anh muố n có quan hệ cả đời không?"

Anh â´y lập tức nă´m lâ´y tay tôi, thật chặt. "Câu hỏi này anh sẽ dùng hành động thực tế´ để trả lời."

"Anh có muố n cùng em số ng trọn đời trọn kiế p không?"

Anh â y nhìn tôi, long trọng gật đâ u, câu trả lời không thể ngặ n gọn hơn, cũng không thể chặ c chặ n hơn: "Có!"

Ánh mặt trời dịu nhẹ xuyên qua khung cửa sổ, sắ c vàng tươi màu mật mới. Chu Nhâ t Minh trả lời một loạt các câu hỏi mà không câ n phải nghĩ ngợi, càng làm cho không gian tràn ngập hương vị ngọt ngào. Trái tim tôi tựa như chiế c kem ngọt ngào mê m mại tan chảy, đột nhiên tôi bổ nhào vào vòng tay anh â y.

Chu Nhấ t Minh ôm tôi, cúi xuố ng hôn lên má tôi, nói: "Thế nào, câu trả lời của anh có đạt yêu câ u không? Nế u đã đạt yêu câ u thì chi bă ng nghĩ một chút rô i chấ p thuận lấ y anh đi!"

Tôi vùi mặt vào lòng Chu Nhấ t Minh, cười nói: "Xem ra anh thực sự muố n kế t hôn rô `i."

"Việc một Vương Lão Ngũ muố n làm nhấ t không phải cưới vợ thì là gì? Còn chưa nói để n việc vợ tương lai của anh càng nhìn càng thấ y vừa ý. Miế ng thịt kho tàu ngon thế này, không nhanh chóng ra tay, ngộ nhỡ bị kẻ khác cướp đi mấ t há chẳng phải lỗ to sao?"

Tôi cố ý nói ngược lại: "Em tố t như thế thì sao có thể tùy tiện gả cho anh được, như vậy hời cho anh quá!"

Anh â´y vỗ ngực. "Em tố t, anh cũng tố t. Lẽ nào anh trai lại kém em? Ngoài chuyện hơi lùn một tí, còn lại đề `u được cả. Mọi cái đề `u có, anh trai có xe, có nhà, có thẻ tín dụng nữa."

Tôi cười vỡ bụng. "Dựa vào chiế c xe đạp leo núi, căn hộ mini và chiế c thẻ tiế n lương mà cũng vênh váo kiểu ngạo thế hả?!"

"Vậy em còn muố ngì nữa? Muố n số ng giàu có, sung sướng à? Muố n ngô ì trên chiế c xe ô tô đấ t tiế n hả? Muố n lấ y tỷ phú phải không? Đừng có mơ mộng hão huyê n nữa, thực tế một chút đi! Anh trai như thế này cũng coi như một người đàn ông tố t rô ì! Em nói thẳng ra đi, có muố n lấ y không thì bảo! Nghe nói bây giờ kế t hôn rấ t rẻ, tới Cục Dân chính, chỉ câ n chín tệ là làm xong thủ tục, nế u đô ng ý lấ y thì anh mời."

"Được thôi! Anh Nhấ t Minh, anh có xe, có nhà, có tài khoản ngân hàng như vậy, kẻ hám tiế `n như em không lấ y anh thì lấ y ai?!"

Đương nhiên tôi muố n lấ y rồ ì, bây giờ trong mặ t tôi, Chu Nhấ t Minh là người đàn ông tố t nhấ t, không ai có thể thay thế . Mặc dù trước đây tôi đã từng mơ mộng, hy vọng mình có thể tìm được một người đàn ông hoàn mỹ như chàng hoàng tử bạch mã để gửi gắ m cả đời. Nhưng cuố i cùng tôi đã hiểu, không có một nửa một trăm điểm hoàn mỹ, chỉ có hai người, mỗi người năm mươi điểm mà thôi! Khi hai người thích hợp ở bên nhau mới có thể hợp thành một trăm điểm hạnh phúc mỹ mãn.

Tôi tin, tôi tin chặ c rặ ng, tôi và Chu Nhấ t Minh ở bên nhau tuyệt đố i đủ để hợp thành một trăm điểm hạnh phúc mỹ mãn.

Tôi và Chu Nhấ t Minh dự định kế t hôn, tin tố t lành đó đương nhiên khiế n bố tôi, dì Thạch và bố mẹ anh ấ y vui mừng khôn xiế t.

Nói làm là làm, đi đăng ký kế thôn trước rô ì cử hành hôn lễ. Lúc đâ `u định ngày đại hỷ vào tháng Mười một, thế nhưng như vậy thì gấ p quá, chuẩn bị không kịp. Vê `sau định vào Tế t Nguyên đán thì tôi lại chê trời lạnh, mặc váy cưới không tiện. Đã từng chứng kiế n những đám cưới tổ chức vào mùa đông rô `i, cô dâu còn phải khoác thêm áo lông đỏ bên ngoài, trông chẳng ra sao cả, tôi tuyệt đô ´i không làm việc đó. Thế Ìà cuố i cùng quyế t định chọn một ngày tố t trong thượng tuâ `n tháng Mười một, thời tiế ´t tháng Mười một ở thị trấ ´n này vẫn còn ấ ´m áp, nhiệt độ trung bình chỉ trên dưới hai mươi độ, không lạnh cũng không nóng.

Giờ đã là tháng Tám, ngày tố t cũng cận kê rô i, phải chuẩn bị gấ p mới kịp. Bố mẹ hai bên nhiệt tình chuẩn bị. May mà căn hộ hai phòng ngủ của Chu Nhấ t Minh đã trang hoàng xong cả rô i, không câ n phải làm gì nhiê u, chỉ câ n chọn những đô nội thấ t ưng ý, sắ p xế p nữa là được.

Nhưng hôn nhân là chuyện đại sự, còn rấ t nhiề u việc phải làm, tôi và Chu Nhấ t Minh đề u lo lắ ng, bao nhiều tâm huyế t dô n hệ t vào chuyện kế t hôn. Đương nhiên anh ấ y bận hơn tôi nhiề u vì còn phải đi làm, tôi may mặ n hơn vì đang là kỳ nghỉ hè, có rấ t nhiệ u việc đề u do tôi đi lo liệu trước nên càng lo lặ ng.

Trước tiên, tôi lo lă ng về vấ n đề phục trang ngày cưới. Làm cô dâu thì nhấ t định phải đẹp nhấ t trong ngày trọng đại cả đời. Ít nhấ t tôi cũng phải chọn cho mình một chiế c váy cô dâu, một chiế c áo dài và một bộ lễ phục. Cô dâu mới không thể không thay nhiê u bộ y phục được.

Còn nhớ hô`i nhỏ cùng bố mẹ đi ăn cưới, tôi thích nhấ t là được ngă m cô dâu, xem cô dâu có xinh không. Cô dâu ăn mặc, trang điểm có đẹp không là tiêu điểm chú ý của các quan khách. Tôi không thể để hôm đó khách khứa không mấ y chú ý để n mình, đóa hoa chỉ rực rỡ một là n trong đời, sao tôi lại không cố gặ ng hế t sức để đóa hoa nở rực rỡ nhấ t?

Tiế p theo tôi phải lo lă ng bài trí nội thấ t trong nhà, đặt mua cái gì, să p xế p đô như thế nào cũng phải cân nhắ c kĩ càng. Tôi ra ngoài xem đô nội thấ t, rèm cửa, đèn trang trí... chú trọng nhấ t là giường cưới, bộ chăn ga gố i đệm, đêm động phòng hoa chúc, khi cơn sóng tình trào dâng thì đương nhiên phải có những vật dụng thật hoàn mỹ phố i hợp, tôi nhấ t định phải mua một bộ chăn ga gố i đẹp nhấ t, hài lòng nhấ t.

Ngoài những thứ đó, tôi còn phải mua rấ t nhiề u đô khác nữa, quâ náo mới, giày mới, tấ t mới, túi xách mới... Là một tân nương, ngày kế t hôn cái gì cũng phải mới. Cho nên suố t kỳ nghỉ hè dường như tôi toàn ở trên phố, đi hế t cửa hàng này đế n cửa hàng khác mua đô, hễ ưng cái nào là gọi ngay cho "Chủ tịch Chu" nhà tôi chạy qua ngấ m nghĩa và cho ý kiế n.

Từ khi tôi và Chu Nhấ t Minh cùng nhau đi đăng ký kế t hôn, anh â y tỏ ra rấ t đấ c ý, câ m hai tờ chứng nhận đăng ký kế t hôn là mặt mày hớn hỏ, luôn miệng hát ca.

"Có cái này rô ì, anh trai coi như đổi đời, từ vị trí nô lệ lên làm tướng quân. Bà xã yêu quý, công ty hợp tác hôn nhân mới thành lập của chúng ta này, từ nay vê sau anh là chủ tịch hội đô ng quản trị kiêm tổng giám đố c, việc lớn việc nhỏ đề u phải thông qua anh để đưa ra quyế t định cuố i cùng, biế t không hả?"

Tôi liê`n véo Chu Nhâ´t Minh một cái rõ đau cho nhớ. "Anh nghĩ hay nhỉ!"

Véo xong mới cảm thấ y mình đã là vợ rô ì thì phải dịu dàng, ngoan hiệ `n, cẩn thận không để ông xã vừa rơi vào tay đã sợ chạy mấ t dép. Thế là tôi lại làm mặt mim cười e lệ như phụ nữ Nhật Bản. "Biế t rô `i, Chủ tịch Chu."

Sau khi Chu Nhấ t Minh thăng chức thành "Chủ tịch Chu" thì tỏ ra rấ t hứng khởi, lập tức rút chiế c nhẫn kim cương ra, đeo cho tôi. Chiế c nhẫn đó đeo vào tay rấ t đẹp, không câ `n phải nói tôi vui mừng để n mức nào. Tên tiểu tử này cũng biế t giả bộ ghệ! Khi vào Cục Dân chính đăng ký kế t hôn, Chu Nhấ t Minh không chịu mua nhẫn như người ta vẫn làm, còn nói cái gì mà đợi để n hôm chính thức kế t hôn hằng hay, thì ra anh ấ y muố n làm tôi ngạc nhiên.

Chu Nhấ t Minh mua chiế c nhẫn này hế t hơn một vạn tệ. Bình thường anh ấ y không nỡ bỏ ra nhiề `u tiề `n như thế , nhưng anh ấ y nói: "Cả đời mới kế t hôn một lầ `n, vợ chưa cưới đã trao thân gửi phận cho mình thì mình không thể keo kiệt đế n mức ngay cả chiế c nhẫn đấ t tiề `n cũng không dám mua." Nhưng ngoài chiế c nhẫn, những thứ khác anh ấ y đề `u không tiêu hoang phí. Đương nhiên không phải quá bủn xỉn mà có chừng mực, không đặ t quá cũng không rẻ quá.

Hôm nay tôi kéo Điề `n Tịnh đi cùng, giúp tôi chọn ga gố i. Lúc đâ `u tôi thâ ´y ưng một bộ hơn chín trăm tệ của hãng Dohia, hợp với

tiêu chuẩn không đấ t quá cũng không rẻ quá của Chu Nhấ t Minh. Nhưng Điề n Tịnh lại nói mấ y hôm trước cô ấ y nhìn thấ y một bộ ga gố i cưới rấ t đẹp của hãng Mendale, giá hơi đấ t một chút, hơn ba nghìn tệ nhưng lại được khuyế n mãi một chiế c váy lễ phục màu hô ng, chiế c váy đó cũng rấ t đẹp.

"Mình dẫn cậu vào Mendale xem nhé, bộ đó thật sự rấ t đẹp. Tuy hơi đă t một chút nhưng tiề n nào của ấ y, đẹp hơn bộ hơn chín trăm tệ kia nhiề `u."

Tôi và cô ấ y để n Mendale xem, quả nhiên bộ ga gố i cưới màu phấ n hô ng ấ y rấ t đẹp, chiế c váy lễ phục cũng rấ t hợp với sở thích của tôi, mặc thử hơi chật một chút nhưng cô nhân viên bán hàng nói có thể nới rộng cho tôi. Sản phẩm không chê vào đâu được, có điể u giá hơn ba nghìn tệ thì hơi khiế n người ta xót xa. Tôi gọi điện trưng câ u ý kiế n của Chu Nhấ t Minh, anh ấ y cũng phản đố i.

"Có nhâ m lẫn gì không? Bộ ga gố i ấ y bán đặ t quá! Hơn nữa, cũng chỉ dùng khi đêm để n đi ngủ thì nặ m đặ p, không nên mua đặ t quá như thể, nế u hơn một nghìn tệ thì còn được."

Tôi thấ t vọng tặ t điện thoại, quay sang nói với Điề n Tịnh: "Chủ tịch Chu nhà mình không đô ng ý, nói không câ n thiế t phải mua đặ t như thế ."

"Cậu kệ anh â'y, kê't hôn là việc trọng đại, cả đời mới có một lâ n, xa xỉ một chút cũng đáng. Hơn nữa, tiê nở trong tay cậu, cậu muố n mua gì, chẳng phải cậu nói là được sao?"

Đúng thế, tiế nở trong tay mình. Chu Nhấ t Minh đã đưa toàn bộ thẻ tín dụng cho tôi rố i, anh ấ y đi làm tích cóp vài năm được mấ y vạn tệ, cộng thêm tôi cũng tích cóp được mấ y vạn, lâ n này kế t hôn, mẹ anh ấ y cũng đưa năm vạn tệ làm lễ vật ăn hỏi, bố tôi còn đưa riêng cho tôi ba vạn tệ nữa. Trên tay tôi có gầ n hai mươi vạn

tệ, từ trước để n nay chưa có nhiề u tiế n như thể bao giờ, cảm giác mình giố ng như một phụ nữ giàu có. Nhưng người ta tin tưởng tôi như thể, đưa toàn bộ tiể n cho tôi quản lý, tôi không thể tiêu bừa được.

Nghĩ ngợi một lát, tôi vẫn lưỡng lự. "Hay bọn mình cứ sang chỗ khác ngó xem sao đã."

Thể là chúng tôi lại lượn sang hãng Fuanna và một vài hãng khác nữa, nhưng đã nhìn bộ hơn ba nghìn tệ xa xỉ rô i thì không thể nhìn vừa mắ t những bộ trên dưới một nghìn hay hai nghìn tệ nữa. Không sợ không nhận biế t được mặt hàng, chỉ sợ hàng so với hàng, những đô dắ t bao giờ cũng tố t hơn đô rẻ, quả đúng là tiế n nào của nấ y.

Điề `n Tịnh thấ y tôi không ưng mấ y bộ bình thường đó, bèn đưa ra ý kiế ´n: "Hay là cậu về `lên mạng tìm, xem trên mạng rẻ hơn nhiệ `u không, rô `i mua trên mạng cũng được."

Câu nói đó đã thức tỉnh tôi. Về để n nhà một cái tôi liề n lên mạng tìm bộ ga gố i cưới Mendale đó. Phát hiện thấ y trên mạng chỉ bán có hơn hai nghìn tệ nhưng không khuyế n mãi chiế c váy lễ phục. Cũng chẳng sao, quan trọng nhấ t là mặt hàng chính chứ không phải hàng khuyế n mãi.

Chu Nhấ t Minh vừa tan làm đã bị tôi gọi sang thẳng nhà. Tôi mở bức ảnh trên mạng cho anh ấ y xem. "Chủ tịch Chu, anh nhìn xem, anh thấ y bộ ga gố i này thế nào?"

Anh â y liê c qua một cái rô i nói: "Bộ này cũng bình thường!"

"Anh chẳng có mặ t thẩm mỹ gì cả, bộ này mà còn kêu là bình thường, em đi ngặ m cả buổi chiế u mà không thấ y bộ nào đẹp hơn. Nói cho anh biế t, bộ buổi chiế u em thích chính là bộ này, giá hơn

ba nghìn tệ. Nhưng ở trên mạng chỉ bán với giá hơn hai nghìn, rẻ được gâ `n một nghìn tệ đấ 'y."

Anh â y nghe ra. "Em vẫn muô n mua bộ này đúng không?"

"Đúng thể , người ta cả đời kế t hôn có một là `n, mua một bộ đấ t một chút, có được không?"

Anh â´y xoa xoa că`m ra chiê`u suy nghĩ. "Chuyện này... để lãnh đạo suy nghĩ thêm đã."

Tôi vội vàng chạy ra tủ lạnh lấ y một lon Coca anh ấ y thích uố ng mang vào phòng, đưa cho anh ấ y, nịnh nọt: "Chủ tịch Chu, chặ c anh khát rô ì hả? Uố ng chút nước đi!"

Anh â´y giả bộ nghiêm túc lắ´c đâ`u. "Không câ`n hố´i lộ, lãnh đạo đây không duyệt bộ này."

"Vây lãnh đao duyệt bộ nào?"

Anh â´y vẫn ra vẻ nghiêm túc nhưng ánh mặ´t đã tràn ngập nụ cười. "Lãnh đạo thích mỹ nhân kế´ hơn."

"Hiểu rô`i, hiểu rô`i." Tôi tiế´n ra phía trước, hôn anh â´y một cái rõ kêu. "Lãnh đạo, thế´ này anh đã mãn nguyện chưa?"

"Không được, vẫn chưa đủ, tiế p tục!"

Thế là tôi bắ t đâ u hôn má Chu Nhấ t Minh, hế t hôn trái rô i lại hôn phải, cứ như con chim nhỏ mổ thức ăn vậy. Bận rộn hô i lâu mà anh â y vẫn nói chưa đủ, tôi không làm nữa. "Mệt quá, thôi đi!"

"Anh không mệt, đổi sang anh hôn em nhé!"

Anh â´y nhào đê´n hôn tôi, chiế´c că`m chưa cạo râu sạch sẽ cọ vào mặt tôi buô`n buô`n. Tôi vừa cười vừa trô´n, hai người chẳng

biế t thể nào lại cuộn tròn lấ y nhau lăn trên giường. Chiế c đệm êm ái hứng chịu thể trọng của hai người, để chúng tôi mặc sức lăn trái lăn phải.

Lăn lộn một hô ì, tôi cảm thấ y hơi thở của anh â y có phâ n gấ p gáp hơn, anh â y thì thâ m vào tai tôi, giọng hồn hền: "Anh nói... tố i nay anh không về nữa có được không?"

Đương nhiên tôi hiểu anh â y nói không vê nữa có nghĩa là gì, từ chố i thẳng thừng: "Không được, anh muố n ở lại làm gì?"

"Anh muố n làm cái gì, chẳng lẽ em lại không biế t? Anh..." Anh â y dừng lại một lát rô i cười, nói đâ y ngụ ý: "Anh muố n chơi trò hô i bé hai đứa mình chơi â y, lâ n này chúng ta nhấ t định chơi vui hơn nhiệ u."

Nghĩ lại chuyện hai đứa trẻ con đã từng bắ t chước người lớn "chơi trò chơi", tôi cũng buô `n cười nhưng cô ´ kiê `m chê ´, nói: "Không được, anh mau vê ` đi!"

"Tại sao lại không được? Chúng ta đã đính hôn rô ì, bà xã đại nhân yêu quý ơi, vê ì mặt pháp luật anh đã là ông xã chính thức của em chứ không còn là giai đoạn mới yêu đương, tìm hiểu nữa đâu!"

Lâ n này tôi đổi vai làm lãnh đạo: "Đúng, anh đã có cương vị chính thức nhưng thời gian nhậm chức thì còn phải đợi sắ p xế p đã. Đô ng chí Chu Nhâ t Minh, anh câ n phải kiên nhẫn, có biế t không hả?"

Vẻ mặt anh â´y đâ`y đau khổ. "Anh phản đô´i, cương quyế´t phản đô´i! Đã có cương vị chính thức mà còn không nhanh sắ´p xế´p công việc, em làm như thế´ chẳng khác nào muố´n hành hạ người ta! Em có biế´t là đứng trước một bát thịt kho tàu ngon mà chỉ có thể ngắ´m chứ không được ăn sẽ cảm thấ´y khó chịu như thế´ nào không hả?"

"Vậy anh đừng nhìn nữa, mau về nhà đi! Ngoan, nghe lời! Chúng ta phải cố gặ ng kiệ m chế để dành cho đêm tân hôn."

Tôi nửa tiễn nửa đuổi đẩy Chu Nhấ t Minh ra khỏi cửa, anh ấ y có vẻ không cam lòng nhưng cũng chẳng biế t phải làm sao. "Được rô ìi, đừng đẩy nữa, anh trai đi là được chứ gì? À phải rô ìi, bộ ga gố i cưới đó em thích thì cứ mua, nghìn vàng cũng khó mua được niề m vui!"

Sau khi đã được sự chấ p thuận của Chủ tịch Chu, tôi vội vàng lên mạng đặt mua hàng. Bộ ga gố i cưới màu phấ n hồ ng nhanh chóng được giao để n, chấ t lượng sản phẩm chính hãng, giá cả lại rẻ được một phâ n ba, mua sắ m trực tuyế n thật tố t!

Bộ ga gố i Mendale đó, dì Thạch và bà Chu sau khi ngắ m nghía bà ng con mã t từng trải cũng phải thố t lên khen ngợi. Giá hơn hai nghìn tệ đố i với họ đương nhiên rấ t đã t nhưng họ đề u nói kế t hôn là chuyện đại sự, tiêu hoang một chút cũng chẳng sao.

Vì mua bộ ga gố i này trên mạng, chứng thực thấ y chấ t lượng sản phẩm tố t, là hàng chính hãng mà giá cả lại rẻ hơn nên sau đó, phàm là những gì có thể mua được trên mạng, tôi đặt mua tuố t. Tấ t nhiên cũng có một số thứ không thể mua qua mạng được, ví dụ như váy cưới. Người tôi vố n đẫy đà, không được chuẩn cho lắ m nên y phục phải thử trực tiế p, không thể mua bừa được.

Mua váy cưới thì càng câ `n phải nhờ Điê `n Tịnh tham mưu, gâ `n đây hễ cô â ´y có chút thời gian rảnh rỗi là đê `u bị tôi chiế ´m hế ´t. Cô â ´y nói tôi toàn tha cô â ´y đi khă ´p nơi, lang thang hế ´t phố ´ này để ´n phố ´ khác. Tôi bảo mình còn muố ´n kéo cô â ´y đi cùng làm của hô `i môn nữa cơ. "Nói thật đâ ´y, hôm cưới cậu phải làm phù dâu, đưa mình vê `nhà chô `ng!"

Tôi kế t hôn, Điề n Tịnh đương nhiên phải làm phù dâu rô i, ngoài cô ấ y, thực sự tôi không nghĩ để n ai khác. Còn việc chọn phù rể thì để Chu Nhấ t Minh tự giải quyế t. Anh ấ y cũng nhanh chóng tìm được người, nói là Tạ Đông Phương tình nguyện.

"Lúc đâ`u anh định chọn một đô`ng nghiệp nào đó trong đội nhưng cậu â´y gọi cho anh, nói nhâ´t định phải cho cậu â´y cơ hội này."

Tôi vừa nghe đã hiểu ra ngay, mục đích của tay phù rể này chẳng trong sáng gì, rõ ràng muố n hướng tới phù dâu đây mà.

Khi tôi nói cho Điề `n Tịnh biế ´t Tạ Đông Phương chủ động xin làm phù rể, cô ấ ´y vừa nghe cũng hiểu ngay, mặt đỏ ửng. "Gâ `n đây cậu ta thường xuyên gọi điện cho mình chuyện trò, tuâ `n nào từ thành phố ´ về ` cũng hẹn gặp mình. Lâ `n trước mình thuận miệng nói cho cậu ta biế ´t khi nào cậu và Chu Nhấ ´t Minh cưới, mình sẽ làm phù dâu, không ngờ cậu ta lại đi tìm Chu Nhấ ´t Minh đòi làm phù rể."

"Điề n Tịnh ơi, người ta có ý với cậu đã quá rõ rồ i. Còn cậu thì sao? Rố t cuộc nghĩ thể nào, liệu có khả năng tiế n triển được không?"

"Mình cũng không biế t, có điề u mình không thấ y phản cảm với cậu ta. Nế u cậu ta muố n theo đuổi mình thì cứ để xem biểu hiện của câu ta thế nào."

Nghe giọng điệu đó là biế t Tạ Đông Phương vẫn có cơ hội, chỉ câ n cậu ta kiên trì theo đuổi, sẽ có ngày lòng chân thành vượt qua mọi khó khăn. Tôi tin cậu ta sẽ có được Điê n Tịnh.

Hôm đó tôi và Điề n Tịnh dạo phố cả buổi chiế u, cuố i cùng cũng mua được chiế c váy cưới vừa ý. Chiế c váy màu hồ ng phấ n, trông đã m thấ m, thanh lịch, kiểu váy quây đơn giản, bên dưới xòe rộng như chiế c ô, mặc vào nhìn như công chúa ấ y. Tôi rấ t thích!

Trong sâu thẳm trái tim cô gái nào cũng mơ ước mình sẽ trở thành công chúa, tuy đại đa số đề u sinh ra trong một gia đình bình dân,

không phải ai cũng có thể trở thành công chúa. Tuy nhiên, trong khoảnh khắ c đặc biệt trong đời, bấ t luận là ai cũng có thể trở thành một cô công chúa xinh đẹp và quyế n rũ, bước đi trong tiế ng vỗ tay và ánh mắ t tán thưởng, chúc phúc của tấ t cả quan khách.

Trả tiê`n xong, tôi đang dặn nhân viên gói ghém cẩn thận thì Chu Nhâ´t Minh gọi điện: "Công chúa Đậu xanh, tô´i nay có rỗi không? Đám bạn học bắ´t anh khao nên muô´n đưa em đi cùng."

Từ lúc đem câu nói: "Rùa nhìn đậu xanh, càng nhìn càng thấ y vừa mặ t" của Điề `n Tịnh kể cho Chu Nhâ t Minh nghe, anh â y liề `n gọi đùa tôi là "công chúa Đậu xanh".

"Anh không phải là hoàng tử, công chúa đậu Hà Lan mê m mại, yế u đuố i anh không có phúc được hưởng, chọn công chúa Đậu xanh này là được rô i."

Công chúa Đậu xanh, nghe cũng không để n nỗi nào. Tôi rấ t thích. Hà Lan hay Đậu xanh cũng là công chúa mà.

Hoàng tử của tôi để n đón, tôi đành phải nhẫn tâm để Điề n Tịnh về nhà một mình. Cô ấ y dở khóc dở cười. "Từ giờ đừng để n tìm mình nữa nhé, có Chủ tịch Chu nhà cậu lo liệu cả rô i!"

Chu Nhấ t Minh và đám bạn học cũ đó hẹn nhau liên hoan ở nhà hàng mà bọn họ thường lui tới.

Bọn họ chơi thân với nhau nhiệ `u năm nay nên không câ `n phải giữ ý giữ tứ gì nữa, ai cũng ăn uố ng thoải mái, tranh giành đô `ăn của nhau. Càng tranh cướp càng vui, ăn lại càng ngon cho nên đô `ăn vừa đặt xuố ng bàn nhoă ng cái đã sạch trơn. Tôi cũng là người phàm tục, không có thịt không thích, nế u không được ăn thịt thì cũng coi như không ăn gì. Nhưng tôi không đọ được với bọn họ, chỉ có thể ngô `i nhìn trong tuyệt vọng.

Tôi không tranh được miế ng nào, may mà Chu Nhấ t Minh có "kinh nghiệm sa trường đã lâu" nên rấ t biế t cách tranh cướp thịt. Chỉ câ `n có món mặn nào đặt lên bàn là anh ấ y hăng hái tiế ´n lên, vội vã giơ đũa gắ ´p. Đôi lúc chậm một bước không tranh kịp, anh ấ ´y liê `n không khách khí quay sang cướp lại miế ´ng thịt từ bát của người khác.

Mỗi là ngă p được miế ng thịt anh â y lại đưa cho tôi ăn trước. "Mau ăn đi, mau ăn đi, ăn chậm là hế t đâ y! Đi ăn với cái hội này, không nhanh chỉ có chế t đói thôi!"

Nói thực, chơi trò tranh cướp đô `ăn này rấ t vui, vừa ăn vừa đùa nghịch, hơn nữa có Chu Nhấ t Minh, hễ gắ p được miế ng thịt, miế ng cá to nào lại vội vàng đưa cho tôi, cảm giác thật dễ chịu! Tôi cũng không nỡ ăn một mình nên sau khi cắ n một miề ng lại quay sang đút cho anh â y ăn.

Cả bàn thấ y thế liê n la hét â m ĩ: "Kinh quá, kinh quá! Hai người định để người khác nhức mặ t đế n chế t hả?"

Tôi mặc kệ, vừa ăn vừa tranh thủ độp lại một câu: "Vậy ai nhức mặ´t chế´t thì cứ chế´t đi, mấ´y người bọn cậu cũng chẳng có gì tố´t đẹp."

Bọn họ càng la ó, nói tôi tuy có cái bụng to có thể bao dung chuyện thiên hạ như Đức Phật Di Lặc nhưng miệng lưỡi thì sắ c như dao, không dễ đô i phó. Một cậu còn tỏ ra thắ c mắ c, hỏi Chu Nhấ t Minh: "Rô t cuộc cậu làm cách nào mà thu phục được cô ấ y thế? Nói nghe xem, để anh em còn học tập kinh nghiệm!"

Chu Nhấ t Minh vừa được tôi đút cho một miế ng, nhô m nhoàm nhai, che miệng trả lời: "Không có gì, cứ đi đế n, câ m tay dă t đi thôi."

"Yên Phiên Phi mà cũng để cho cậu tự dă t đi á?"

Anh â´y ngang ngạnh đập bàn. "Không chịu đi thì đánh cho chóng mặt rô`i tiế´p tục dǎ´t đi!"

Cả bàn cười ngặt nghẽo, la hét nói Chu Nhấ t Minh quả là cao siêu.

Đang lúc náo nhiệt nhấ t thì điện thoại đổ chuồng, trong phòng ăn ô nào quá, tôi liê n chạy ra ngoài nghe điện. Trên màn hình hiện lên số điện thoại của Đới Thời Phi, tôi ấ n nút nghe. Anh ta nói mới đi công tác nước ngoài về , có quà muố n tặng tôi, hỏi tôi có rỗi không thì ra quán cà phê ngô i một lát, nhân tiện đưa quà cho tôi.

Cái tên này thật là! Lúc đâ u tôi theo đuổi anh ta thì anh ta chẳng coi tôi ra gì, giờ tôi không câ n nữa thì anh ta lại săn đón, nịnh bợ. Đời là thế, đôi lúc rấ t mâu thuẫn! Lúc có thì không biế t trân trọng, để n khi mấ t rô i mới thấ y quý.

Tôi lịch sự từ chố i anh ta: "Xin lỗi anh nhé, hôm nay em không rỗi!"

"Không có gì, vậy khi nào em rỗi?"

Tôi không muố n vòng vo với anh ta nữa, bèn nói thẳng cho anh ta biế t: "Thời gian gâ n đây em rấ t bận bởi vì tháng Mười một này em kế t hôn rô i, em bận chuẩn bị cho đám cưới."

Đâ`u máy bên kia nói â´p úng không thành tiế´ng: "Em... sǎ´p kê´t hôn?"

"Vâng! Hình như anh vẫn chưa chúc mừng em đấ y nhé!"

"Ò, chúc mừng chúc mừng!"

"Cám ơn anh, không có việc gì nữa thì em cúp máy đây, ông xã đang tìm em rô`i."

Tôi tin đây là lâ n cuố i cùng tôi và Đới Thời Phi liên lạc với nhau, chắ c chắ n anh ta sẽ không tìm tôi nữa.

Sau khi quay lại phòng ăn, tôi thấ y bát của mình đã đâ y ắ p thịt thỏ. Chu Nhấ t Minh vừa giục tôi ăn mau vừa hỏi khi nãy ai gọi điện. Tôi nói: "Gọi nhâ m thôi, không có gì quan trọng cả."

Bây giờ đô i với tôi người quan trọng nhấ t chính là người đang ở trước mặt.

Sau khi cả nhóm giải tán, Chu Nhấ t Minh đưa tôi về nhà. Tôi lại kéo anh â y lên phòng khoe chiế n lợi phẩm thu được sau cả buổi chiế u lang thang ngoài phố . Chiế c váy cưới đó Chu Nhấ t Minh cũng rấ t thích, bảo tôi mặc thử cho anh â y xem. Sau khi thay xong bước ra, tôi còn đỏm dáng uố n éo hình chữ S trước mặt Chu Nhấ t Minh, ánh mắ t anh â y có vẻ hơi gian.

Tôi nhận thấ y liê `n đẩy anh ấ y ra ngoài. "Được rô `i, được rô `i, anh có thể vê `được rô `i."

Chu Nhấ t Minh bám chặt cánh cửa, quay sang tôi, cười nhăn nhỏ. "Em phải mau mau đô `ng ý cho anh ở lại đi chứ! Vê ` mặt pháp luật anh đã là chô `ng của em rô `i, buổi hôn lễ đó chẳng qua chỉ là nghi thức truyê `n thô ´ng thôi."

Tôi không nhượng bộ: "Không được, trước khi cử hành hôn lễ, tuyệt đô i không được!"

Chu Nhâ´t Minh định nói thêm thì tiế´ng cửa phòng của lão nhân gia mở ra, ông câ`m cô´c ra lâ´y nước uô´ng, thâ´y hai đứa đang lôi

lôi kéo kéo thì cố tình ho một tiế ng, khiế n Chu Nhấ t Minh đang cười đùa bỗng im bặt, không muố n đi cũng phải đi.

Trước khi đi ra, anh â´y còn nháy mặ´t với tôi, nói: "Vâ´n đê` này lâ`n sau chúng ta lại thảo luận tiế´p."

Đúng là khi kế t hôn có rấ t nhiề u việc phải làm, tôi bận rộn suố t cả tháng Tám, vừa đi mua những đô câ n thiế t vừa phải để n hiệu ảnh để chụp ảnh cưới. Thực ra tôi và Chu Nhấ t Minh đề u không thích chụp ảnh, nhấ t là chụp ảnh cưới cứ rập khuôn theo mô típ quen thuộc. Nhưng nhà mới không treo vài kiểu ảnh thì trông không có không khí, vì thể bộ ảnh cưới này lại càng phải chụp.

Thời buổi bây giờ chụp ảnh cưới không rẻ chút nào, một bộ ít nhấ t cũng phải hàng nghìn tệ. Chủ tịch Chu nhà tôi ban hành chỉ thị tố i cao: "Chọn gói chụp rẻ nhấ t là được rô ì, bọn mình đề ù không mạnh về mảng này, chẳng tội gì phải nướng tiề n cho hiệu ảnh."

Chỉ thị tố i cao này, tôi cương quyế t thực hiện đế n cùng. Đi khảo giá ba nơi, so sánh và mặc cả, cuố i cùng chọn được một tiệm ảnh khuyế n mãi nhân dịp mới khai trương, giá một nghìn tám trăm tám mươi tám tệ một bộ, ngoài ra còn được tặng thêm nào là móc treo chìa khóa khung ảnh, một bộ váy cưới và một lâ n trang điểm cô dâu.

Thời buổi bây giờ, các tiệm ảnh cưới làm ăn phát đạt không thể tưởng tượng nổi, muố n chụp ảnh đề u phải hẹn trước. Chu Nhấ t Minh ban ngày phải đi làm, không có thời gian, thế nên chúng tôi hẹn chụp vào buổi tố i. Như vậy lại hóa hay, bởi vì buổi tố i người để n chụp hình không nhiệ u, trang điểm xong có thể vào chụp ngay, không câ n phải đợi.

Trong phòng trang điểm, họ trang điểm cho tôi rấ t đậm, da tôi vố n đã rấ t đẹp rố i mà họ còn trát thêm một lớp phấ n dày cộp nữa. Gắ n thêm hai tâ ng mi giả, lông mày gâ n như cạo sạch và vẽ lại hai đường mới. Trang điểm để n mức tôi hoàn toàn không còn là

tôi nữa, Chu Nhấ t Minh nhìn thấ y cứ cười suố t. "Em là ai thế? Hình như anh không quen biế t em thì phải?"

Thực ra anh â´y cũng có trang điểm, nhưng con trai trang điểm không nhiê`u nên vẫn giữ được dung mạo thường ngày. Anh â´y mặc một bộ vest đen được là phẳng phiu, ve cài áo màu vàng lâ´p lánh, ăn vận như vậy trông râ´t phong độ. Tôi cũng không nhịn được cười. "Chủ tịch Chu, hôm nay trông anh râ´t ra dáng chủ tịch!"

Bộ ảnh cưới đó chúng tôi chụp để ngầ n mười hai giờ đêm mới xong, tổng cộng thay ba bộ y phục: một váy cưới, một bộ lễ phục và một bộ áo dài truyề n thố ng Trung Quố c. Bộ áo dài mặc là buổ n cười nhấ t, bộ của tôi đỏ chót đầ y hình rồ ng phượng, còn Chu Nhấ t Minh mặc một chiế c áo choàng dài, trên đầ u còn đội một chiế c mũ quả dưa, đuôi mũ còn có bím tóc tế t dài, nhìn hệt như các lão thầ n thời nhà Thanh.

Nhìn anh â´y mặc bộ quâ`n áo đó đứng trước ô´ng kính, tôi cười gâ`n chế´t. "Chủ tịch Chu... không đúng, phải gọi anh là Chu lão gia mới đúng, không biế´t dòng tộc họ Chu có mâ´y trăm mẫu đâ´t?"

Mặc quâ `n áo kiểu cổ trang, chụp ảnh cũng mang đậm phong cách cổ trang. Ví dụ như cảnh hai người vào bái đường, tân lang cõng tân nương vào động phòng hoa chúc, tân lang vén khăn trùm đâ `u của tân nương lên, v.v... ´y vậy mà bộ ảnh lại râ´t đẹp, khi chọn ảnh hâ`u như cái nào tôi cũng lâ´y, tâ´t cả đặt ở nhà mới thì mới có hương vị của tân hôn.

Mà tôi cũng rấ t thích bộ lễ phục cưới truyề n thố ng màu đỏ chót đó nên ngay sau hôm đi chụp ảnh cưới về , tôi liề n ra một cửa hàng áo cưới đặt may một bộ áo cô dâu màu đỏ chót. Lười đi tham khảo nhiề u nơi, tôi đặt ngay một bộ ở trên phố . Tôi còn trêu Chu Nhấ t Minh: "Có cầ n may cho anh một bộ áo choàng dài không?"

Anh â y cười ha ha. "Em tha cho anh đi!"

Ba bộ lễ phục cho ngày cưới đề u đã chuẩn bị ổn thỏa, cũng coi như một việc lớn đã xong. Nội thấ t trong nhà cũng đã đặt rô i, người ta sẽ giao để n tận nơi. Còn chuyện đặt tiệc nhà hàng thì đã có các bậc tiề n bố i của hai bên gia đình lo liệu, chúng tôi không quan tâm, cũng coi như đỡ được một gánh nặng.

Vừa vặn kỳ nghỉ hè sắ p kế t thúc, trường mâ m non cũng sắ p khai giảng, khi tôi trở lại trường làm việc, mặt mũi tươi cười rạng rỡ, miệng ngân nga một điệu hát dân gian.

Khi con người ta gặp chuyện vui thì tinh thâ n cũng trở nên sảng khoái, yêu đời. Tôi hoan hỷ đế n mức vừa bước vào văn phòng là mọi người đã nhận ra ngay. Có người tò mò hỏi tôi có chuyện gì mà vui thế, hay là nhặt được năm triệu?

Tôi mim cười trả lời: "Còn vui hơn cả nhặt được năm triệu tệ, tôi tìm được một phiế u ăn dài hạn. Hai tháng nữa sẽ là ngày đại hỷ của tôi, để n lúc đó mời mọi người tới uố ng rượu hỷ!"

Công bố của tôi khiế n các đô ng nghiệp rấ t bấ t ngờ, trước khi nghỉ hè tôi vẫn còn đơn thân lẻ bóng, sao chỉ qua một kỳ nghỉ đã công bố sắ p kế t hôn? Mới nghe nói trên trời rơi xuố ng một em Lâm, chứ chưa từng nghe nói trên trời rơi xuố ng một anh Bảo (33).

Đức lang quân tương lai đó của tôi từ đâu chui ra, mọi người đương nhiên vừa nghi hoặc vừa tò mò muố n biế t.

Tôi tấ t nhiên phải phụ trách giải đáp thặ c mặ c này: "Thực ra trước đây tôi và anh ấ y yêu nhau rô i, chỉ là chưa công bố mà thôi. Có là n đã bị giáo viên ở trường ta bặ t gặp, La Lợi từng nhìn thấ y tôi và anh ấ y cùng đi ăn với nhau."

La Lợi ngớ người, buột miệng nói: "Là cái anh chàng lùn đó hả?"

Tôi không hê` oán giận, vẫn mim cười nói: "Ù, chính là anh â´y. Ngày trước tôi cũng chê anh â´y lùn nhưng bây giờ tôi cảm thâ´y cao thâ´p không phải là vâ´n đê`. Napoléon có lùn không? Nhưng ông â´y có thể làm hoàng đe´ châu Âu đâ´y. Picasso có lùn không? Nhưng điê`u đó cũng không ngăn cản ông trở thành một họa sĩ thiên tài."

Tôi bê nguyên lời của Chu Nhấ t Minh ra nói với vẻ rấ t hùng hô n. La Lợi thấ y đúng nên cũng không phản đố i gì thêm, chỉ nói: "Chúc mừng, chúc mừng!"

Những đô ng nghiệp khác cũng nói lời chúc mừng.

Cô giáo Tôn cao tuổi nhấ t còn nói thêm: "Tiểu Yên, trước tìm đố i tượng cháu luôn nhấ n mạnh phải tìm người cao, không cao không lấ y, cô cảm thấ y như vậy không thỏa đáng. Chọn đàn ông sao có thể chỉ nhìn vào mặt đó được, một người đàn ông quan trọng nhấ t là ở tính cách tố t, chứ không phải ở hình dáng."

Tôi mim cười, ra sức gật đâ u. "Cô giáo Tôn, cô đúng là thánh minh! Đáng lẽ cháu phải nghe lời cô sớm hơn mới phải, cũng may là bây giờ vẫn chưa quá muộn."

Học kỳ mới đã bắ t đâ u, tôi lại "vinh dự" được nhận nhiệm vụ khó khăn. Lãnh đạo vẫn sắ p xế p cho tôi phụ trách trận tuyế n đâ u - lớp mẫu giáo bé.

Đám trẻ ở lớp mẫu giáo bé vẫn như vậy, đứa nào cũng khóc lóc, kêu gào khi bố mẹ chúng đưa để n trường, để n mức phải luân phiên nhau dỗ dành. Một bé gái khi bị mẹ đưa để n lớp còn kêu gào thảm thiế t: "Con không muố n đi học!"

Khi tôi bước tới đón con bé, người mẹ trẻ â´y đã chú ý đế´n tâ´m thẻ trước ngực tôi rô`i vô thức đọc thành tiế´ng: "Yên Phiên Phi! Cô giáo Yên, tên của cô đẹp quá, rấ´t giàu chấ´t thơ!"

Đa số các bậc phụ huynh đề u cố tình trò chuyện làm quen với giáo viên để sau này con em mình vào học sẽ được giáo viên quan tâm hơn một chút. Tôi cho ră ng cô ấ y cũng như vậy, bèn mim cười đáp lễ: "Cám ơn cô, giờ tôi đưa cháu vào lớp ăn sáng, chúng tôi sẽ chăm sóc cháu thật tố t, cô cứ yên tâm!"

"Đợi một chút, cô giáo Yên, có phải cô có đánh rơi một cuố n sách không, cuố n *Ba trăm bài thơ Đường* â y?"

Tôi ngây người. "Sao cô biế t? Đúng là tôi có đánh rơi cuố n *Ba* trăm bài thơ Đường, cuố n sách đó còn là kỷ vật mẹ tôi tặng nữa."

Người mẹ trẻ đó vỗ tay một cái. "Cô giáo Yên, tôi nhặt được đấ y. Năm kia khi ngô ì xe buýt, tôi đã nhặt được cuố n *Ba trăm bài thơ Đường*, nhìn thấ y trang tiêu đề có dòng chữ "Quà tặng con gái yêu Phiên Phi". Bởi vì cái tên Phiên Phi này rấ t đặc biệt và đâ y chấ t thơ nên tôi có ấ n tượng rấ t sâu sắ c. Hôm nay, vừa nhìn thấ y tấ m thẻ của cô liê n nhớ ra ngay. Chiê u nay đế n đón Tinh Tinh, tôi sẽ mang nó để n trả cho chủ cũ."

Đây đúng là một tin vui bấ t ngờ! Cuố n *Ba trăm bài thơ Đường* mẹ tôi tặng đó đã bị Chu Nhấ t Minh làm mấ t hơn hai năm nay rô i, thật không ngờ cũng có ngày nó được trả về cho chủ cũ. Buổi chiế u, khi mẹ Tinh Tinh đưa sách lại cho tôi, tôi thật sự ngàn vạn lấ n đa tạ: "Thực sự rấ t cám ơn cô!"

Khi Chu Nhấ t Minh hay tin cuố n *Ba trăm bài thơ Đường* vô tình bị đánh mấ tấ y giờ đã về lại với tôi thì cũng rấ t đỗi vui mừng. "Nói thật, ngày trước làm mấ t cuố n sách của em, anh cũng áy náy lắ m, nó là kỷ vật mẹ em để lại. Nhưng anh đã nghĩ trăm phương

nghìn kế rô i mà vẫn không sao tìm được. Phải chẳng nhờ có mẹ em hiển linh phù hộ?"

Tôi nghe mà thấ y trong lòng trào dâng niề m xúc động. Chuyện linh thiêng hay không đương nhiên là hơi hoang đường, có điề u cuố n sách này đã trở lại bên tôi trước khi tôi và Chu Nhấ t Minh cưới nhau, phải chẳng đó là món quà mẹ tôi dành tặng, chúc phúc cho chúng tôi? Tôi rấ t muố n tin là vậy.

Ngày đại hỷ của tôi đã đế n gâ n. Dì Thạch bảo tôi rỗi rãi thì cùng dì â y đi mua kẹo hỷ. Dì â y không dám tự ý mua vì sợ mua về tôi lại không thích. Dì â y nhă c tôi mới nhớ, kẹo kỷ, thiế p mời, mâ y thứ lặt vặt này tôi vẫn chưa để ý tới.

Chạy ra chợ mua kẹo nhưng từ đâ`u đế´n cuố´i chẳng vừa mắ´t loại nào, mấ´y loại kẹo đó bao bì đề`u rập khuôn như nhau, trông rấ´t bình thường. Tôi quyế´t định dùng chiêu cũ là lên mạng tìm, vừa rẻ vừa có nhiề`u mẫu mã để lựa chọn. Mẫu mã thiệp cưới, kẹo hỷ trên mạng rấ´t phong phú, đa dạng, tôi và Chu Nhâ´t Minh nhìn hoa cả mắ´t, cuố´i cùng cũng chọn được loại ưng ý. Đặt mua xong là sản phẩm đề´n tay ngay.

Bên chuyển phát nhanh đưa đế n một chiế c thùng lớn, có tám loại kẹo hỷ khác nhau, mỗi loại hơn chục gói, giờ còn phải cho vào từng hộp giấ y nhỏ có hình cô dâu, chú rể nữa, rấ t mấ t thời gian. Chiểu theo danh sách khách mời mà bố mẹ hai bên đã soạn thì ít nhấ t phải đóng ba trăm hộp kẹo hỷ.

Công trình này cũng không phải là nhỏ, cho nên suố t mấ y tố i liê n tôi đề u trưng dụng Điề n Tịnh sang đóng hộp giúp. Cô ấ y là một người bạn tố t, hễ gọi là có mặt ngay nhưng miệng thì luôn biểu thị sự bấ t mãn: "Có nhâ m lẫn gì không thể , cậu kế t hôn hay mình kế t hôn? Kẹo hỷ mà cũng phải gọi mình sang đóng gói hả?"

Tôi mặt mày rạng rõ. "Tặng không cho cậu cơ hội rèn luyện, cậu còn không cảm kích. Đi cùng mình nhiê `u ngày như vậy, sau này kế thôn tha hô `có kinh nghiệm."

Chúng tôi ba người đóng gói theo dây chuyê `n sản xuấ ´t, trước tiên tôi gấ ´p hộp, sau đó đưa Chu Nhấ ´t Minh bỏ tám chiế ´c kẹo vào, rô `i đưa cho Điê `n Tịnh lấ ´y ruy băng thặ ´t nơ bướm cho đẹp.

Chu Nhấ t Minh vừa đóng gói vừa lắ c đâ u thở dài. "Haizz, bà xã đại nhân này thật phiê n phức, ngoài chợ đóng gói đâ y đủ rô i thì không mua, lại lên mạng đặt mua rô i tự đóng gói, còn nói là để cho đặc biệt, không giố ng ai, làm anh trai mệt chế t đi được!"

Điê `n Tịnh cười tinh nghịch. "Bà xã phiê `n phức như vậy thì bỏ đi là xong, bây giờ thay đổi vẫn còn kịp đấ 'y!"

"Như vậy sao được, nhấ t định phải HOLD⁽³⁴⁾ lấ y chứ. Bà xã phiê `n phức còn hơn không lấ y được ai, như vậy mới là người thức thời, anh trai không thể vì một chút phiê `n phức bé bă `ng hạt vừng mà bỏ cả quả dưa hấ 'u."

Tôi cười khì khì. "Vậy là anh tỉnh đấ y! Mau tiế p tục đóng gói kẹo hỷ cho em đi!"

Anh â y khoanh tay trước mặt tôi. "Vâng, thưa bà xã đại nhân, xin phục vụ tận tình!"

IO.

Sau những ngày bận rộn vấ t vả nhưng vui vẻ đó, tháng Mười cũng qua đi, tháng Mười một đẹp đẽ đã để n. Khi còn năm ngày nữa là để n ngày đại hỷ, tôi đột nhiên phát hiện ra mình quên chưa mua một thứ rấ t quan trọng - một bộ nội y. Thật là... Sao lại có thể quên lãng nó được chứ?

Tân nương nhấ t thiế t phải có một bộ nội y mới, tố t nhấ t là màu đỏ. Trong đêm động phòng hoa chúc, nội y đẹp cũng là lớp vỏ đẹp đẽ cuố i cùng của một tân nương. Chúng ta không thể để đoạn đâ `u luôn rực rỡ nhưng lại thua ở đoạn cuố i được.

Vội vàng kéo Điề n Tịnh đi cùng ra cửa hàng nội y xem, tôi chỉ chuyên tâm chọn màu đỏ, và đương nhiên màu đỏ chót mà các chính cung hoàng hậu khi xưa hay dùng là lựa chọn đâ u tiên.

Trong một cửa tiệm chuyên bán đô `nội y, tôi thấ y ưng ý một chiế cáo ngực màu đỏ chót tươi tắ n, phía trước là chấ t liệu ren, thêu nổi, kiểu dáng cũng rấ t đẹp. Tôi mặc thử, nhìn như thể có một con bướm đỏ tuyệt mỹ đậu trên làn da trắ ng ngâ `n vậy, cực kỳ hấ p dẫn, phong tình.

Nội y của phụ nữ chính là thứ đô `dệt gấ m thêu hoa, khiế n cho phụ nữ càng nữ tính, đã đẹp càng đẹp hơn.

Điề `n Tịnh theo vào phòng thay đô `xem tôi mặc thử cũng gật đâ `u liên tục. "Được đâ ´y, rấ ´t đẹp!"

Đô` thì đẹp thật nhưng giá thành không rẻ chút nào, chỉ một cái áo lót mà giá đã năm trăm chín mươi tám tệ, kế t hợp với chiế c

quâ n lót ren màu đỏ giá một trăm tám mươi tám tệ nữa, như vậy một bộ giá ngót nghét tám trăm tệ rô i.

Thời buổi bây giờ giá cả không theo một chuẩn mực nào để n mức khó tưởng tượng. Tôi thật không hiểu nổi tại sao một đô vật chỉ có hai miế ng vải bé không quá một thước (35) chấ p lại với nhau mà cũng đấ t để n thể . Bạn cứ thử tính mà xem, một chiế c áo ngực cỡ khoảng trên dưới hai trăm centimét vuông, năm mươi chiế c áo ngực cỡ gầ n một mét vuông, giá xấ p xỉ ba mươi nghìn tệ, như vậy tính ra giá một chiế c áo ngực còn cao hơn cả giá nhà đấ t. Làm phụ nữ, gánh nặng cũng có phầ n nặng hơn nam giới nhỉ? Mua áo ngực còn khó hơn cả mua nhà!

Mặc dù cô nhân viên cười tươi như hoa nói có thể giảm mười hai phâ n trăm nhưng giảm như thể có đáng gì, giá vẫn suýt soát bảy trăm tệ, chưa thỏa đáng lă m.

Điề n Tịnh cũng cảm thấ y hơi đặ t, nói hay là sang hàng khác xem xem. Thế là tôi lại sang hàng khác thử một bộ giá hơn hai trăm tệ, đương nhiên không thích bặ ng bộ trước, chỉ cảm thấ y được được thôi. Rố t cuộc mua bộ nào, đương nhiên tôi phải gọi điện hỏi ý kiế n Chủ tịch Chu nhà tôi rô i.

Chủ tịch Chu nhà tôi kiên định giữ ý kiế n: "Nghe anh nói nhé, mua bộ đấ t như thể làm gì? Bộ hơn hai trăm tệ cũng là nhiề u rô i. Anh trai không chú trọng vẻ bề ngoài, chỉ chú ý để n thực chấ t bên trong. Bà xã đại nhân, anh tin em là người rấ t có "thực chấ t bên trong", không cầ n bề ngoài lòe loẹt, hoa mỹ làm gì."

Nói thì nói vậy, chứ có bê ngoài đẹp đẽ lại chẳng hấ p dẫn hơn à? Con gái luôn mong muố n mình được đẹp nhấ t có thể, đặc biệt trong ngày trọng đại nhấ t của cả đời người. "Nhưng em vẫn thích bộ đặ tiê n kia hơn, hay là em vê \, lên mạng xem thê $\dot{}$ nào."

Tôi muố n dùng phương pháp cũ là lên mạng tìm mặt hàng giố ng hệt như thế và rấ t nhanh chóng tôi đã tìm được bộ đổ lót đó, trên mạng giảm bố n mươi phâ n trăm, như vậy giá còn gâ n năm trăm tệ, vẫn hơi đấ t. Hơn nữa, bây giờ cũng muộn rô i, đặt hàng xong cũng phải ngày hôm sau họ mới duyệt. Mà mua hàng kiểu này cũng khó tránh khỏi giao hàng chậm, ngộ nhỡ có trục trặc, ba ngày hàng chưa để n nơi thì ngày hôm đó tôi mặc gì, sao có thể người không lâm trận được? Như vậy lại thành ra bị động!

Nghĩ tái nghĩ hô`i, cuố i cùng tôi quyế t định kìm cái sự sung sướng lại. Thôi đi, ngày mai ra mua bộ hơn hai trăm tệ đó là xong!

Hôm đó Chu Nhấ t Minh phải làm thêm giờ, ăn tố i xong mới tranh thủ gọi điện hỏi tôi đã lên mạng mua bộ nội y đó chưa. Tôi nói cho anh ấ y biế t là mình đã thay đổi ý kiế n: "Giá trên mạng cũng gâ n năm trăm tệ, hơn nữa sợ vận chuyển bị chậm trễ, thời gian cũng sát ngày rô ìi. Thôi, ngày mai đi mua bộ hơn hai trăm tệ là được rô ìi!"

Giọng của tôi vẫn đâ y vẻ luyế n tiế c, anh â y nghe xong, không biế t nói gì hơn: "Cứ như thế đã, anh đi làm việc đây. Hôm nay là liên kế t hoạt động thực thi pháp luật, khả năng tố i nay sẽ về muộn nên không sang nhà em được. Ngày mai anh bắ t đâ u nghỉ phép, em đợi anh sang rô i hai đứa đi mua sắ m."

Gâ `n đây thành phố ´ đang ra quân chấ ´n chỉnh lại vài vấ ´n đê `nên những ngày này ban Quản lý đô thị của Chu Nhấ ´t Minh phải phố ´i hợp với cơ quan công an để thực thi pháp luật. Tố ´i nay, nhiệm vụ của bọn họ là phải xử lý những người bán hàng rong gâ `n bế ´n xe ô tô không có giấ ´y phép kinh doanh, bày bán lộn xộn.

Bế n xe ô tô là một trong những khu vực đông đúc nhấ t của thành phố , bên trái gầ n đường quố c lộ, bên phải có một siêu thị lớn. Người xe qua lại tấ p nập như mặ c cửi, ngày nào cũng ô nào nhộn nhịp, do đó thu hút không ít các tiểu thương đế n kinh doanh ở "nơi có phong thủy tố t" này. Phía trước bế n xe là quảng trường, cửa sau là siêu thị, còn có hai đường quố c lộ hai bên, tấ t cả đề u bị người ta chiế m đóng, bày bán đủ các mặt hàng, nào là hoa quả, bánh rán, phỏ xào, mì lạnh trộn, nào là di động cũ, đĩa CD lậu, v.v... Có người vác bao lớn để n bán, có người gánh hàng đế n bán, còn có nhiề u người bán hàng rong đẩy xe ba bánh chỏ bình ga, bế p đun, trên xe là cái nổ i với đủ gia vị cay chua mặn ngọt để cung cấ p cho người qua đường những món ăn nóng hổi.

Những người bán hàng rong này bạ đâu bày bán đấ y khiế n cho bế n xe hỗn độn, chẳng ra thể thố ng gì cả. Via hè và làn đường dành cho xe không có động cơ đề u bị họ chiế m chỗ. Vì thế ban Quản lý đô thị đã nhiê u là n nhận được đơn khiế u nại của người dân quanh vùng.

Người dân ở đây tỏ ra rấ t bức xúc, khoảng không gian trước cửa nhà họ đề ù bị những người bán hàng rong chiế m cứ, bày bán điện thoại, đĩa CD, khó chịu nhấ t là những chiế c xe bán hàng ăn di dộng, đặc biệt là bán đô chiến, nướng. Người dân ở liề n kề không dám mở cửa sổ vì sợ mùi, khói bay vào nhà. Lại còn những quán ăn đêm nữa, ô n ào chế t đi được, những đội nhậu uố ng đế n sáng vẫn chưa tàn cuộc, đố nhau, phạt rượu â m ĩ khiế n người khác không sao ngủ được.

Những người dân ở đó cảm thấ y cuộc số ng hặ ng ngày của mình bị ảnh hưởng, liê ngọi điện cho ban Quản lý đô thị khiế u nại: "Ban Quản lý các anh làm sao thế? Khu vực chúng tôi loạn như vậy rồ i mà vẫn không chịu đế n xử lý."

Ban Quản lý đô thị đương nhiên phải có trách nhiệm đi giải quyế t. Ban đâ u, trong giờ hành chính, đội đề u că t cử một xe ô tô với mâ y đội viên đi làm nhiệm vụ, những sạp bán hàng rong bớt hẳn, ban ngày không dám bén mảng tới nhưng đội quản lý hễ tan làm là lại đâu đóng đâ y, cứ như áp dụng đòn đánh du kích vậy. Thế là ban Quản lý phải chia thành hai ca, một ca làm ban ngày, một ca làm buổi tố i để đội bán hàng rong không còn lúc nào thò đâ u ra được nữa.

Những người bán hàng rong không có cách nào xoay xở kiế m tiê `n thì không cam tâm tình nguyện, một nhóm người vây lấ y mấ y nhân viên ban Quản lý đô thị khiêu khích, gây chuyện. Đội trưởng đã nhiê `u lâ `n dặn dò đội viên không nên gây mâu thuẫn với bọn họ, cố gặ ´ng tập trung vào mục đích giáo dục là chính: "Mọi người cũng biế ´t rô `i, thời buổi này làm nhân viên ban Quản lý đô thị không dễ chút nào. Tố ´t nhâ ´t là đừng nên xích mích với bọn họ, bă `ng không chúng ta lại là người có lỗi."

Nhưng ban Quản lý càng nhượng bộ thì đám người đó càng lấ n tới, bọn họ "chân không chẳng sợ kẻ mang giày", còn ném vỏ hoa quả, hạt dưa về phía nhân viên của ban Quản lý. Cuố i cùng tình thế lại bị đảo ngược, không còn là ban Quản lý xua đuổi đám bán hàng rong nữa mà là đám bán hàng rong đuổi theo ban Quản lý.

Họ hung hăng càn quấ y như vậy, trưởng ban Quản lý đô thị cũng không có cách nào lấ y mục tiêu giáo dục làm trọng được nữa. Ban lãnh đạo quyế t định đưa ra những biện pháp cứng ră n, tập hợp một đội lớn những nhân viên, kế t hợp với đô n công an và hội Công thương cùng vào cuộc. Chu Nhấ t Minh cũng bị phái đi tham gia chiế n dịch này.

Buổi tố i không có việc gì làm, tôi liê nở nhà thu dọn đô đạc, đô nội thấ t và đô gia dụng ở nhà mới đã sắ p xế p đâu vào đấ y cả rô i, những ngày này tôi bắ t đâ u chuyển dâ n quâ n áo, đô dùng cá nhân sang bên â´y. Cứ nhét đâ`y va li rô`i để xuô´ng cuô´i giường, đợi ngày mai Chu Nhâ´t Minh đê´n giúp tôi chuyển đi là xong.

Đô đạc, quâ náo trong phòng đang lanh tanh bành thì Điề n Tịnh gọi điện, giọng có vẻ căng thẳng: "Mình đang ngô i uố ng cà phê với Tạ Đông Phương, đúng lúc gặp một người bạn của anh â y để n đây uố ng cà phê, anh bạn đó vừa từ bế n xe ô tô về , nói nhìn thấ y rấ t nhiề u người bán hàng rong và công an, nhân viên ban Quản lý đô thị đánh nhau, còn có mấ y người mặc đô ng phục bị thương nữa. Chu Nhâ t Minh tố i nay tham gia chiế n dịch ở bế n xe phải không? Chắ c anh â y không việc gì chứ? Mình gọi điện cho anh â y mà không thấ y nghe máy."

Cái gì? Tôi nghe mà bủn rủn hế t cả người. "Ù, tố i nay Chu Nhấ t Minh cũng ở đó. Điện thoại của anh ấ y không có ai nghe à? Để mình gọi thử xem!"

"Ù, cậu gọi thử đi. Quán cà phê này cách bế n xe không xa, bây giờ mình và Tạ Đông Phương sẽ để n đó ngay xem tình hình thế nào. Giữ liên lac nhé!"

Quả nhiên điện thoại của Chu Nhấ t Minh không có ai nghe máy, chuông kêu mãi mà không thấ y tiế ng anh â y trả lời. Tôi vừa sợ vừa lo lă ng, cứ tưởng tượng lung tung. Anh â y xảy ra chuyện rô i, anh â y bị thương rô i, anh â y bị thương đế n mức... Tôi không dám nghĩ tiế p nữa.

Trời ơi! Chỉ còn mấ y hôm nữa là tôi và Chu Nhấ t Minh cử hành hôn lễ. Thời gian này anh không được đô i xử tàn nhẫn với em, đừng để bấ t hạnh ập xuố ng đấ u em như thế ! Tôi tự nhủ. Tôi không thể không tưởng tượng ra cảnh nhân vật nữ chính trong bộ phim truyề n hình cũng gặp bấ t hạnh như vậy. Trong thời khắ c đáng lẽ là hạnh

phúc nhấ t thì lại phải lâm vào cảnh tận cùng của bấ t hạnh. Tôi chưa từng làm điể `u gì xấ u xa, chặ c sẽ không bị báo ứng như vậy chứ?

Điện thoại không liên lạc được, tôi cũng chỉ có thể vội vàng chạy ra bê ´n xe thôi. Nửa đường nhận được điện thoại của Điê `n Tịnh, câu đâ `u tiên đã khiế ´n tôi thấ ´y yên tâm: "Bọn mình đã tìm thấ ´y Chu Nhâ ´t Minh rô `i. Anh â ´y không việc gì cả, trong đám nhân viên bị thương không có anh â ´y."

Thê có Chúa, hai mươi bảy năm số ng trên đời, đây là câu nói dễ nghe nhấ t mà tôi từng được nghe! Người đàn ông của tôi đã không việc gì, anh â y vẫn bình thường, nguồ n hạnh phúc của tôi vẫn có thể tiế p tục chảy.

Khi tôi vội vàng đế n bế n xe, chiế n dịch liên hợp thực thi pháp luật về cơ bản đã kế t thúc. Nhân viên cũng đã rời khỏi, hiện trường là một cảnh tượng hỗn độn. Những người dân đế n xem cũng dâ n tản đi, Điề n Tịnh và Tạ Đông Phương vẫn còn ở đó, kể lại cho tôi toàn bộ sự việc mà hai người đã mấ t thấ y tai nghe. Thì ra, sau khi hơn chục chiế c xe ô tô của cơ quan công an, ban Quản lý và hội Công thương ập đế n, những người bán hàng rong liề n nhận thức được hôm nay chính quyề n sẽ xử lý nghiêm khắ c chứ không còn lấ y giáo dục làm trọng nữa, người nào người nấ y vội vàng đẩy xe hàng tản đi. Nhưng nhiệ u người, nhiệ u xe cùng nhau phố i hợp như vậy thì bọn họ có chạy đã ng trời. Chưa chạy được mấ y bước đã bị nhân viên ban Quản lý đô thị và công an tóm gọn, không câ n biế t đúng sai, cứ nhấ c xe ba bánh cho lên xe tải rô i nói sau.

Thấ y không còn lố i thoát, một số người bán hàng rong "chinh chiế n sa trường đã lâu" bắ t đâ u chơi xấ u, la lố i, khóc lóc om sòm.

Có một người phụ nữ còn lăn ra đấ t ăn vạ, vừa lăn lộn vừa xé quâ n xé áo của mình rô i đổ cho nhân viên ban Quản lý đô thị. Có ông còn tự phang chai rượu vào đâ u mình, cho máu chảy ròng ròng xuố ng mặt rô i ôm chặt lấ y cảnh sát, không chịu buông, gào lên nói cảnh sát đánh anh ta vỡ đâ u. Còn có mấ y cánh đàn ông câ m dao, câ m gậy các loại hùng hổ đòi đánh nhau, ai mà đe dọa tịch thu xe ba bánh là bọn họ quyế t đòi mạng người ấ y. Dữ tợn nhấ t là một người đàn ông béo bán đô chiên rán, anh ta hắ t cả chảo dâ u nóng vào đám nhân viên ban Quản lý, làm mấ y người bị thương.

Một đô `ng nghiệp của Chu Nhấ 't Minh bị bỏng ở chân phải, giờ đang điề `u trị ở bệnh viện.

Điề n Tịnh nói với tôi: "Chủ tịch Chu nhà cậu cũng đi cùng vào viện rô i, anh â y bảo cậu cứ về nhà đợi anh â y, lát nữa anh â y sẽ qua tìm cậu."

Khoảng mười một rưỡi Chu Nhấ t Minh mới trở về , đứng ở dưới là u gửi cho tôi một tin nhấ n: "Anh đã về để n dưới là u rô i, bố em và và dì Thạch chắ c đã ngủ rô i hả? Anh không lên nữa."

Tôi vừa nhìn thấ y tin nhă n đã vội vàng chạy xuố ng lâ u, lao thẳng vào lòng Chu Nhấ t Minh. Sau khi bị một phen hú vía, anh ấ y như người từ cõi chế t trở về , khiế n trong tôi dấ y lên cảm giác trận trọng bội phâ n.

Anh â´y vỗ vỗ vào lưng tôi như đang dỗ dành một đứa trẻ. "Sợ lǎ m phải không? Không sao, em nhìn anh vẫn khỏe mạnh đâ´y thôi."

Tôi vẫn còn sợ hãi. "Nhưng vừa nãy em suýt nữa bị anh dọa cho chế t rô `i, sao mãi anh không chịu nghe điện?"

"Bọn anh khi làm nhiệm vụ không được phép mang điện thoại theo, em quên rô ì à?"

Đúng rô`i, hoảng quá tôi không còn nhớ được gì nữa, trong lòng chỉ thấ y lo lă ng, bấ t an!

"Được rô`i, đừng nhăn nhó mặt mày nữa! Nào, Bé bự, cười một cái cho anh trai xem nào. Nê´u không, anh trai cười cho em xem nhé!"

Anh â'y nhe cả hàm răng tră ng như tuyế t ra trước mặt tôi, cố gặ ng cười. Tôi bị anh â'y trêu cho cười khì khì. "Đáng ghét, cũng biế t huyên thuyên pha trò rô i đâ y!"

"Sao lại nói anh trai đáng ghét, anh trai còn mua quà cho em đây này. Nê u em còn chê anh đáng ghét, anh sẽ không đưa quà cho em nữa."

"Anh mua quà gì thế ? Em muố n, mau đưa em xem!"

Chu Nhấ t Minh cười hì hì rô i mở cố p phía sau xe đạp điện, lấ y ra một chiế c túi rấ t đẹp. Vừa nhìn thấ y cái logo ngoài chiế c túi, tôi đã biế t ngay anh ấ y mua cái gì. Quả không sai, trong túi là bộ đô lót màu đỏ tuyệt đẹp như hình cánh bướm ấ y.

Tôi vừa mừng vừa ngạc nhiên. "Sao anh biế t em thích bộ này? Sao anh vẫn có thời gian chạy đi mua?"

"Tuy anh trai không biế t em thích bộ này nhưng anh trai có nội gián! Sẩm tố i, khi gọi điện cho em, nghe là biế t em vẫn thích bộ này nên gọi cho Điề n Tịnh nhờ cô ấ y mua hộ, để khiế n em bấ t ngờ. Vui phải không? Nào, cười một cái cho anh trai xem nào, cười tươi tươi một chút!"

Tôi nhìn anh â y, miệng cười tươi như đóa hoa nở rộ. Trước nay tôi chưa từng cười ngọt ngào để n thể, ngọt ngào từ tận đáy lòng tôi.

Đứng trước một người mình yêu thương đô `ng thời là người đàn ông yêu thương mình sâu đậm, tôi chẳng có lý do gì lại không nở một nụ cười ngọt như mật!

Phần kết

Cho dù có tầm thường như sỏi đá cũng có thể hạnh phúc như hoa

Cuộc số ng hạnh phúc mỹ mãn, dù chẳng phải là hoàng tử và công chúa. Những con người rấ t đỗi bình thường như bạn, như tôi, như anh ấ y, tuy xấ u xí và ngô c nghệ ch nhường vậy nhưng chỉ cầ n trái tim chân thành và tình cảm dạt dào thì cũng có thể là "đôi tình nhân ngô c nghệ ch và xấ u xí chỉ có trên trời cao". Cho dù tâ m thường như sỏi đá cũng có thể hạnh phúc như hoa.

Ngày đại hỷ của tôi cuố i cùng cũng đã để n. Suố t cả ngày lúc nào cũng ô n ào, náo nhiệt.

Náo nhiệt nhấ t là khi nhà trai để n đón dâu.

Sau khi đội ngũ đón dâu hùng dũng dừng lại dưới lâ`u, Chu Nhâ´t Minh đi cùng một đoàn rước dâu do Tạ Đông Phương dẫn đâ`u tiế´n đế´n trước cửa nhà tôi. Còn Điê`n Tịnh dẫn đâ`u một đoàn các chị em canh chừng ở cửa lớn, không cho bọn họ vào. Theo tập tục cưới hỏi truyê`n thố´ng, chú rể muố´n vào rước cô dâu đi không phải là chuyện dễ dàng. Cửa này chính là muố´n gây khó dễ và trêu chọc chú rể.

Điê n Tịnh chỉ mở rộng cửa phòng, còn cửa chố ng trộm bên ngoài vẫn cố thủ khóa chặt. Cô ấ y hướng vê phía Chu Nhấ t Minh đang đứng ở bên ngoài, mim cười hỏi: "Anh là ai? Đế n đây làm gì?"

Chu Nhấ t Minh vội vàng nhét phong bì đỏ vào. "Tôi là chú rể, để n để đón cô dâu."

"Ai là cô dâu của anh?"

"Yên Phiên Phi, cô dâu của tôi tên là Yên Phiên Phi."

Điề `n Tịnh vẫn không chịu: "Chú rể kia, muố ´n đón được cô dâu dễ dàng, mở cửa thuận lợi thì phải đưa 88.888 tệ, tiê `n mặt là tố ´t nhấ ´t, không có thì ngân phiế ´u cũng được, tiê `n trao giao người."

Phong bì đỏ đựng 88.888 tệ tiế `n mở cửa thì đương nhiên không đào đâu ra ngay được, đám người Chu Nhấ t Minh và Tạ Đông Phương chỉ còn cách đứng trước cánh cửa chố 'ng trộm hướng vào trong nói lời hay ý đẹp, còn nhét vào cửa một chiế c phong bì đỏ đựng 888 tệ để bày tỏ thiện chí.

Điệ `n Tịnh cười ha ha, nói: "Thôi được, chú rể kia, bây giờ cho anh vài cơ hội thể hiện, xem biểu hiện của anh thế nào. Có biểu hiện tố t sẽ mở cửa."

Chu Nhấ t Minh đã u gật như tế sao. "Đa tạ tổ chức đã cho tôi cơ hội, tôi nhấ t định sẽ biểu hiện thật tố t!"

Điề n Tịnh cho Chu Nhấ t Minh cơ hội biểu hiện chính là bấ t anh ấ y hát tình ca, nhưng bấ t luận thế nào trong bài tình ca đó cũng phải có tên tôi. Tình ca thì dễ tìm nhưng nhấ t định phải có ba từ Yên Phiên Phi thì đúng là hơi hại não. Đám người Chu Nhấ t Minh vội vàng vấ t óc suy nghĩ giùm anh ấ y.

Tạ Đông Phương nghĩ ra đâ`u tiên, bảo Chu Nhâ´t Minh hát:

Chim én nhỏ, mặc áo hoa...

Anh â´y mới hát được hai câu đã bị Điề`n Tịnh cười, ngặ´t lời: "Không được, không được, bài này không được, đây không phải tình ca mà là bài hát thiế´u nhi."

Một người khác trong đoàn nghĩ ra: "Phải rô`i, đoạn cuố i ca khúc trong phim *Hoàn Châu cách cách* â´y, tôi nhớ là có câu em bay để n bên anh gì gì đó."

Chu Nhâ t Minh lập tức đổi vai hát:

Anh bay để n bên em, mưa nhẹ nhàng rơi xuố ng, vòng tay em ôm trọn lấ y anh. Anh bay để n bên em, xa để n đâu cũng không mỏi mệt, dẫu cho hành trình có đâ y đau khổ và nước mặ t...

Câu này coi như là hợp lệ nhưng Điề n Tịnh vẫn chưa chịu tha: "Đúng là tình ca nhưng vẫn chưa có tên cô dâu của chúng tôi, chú rể ơi, nê u anh không nghĩ ra thì chúng tôi tuyệt đô i không cho phép qua đâu."

Cánh đàn ông bên ngoài ra sức suy nghĩ, cuố i cùng vẫn là tự Chu Nhấ t Minh nghĩ ra, anh ấ y vỗ vỗ vào đâ u nói: "Phải rô i, *Hai con bướm*, trong ca khúc *Hai con bướm* có tên Phiên Phi."

Chu Nhấ t Minh lại vội vàng cấ t tiế ng hát:

Tôi và em bay lượn tung tăng⁽³⁶⁾, quấ n quýt dài lâu

Mãi mãi bay nhảy cùng nhau trong cõi hô `ng trâ `n này

Theo đuổi cuộc số ng của em

Yêu say đặ m, tôi ngàn là n trở lại

Không phụ lại tình cảm dịu dàng của tôi, vẻ đẹp của em

Tôi và em bay lượn tung tăng, quấ n quýt dài lâu

Mãi mãi bay nhảy cùng nhau trong cõi hô `ng trâ `n này

Đợi khi gió thu cuố n lá thu rụng

Có thể cùng em lụi tàn cũng không hố i tiế c.

Tiế ng hát vọng vào trong nhà, để n bên tai tôi, nghe mà thấ y trái tim mình rung động. Trong suố t thời gian qua, để tìm được người ấ y, sát cánh cùng bay trong cuộc đời này, thật sự có thể nói là "ta quay cuố `ng tìm người trong muôn vạn... chợt ngoái đấ `u..." thì ra người đó vẫn luôn ở bên cạnh tôi, nâng đỡ tôi, cùng bước cùng cười. Và trong những ngày tháng sắ p tới, hai chúng tôi vẫn tiế p tục nắ m tay nhau song hành, mãi mãi không bao giờ rời xa.

Chu Nhấ t Minh yêu quý của tôi ơi, rấ t lâu, rấ t lâu trước đây, chúng ta đã cùng nhau lớn lên; và rấ t lâu rấ t lâu sau này, chúng ta sẽ cùng nhau số ng để n đấ u bạc răng long. Quãng đời còn lại có anh bên cạnh là niề m hạnh phúc nhấ t đời em!

Sau khi qua được cửa ải thứ nhấ t, Điề n Tịnh tiế p tục gây khó dễ: "Tiế p theo có một vài câu hỏi, nế u chú rể có thể trả lời được hế t thì sẽ mở cửa cho anh vào. Câu thứ nhấ t, xin hỏi cô dâu thích màu gì nhấ t?"

Câu này Chu Nhấ t Minh nă m quá rõ rô ì. "Màu đen."

"Xin hỏi cô dâu thích ăn món gì nhấ t?"

Câu này Chu Nhấ t Minh cũng thuộc lòng. "Cô ấ y thích ăn thịt, bấ t luận là thịt gì."

"Câu hỏi thứ ba, xin hỏi vòng ba của cô dâu là bao nhiêu?"

Câu hỏi này thật làm khó Chu Nhấ t Minh. "Điề u này làm sao tôi biế t được, tôi chưa từng đo thử."

"Không biế t thì sẽ đóng cửa."

Điề n Tịnh làm ra vẻ chuẩn bị đóng cửa, Tạ Đông Phương vội vàng thò tay vào chặn lại. "Đợi đã, đợi đã, thương lượng, thương lượng, câu nào không trả lời được chúng tôi sẽ tự chịu phạt. Phạt chú rể có được không?"

"Được, phạt chú rể phải nói to một trăm lượt câu: "Tôi yêu cô dâu Yên Phiên Phi!"."

Chu Nhâ t Minh ngoan ngoãn đứng bên ngoài nói to đủ một trăm lượt câu: "Tôi yêu cô dâu Yên Phiên Phi!", nói gâ n đủ một trăm câu thì giọng đã hơi khàn.

Tôi ở trong phòng nghe thấ y mà thương quá, vội vàng gọi Điề n Tịnh vào nhấ n nhủ: "Đại khái thế là được rô i, cậu định để chú rể của mình sợ quá chạy mấ t à? Mình mà không gả đi được, sẽ chạy sang nhà cậu ăn vạ cả đời đấ y."

Điề n Tịnh cười tủm tỉm. "Cậu thấ y xót xa hả? Lâ n trước một đô ng nghiệp của mình cưới, bọn mình còn hành hạ chú rể khổ sở hơn nhiề u, vừa phải nă m sấ p chố ng tay vừa phải giả làm chó sủa gâu gâu. Nói thực, mình đố i xử với Chủ tịch Chu nhà cậu như vậy là lịch sự lă m rô i đấ y. Thôi được, bây giờ bảo anh ấ y ký giấ y cam đoan rô i cho anh ấ y vào, thể được chưa?"

Cách một cánh cửa chố ng trộm, Điề n Tịnh cười ha ha đẩy tờ giấ y cam đoan ra cho Chu Nhấ t Minh. "Này, chú rể, anh xem kĩ những điề u kiện trong tờ giấ y cam đoan này, nế u có để đảm bảo được thì xin ký tên vào, đọc to một lượt."

Chu Nhấ t Minh nhận lấ y tờ cam đoan xem kĩ, đám huynh đệ đi cùng anh ấ y cũng nhao nhao vẻ rấ t hào hứng. "Ôi trời đấ t ơi! Đây nào phải giấ y cam đoan, là giấ y bán thân làm nô lệ thì đúng hơn."

Điệ u kiện trong tờ cam đoan rấ t đơn giản.

Tôi xin đảm bảo với bà xã đại nhân:

- 1. Bà xã luôn luôn đúng.
- 2. Nế 'u không phải thì nhấ 't định là do tôi nhớ nhâ `m.
- 3. Nế u không nhớ nhà `m thì nhà ´t định là do tôi nghe nhà `m.
- 4. Nế u điể u kiện 2, 3 không đúng, vậy thì tuân thủ điể u kiện 1.

Tôi hứa:

Làm tấ t cả việc nhà (bao gô `m cả mát xa cho bà xã).

Giao tấ t cả tiế `n lương (bao gồ `m cả thu nhập thêm).

Luôn nghe lời bà xã (bao gô `m cả những điề `u sai).

Shopping luôn phải đi cùng (bao gồ m cả những nơi đàn ông không được vào).

Người cam đoan (Ký tên)

Ngày... tháng... năm...

Chu Nhâ t Minh xem xong liê n lập tức ký tên và đọc to một lượt nên đã vào cửa thuận lợi. Bước qua cửa lớn vẫn còn cửa nhỏ, tôi bị đám phù dâu bắ t trố n vào một trong ba phòng ngủ, đòi anh â y phải đoán xem tôi ở phòng nào. Đoán sai lại bị phạt, phạt phải nă m sấ p hít đấ t hai mươi cái. May là anh â y không nhâ m, đoán một cái đúng ngay.

Mở cửa ra, khi vừa nhìn thấ y tôi, anh ấ y tỏ ra rấ t kích động: "Bà xã, gặp được em thật không dễ dàng gì! Cứ như "quá ngũ quan,

trảm lục tướng (37)" vậy."

Tuy được nhìn thấ y mặt cô dâu nhưng cũng không có nghĩa là có thể dễ dàng đưa cô dâu đi được. Bọn Điề `n Tịnh giấ ´u đôi giày của tôi đi. Nế ´u chú rể không tìm được thì đừng nghĩ đế ´n chuyện rước được dâu.

Một đôi giày để ở nơi nào đó trong số ba phòng ngủ, hai phòng khách, không phải "mò kim đáy biển" nhưng cũng không phải dễ dàng gì. Chu Nhấ t Minh huy động tấ t cả lực lượng tìm giày khắ p các tủ kệ, xó xỉnh, ở đâu cũng không tìm thấ y đôi giày đó. Cuố i cùng đành nhét phong bì đỏ cho đám phù dâu, xin bọn họ niệm tình gợi ý.

Điề `n Tịnh nể tình gợi ý cho Tạ Đông Phương. Cuố i cùng cậu ấ y cũng tìm được đôi giày đó ở trong thùng gạo, trang nghiêm như bề `tôi lập công nói với Chu Nhấ ´t Minh: "Nhấ ´t Minh, phải có thưởng đấ ´y nhé!"

Chu Nhấ t Minh vội vàng nhận lấ y. "Có thưởng, có thưởng, về rô `i sẽ thưởng."

Sau khi để tôi đi giày xong, Chu Nhấ t Minh coi như đủ điể u kiện rước dâu ra khỏi nhà. Mấ y ngày sau đó anh ấ y vẫn còn xúc động. "Không dễ chút nào, lấ y vợ thật không dễ chút nào!"

Trêu chọc cô dâu chú rể trong đêm tân hôn vố n là màn náo nhiệt nhấ t nhưng chưa đế n màn này, Chu Nhấ t Minh đã phải uố ng say rồ i mà vẫn không có cách nào vào phòng tân hôn được. Bình thường tửu lượng của anh ấ y cũng khá, nhưng hôm nay khó có thể đấ u được với nhiệ u người như vậy. Anh ấ y luôn là người hiệ n hòa với mọi người, bạn bè, bạn học, đô ng nghiệp đề u đố i xử rấ t tố t, vì vậy người để n dự tiệc cưới rấ t đông. Người này, người kia cụng ly chúc mừng. Tuy có đám phù rể uố ng đỡ nhưng cũng không thể ứng

phó được với nhiề u người như thể. Uố ng mãi cũng thành say, cuố i cùng mấ y người Tạ Đông Phương phải khiêng anh ấ y vào phòng tân hôn.

Anh â´y uô´ng say rô`i, tục lệ trêu chọc cô dâu chú rể trong đêm tân hôn cũng chẳng diễn ra được, một đoàn người gô`m bạn bè, người thân vô´n háo hức muô´n thử những trò tinh nghịch để trêu chọc chúng tôi cũng đành lâ`n lượt cáo từ ra vê`. Bô´ mẹ Chu Nhâ´t Minh bận rộn cả ngày cũng mệt rô`i, sau khi khách khứa vê` hê´t, hai người chỉ dọn dẹp qua loa rô`i lui vê` phòng mình nghỉ ngơi, bảo tôi cũng nghỉ sớm đi.

Quay trở về phòng tân hôn, nhìn thấ y bộ dạng say bét nhè của Chu Nhấ t Minh, tôi vừa chán vừa xót xa. Đây là đêm động phòng hoa chúc của chúng tôi, tôi còn đang khao khát đêm xuân một khắ c giá nghìn vàng, kế t quả anh ấ y lại say khướt thế này thì còn động với chả phòng gì nữa! Mấ t công mong mỏi, haizz, tấ m rửa rô i đi ngủ vậy!

Tôi đi vào nhà tắ m tắ m gội, khi quay trở ra câ m theo một chiế c khăn mặt ướt, định lau mặt cho anh â y. Kế t quả chiế c khăn ướt vừa chạm vào mặt, anh â y liê n mở mặ t ra, nháy mặ t với tôi rô i cười, nói: "Mọi người vê hế t rô i hả?"

Tôi ngây ra một lúc rô ì lập tức phản ứng trở lại, miệng tủm tỉm cười. "Anh giả vờ say à?"

"Không giả vò không được, nế u không đám anh em đó dìm chế t anh mấ t. Ban ngày đã bị đám phù dâu bọn em hành hạ rô i, anh không muố n chịu khổ thêm nữa. Với lại, đêm động phòng hoa chúc của bọn mình, nế u bọn họ cứ dây dưa ô n ào mãi không chịu đi, há chẳng phải sẽ lãng phí đêm xuân một khắ c giá nghìn vàng của chúng ta sao? Đành phải gian lận thôi!"

Tôi không kìm được, cười phá lên. "Anh gian xảo thật đấ y, em cũng bị anh qua mặt!"

Anh â´y cười hì hì rô`i ngô`i bật dậy như con cá chép. "Bà xã đại nhân, đêm nay anh có thể chính thức nhậm chức rô`i chứ?"

Tôi mặt đỏ bừng, tim đập loạn xạ. "Anh vẫn nghĩ vê` chuyện này à?"

"Anh không nghĩ về chuyện này thì sao gọi là đàn ông? Em đừng nói với anh là em không nghĩ để n chút nào đấ y nhé! Khi nãy anh giả vờ say còn nghe thấ y tiế ng ai đó thở dài chán nản."

Mặt tôi đỏ bừng lên, tim cũng đập nhanh hơn. "Anh nói nhiê `u thê ´ làm gì, người toàn mùi rượu, còn không mau đi tă ´m đi!"

"Đi liê`n, bà xã, em đợi anh nhé!"

Khi Chu Nhấ t Minh đi vào trong phòng tấ m, tôi lấ y bộ đô lót màu đỏ đẹp như cánh bướm đó trong tủ quâ n áo ra mặc vào, cứ tưởng tố i nay chẳng được mặc nó nữa cơ, may là vẫn còn dùng để n. Sau đó tôi tấ t đèn tuýp, bật hai chiế c đèn ngủ màu hô ng ở đâ u giường, ngượng ngùng nă m xuố ng đệm, đợi anh â y.

Anh â´y nhanh chóng tă´m rửa xong trở ra, quâ´n chiế´c khăn tắ´m lên người. Khi bước tới bên giường liê`n quẳng chiế´c khăn đó đi, cuô`ng nhiệt ôm châ`m lâ´y tôi. "Bà xã, vậy... chúng ta bắ´t đâ`u chơi "trò chơi" nhé?"

Câu nói này thật sự khiế n tim tôi đập loạn xạ, như thể có loạt đạn bắ n vèo vèo vào tim, mạch máu như căng lên, mọi ngõ ngách trong cơ thể như căng tràn, chắ c mặt tôi đỏ lắ m rô i bởi vì tôi cảm thấ y hai gò má nóng bừng bừng như phải bỏng...

Thôi, câu chuyện dừng lại ở đó, tiế p theo thế nào trẻ em không nên biế t, còn người lớn thì xin tự tưởng tượng. OVER!

Tôi và Chu Nhấ t Minh đã kế t hôn như thế.

Tuy chúng tôi từng có "chí hướng cao xa", một người không phải bạch mã hoàng tử không lấ y, còn một người chẳng phải tuyệt sắ c giai nhân không màng nhưng chúng tôi lại cùng nhau "chí lớn thành họa". Thôi bỏ đi, chẳng câ `n biế t để ´n hoàng tử và giai nhân nữa, làm một đôi phu thê bình thường tay nắ m tay hạnh phúc! Ân ân ái ái, ngọt ngọt ngào ngào, sát cánh cùng bay, trai tài... thôi dừng, hì hì, nói thực, tôi và Chu Nhâ t Minh chẳng dám được coi là trai tài gái sắ c.

Anh â´y là một người đàn ông bình thường chẳng mâ´y tài hoa, dáng vóc còn hơi thấ´p bé; tôi cũng chỉ là một phụ nữ rấ´t đỗi bình thường, chẳng có nhan sắ´c nghiêng nước đổ thành, thân hình còn hơi đẫy đà nữa chứ. Có điê`u, một người đàn ông thấ´p và một người phụ nữ béo cũng có thể số´ng một cuộc số´ng ngập tràn hạnh phúc.

Giố ng như một Nguyên khúc (38) mà tôi thích nhấ t:

Tôi ngô ´c nghê ´ch, anh xâ ´u xí

Ngô c thì ngô c, xâ u thì xâ u

Nhưng tâm đâ `u hợp ý.

Anh xấ u xí nhưng trái tim anh chân thành,

Khiế n cô bé ngô c nghế ch này yêu anh tha thiế t.

Đôi tình nhân ngô c nghế ch và xấ u xí ấ y,

Nhân gian tìm đâu thấ y,

Có chặng chỉ trên trời cao.

Cuộc số ng hạnh phúc mỹ mãn, dù chẳng phải là hoàng tử và công chúa. Những con người rấ t đỗi bình thường như bạn, như tôi, như anh ấ y, tuy xấ u xí và ngô c nghệ ch nhường vậy nhưng chỉ cầ n trái tim chân thành và tình cảm dạt dào thì cũng có thể là "đôi tình nhân ngô c nghệ ch và xấ u xí chỉ có trên trời cao". Cho dù tâ m thường như sỏi đá cũng có thể hạnh phúc như hoa.

Lời bạt

Cuộc số ng hạnh phúc của nam nữ thể thường.

Đây là câu chuyện tôi muố n viế t đã lâu. Nó không ngoặ t ngoéo, phức tạp, càng không có gì huyê n bí, mà là chuyện tình của một đôi nam nữ hế t sức bình thường.

Mỗi người để n với thể gian này đề u khao khát có được tình yêu. Trên con đường tình ái, tìm được người yêu thương để cùng sát cánh bên nhau là điể u mà tận đáy lòng ai ai cũng mong mỏi. Nhưng đố i với một nửa ấ y, chúng ta thường hay dùng trí tưởng tượng phong phú của mình để điểm tô, phác họa hình ảnh hoa mỹ nhấ t và đặt vào đó quá nhiệ u ảo tưởng.

Hy vọng sẽ có được mố i nhân duyên kỳ ngộ đâ y lãng mạn như cô bé Lọ Lem. Ước ao tình cờ gặp được người yêu như chàng hoàng tử bạch mã. Mong đợi được trải nghiệm một tình yêu mãnh liệt... Chấ c cô gái nào cũng từng mơ mộng như vậy?

Có điể u mơ cũng chỉ là mơ, hiện thực ngoài những giấ c mơ mới là cuộc số ng thực của chúng ta. Một nửa còn lại cùng ta sát cánh trong cuộc đời ấ y có thể không là hoàng tử cũng chẳng phải công tử, nhưng nam nữ thể thường cũng có thể có được cuộc số ng hạnh phúc mỹ mãn.

Cuố n tiểu thuyế t này chính là cuố n sách tôi viế t về câu chuyện của một đôi nam nữ thể thường trên con đường tìm kiế m hạnh phúc.

Trong câu chuyện làm thay đổi cuộc số ng phi thường này, không có anh hùng - mỹ nhân, không có hai phe đố i lập thiện ác, cũng không có những thăng trầ m, nhân vật trong đó giố ng như bạn bè, người thân xung quanh chúng ta, tấ t cả đề u rấ t chân thực. Mà những trải nghiệm tình yêu của họ cũng như diễn ra đâu đó quanh bạn và tôi, gặp được, đọc được những tình cảm thay đổi bấ t ngờ khiế n người ta đô ng cảm.

Khi bă t đâ u viế t câu chuyện này, tôi cũng có chút do dự. Tại sao tôi nói muố n viế t từ rấ t lâu rô i nhưng mãi vẫn chưa động bút? Là bởi vì đây không phải là câu chuyện tình của đôi trai tài gái sắ c mà trong tiểu thuyế t ngôn tình bình thường hay đề cập. Chẳng phải nhân vật chính đại đa số đề u là những trai tài gái sắ c sao? Ngôn tình là loại truyện có nội dung dễ rơi vào khuôn sáo nhấ t, có thể cho phép nhân vật nữ chính không đẹp, nhưng nhân vật nam chính không thể không tài. Có người đã từng chế giễu nói rã ng: "Nhân vật nam chính trong ngôn tình nhấ t định phải vừa có tiề n vừa có quyề n, lại rấ t đào hoa, chiế u cao thấ p nhấ t cũng phải một mét tám, có không dưới mười triệu tệ, những vụ bê bố i tình ái không dưới mười lầ n, còn gì tuyệt và thú vị hơn nữa!"

Chiểu theo tiêu chuẩn này, nhân vật Chu Nhấ t Minh trong chuyện thực sự không đạt tiêu chuẩn chút nào, đặc biệt là chiế ù cao "thấ p hơn mực nước biển" của mình, để anh ta đảm nhiệm vai trò làm "người đàn ông số một" thì "đạo diễn" thực sự đã quá mạo hiểm rô ì, nhưng cuố i cùng tôi vẫn câ m bút viế t câu chuyện này, bởi vì tôi thực sự rấ t thích. Khi viế t tôi lại thâ m hố i hận, người ta ai ai cũng viế t về trai tài gái sắ c, tôi lại đi viế t một đôi tình nhân "ngô c nghế ch và xấ u xí chỉ có trên trời cao" như vậy.

Tôi cảm thấ y câu chuyện tình yêu không nhấ t thiế t phải là trai tài gái sắ c, cũng không câ n chế t đi số ng lại mới cảm động lòng người. Đọc một câu chuyện gâ n gũi với đời thường thế này, đôi lúc

cảm thấ y dường như nhân vật chính ở ngay trước mặ t chúng ta, không có những câu chuyện cường điệu quá mức, tấ t cả đề u rấ t tự nhiên, khiế n người ta có thể cảm nhận được niề m hạnh phúc nhỏ bé nhưng chân thực. Một chút vui vẻ, một chút mâu thuẫn, một chút ngọt ngào, một chút hiểu là m đó trong cuộc số ng... hạnh phúc nhỏ nhoi như thế mới cảm động lòng người. Thực tế chẳng phải chúng ta đề u mong muố n có được tình yêu nhỏ bé giữa hai người, hạnh phúc nhỏ bé dành cho hai người sao?

Tôi vẫn luôn cho ră `ng, tình yêu đích thực, hạnh phúc đích thực ẩn giấ 'u trong tình cảm mộc mạc nhấ 't, bình thường nhấ 't trong cuộc số 'ng. Ví như tình yêu của hai nhân vật chính trong câu chuyện này, không có gì phức tạp, cũng chẳng có gì huyê `n bí nhưng... cũng rấ 't đẹp, rấ 't rung động lòng người.

Bản chấ t của tình yêu vố n không là trăm hoa đua nở mà bình thường như dòng nước, như năm tháng chảy trôi.

Tuyế t Ảnh Sương Hồ n

Mục lục

<u>Lời tựa</u>
Mở đâ`u
Chương 1 Cùng vui hóa cùng buô n
<u>1.</u>
<u>2.</u>
3.
4.
5.
<u>6.</u>
7.
<u>8.</u>
9.
<u>10.</u>
<u>11.</u>
<u>12.</u>
Chương 2 Quả dưa dập và quả táo nát
1.

<u>2.</u>
3.
4.
5.
<u>6.</u>
~~7.~~
<u>8.</u>
9 <u>.</u>
<u>10.</u>
Chương 3 Thử yêu thì "xôi hỏng bỏng không"
<u>1.</u>
1. 2.
<u>2.</u>
2. 3. 4.
2. 3. 4. 5. 6.
2. 3. 4. 5. 6.
2. 3. 4.

<u>10.</u>
Chương 4 Một trăm điểm hạnh phúc mỹ mãn
<u>1.</u>
<u>2.</u>
3.
4.
5.
<u>6.</u>
~~7.~~
<u>8.</u>
9 <u>.</u>
<u>10.</u>
Phâ`n kê´t
Lời bạt

Diêu Minh: Ngôi sao bóng rổ người Trung Quốc.

Du Mẫn Hồng: Giảng viên tiếng Anh kiêm chuyên gia trong lĩnh vực quản lí. Năm 2012 được bình chọn là 1 trong 50 chuyên gia kinh tế có ảnh hưởng lớn nhất Trung Quốc.

1. Nhà đầu tư thiên thần là những người giàu có, có khả năng cấp vốn cho một doanh nghiệp mới thành lập, đổi lại, họ có quyền sở hữu một phần công ty.

Han Geng: nam ca sĩ, vũ công, diễn viên, thành viên của nhóm nhạc Hàn Quốc Super Junior.

Nghĩa là con chim yến bay nhanh.

Ý nói một người bình thường không có biểu hiện gì đặc biệt, nhưng khi làm thì có thành tích khiến mọi người kinh ngạc.

Tên một phố đi bộ chuyên bán quần áo, phụ trang ở Trung Quốc.

Diễn viên khá nổi tiếng người Đài Loan.

Thẻ sử dụng cho những người định cư ở nước ngoài.

Cách gọi trong chơi phỏm của Trung Quốc, nghĩa là có 3 cây cùng quân bài (ví dụ cùng là quân K).

Trích trong bài thơ Vịnh liễu của nhà thơ Hạ Tri Chương, thời Đường,

Trung Quốc. Ý nói: "Ngọc biếc điểm nên một cây cao" hoặc "Cây cao tựa ngọc điểm trang".

 $\acute{Y}$ nói dòng sông trong xanh như thể nhuộm lên mình một tấm áo tràn đầy sắc xuân.

Giải vô địch bóng đá Ý.

National Basketball Association, giải bóng rổ nhà nghề dành cho nam tại Bắc Mỹ.

Formula One, môn thể thao đua ô tô do Liên đoàn Ô tô Quốc tế tổ chức.

Trong tiếng Trung, từ "con ngỗng" và "Hằng Nga" đọc hơi giống nhau.

Trong tiếng Trung, từ "con rết" và "không công" đọc giống nhau.

Loại rượu trắng nổi tiếng ở Tứ xuyên làm bằng năm loại lương thực.

Hình ảnh ẩn dụ chỉ việc muốn trốn tránh thực tế.

Hai nhân vật trong Tam quốc diễn nghĩa. Để lừa được Tào Tháo, Hoàng Cái và Chu Du đã phải dụng tâm làm khổ nhục kế. Biết Sái Trung, Sái Hòa (hai

nhân vật hư cấu, là em của Sái Mạo) sang Đông Ngô trá hàng, Chu Du và Hoàng Cái cố ý giả vờ cãi nhau, rồi Chu Du đánh đòn Hoàng Cái trước mặt hai tên họ Sái, để hai gián điệp của Tào Tháo đưa tin tức sai. Hoàng Cái giả cách oán hận Chu Du, cử Hám Trạch sang đưa thư trá hàng. Do tin của Sái Trung, Sái Hòa đưa về, cộng với tài ăn nói của Hám Trạch, Tào Tháo tin việc Hoàng Cái sang hàng là thật.

Có nghĩa là: Trong lòng có thơ ca thì tinh thần rạng rỡ.

Nay ta chôn hoa, người cười ta cuồng si.

Từ xuất phát trong cách nói của dân gian, chỉ người đàn ông độc thân.

Có nghĩa là: đệ nhất nghìn cân. "Thiên kim" hay còn gọi là "nghìn vàng".

Trong tiếng Trung, "nghìn vàng" và "nghìn cân" đọc giống nhau. Tác giả muốn chơi chữ, ý nói là rất béo.

Nghĩa là người đàn ông độc thân giàu có.

Ca sĩ, ngôi sao điện ảnh Hồng Kông, nổi tiếng từ thập niên 1980.

Những con số rất lớn từ hàng trăm triệu trở lên, ví dụ khoảng cách giữa các hành tinh trong vũ trụ.

Đạo diễn, diễn viên hài Hồng Kông, được đánh giá là diễn viên hài xuất sắc nhất của điện ảnh châu Á với biệt danh Vua hài.

Món ăn nổi tiếng của Trung Quốc, làm từ thịt lợn, hơi giống món thịt kho tàu nhưng làm cầu kỳ hơn và có vị ngon hơn.

Diễn viên nổi tiếng của Trung Quốc.

Thương hiệu cà phê nổi tiếng của Trung Quốc.

Tiếng Quảng Đông có nghĩa là kết hôn, tìm được một nửa còn lại.

Ngày kỷ niệm phong trào Ngũ Tứ của Trung Quốc, mùng Bốn tháng Năm. Câu thành ngữ, ý nói ngựa khôn không gặm cỏ cũ, không ngoái đầu lại bãi cỏ đã chạy qua. Nói rộng ra là người khôn ngoan không mãi luyến tiếc cái đã mất.

Trong tiếng Trung, từ "醋" vừa có nghĩa là "giấm" vừa có nghĩa là "ghen tuông". Ở đây tác giả muốn chơi chữ.

Một câu thành ngữ, ý nói gặp được chuyện tốt lành. Ở đây tác giả muốn chơi chữ, Lâm và Bảo là hai nhân vật trong Hồng lâu mộng. Có nghĩa là giữ chặt. Gần bằng 1/3 mét.

Phiên Phi nghĩa là bay nhanh, Phiên Phiên Phi là bay lượn tung tăng. Có nghĩa là: qua năm cửa ải, chém sáu tướng, chỉ một việc vô cùng khó khăn.

Nguyên khúc: một hình thức văn nghệ đời Nguyên gồm tạp kịch và tản khúc.

- * Quẻ Khiêm (quẻ kép): Quẻ khôn trên chỉ đất,Quẻ khôn dưới chỉ núi 1\. 225 ghế trong số 450 ghế Duma quốc gia chia cho các đảng phái tham gia tranh cử theo tỉ lệ số phiếu bầu ở các khu vực bỏ phiếu trên toàn liên bang, 225 ghế còn lại tính theo nguyên tắc đa số tương đối ở các khu vực bầu cử đề cử cá nhân.
- 2\. Căn cứ theo Luật trưng cầu dân ý Duma quốc gia Nga thông qua ngày 11 tháng 6 năm 2004, quy định hàng loạt những hạn chế về vấn đề đề nghị trưng cầu dân ý, trong đó quy định rõ: các vấn đề như "sửa đổi nhiệm kì tổng thống và Duma quốc gia Nga, và tổ chức bầu cử sớm hoặc trì hoãn bầu cử tổng thống và Duma quốc gia Nga" đều không được tiến hành trưng cầu dân ý. Tham khảo "Luật trưng cầu dân ý Liên bang Nga".
- 1. Theo quy định của điều 99 "Hiến pháp Nga", 30 ngày sau khi bầu ra Duma quốc gia sẽ tổ chức hội nghị lần thứ nhất, nhưng tổng thống Liên bang Nga có thể triệu tập hội nghị Duma quốc gia trước thời hạn thông qua Lệnh tổng thống.
- 1\. Báo nước Nga mới: http//www. rusnews.cn/eguoxinwen/eluosi neizheng/2007/211/41986301.html
- 2\. Báo nước Nga mới: http://www.nusnews.cn/eguoxinwen/eluosi nenzheng/ 2007/211/41986908.html
- 1\. Cuối năm 1999 đến đầu năm 2000, từ khi Putin lên cầm quyền, thương mại song phương giữa Nga và Liên minh Châu Âu tăng trưởng tương đối nhanh, tổng kim ngạch thương mại song phương tăng từ khoảng 52,7 tỷ Euro năm 1999 lên khoảng 213,3 tỷ Euro năm 2006, tổng kim ngạch thương mại tăng gấp 4 lần, tăng bình quân năm 23,4%. European Union. Eurostat.

- 2\. Là khu vực tiêu thụ năng lượng lớn thứ hai thế giới, 30% dầu mỏ của liên minh châu Âu nhập khẩu từ Nga, mà khí đốt của Nga lại chiếm đến 50% lượng khí đốt nhập khẩu của liên minh châu Âu. Christian Cleutinx, The EU Russian Energy Dialogue, October 2005
- 3\. _Trụ cột thứ nhất_: bảo hiểm dưỡng lão xã hội, chỉ dành cho những người đặc biệt khó khăn không có khả năng đóng phí bảo hiểm dưỡng lão; _trụ cột thứ hai_: bảo hiểm dưỡng lão bắt buộc, nó là bộ phận quan trọng nhất trong hệ thống bảo hiểm dưỡng lão, lập tài khoản cá nhân cho tất cả những người làm việc, cung cấp bảo đảm dưỡng lão, tiền của nó do doanh nghiệp và công nhân viên chức nộp và lợi nhuận quỹ; _trụ cột thứ ba_: bổ sung bảo hiểm dưỡng lão, còn gọi là kế hoạch quỹ năm ngành nghề hay kế hoạch quỹ năm doanh nghiệp, nó là kế hoạch nghỉ hưu của tư nhân quản lý, do chủ lao động tự nguyện thành lập, tất cả những người lao động đều có thể tự nguyện tham gia.
- 4\. Số liệu của Bộ y tế và xã hội Nga
- 5\. Là một trong "Bốn dự án lớn được ưu tiên của quốc gia" được nhắc tới ở trên.
- 6\. Năm 1999, tại Bologna, Italia, 29 quốc gia Châu Âu đã đưa ra kế hoạch cải cách giáo dục đại học Châu Âu, mục tiêu là đến năm 2010, xây dựng được chế độ công nhận giáo dục đại học thống nhất toàn Châu Âu, công nhận bằng tốt nghiệp và bảng điểm của sinh viên tốt nghiệp đại học giữa các nước thành viên.
- 7\. Trước đó quy định là 50%
- 1\. Lấy lĩnh vực dầu khí làm ví dụ, mặc dù Mỹ là nước nhập khẩu dầu lớn nhất trên thế giới và Nga chiếm vị trí thứ hai trong các nước xuất khẩu dầu nhưng lượng dầu nhập khẩu của Mỹ từ Nga chỉ chiếm 2% 3% tổng lượng dầu nhập khẩu của Mỹ.
- 2\. Hứa Chí Tân: "Chiến lược đối ngoại của Nga xuất hiện những biến đổi mới" trích trong "Văn kiện Nga Đông Âu Trung Á năm 2007", ấn bản thường niên năm 2008 của NXB Khoa học Xã hội Văn hiến.
- 3\. Trong 3 năm từ 2004 -2006, chính quyền Bush đã tài trợ cho những hoạt động dân chủ tại Nga với số tiền cụ thể là: 6 triệu đô la; 6,295 triệu đô la và

7,859 triệu đô la.

- 4\. Không gian chung bao gồm: kinh tế; tự do, an toàn và tư pháp; an ninh khu vực; khoa học, giáo dục văn hoá.
- 5\. Cách gọi "Tân châu Âu' do cựu bộ trưởng Bộ Quốc phòng Mỹ Donald Rumsfeld đề xướng, ông coi các nước ủng hộ cuộc chiến tại Irắc của Mỹ thuộc khối "Tân châu Âu", các quốc gia phản đối cuộc chiến này thuộc khối 'Cựu châu Âu".
- 6\. Ngày 20/5/2005, quan chức của Bộ ngoại giao, Bộ quốc phòng và giới học giả Nga đã tổ chức hội nghị bàn tròn "Hoàn thiện các vấn để của tổ chức hợp tác Thượng Hải ở viện nghiên cứu Viễn Đông và viện khoa học Nga, các đại biểu tham dự hội nghị đã thống nhất về mục đích và hậu quả "Cách mạng sắc tộc do Mỹ ủng hộ".

7\. Hội nghị phi chính thức tại Vladivostok là hội nghị ngoại trưởng ba bên không chính thức lần thứ 4 được tổ chức. Điểm khác biệt so với 3 kỳ hội nghị trước đó là không tận dụng thời gian của các hội nghị quốc tế như trước kia mà hội nghị lần này do 3 nước nhất trí cùng chuyển bị, điều này thể hiện quan hệ hợp tác chiến lược giữa 3 quốc gia đã bắt đầu bước vào một giai đoạn mới.

Hai câu thơ trong tác phẩm Bạch tuyết ca tống Vũ phán quan quy kinh của tác giả Sầm Tham đời Đường. Hai câu trên lấy từ bản dịch của Hải Đà trên thivien.net.

Hương tuyết, chỉ cây hoa mai.

Trong Tam quốc diễn nghĩa có ghi: Thời Tam Quốc, đại tướng Hoàng Cái của Đông Ngô nhận lệnh đến doanh trại của Tào Tháo giả hàng, để Tào Tháo tin, Chu Du cố ý mượn cớ đánh Hoàng Cái một trận, Hoàng Cái giả vờ giận dữ rồi đầu hàng địch.

Tên một bộ tiểu thuyết của Johann Wolfgang von Goethe, tên tiếng Anh là The Sorrows of Young Werther, tên gốc là Die Leiden des jungen Werther. Một câu nói lưu truyền trong dân gian Trung Quốc, ý nói một vài phương diện tính cách xuất hiện ở trẻ con ba, bốn tuổi sẽ mãi theo nó suốt cả cuộc đời, nên nhìn một đứa trẻ ba tuổi cũng có thể đoán được con người nó khi đã trưởng thành.

Một câu trong bài từ nổi tiếng của Giá Hiên cư sĩ (Tân Khí Tật) thời Nam Tống. Ý nghĩa của bài từ đó là: Thời thiếu niên, bởi vì không hiểu được dư vị của sầu khổ, viết ra được bài từ mới hay, thường xuyên đăng cao vọng viễn, không sầu khổ mà miễn cưỡng nói có sầu khổ. Nhưng giờ ta đã đến tuổi trung niên, mang nỗi khổ hoạn nạn khốn khó, cuộc sống trải qua gian nan. Những sầu khổ này, có cái không thể nói, có cái không tiện nói, mà nói cũng nói không hết, thôi thì chẳng nói nữa vậy, chỉ đành thở dài, nói trời lạnh rồi, mùa thu đẹp thay.

Một ca sĩ nổi tiếng của Trung Quốc.

Câu nói trong Khổng Tử ngữ lục, có nghĩa là thứ không hợp lễ thì không nhìn, điều không hợp lễ thì không nghe.

Ý nói bệnh đến bất ngờ, đột ngột nhưng lúc bình phục thì từ từ mới khỏi. Trúc ngoại đào hoa tam lưỡng chi. Đây là câu thơ đầu trong bài Huệ Sùng xuân giang vãn cảnh của tác giả Tô Thức thời Bắc Tống.

Thành ngữ, ý chỉ sự việc đã trải qua, rắc rối phức tạp nhưng cuối cùng đã có được kết quả.

Câu này xuất xứ từ Quyết biệt thư của Trác Văn Quân gửi cho Tư Mã Tương Như.

Viết tắt của cụm từ tiếng Anh: "Oh my God!", nghĩa là: "Lạy Chúa tôi!" Trường trung học số một của Thanh Châu, tỉnh Sơn Đông.

傅: Chữ này có hai âm đọc là "phó" và "phụ".

SOHO: tức Small office home office, làm việc ở nhà, phần lớn là chỉ những người làm việc tự do.

Kế vườn không nhà trống.

Cờ đỏ trong nhà là chỉ vợ, cờ màu bên ngoài là chỉ tình nhân. Câu này ám chỉ quan hệ với vợ và tình nhân được xử lý hài hòa.

Trường trung học xếp thứ 6.

- 2. Andrew William Mellon: bộ trưởng Bộ Tài chính Mỹ giai đoạn 1921 1932.
- 3. Franklin Delano Roosevelt: tổng thống thứ 32 của Hoa Kỳ, đắc cử bốn lần giai đoạn 1933-1945.

- 4. George M. Humphrey: Bộ trưởng Bộ tài chính Hoa Kỳ, nhiệm kỳ 1953 1957
- 5. Dwight David "Ike" Eisenhower: tổng thống thứ 34 của Hoa Kỳ, nhiệm kỳ 1953–1961.
- 6. Trái phiếu đô thị: trái phiếu do các chính quyền địa phương phát hành nhằm huy động vốn cho các công trình phúc lợi, thu nhập từ trái phiếu loại này được miễn thuế.
- 1. Uncle Sam (US): Tên lóng của Hợp chúng quốc Hoa Kỳ.
- 2. Nguyên văn: "E Pluribus Unum" Khẩu hiệu của Hợp chúng quốc Hoa Kỳ, được in trên đồng đôla từ 1776-1956.
- 1. Adelphia Communications Corporation: được xếp hạng là công ty cáp lớn thứ 5 của Mỹ trước khi bị phá sản năm 2002 do tham nhũng nội bộ.
- 2. Nội chiến Mỹ: nổ ra ngày 12/4/1861 và kết thúc ngày 9/4/1865 giữa Liên bang miền Bắc và Liên minh miền Nam, địa điểm: phía Nam nước Mỹ. Nguyên nhân: do quân miền Nam phá đồn Sumter. Kết quả: quân miền Bắc chiến thắng, kết thúc chính sách nô lệ và xây dựng lại nước Mỹ.
- 3. Rhett Buttler: Tên nhân vật nam chính nổi tiếng trong cuốn tiểu thuyết kinh điển Cuốn theo chiều gió, Rhett Buttler là kẻ giàu lên nhanh chóng nhờ vào những mánh khóe gian thương, đầu cơ tích trữ.
- 4. Sigmund Freud (tên đầy đủ là Sigmund Schlomo Freud; 1856-1939) nguyên là một bác sĩ về thần kinh và tâm lý người Áo. Ông được công nhận là người đặt nền móng và phát triển lĩnh vực nghiên cứu về phân tâm học. Chính ông là người phát hiện ra công dụng tuyệt vời của cocain trong chữa bệnh.
- 5. Caramel là đường nấu chảy (không nên nhầm với loại kẹo màu nâu có cùng tên) được sử dụng rộng rãi làm chất tạo màu trong các loại thuốc. Ngoài ra, nó còn có tác dụng giấu những yếu tố có thể bị lẫn vào hợp chất trong khi pha chế.
- 20. Ngày 22/11/1963, trong một chuyến công du tới Dallas, Tổng thống Kennedy bị ám sát.
- 6. Dope: là một tên khác chỉ cần sa.

- 7. Ralph Nader: Là luật sư và nhà hoạt động chính trị người Mỹ. Ông là người ủng hộ rất nhiệt thành các vấn đề về bảo vệ người tiêu dùng và nữ quyền.
- 8. John Davison Rockefeller Cha (1839 1937) là một nhà công nghiệp người Mỹ, người đóng vai trò quan trọng trong ngành công nghiệp dầu mỏ thời sơ khai, người sáng lập tập đoàn Standard Oil.
- 9. Sử dụng một mục báo trên tờ Good Housekeeping làm diễn đàn, Wiley tiếp tục tấn công công ty. Tháng 5/1922, trong mục "Trò chuyện cùng Dr. Wiley," ông khẳng định là uống ba đến bốn lon Coca-Cola một ngày liên tục trong vài năm sẽ có tác động "rất xấu" tới sức khoẻ. "Đối với một đứa trẻ đang lớn", ông nói thêm, "nó sẽ có thể hủy hoại sức khoẻ cả đời." 10. Lời phát biểu công khai duy nhất của Candler trong bài phỏng vấn trên tờ Kansas City Times hơn một năm sau đó đã góp phần tạo nên sự mập mờ của vụ giao dịch này. "Tôi có năm người con tuyệt vời, nhưng chúng chỉ là những đứa trẻ. Khi tôi giao cho chúng công việc kinh doanh, nó là của chúng. Chúng đã bán một phần rất lớn cổ phần với mức giá quá hời. Nếu là tôi, tôi sẽ không làm như vậy nhưng các con tôi đã làm và đứng trên quan điểm của người bán, đây là một vụ mua bán có lợi." Thực ra, Candler hẳn không phản đối việc bán công ty bởi vì đây là dự định từ lâu của ông. Giá cả cũng không phải vấn đề vì ông đã đặt ra mức giá này trong các cuộc thương lượng trước đây. Nguyên nhân dẫn đến sự thất vọng của Candler chỉ có thể là danh tính người mua.
- 11. Một lần, Robert sai tài xế của mình, Lawrence Calhoun, đến sân ga đón và chở đồ đạc của cha ông về. Sau khi về nhà, Ernest bỏ hành lý ra và lục tìm trong túi và nói: "Rõ ràng là ta đã để 25 xu đâu đó mà!" Lúc đó, Calhoun vội vàng đáp lại: "Thưa ngài Woodruff, nếu quả thực ngài có 25 xu thì tôi dám chắc rằng ngài vẫn đang giữ đấy!" Vào thời đó, không một người hầu da đen nào dám cả gan nói xấc xược như vậy với một người có địa vị cao như Ernest Woodruff. Lời kể lại của Robert sau này chính là những điều Calhoun thực sự muốn nói. Và câu chuyện này bị lộ ra là do Robert kể lại thường là để nhấn mạnh cha mình là một người keo kiệt.

- 12. Một năm sau vụ kiện rùm beng từng lên trang nhất các tờ báo ở Atlanta suốt một tuần này, một thẩm phán tìm ra bằng chứng có lợi cho Asa Candler. Người ta phát hiện ra rằng bà de Bouchel chưa chính thức ly hôn với người chồng trước, và như vậy bà này không được phép kết hôn với bất kỳ người nào khác.
- 13. Tháng 1/1929, tình cảnh của Woodruff trở nên dễ chịu hơn khi hội đồng quản trị đồng ý chia 1 triệu số cổ phiếu loại A cho các cổ đông, mỗi cổ phiếu trị giá 50 đô-la. Các cổ đông có thể bán hoặc giữ lại tùy thích. Điều này đã ngăn được việc đánh thuế vào nguồn lợi nhuận thu được. Nó đem lại nguồn lợi tức hàng năm là 3 đô-la hay 6 %.
- 14. Dấu hiệu thành công là Pepsi cũng bị làm giả. J. C. Mayfield, đối tác cũ của Dược sỹ Pemberton và là người đã gây nguy hại cho Coca-Cola với sản phẩm Koke, cũng tạo ra sản phẩm có tên Pepsi-Nola.
- 15. Đó là nguồn gốc của câu nói "Không Coke! Pepsi" mà sau này trở thành chủ đề trong một vở kịch châm biếm được trình diễn liên tục trên chương trình truyền hình Saturday Night Live trong đó John Belushi đóng vai nhân viên thu ngân của một quán ăn rẻ tiền luôn mồm dùng cụm từ đó quát tháo khách hàng với giọng lè nhè.
- 16. Nhiều năm sau khi Woodruff bắt đầu dùng tài sản của mình làm từ thiện và trở thành nhà từ thiện vĩ đại nhất Atlanta, người môi giới chứng khoán của ông vô cùng kinh ngạc trước tình trạng của cổ phiếu: "Những mảnh giấy cũ bụi bặm, bẩn thủu và quăn queo." Chúng không bị xáo trộn gần nửa thế kỷ nay.
- 17. Do hoa màu đang nằm trong tay kẻ thù nên công ty phải tạm thời sử dụng nguyên liệu thay thế dầu cây cassia. Theo những tài liệu mật của Ralph Hayes, dầu cây cassia đóng vai trò quan trọng trong thành phần Merchandise 7X tuyệt mật. Sau khi chiến tranh kết thúc, nguồn cung cấp cho loại dầu này ổn định trở lại và nó được sử dụng tiếp cho sản phẩm Merchandise No.12.
- 18. Biệt danh này được đặt theo tên của Simon Legree, tay buôn nô lệ độc ác trong tác phẩm Túp lều bác Tom của Harriet Beecher Stowe.

- 19. Quyết định gỡ bỏ quy định chỉ có người da trắng mới được phép tham gia Đảng Dân Chủ.
- 1. Đây có thể là một bằng chứng cho thấy sự ngây thơ của Ladas: ông đã quên không hủy các lá thư, bản ghi nhớ và các bức điện tín mật trong đó cho thấy một cách chi tiết các thủ đoạn mang tính nhạy cảm cao mà công ty đã sử dụng trong vụ việc tại Pháp. Các tài liệu của Ladas về sau đã được phát hiện trong các hồ sơ lưu trữ tại Phòng Xuất Khẩu của Coca-Cola vào cuối những năm 1980 và sau đó đã được nộp lại cho nhà chức trách.

Trong thần thoại Hy Lạp, Paris là con trai vua Priam của thành Troy. Paris lén lút quan hệ với hoàng hậu của thành Sparta là Helen và chính điều này là nguyên nhân trực tiếp dẫn đến cuộc Chiến tranh thành Troy. (Tất cả các chú thích trong sách đều là của người dịch.)

Zeus (được phiên âm trong một số sách tiếng Việt là thần Dớt) là thần trị vì các vị thần, đồng thời là thần cai quản bầu trời và thần sấm sét trong thần thoại Hy Lạp.

Hera là vợ của thần tối cao Zeus, đồng thời là nữ thần bảo trợ phụ nữ và hôn nhân.

Athena là nữ thần của nghề thủ công mỹ nghệ, trí tuệ đồng thời cũng là vị thần chiến tranh chính nghĩa. Athena là thần bảo hộ của thủ đô Athens, Hy Lạp.

Aphrodite là nữ thần tình yêu, sắc đẹp và sự sinh nở (cũng có thể là nữ thần của dục vọng) và cũng là thần hộ mệnh của thủy thủ.

American Idol là một cuộc thi âm nhạc và chương trình truyền hình thực tế của nước Mỹ. Cuộc thi bắt đầu được tổ chức từ ngày 11 tháng 6 năm 2002 và là một trong những chương trình truyền hình thu hút đông khán giả nhất nước Mỹ. American Idol được mua bản quyền từ chương trình Pop Idol của Anh do nhà sản xuất Simon Fuller sáng lập.

Simon Phillip Cowell (sinh ngày 7/10/1959) là một doanh nhân và nhà sản xuất chương trình truyền hình nổi tiếng người Anh. Ông nổi tiếng trên truyền hình với vai trò là giám khảo của nhiều cuộc thi âm nhạc lớn như Pop Idol, American Idol, The X Factor hay Britain's Got Talent. Ông cũng

nổi tiếng với những lời nhận xét khá khắc nghiệt đối với thí sinh trong các cuộc thi âm nhạc.

Biểu đồ ngày sinh (birth chart hay còn gọi là natal chart) là biểu đồ diễn tả vị trí của các hành tinh và các cung dựa trên ngày tháng năm sinh của bạn. Các bạn có thể dựa vào biểu đồ ngày sinh để xem tính cách một người ra sao, tương lai người đó thế nào hay cả việc xem hai người có hợp nhau không, có kết quả gì khi đến với nhau không.

Carl Gustav Jung (1875 - 1961) là bác sĩ tâm thần, nhà tâm lý học người Thụy Sĩ. Ông nổi tiếng nhờ việc thành lập nên một trường phái tâm lý học mới có tên là "Tâm lý học Phân tích" (analytical psychology) nhằm phân biệt với trường phái "Phân tâm học" (psychanalysis) của Sigmund Freud. Ngày nay có rất nhiều nhà tâm lý trị liệu chữa trị bệnh nhân theo phương pháp của ông.

'Buffy – Khắc tinh Ma cà rồng' (Buffy the Vampire Slayer) là sê-ri phim truyền hình của Mỹ lên sóng từ 10/3/1997 đến 20/5/2003. Câu chuyện kể về người được lựa chọn trong các thế hệ Khắc tinh Ma cà rồng – Buffy. Cô gái trẻ với định mệnh trở thành kẻ tiêu diệt Ma cà rồng. Cùng những người bạn ở Sunnydale, Buffy đương đầu với thế lực đen tối.

Jason là một anh hùng trong thần thoại Hy Lạp, nổi tiếng là nhà lãnh đạo của các anh hùng trên con thuyền Argo với sứ mệnh giành lấy Bộ lông cừu vàng. Bằng kì tích đoạt lại Bộ lông cừu vàng – một nhiệm vụ vô cùng khó khăn, chàng chứng minh rằng mình có đủ khả năng để ngồi trên ngai vàng, chứ không cần dựa vào quyền thừa kế.

Trong thần thoại Hy Lạp, Minos là vua xứ Crete, con của thần Zeus và Europa, công chúa xứ Tyre. Sau khi mất, Minos trở thành người phán xét ở địa ngục. Nền văn minh Minos thời tiền Hy Lạp của đảo Crete được đặt theo tên ông.

Poseidon là vị thần của biển cả, ngựa và "người rung chuyển Trái đất", của những trận động đất.

Minotaur hay nhân ngưu là con quái vật nửa người nửa bò trong thần thoại Hy Lạp.

Audrey Hepburn (1929 – 1993) là diễn viên điện ảnh huyền thoại trong hai thập niên 1950, 1960. Qua các cuộc bầu chọn, bà thường được xem là một trong những phụ nữ đẹp nhất thế kỷ XX. Audrey Hepburn cũng là biểu tượng của thời trang và còn được biết tới với vai trò nhà hoạt động nhân đạo, Đại sứ thiện chí của UNICEF.

Cher tên thật là Cherilyn Sarkisian, sinh ngày 20 tháng 5 năm 1946 tại California, Mỹ, là một diễn viên, ca sĩ, nhạc sĩ và nhà hoạt động giải trí. Theo thần thoại Hy Lạp, Castor và Pollux là hai anh em sinh đôi cùng mẹ (Leda) nhưng khác cha. Castor là con của Tyndareus, vua thành Sparta còn Pollux là con của thần Zeus. Đó là hai chàng trai trung hậu, rất dũng cảm và cùng nhau nổi danh khi lập được nhiều chiến công hiển hách trong hành trình đi tìm Bộ lông cừu vàng của nhóm thủy thủ tàu Argo và trong biết bao cuộc phiêu lưu khác. Lúc nào hai anh em cũng luôn luôn tìm cách giúp đỡ lẫn nhau.

Địa ngực trong thần thoại Hy Lạp, được đặt theo tên của vị thần cai quản nó – thần Hades.

Khalil Gibran (1883-1931), còn được biết đến với tên Kahlil Gibran, là nhà thơ, nhà văn, nghệ sĩ người Liban.

Trong thần thoại Hy Lạp, Achilles là nhân vật trung tâm và là chiến binh vĩ đại nhất của sử thi Iliad. Những tích truyện về sau mô tả Achilles có một cơ thể không thể bị thương ngoại trừ gót chân của anh ta. Anh ta đã chết vì một vết thương nhỏ ở nơi gót chân.

Thetis là nữ thần biển cả vô cùng xinh đẹp. Đáng lẽ thần Zeus đã cưới Thetis làm vợ, nhưng có lời tiên tri rằng nếu Zeus lấy Thetis thì đứa con sinh ra từ cuộc hôn nhân này sẽ giành quyền cai trị thế gian, nên Zeus ban Thetis cho anh hùng Peleus (cháu mình).

Peleus là cháu thần Zeus và là cha đẻ của dũng tướng Achilles.

Nguyên gốc Tiếng Anh – oxymoron – phép nghịch hợp là một thuật ngữ trong ngôn ngữ học, ý chỉ hai từ đi cùng nhau mà trái nghĩa nhau (ví dụ: "pretty" và "ugly").

Tên tiếng Anh là Venus, cũng có nghĩa là thần Vệ Nữ (nữ thần Sắc đẹp và Ái tình) trong thần thoại La Mã, mẹ của Aeneas và Cupid, tương ứng với

nữ thần Aphrodite trong thần thoại Hy Lạp.

Tâm lý học nghịch đảo (reverse psychology): Khi bạn muốn đối phương làm việc gì đó bằng cách yêu cầu họ làm điều ngược lại.

Trong thần thoại Hy Lạp, Medusa là một con quỷ trong ba chị em quỷ có tên chung là Gorgon gồm Stheno, Euryale và Medusa. Trước kia Medusa đã từng là một người phụ nữ xinh đẹp, có mái tóc bồng bềnh, cực kì quyến rũ. Vì thế, Medusa tự mãn cho rằng mình còn đẹp hơn nữ thần Athena. Sắc đẹp của Medusa đã thu hút Poseidon. Khi Poseidon theo đuổi, Medusa chạy đến đền thờ Athena và nghĩ rằng nữ thần sẽ bảo vệ cô, nhưng chẳng có gì xảy ra cả. Poseidon đã hãm hiếp Medusa trong đền thờ của nữ thần (các phiên bản khác cho là Medusa tự nguyện). Và để chắc chắn chuyện tương tự không tái diễn, Athena biến Medusa thành nữ quỷ với cái nhìn có thể biến tất cả các sinh vật sống thành đá, đồng thời biến mái tóc tuyệt đẹp của Medusa thành rắn.

Perseus là người anh hùng đầu tiên trong thần thoại Hy Lạp đã đánh bại những con quái vật cổ xưa được tạo ra bởi các vị thần trên đỉnh Olympus. Perseus đã giết Medusa Gorgon (Quái vật tóc rắn) và giải cứu Andromeda (công chúa Hy Lạp thời đó) khỏi con quái vật biển được thần Poseidon phái đến để trừng phạt nữ hoàng Cassiopeia vì bà dám tự nhận mình là người phụ nữ xinh đẹp nhất thế gian, còn đẹp hơn cả những nàng công chúa của biển.

Trong thần thoại La Mã, vị anh hùng này được gọi là Hercules (tương ứng trong thần thoại Hy Lạp là Heracles), tên chàng được đặt cho chòm sao Hercules. Những chiến công của Hercules vang dội khắp bốn phương, tượng trưng cho sức mạnh chinh phục thiên nhiên của con người thời xưa. Chiron là một nhân mã xuất sắc nhất trong loài của mình, ông đã đào tạo nhiều anh hùng trong thần thoại Hy Lạp, ông không những hiểu biết nhiều lĩnh vực mà còn có kỹ năng chiến đấu tuyệt vời, đặc biệt là khả năng sử dụng cung tên. Vì lẽ đó người ta thường thấy chòm sao Nhân Mã đang giương cung lên ngắm bắn nên còn gọi là chòm sao Xạ Thủ. Prometheus là vị thần khổng lồ, nổi tiếng với trí thông minh, là người đã ăn cắp ngọn lửa từ thần Zeus và trao nó cho nhân loại. Zeus đã trừng phạt ông

bằng cách buộc ông vào một tảng đá để một con đại bàng ăn gan của ông hàng ngày, nhưng lá gan cứ ban ngày bị ăn thì ban đêm lại tái sinh (điều này khá đúng với thực tế: Gan là nội tạng duy nhất trong cơ thể người có khả năng tái sinh).

Kronos (còn gọi là Cronos) là con út của thần Uranus (bầu trời) và nữ thần Gaia (đất mẹ) và là một trong 12 Titan (thần khổng lồ).

Rhea – con gái của thần Uranus và nữ thần Gaia – là nữ thần của sự sinh sản, màu mỡ. Ngoài Gaia, Rhea cũng thường được coi như "mẹ của các vị thần" trên đỉnh Olympus. Cùng với Cronus, người chồng và đồng thời cũng là người em ruột, Rhea đã sinh ra: Hestia, Demeter, Hera, Hades, Poseidon và Zeus.

Russell Ira Crowe (sinh ngày 07 tháng 4 năm 1964) là diễn viên, nhà sản xuất phim và nhạc sĩ người New Zealand. Ông nhận được sự chú ý của quốc tế đối với vai diễn Đại tướng La Mã Maximus Decimus Meridius trong phim sử thi cổ trang năm 2000 'Võ sĩ giác đấu' của đạo diễn Ridley Scott.

'Võ sĩ giác đấu' (Gladiator) là một bộ phim sử thi cổ trang của Mỹ phát hành năm 2000 của đạo diễn Ridley Scott, với sự tham gia của Russell Crowe vào vai nhân vật hư cấu và trung thành: Đại tướng La Mã Maximus Decimus Meridius, người bị phản bội khi Commodus, người con trai đầy tham vọng của hoàng đế, giết cha mình để chiếm lấy ngai vàng và biến Maximus thành nô lệ. Để thoát khỏi thân phận nô lệ, Maximus tăng cấp bậc đấu trong đấu trường và giết Commodus, trả thù cho cái chết của gia đình và hoàng đế của mình.

Lucy Law Les (sinh ngày 29 tháng 3 năm 1968) là diễn viên người New Zealand được biết đến nhiều nhất qua vai diễn Xena trong bộ phim hài kịch tình huống nổi tiếng 'Xena: Nữ chúa chiến binh'.

'Xena: Nữ chúa chiến binh' (Xena: Warrior princess) là bộ phim truyền hình thuộc thể loại siêu nhiên, kỳ ảo kết hợp phiêu lưu mạo hiểm do Mỹ và New Zealand hợp tác sản xuất.

Nguyên văn: ADHD – Attention-deficit hyperactivity disorder – Rối loạn tăng động giảm chú ý.

Nguyên văn: make-up sex, ám chỉ việc thực hiện "chuyện yêu" bằng cách khác lạ với đối tác. Điều này rất hữu ích khi bạn muốn tạo ra một ấn tượng lâu dài cho vợ/chồng mình, để người ấy cảm thấy không thể thiếu bạn khi muốn có những màn yêu mặn nồng và ý nghĩa.

Sao Diêm vương (Pluto) là chòm sao chủ quản của Thiên Yết.

Rosie O'Donnell (21/3/1962) là nữ diễn viên hài kịch người Mỹ.

Donald John Trump (14/6/1946) là nhà kinh doanh bất động sản, tác giả người Mỹ. Ngoài tư cách doanh nhân, Donald Trump cũng là một nhân vật truyền thông có tiếng, ông hiện đang là người dẫn chương trình kiêm nhà sản xuất của show truyền hình thực tế 'The Apprentice' trên đài Star World. Tên một hãng chăn ga gối đệm cao cấp.

'Người đẹp và Quái thú' (Beauty and the Beast) là một câu chuyện cổ tích trong nhiều nền văn hóa châu Âu được dựng thành nhiều bộ phim và vở kịch, trong số đó có bộ phim hoạt hình của hãng phim Walt Disney Picture vào năm 1991.

Tên một hãng nội thất nổi tiếng ở Mỹ.

Thành phố Venice (Ý) được biết đến là thành phố trên sông nổi tiếng thế giới với những con kênh và những chiếc thuyền truyền thống gondola. Với cấu trúc không cân xứng, một bên cong ra nhiều hơn bên kia, chiếc gondola có chiều dài trung bình khoảng 11 mét và chiều ngang khoảng 1,5 mét, được cấu tạo gồm 280 mảnh gỗ rời khép kín vào nhau, thường là bằng gỗ pak, trừ bộ phận tựa mái chèo bằng gỗ walnit rất cứng rắn, và chiếc mái chèo nhẹ nhàng bằng gỗ beech cho dễ sử dụng.

Bệnh Alzheimer là một dạng sa sút trí tuệ phổ biến nhất hiện nay. Người mắc bệnh này sẽ mất khả năng về trí lực và giao tiếp xã hội ở mức độ gây khó khăn cho cuộc sống hàng ngày.

'Hài kịch tình huống' hay sitcom (viết tắt của từ tiếng Anh: situation comedy) là một thể loại hài kịch, lúc đầu được sản xuất cho radio nhưng hiện nay được trình chiếu chủ yếu trên ti vi. Sitcom có nhiều tập với những tình huống hài hước được lồng ghép vào nội dung câu chuyện phim và được thực hiện hầu hết trong trường quay, thu thanh đồng bộ, sử dụng cùng lúc ba đến bốn máy quay phim ghi hình và bắt buộc phải dựng hình ngay tại

trường quay để bảo đảm thời gian thực hiện một tập phim (khoảng 50 phút) chỉ trong thời gian từ ba đến bốn ngày.

Phần mảnh dẻ, mềm mại kéo ra từ thân một số động vật dùng để sờ mó, nắm giữ hoặc di chuyển. Ví dụ như sên, bạch tuộc.

Hermes là một trong các vị thần trên đỉnh Olympus của thần thoại Hy Lạp, thần đã tạo ra đàn lia (lyre). Hermes là con của Zeus và Maia. Hermes là thần bảo hộ cho kẻ trộm, người du lịch, các sứ thần, mục đồng và chăn nuôi, người thuyết trình, thương nghiệp, khoa học kỹ thuật, văn chương và thơ ca, các đơn vị đo lường, điền kinh, thể thao, sự khôn ngoan, lanh trí và các phát minh, sáng chế, ngôn ngữ. Ngoài ra, Hermes còn là vị thần đưa, truyền tin của đỉnh Olympus và là người dẫn đường cho các linh hồn đến cửa địa ngục. Hermes còn được biết như vị thần hộ mạng của cung Song Tử.

Còn gọi là cá răng dao hay cá cọp, là một loại cá ăn thịt nguy hiểm. Mẹ Teresa còn được gọi là Mẹ Teresa Calcutta (1910-1997) là nữ tu Công giáo Rôma người Albania và là nhà sáng lập Dòng Thừa sai Bác Ái ở Calcutta, Ấn Độ năm 1950. Trong hơn 40 năm, bà chăm sóc người nghèo, bệnh tật, trẻ mồ côi trong khi hoàn tất nhiệm vụ lãnh đạo dòng tu phát triển khắp Ấn Độ, và đến các quốc gia khác. Bà được trao Giải Nobel Hòa bình năm 1979.

Bài hát nổi tiếng của nữ ca sỹ Olivia Newton-John viết về chuyện ân ái. Olivia Newton-John (26/9/1948 –) sinh ra tại Cambridge (Anh) nhưng lại lớn lên ở Melbourne (Úc). Cô được coi là một trong những giọng ca country-pop và soft rock thành công nhất của thập niên 70 thuộc loại. William Tell là tên một anh hùng dân gian của Thụy Sĩ.

Vua Arthur là một thủ lĩnh huyền thoại tại Anh, theo lịch sử thời Trung Cổ thì Ngài là người bảo vệ nước Anh chống lại sự xâm lăng của người Saxon vào đầu thế kỷ thứ VI. Chi tiết câu chuyện về vua Arthur phần lớn được tổng hợp từ văn học dân gian và việc ông có thực sự tồn tại trong lịch sử hay không vẫn là một vấn đề gây tranh cãi giữa các sử gia hiện đại. Victoria (Victorian style) là một trường phái kiến trúc thịnh hành ở Anh và các nước thuộc địa trong thời kỳ trị vì của nữ hoàng Victoria (1837 – 1901)

và còn kéo dài đến sau này, ngay cả khi Chủ nghĩa Hiện đại đã lên ngôi. Có thể coi đây là kết quả của sự hôn phối giữa hình thái Gothic cổ điển ở châu Âu với nền Cách mạng Công nghiệp đang trong thời kỳ cực thịnh, trường phái này bắt đầu chịu nhiều ảnh hưởng của máy móc và xây dựng công nghiệp với hình khối đồ sộ, nhưng đường nét trang trí lại khá tinh vi và nhiều màu sắc rực rỡ.

Andy Warhol (6/8/1928 – 22/2/1987) là một họa sĩ người Mỹ gốc Rusyn nổi tiếng về nghệ thuật đại chúng (Pop Art).

Claude Monet (14/11/1840 - 5/12/1926) là họa sĩ nổi tiếng người Pháp, một trong những người sáng lập ra trường phái ấn tượng.

Leonardo di ser Piero da Vinci (1452 – 1519) là một họa sĩ, nhà điều khắc, kiến trúc sư, nhạc sĩ, bác sĩ, kỹ sư, nhà giải phẫu, nhà sáng tạo và triết học tự nhiên người $\acute{Y}$.

Người Etruria (Estrucan) đã tạo dựng một nền văn minh có ảnh hưởng lớn ở miền Bắc nước Ý thời cổ đại. Nghệ thuật Estrucan là nghệ thuật hữu hình, gắn bó mật thiết với tôn giáo, chẳng hạn như cuộc sống sau khi chết. Tiêu biểu cho nghệ thuật này là những điêu khắc gốm, tranh trên bình gốm, tranh tường, tượng đồng đúc và chạm khắc đồng.

'Điên cuồng' (Mad) là tên một tạp chí hài hước của Mỹ được sáng lập bởi biên tập viên Harvey Kurtzman và chủ báo William Gaines vào năm 1952. 'Tôi yêu Lucy' (I love Lucy) là tên một chương trình sitcom truyền hình của Mỹ được trình chiếu những năm 1950 với sự tham gia diễn xuất của Lucille Ball, Desi Arnaz, Vivian Vance và William Frawley.

'Ánh trăng' là bộ phim hài lãng mạn của Mỹ, được ra mắt vào năm 1987 của đao diễn Norman Jewison.

Nicolas Cage (1964 –) là một nam diễn viên, nhà sản xuất và đạo diễn người Mỹ.

Adolf Hitler (1889-1945) là "Lãnh tụ và Thủ tướng đế quốc" (kiêm nguyên thủ quốc gia nắm quyền Đế quốc Đức, kể từ năm 1934. Ông thiết lập chế độ độc quyền quốc gia xã hội của Đệ tam Đế quốc. Ông đã gây ra Đệ nhị thế chiến, thúc đẩy một cách có hệ thống quá trình tước đoạt quyền lợi và sát hại khoảng sáu triệu người Do Thái châu Âu cùng một số nhóm chủng tộc,

tôn giáo, chính trị khác, được gọi là cuộc Đại đồ sát dân Do Thái (Holocaust).

- 1. Đơn vị đo lường tương đương 4,54 lít ở Anh, 3,78 lít ở Mỹ.
- 1. Một lãnh tụ tôn giáo người Do Thái trong Kinh Thánh.
- $2.1 \, \text{d}$ am = $1.6 \, \text{km}$
- 1. William Howard Taft: Tổng thống Mỹ thứ 27.
- 1. Thomas Woodrow Wilson: Tổng thống Mỹ thứ 28.
- 1. Thomas Edward Lawrence (1888 1935): Sĩ quan quân đội Anh, nổi tiếng từ sau Chiến tranh thế giới thứ nhất đóng vai trò nổi bật trong cuộc nổi dậy của Arập năm 1916-1918. Ông là tác giả của cuốn tự truyện Seven Pillars of Wisdom (Bảy trụ cột của sự khôn ngoan).
- 1. Tham khảo câu chuyện về kỳ bầu cử Harding trong cuốn Trong chớp mắt (Blink) của Gladwell, do Alpha Books xuất bản.
- 2. 1 feet = 0.3 m
- 1. Herbert Clark Hoover (10/8/1874 20/10/1964), tổng thống thứ 31 của Hoa Kỳ (1929-1933).
- (1) Chữ Geshe có thể tạm dịch là Hòa thượng, một chức vị rất được tôn kính; còn Rinpoche có nghĩa là Sư trưởng, người đứng đầu một tu viện.
- (2) Một thành phố ở Sikkim, bang Tây Bengal, Ấn Độ, thuộc khu vực địa lý tự nhiên phía Đông dãy Himalaya. Thành phố này nằm trong vùng biên giới giữa Ấn Độ với các nước Nepal, miền Nam Tây Tạng, Bhutan và Bangladesh.
- (3) Tức prayer wheels, dạng hình con suốt hay con quay, có thể được làm từ kim loại, gỗ,...
- (4) Căn cứ theo ngày tháng năm sinh và các mốc công trình nghiên cứu, chúng tôi cho rằng học giả này chính là bá tước Alexander Staël von Holstein (1877–1937) người Estonia.
- (5) Ngôn ngữ thiêng của Phật giáo Nguyên Thủy
- (6) Chính là thành phố có tu viện Yi Gah Cholin này.
- (7) Lưu ý là hành trình này của tác giả diễn ra vào giai đoạn đầu thế kỷ 20 nên xin tránh lầm lẫn giai đoạn lịch sử này của Tây Tạng với những giai đoan khác.

- (8) Nguyên văn tiếng Anh: "Alone I wander a thousand miles... And I ask my way from the white clouds". Do đây là câu nói của vị Phật Di Lặc tương lai theo quan niệm Tiểu Thừa nên độc giả cần tránh sự đồng nhất với vị Phật Di Lặc quen thuộc trong văn hóa Phật giáo Việt Nam.
- (9) Mahapandit Rahul Sankrityayan (1893–1963) là học giả Ấn Độ. Được xem là cha đẻ của chủ nghĩa văn học xê dịch Ấn Độ. Ông đã đến rất nhiều vùng lãnh thổ trong khu vực Nam Á và quanh rặng Himalaya.
- (10) Karakoram hay Karakorum, là rặng núi lớn trải qua Pakistan, Ấn Độ (Ladak) và Tân Cương. Trong bản tiếng Anh và ấn bản cũ của dịch giả Nguyên Phong đều dùng Karakorum. Song, trong quá trình tìm kiếm và xác nhận tư liệu, First News phát hiện thêm địa danh Karakorum cố đô Mông Cổ vào thế kỷ 13. Vì thế, để tránh nhầm lẫn, chúng tôi dùng Karakoram.
- (11) Các chorten này có nguồn gốc từ các stupa của Ấn Độ, tức tháp chứa hài cốt các vị tăng sư. Các tháp này có thể có dạng một tháp lớn hay nhiều tháp nhỏ. Ở đây có lẽ tác giả đang nói tới các tháp nhỏ.
- (12) Danh hiệu chỉ những vị tu khổ hạnh đã đạt được phép thần thông.
- (13) Bảo tàng nổi tiếng ở Ấn Độ, nơi lưu trữ nhiều tác phẩm nghệ thuật độc đáo.
- (14) Một trong hai khu vực tranh chấp biên giới chính, ở giữa Ấn Độ và Trung Quốc ngày nay. Có lẽ khu vực này trước đây cũng từng thuộc tiểu quốc Guge xưa.
- (15) Sven Anders Hedin (1865–1952) là nhà thám hiểm người Thụy Điển. Ông đồng thời tự minh họa trong những tác phẩm kể lại những hành trình của mình. Ông đã có nhiều khám phá quan trọng về mặt địa chất và địa lý khu vực Trung Á.
- (16) Alexandra David–Néel (1868–1969) là một học giả và nhà thám hiểm người Pháp– Bỉ. Bà nổi tiếng với những hành trình khám phá thế giới của mình, trong đó có chuyến đi đến Tây Tạng năm 1924, khi vùng đất này vẫn là vùng cấm với nhiều người nước ngoài. Cuốn "Huyền thuật và các đạo sĩ Tây Tạng" của bà cũng là một trong những cuốn sách được tác giả Nguyên Phong dịch sang tiếng Việt.

- (17) Đây là một ngọn núi thuộc rặng Transhimalaya dài 1.600 km và chạy song song theo suốt chiều dài rặng Himalaya chính. Nó ở gần nơi bắt đầu của nhiều con sông lớn ở châu Á.
- (18) Ngày nay là vùng Sikkim của Ấn Độ, nằm ở mặt nam của Tây Tạng. Hành trình của tác giả cho đến lúc này đúng là theo dọc hệ thống rặng Tuyết Sơn.
- (19) Tức hư không không có biên giới, là một cấp độ trong khái niệm định của tu hành bậc cao, lấy yếu tố không trong sáu đại định là địa, thủy, hỏa, phong, không và thức làm đối tượng nghiên cứu và tu tập.
- (20) Học giả nổi tiếng người Anh, một trong những người châu Âu tiên phong tìm hiểu và truyền bá triết lý phương Đông vào phương Tây. Cuốn "Ngọc sáng trong hoa sen" (The Wheel of Life) của ông, do dịch giả Nguyên Phong phóng tác đã được First News cho ra mắt năm 2011.
- (21) Học giả nổi tiếng người Anh, một trong những người châu Âu tiên phong tìm hiểu và truyền bá triết lý phương Đông vào phương Tây. Cuốn "Ngọc sáng trong hoa sen" (The Wheel of Life) của ông, do dịch giả Nguyên Phong phóng tác đã được First News cho ra mắt năm 2011.
- (22) Ngày nay là công viên hươu nai quốc gia Ấn Độ. Tương truyền khi xưa, đức Phật đã truyền dạy Phật pháp cho vị Lạt Ma đầu tiên tại đây.
- (23) Bộ kinh được cho là nền tảng của Bà La Môn giáo, có ảnh hưởng đến nhiều tôn giáo trên thế giới, trong đó có Phật giáo.
- (24) Hiện tượng xác các Lạt Ma Tây Tạng tự bảo quản và không bị hư hại hiện vẫn là một trong những bí ẩn đối với giới khoa học.
- (25) Nyanatiloka Mahathera (1878–1957), ông là một trong những người châu Âu tiên phong đi theo tu đạo Phật giáo.
- (26) Shanti Devi (1926–1987). Câu chuyện kỳ lạ của bà còn thu hút cả sự chú ý của Mahatma Gandhi và chính ông cũng đã giúp điều tra lại sự việc.
- (27) Lãnh thổ của Vương quốc Thổ Phồn xưa giờ bị xé lẻ, phân tán trong lãnh thổ các nước Ấn Độ, Afghanistan, Pakistan, Bangladesh, Bhutan, Nepal. Trung Quốc, Myanmar,... Từ thế kỷ thứ 6 đến thế kỷ thứ 9, vương quốc này gần như thống lĩnh toàn bộ con đường tơ lụa.

Từng là nơi ở của các Đạt Lai Lạt Ma Tây Tạng, hiện tại là một viện bảo tàng lớn và là một trong những di sản văn hóa thế giới.

- (29) Còn được gọi là Ninh Mã, Mũ Đỏ hay Cựu Dịch.
- (30) Ông trở thành đế vương cuối cùng của vương triều Thổ Phồn.
- (31) Cả 3 ông đều là những nhân vật nổi tiếng Ấn Độ vào cuối thế kỷ 19, đầu thế kỷ 20. Nandalal Bose là họa sĩ; Rabindranath Tagore là nhà thơ, là người châu Á đầu tiên đoạt giải Nobel Văn học; còn Mahatma Gandhi là nhà cách mạng Ấn Độ, một trong những nhân vật kiệt xuất của thế giới thế kỷ 20. Vào thời kỳ này, tình hình chính trị Ấn Độ đang đứng trước bước ngoặt lịch sử và 3 nhân vật này có những ảnh hưởng đến phong trào đấu tranh giành độc lập ở Ấn Độ.
- (32) Cả 3 ông đều là những nhân vật nổi tiếng Ấn Độ vào cuối thế kỷ 19, đầu thế kỷ 20. Nandalal Bose là họa sĩ; Rabindranath Tagore là nhà thơ, là người châu Á đầu tiên đoạt giải Nobel Văn học; còn Mahatma Gandhi là nhà cách mạng Ấn Độ, một trong những nhân vật kiệt xuất của thế giới thế kỷ 20. Vào thời kỳ này, tình hình chính trị Ấn Độ đang đứng trước bước ngoặt lịch sử và 3 nhân vật này có những ảnh hưởng đến phong trào đấu tranh giành độc lập ở Ấn Độ.
- (33) Cả 3 ông đều là những nhân vật nổi tiếng Ấn Độ vào cuối thế kỷ 19, đầu thế kỷ 20. Nandalal Bose là họa sĩ; Rabindranath Tagore là nhà thơ, là người châu Á đầu tiên đoạt giải Nobel Văn học; còn Mahatma Gandhi là nhà cách mạng Ấn Độ, một trong những nhân vật kiệt xuất của thế giới thế kỷ 20. Vào thời kỳ này, tình hình chính trị Ấn Độ đang đứng trước bước ngoặt lịch sử và 3 nhân vật này có những ảnh hưởng đến phong trào đấu tranh giành độc lập ở Ấn Độ.
- (34) Reting Rinpoche là một tước vị trong hội đồng trưởng lão Tây Tạng, là người có nhiệm vụ tìm kiếm những Hóa Thân của các Đạt Lai Lạt Ma.
- (35) Đây cũng là một chức vị trong hội đồng trưởng lão Tây Tạng.
- (36) Đây là một trong những hồ nước ngọt ở cao nguyên Tây Tạng, rộng 410 km2 và nơi sâu nhất là 90m. Ở phía tây của hồ này là hồ nước ngọt Rakshastal và hai hồ được nối với nhau bởi kênh Ganga Chhu tự nhiên.

- (37) Đồng nhất với hình tượng la sát trong văn hóa Trung Quốc và Đông Nam Á.
- (38) Đây là một trong ba vị thần lớn nhất trong tín ngưỡng và tôn giáo Ấn Độ cùng các thần Brahma và Vishnu.
- (39) Trong bản tiếng Anh là May they be happy
- (40) Ghi chú của tác giả: Những bức ảnh hiện được lưu trữ tại thư viện Dharamsala và Đông Kinh. Giáo sư Ono, một học giả nổi tiếng của Nhật đã khởi xướng những nghiên cứu những lời chú giải kinh điển bằng tranh ảnh này.
- (41) Tuy gọi là "hỏa xà" nhưng thực tế chỉ là danh xưng nhằm ví von đường chuyển động của luồng khí trong cơ thể tựa như hình thể con rắn, chứ không phải là dùng một con rắn thật để luyện. Ngoài ra, phương pháp dùng "hỏa xà" kundalini khác với phương pháp Tummo (lửa Tam Muội) đã đề cập ở những phần trước, dù rằng mục đích cuối cùng của cả hai là như nhau.
- (42) Tức Dhyyani Buddha, gồm Đại Phật Như Lai (Vairocana) ở chính giữa, A Di Đà Như Lai (Amitabha) ở phía tây, A Súc Bệ Như Lai (Aksobhya) ở phía đông, Bảo Sanh Như Lai (Ratnasambhava) ở phía nam và Bất Không Thành Tựu Như Lai (Amoghasiddhi) ở phía bắc.
- (43) Jawaharla Nehru (1889–1964): nhà lãnh đạo phong trào giành độc lập cho Ấn Độ từ các nước đế quốc. Ông trở thành thủ tướng đầu tiên của nước Cộng hòa Ấn Độ độc lập ngày nay.

Tiếng Nga: Михаи́л Серге́евич Горбачёв, tiếng Anh thường viết là Gorbachev (BT).

Cựu Tổng thống Nam Phi, nhiệm kỳ 1989-1994, đoạt giải Nobel Hòa bình năm 1993 (BT).

Các nhà kinh tế học cổ điển tin vào quyền lực của sức mạnh thị trường và bản chất tự điều chỉnh của nền kinh tế. Khi tốc độ tăng trưởng giảm, tiền lương và lãi suất ngân hàng hiển nhiên cũng giảm sút đến mức kích thích phải có đầu tư mới. Có đầu tư mới sẽ xuất hiện thêm công ăn việc làm, thu nhập tăng và kinh tế lại phát triển cho đến khi giá cả tăng khiến nền kinh tế lại lâm vào tình trạng suy thoái.

Quan niệm về"người có quyền hành động tự do" là cả một câu chuyện dài. Một nhân vật phê bình sáng suốt là Jean Michelet, nhà sử học xuất chúng người Pháp về lịch sử Cách mạng Pháp. Người ủng hộ khác là Thomas Jefferson, người cổ vũ cho Cách mạng Pháp, do vậy là kẻ thù của chế độ quân chủ. Theo ông, áp đặt chủ nghĩa cộng hòa lên người Anh là hợp lý. Điều này có thể xảy ra sau khi quân đội Pháp xâm chiếm nước Anh, có điều gì ông đã tiếp thu.

Francis Galton, anh em họ của Charles Darwin, người đã đưa ra khái niệm hồi quy về giá trị trung bình khi đang nghiên cứu các thế hệ của dòng đậu ngọt Hà Lan (BT).

Thời kỳ này Thủ tướng được gọi là Chủ tịch Hội đồng Bộ trưởng, có thể sử dụng cả hai cách gọi này (BT).

Archie Brown: Giáo sưChính trị học thuộc trường Đại học Tổng hợp Oxford, viện sĩ đầu tiên của phương Tây nhận ra Gorbachev là một người cộng sản có đầu óc cải tổ. Trong các bài bình luận đầu tiên của mình về Gorbachev, ông coi đó là vị tổng bí thư tương lai ưa chuộng cải tổ. Trong cuốn The Gorbachev Factor(Nhân tố Gorbachev), (Oxford, Oxford University Press, 1996), một công trình nghiên cứu uyên bác nhất về Gorbachev và thời đại của ông, tác giả đã đặc biệt dành thiện cảm cho Gorbachev.

Theo tài liệu Nga, Gorbachev là ủy viên dự khuyết Bộ Chính trị từ năm 1979, ủy viên Bộ Chính trị từ năm 1980 (BT).

Là Chủ tịch Viện Hàn lâm Khoa học Nông nghiệp toàn Liên bang trong suốt thời kỳ Gorbachev cầm quyền (BT).

Aleksandr Yakovlev đưa ra sự đánh giá không tâng bốc về kỷ nguyên Andropov. Rốt cuộc đó chỉ là "phủi bụi khi mức độ vượt quá tiêu chuẩn vệ sinh tối thiểu". A. N. Yakovlev, Predislovie, Obval, Posleslovie (Moskva, Novosti, 1992), tr. 102.

Người phụ tá của Andropov dính líu nhiều nhất là Arkady Volsky và ông ta đã đưa ra nhiều lời giải thích khác nhau về tình tiết. Angus Roxburgh, The Second Russian Revolution (London, BBC Books, 1991), tr. 17; Brown, The Gorbachev Factor, tr. 67-69

Tác giả đã tổ chức một hội nghị về Gorbachev và các nhà lãnh đạo Liên Xô tại trường Đại học London, có mời các đại biểu nước ngoài và Văn phòng Khối Thịnh vượng chung tham dự. Họ từ chối và sau đó giải thích rằng nếu báo chí viết là các viện sĩ và các nhà ngoại giao tỏ ra thiên vị với Gorbachev thì điều này có thể bị những kẻ trong Điện Kremlin lợi dụng để gièm pha chống lại ông ta. Một người hợp với phương Tây hắn là không hợp với Điện Kremlin.

Một dấu hiệu nghiêm trọng của vấn đề có thể được phát hiện từ thực tế là năm 1979 và 1980, sau khi các thanh tra thanh sát 20 nghìn loại máy móc và các dụng cụ chế tạo máy móc tại Liên bang Xô viết, khoảng 1/3 số máy móc đó đã không còn được sản xuất và về cơ bản được hiện đại hóa. Gorbachev tuyên bố trong một bài diễn văn trước phiên họp Ban Chấp hành Trung ương Đảng về khoa học và văn hóa ngày 6/1/1988. Bài này được đăng trên tờ Literaturnaya gazeta ngày 11/1/1988. Gorbachev tự vệ trước sự chỉ trích cuộc cải cách mà ông chủ trương không được phiên họp Ban Chấp hành Trung ương tháng 4/1985 thông qua suôn sẻ.

Mối quan hệ giữa Gorbachev và Shevardnadze rất hòa hợp và sự gần gũi giữa hai cá nhân này dường như ngày càng phát triển. Lần đầu họ gặp nhau tại Hội nghị Đoàn Thanh niên Kosomol vào cuối năm 1950 và nhanh chóng trở nên thân thiết. Từ Georgia đến Stavropol chỉ một quãng đường ngắn và hai người này liên tục gặp gỡ trao đổi, thảo luận chính trị. Nhà nghỉ của Bộ Chính trị của Gorbachev ở vùng Pitsunda, một địa điểm khá đẹp và thơ mộng trên bờ Biển Đen thuộc Georgia, hai người luôn gặp gỡ trao đổi tại đây. Shevardnadze sau này trở thành Chủ tịch Đảng ủy của Georgia. Cả hai đều phản đối việc đưa quân vào Afghanistan. Khi giữ cương vị Bí thư phụ trách nông nghiệp trong Ban Chấp hành Trung ương, ông đã bảo vệ các cuộc thí nghiệm của Shevardnadze trong các khu vực nông nghiệp thuộc Georgia. Cả Gorbachev và Shevardnadze đều sử dụng tài liệu từ hàng loạt các bài báo theo chỉ dẫn của Andropov, đồng thời tin rằng muốn xây dựng và duy trì chủ nghĩa cộng sản thì cần phải cải cách. Họ đã bị dao động trước nạn tham nhũng và suốt mùa đông 1984-1985, ở Pitsunda, Gorbachev đã nhất trí với cách đánh giá của Shevardnadze rằng mọi việc đều đang ở tình

trạng hỗn độn. Carolyn McGiffert Ekedahl và Melvin A. Goodman, The Wars of Eduard Shevardnadze (Các cuộc chiến tranh của Eduard Shevardnadze), (London, Hurst, 1997), tr.29-33.

Năm 1985, Gorbachev coi nhiệm vụ chính là cải thiện tình hình trì trệ trong xã hội và điều chỉnh các "khuyết tật" của chủ nghĩa xã hội.

Sự thiếu nhận thức của Gorbachev về tác động của chiến lược tăng tốc đi kèm với quyết định của các nhà chức trách trung niên, với nhiều lý do không thể hiểu nổi, để tăng tốc trong khu vực luyện kim năm 1985. Một phóng viên đã tức giận viết: "Tôi thật sự lo lắng như một người mẹ, một người phụ nữ khi những đứa con gái của mình chấp nhận rủi ro để đi tìm người bạn đời. Con gái tôi thích đi sàn nhảy, nhưng khi trở về gương mặt lại ngấn nước mắt. Thử tưởng tượng, những chàng trai đến đây gào thét, hò hét cùng tiếng nhạc và rồi đánh nhau."Ngày 9/3/1997, Financial Times (Thời báo Tài chính) đã trích dẫn một bản tin trên thông tấn xã Itar-Tass năm 1988. Việc này cho thấy chủ trương công khai được truyền tải bằng các hình ảnh âm nhạc năm 1988 và các ban nhạc này đã trở thành hiện tượng nổi tiếng. Một ngày sau, một trong những nhạc công Nga giải thích thành công của thể loại nhạc này như sau: "Với âm nhạc của chúng tôi, người hâm mộ có thể gào thét, nhảy múa, văng tục và làm nhiều hành động khác với ngày thường để thoát khỏi những áp lực mà họ phải chịu đựng. Chỉ khi nào làm được như vậy họ mới chịu về nhà và ngủ ngon."

Khu vực chế tạo máy là một lĩnh vực có thế mạnh truyền thống nhưng khu vực chế tạo thiết bị điện và điện tử lại đang trong tình trạng tụt hậu, vẫn còn là một điểm yếu nghiêm trọng.

Tatyana Zaslavskaya, Kommunist (Chủ nghĩa cộng sản), tập 13, 1985. Cuốn sách này được Ban Bí thư Trung ương xuất bản, trong đó tác giả nói về sự lãnh đạo của Đảng và đã đưa ra hai cách diễn đạt, nhân tố con người và sự công bằng xã hội, nhận được sự ủng hộ rộng rãi của Gorbachev. Đầu tư vào khu vực chế tạo máy đã tăng lên 80%.

Mikhail Gorbachev, Perestroika: New Thinking for Our Country and the World (Perestroika: Một tư duy mới đối với đất nuớc và thế giới), (London, Collins, 1987), tr.19. Vào tháng 11/1988, ông thậm chí đã biết thu nhập

quốc gia đang có chiều hướng suy giảm trong giai đoạn đầu những năm 1980. Trong cuốn Memoirs (Hồi ký), Gorbachev viết sự tăng trưởng kinh tế đã chấm dứt hoàn toàn cho đến đầu những năm 1980 (London, Doubleday, 1996), tr.216.

Chương trình dự thảo, đăng trên tờ Pravda, ngày 7/3/1986, nhấn mạnh giai đoạn hiện tại của sự phát triển chủ nghĩa cộng sản như một phần không thể tách rời trong quá trình phát triển chủ nghĩa xã hội. Tuy nhiên, giai đoạn này đã không được đề cập trong văn bản cuối cùng nói tới thời đại của những cải cách. Thuật ngữ chủ nghĩa xã hội căn bản là do Lenin khởi xuớng nhưng các tác giả đã không thể hiểu nổi ý nghĩa thật sự của thuật ngữ này. Lenin đã sử dụng nó để miêu tả sự kết nối giữa bộ máy kinh tế thời chiến của Đức trong giai đoạn đó với chính quyền cách mạng Xô viết. V. I. Lenin, Polnoe Sobranie Sochinenii (Moskva, Gosizpollit, 1963), tập 36, tr.300; Mau,Political History (Lịch sử chính trị), tr.119

Một chương trình Đảng được điều chỉnh, áp dụng năm 1961, do Đại hội Đảng lần thứ 27 thông qua và như người ta mong đợi, đây sẽ là một chương trình cải cách hiệu quả trong tương lai. Một trong những khó khăn đã vượt qua là việc cấp cho mỗi hộ gia đình một căn hộ cho đến năm 2000. Tuy nhiên, không ai tính tới việc cam kết vội vàng này khiến đất nước phải chịu phí tổn bao nhiều. Trong một lúc nóng vội dẫn đến hậu quả Nhà nước không đủ sức chi trả cho gánh nặng đó. Điều này thông thường chẳng có vấn đề gì nhưng lời hứa bị lãng quên mới là chỗ nảy sinh vấn đề.

Boldin, Ten Years That Shook the World (Mười năm làm chấn động thế giới), tr.69-70. Gorbachev đã đến trong chiếc xe sang trọng của Bộ Chính trị. Khi còn là bí thư thứ nhất của Moskva, Yeltsin chỉ đi bằng phương tiện công cộng và điều này đã giúp ông thêm nổi tiếng về sau.

Boldin, sách cùng tên, tác giả nói rằng sau này ông đã thông báo với Raisa về chương trình chuyến viếng thăm của họ. Raisa đã không chú ý và nói cứ để mọi việc tự nhiên, bà đã tỏ ra rất tốt khi các quan khách tới nhà.

Gorbachev, Hồi ký, tr.201, viết Ligachev (sau này trở thành cánh tay phải của ông) và Zimyaning (nhà tư tưởng hàng đầu) đã lần đầu đề nghị bài diễn

văn được phát trực tiếp trên vô tuyến và ông đã nghe theo lời khuyên của họ.

Một đoạn bí mật trong Nghị quyết Đảng — Chính quyền về việc điều chỉnh số lượng rượu mạnh hàng năm giảm xuống. Nó là nét đặc trưng của thời kỳ mà những nghị quyết kiểu như vậy được coi là tối mật.

Boldin, sách cùng tên, tr.110, đưa ra các bình luận sắc sảo của Yakovlev. Boldin cũng cho rằng Gorbachev thay đổi cà vạt hàng ngày và cả áo sơ mi nữa. Một ví dụ khác trong tính cách cá nhân của ông là việc tẩy cái bớt trên trán trong các bức ảnh chụp chính thức. Chỉkhi Gorbachev trở nên nổi tiếng thì ông mới để lại mà thôi. Diễn viên hài kịch Anh Bob Monkhouse từng nói: "Gorbachev liệu có phải là một tên đế quốc?" "Tất nhiên rồi!" "Tại sao?" "Ông ta có cả một bản đồ trên trán".

Mức độ của nhiệm vụ này có thể cảm nhận được từ sự thật Ligachev thông báo với Ban Chấp hành Trung ương tháng 4/1985 ngắn gọn trước khi triển khai chiến dịch, rằng năm 1984, 199 nghìn đảng viên và 370 nghìn đoàn viên đã bị chính quyền khiển trách vì sử dụng rượu mạnh. Stephen White, Russia Goes Dry: Alcohol, State and Society (Nước Nga sẽ cạn kiệt: Rượu mạnh, Nhà nước và Xã hội), (NXB Đại học Cambridge, 1996), tr.67. Người quan tâm nhất đến chiến dịch chống rượu mạnh là Ligachev, một người kiêng rượu, và Mikhail Solomentsev, một người nghiện rượu có tư tưởng cải cách. Một trong những sản phẩm phụ của chiến dịch này là Gorbachevka, một chất men khiến người ta nói không ngừng đến perestroika!

Thất bại của cuộc cải cách trong việc cải thiện mức sống của nhân dân đã dẫn tới sự các cuộc xung đột trong giới lãnh đạo, vào tháng 10/1987 tại Ban Chấp hành Trung ương, Boris Yeltsin đã lên tiếng chỉ trích gay gắt Gorbachev về tiến trình cải cách và một số vấn đề khác. Hai bên đã không còn chung tư tưởng và phương thức thực hiện, Yeltsin đã bị thôi giữ chức bí thư thứnhất trong ủy ban đảng Moskva ngay tháng sau đó.

Voprosy ekonomiki, số7, 1987, đã cung cấp nhiều chi tiết về tiền lệ này. Alec Nove, trong cuốn An Economic History of the USSR 1917-1991 (Lịch sử kinh tế của Liên bang Nga 1917-1991), (London, NXB Penguin, 1992),

tr.397. Các nguồn thu nhập có được từ buôn bán tiếp tục bị cấm. Luật đối với hoạt động cá thể, tháng 11/1986, đã hợp pháp hóa các hoạt động của doanh nghiệp tư nhân, chính thức vào năm 1989, người có liên quan chỉ ở con số 300 nghìn. Bước đột phá đối với hoạt động hợp tác xã xuất hiện tháng 5/1988, với việc thông qua luật hợp tác xã. Các HTX có thể thuê lao động ngoài biên chế không hạn chế số lượng thông qua việc ký hợp đồng. Do vậy, họ đã phát triển nhanh chóng thành các công ty tư nhân. Luật về thuê mướn bất động sản, 1989, và luật đất đai, 1990, mở rộng các hoạt động kinh tế của khu vực phi Nhà nước.

Một ước tính về chi phí nhập khẩu thực phẩm, các thực phẩm khác và các hàng hóa tiêu dùng từ các nước phương Tây trong suốt những năm 1970 là 180 tỷ USD. E. hevardnadze, Moi vybor, Vzhashchitu demokratiii svobody (Moskva, Novosti, 1992), tr.107.

Brown, The Gorbachev Factor, tr.123, coi phiên họp toàn thể Ban Chấp hành Trung ương tháng 1/1987 như bước khởi đầu quan trọng cho cải cách chính trị.

Gorbachev, Hồi ký, tr.230. Ông hiểu cần phải dũng cảm đương đầu với những khó khăn nhưng Bộ Chính trị lại quyết định tách việc cải cách giá cả và việc này sẽ hoãn lại cho tới khi có quyết định cuối cùng. Nó tương tự như việc châm một mớ bùi nhùi đang cháy leo lét âm ỉ.

Gorbachev, Hồi ký, tr.244, người chỉ ra khát vọng lớn lao của ông và ham muốn quyền lực không có gì là sai trái. Tr.245, Gorbachev cho rằng kết luận cuối cùng mà người nào đó rút ra là sự thật Yeltsin không phải là một nhà cải cách. Nếu Gorbachev tin điều này vào thời điểm đó, nó đã là một đánh giá sai lầm nghiêm trọng.

Matlock, Autopsy on an Empire(Xem xét về một đế chế), tr.115. Thuật ngữ trôn sùng cá nhân" là thuật ngữ dựng cho cách lãnh <u>đ</u>ạo của Stalin. Sách cùng tên, tr.115. Ngày tiếp theo, George Shultz, Bộ trưởng Bộ Ngoại giao đã gặp Gorbachev nhưng ông dường như không chú ý. Shultz phàn nàn với Matlock rằng Gorbachev đã gợi lại cho ông hình ảnh một đấu sĩ không bao giờ biết bị đánh bại là gì, một con người tự tin và biết đánh giá.

Lúc đó ông hành động như một người đang giương buồm đẩy con thuyền ra khơi.

Tại Đại hội Đảng lần thứ 27 (6/3/1986), người ta tự hào tuyên bố: vấn đề dân tộc, vấn đề còn sót lại từ quá khứ, đã được Liên bang Xô viết giải quyết trọn vẹn và thành công

Cuộc chiến tranh tại Afghanistan đã khiến Liên bang Xô viết phải gánh chịu chi phí 3-4 tỷ rúp hàng năm (tương đương với 4-6 tỷ đô la). N. I. Ryzhkov, Perestroika, Istoriya predatelstv (Moskva, Novosti, 1992), tr.232.

Casey biết CIA đang để rò rỉ thông tin mật nhưng không biết Aldrich Ames, một nhân viên CIA đầy kinh nghiệm đã tiếp cận với KGB. Ames cung cấp cho Moskva rất nhiều thông tin quý giá trong suốt thời kỳ Gorbachev cầm quyền, cho phép KGB làm nhiễu các nguồn tin của CIA vềLiên bang Xô viết và cũng đã phản công ngược lại với các cơ quan tình báo Mỹ.

Kryuchkov có nhiều bằng chứng cho Gorbachev thấy mạng lưới tình báo của người Mỹ. Người ta nghi ngờ Shevardnadze là người để lộ thông tin này.

Shultz đã thấy ở Shevardnadze sự nồng nhiệt, trung thành và thân thiện. Shultz đã tổ chức một chuyến du thuyền tới Potomac, tấu lên khúc nhạc của vùng Giorgia với tiêu đề "Giorgia trong tâm trí tôi" và sắp xếp cho dàn hợp xướng Nga hát những bài đơn ca truyền thống của vùng Giorgia cho đoàn của Shevardnadze thưởng thức. Ở Moskva, khi các cuộc hượng lượng căng thẳng và khó khăn đang diễn ra, Shultz cùng ba người Nga ở đại sứ quán Mỹ biểu diễn khúc nhạc "Giorgia trong tâm trí tôi". Việc này làm dịu bầu không khí căng thẳng. Ekedahl và Goodman, Wars of Eduard Shevardnadze, tr.106-107.

Tháng 7/1987, Gorbachev phát biểu trước một đám đông: Chính sách công khai là một quá trình học tập lẫn nhau. Chúng ta không có truyền thống văn hóa thảo luận và luận chiến, ở đây con người tôn trọng ý kiến quan điểm của đối phương. Chúng ta là con người bằng xương bằng thịt, có tình cảm, có lý trí. Tôi không giả đò biết sự thật; chúng ta phải cùng nhau tìm hiểu sự thật. Doder và Branson, Gorbachev, tr.77.

Ý nói đến chiến thắng của Hồng quân Liên Xô trong cuộc chiến tranh vệ quốc tại Stalingrad, nay đổi là Volgagrad, năm 1942-1943.

Ước tính mức lương hàng năm của các nhà chức trách là 40 tỷ rúp (tương đương 60 triệu đô la), chiếm khoảng 10% ngân sách nhà nước, trước lúc lên tới đỉnh điểm được xem xét đánh giá. Alexander A. Danilov, The History of Russia: The Twentieth Century (Lịch sử nước Nga: Thế kỷ XX), (New York, NXB Heron, 1996), tr.327.

Tuy nhiên, ông cắt giảm bộ máy Ban Chấp hành Trung ương còn 3 nghìn người. Mục đích là giảm số này xuống một nửa.

Raisa bị chỉ trích tại các cuộc họp. Sau cuộc họp thượng đỉnh Reykjavik, một phát ngôn của Đảng được hỏi: "Có phải bà đã tự trả tiền vé không?" Các câu chuyện cười thời gian này nhằm vào Raisa và Mikhail Sergeevich. Các cuộc công kích vào Raisa đều nhằm vào Mikhail Sergeevich, người không thể công kích công khai trước năm 1989.

Matlock, Autopsy on an Empire, tr.264-265. Năm 1992, Starkov cảnh báo với đại sứ: "Nếu ông công nhận chính sách công khai của Gorbachev, ông sẽ xúc phạm tất cả chúng tôi — những người đấu tranh để có nó. Ban Chấp hành Trung ương Đảng luôn đứng sau chúng tôi chỉ đến 8/1991. Gorbachev không để chúng tôi thực hiện chủ trương công khai nhưng chúng tôi đã thực hiện nó."

Một trong những sản phẩm của nỗ lực này là các giáo sư trường Đại học Pedagogical thuộc Đại học Quốc gia Moskva có viết lại lịch sử nước Nga từ khi bắt đầu cho đến giai đoạn hiện đại. Một trong những thành quả của việc này là nó được Danilov dịch sang tiếng Anh, với tiêu đề The History of Russia (Lịch sử nước Nga). Đây là một cuốn sách hay chứa đựng nhiều tư liệu quý giá. Nó phản ánh một thực tế là các học giả đáng kính này đã viết chân thực về lịch sử thời Marxist trước năm 1988 và cũng chính họ viết về giai đoạn lịch sử phi Marxist sau năm 1988.

Alec Nove, An Economic History of the USSR 1917-1991 (Lịch sử kinh tế của Liên bang Xô viết 1917-1991), (London, NXB Penguin, 1992), tr.404. Tháng 3/1989, Boris Gostev, Bộ trưởng Tài chính, tuyên bố chính phủ cần

vay 63,8 tỷ rúp. Sự thâm hụt 100 triệu rúp năm 1989 tương đương với 11,7% tổng sản phẩm quốc nội (Izvestiya, ngày 30/3/1989).

Gorbachev, Hồi ký, thừa nhận Moskva đã mất quyền kiểm soát ở hai nước cộng hòa này.

Hiến pháp Estonia được sửa đổi và công nhận quyền tư hữu. Đất đai, không khí, khoáng sản, tài nguyên thiên nhiên và các phương tiện sản xuất cơ bản đều được công nhận là tài sản của Estonia. Đây là quyền của người Xô viết trong Hiến pháp Liên bang Xô viết (1977).

Gamsakhurdia bị lật đổ năm 1992 và Eduard Shevardnadze lên nắm quyền với sự giúp đỡ của người Nga.

Boris Yeltsin, The Struggle for Russia (Cuộc đấu tranh vì nước Nga), New York, NXB Random, 1994), tr.39. Khi Yeltsin cho rằng căn phòng có thể bị nghe trộm, những người khác đã phá lên cười.

Gorbachev, Hồi ký, tr.642. Chỉ có ba Bí thư Ban Chấp hành Trung ương là Galina Semenova, Andrei Girenko và Egor Stroev ủng hộ Gorbachev. Đa số trong Ban Bí thư và các cơ quan Đảng ở địa phương đều muốn phế bỏ vị Tổng Bí thư.

Vadim Bakatin, Izbavlenie ot KGB (Moskva, Novosti, 1992), tác giả phát hiện có 250 nghìn nhân viên KGB và người làm việc cho tổ chức

Tháng 7/1990, ở Jurmala, Nga đồng ý dự thảo các hiệp ước với mỗi nước cộng hòa thuộc vùng Baltic, công nhận chủ quyền. Hiệp ước với Latvia và Estonia được ký vào tháng 1/1991. Hiệp ước với Lithuania bị hoãn vì các sự kiện tháng 2 và được ký ở Moskva ngày 29/7/1991, được Hội đồng Tối cao Lithuania phê chuẩn ngày 19/8/1991.

Matlock, Autopsy on an Empire, tr.802. Sự trì hoãn của Gorbachev về các hoạt động của Đảng vào ngày 24/8 không được thực hiện bằng một lệnh cấm hợp pháp. Ông đã phản đối việc cấm đoán Đảng nhưng không vui vì việc cấm đoán các cơ quan Đảng.

Matlock, sách cùng tên, tr.622. Vị đại sứ cũ cho biết người Mỹ đã vạch ra kế hoạch đặt các thiết bị nghe trộm ở đâu.

Hãn (khan) là nhà cầm quyền của để chế Mông Cổ, thống trị nước Nga giai đoạn 1240-1480. Sa hoàng Boris, tức Boris Godunov, người được tôn làm

Sa hoàng năm 1598, không thuộc dòng dõi quý tộc và thất bại trong việc giải quyết nạn đói và bệnh truyền nhiễm năm 1601-1603. Sau đó, nước Nga rơi vào nội chiến và phải chịu sự can thiệp của nước ngoài, đây được coi là thời kỳ hỗn độn. Việc này chấm dứt với sự nắm quyền của triều đình Romanov vào năm 1613. Do vậy, trong tư tưởng người Nga, Sa hoàng Boris được gắn với chế độ quân chủ và sự hỗn loạn.

Một tuần sau, năm mới được tổ chức và phát trên truyền hình với buổi lễ kéo dài khoảng ba tiếng tại một nhà thờ lớn ở Leningrad.

Tức tên riêng của Brazauskas (BT).

Pravada, ngày 26/12/1989. Ông chấp nhận logic của một Đảng Liên bang trong một quốc gia liên bang vào năm 1991, nhưng sau đó đã quá muộn. Trong bài diễn văn của mình, Gorbachev đã lấy cớ viện các mối quan hệ của Lithunia với đại sứ quán Mỹ ở Moskva, kết tội họ có âm mưu "quốc tế hóa" vấn đề. Đây là một sự chỉ trích kỳ quặc. Đại sứ Mỹ đã gặp gỡ thường xuyên các nhóm đến từ ba nước cộng hòa Baltic. Matlock. Autopsy on an Empire.

Trong một cuộc phỏng vấn với cựu đại sứ Mỹ ngày 14/3/1992, Ryzhkov phát biểu ông đã không giữ lòng trung thành với Gorbachev nữa, một điều mà sau này ông cảm thấy hối tiếc, đồng thời bày tỏ ông có thể thắng cử nếu ông có lập trường kiên định. Matlock, sách đã dẫn.

Gorbachev, Hồi ký, tr.346. Một lý do chính để ước tính sự ủng hộ chính trị dành cho Yeltsin là cuộc cạnh tranh cá nhân gay gắt giữa hai chính trị gia. Lần đầu tiên trong nhiều thập kỷ, không một đoàn đại biểu nước ngoài nào được mời. Không có gì ở Đại hội về phong trào cộng sản thế giới và các bộ máy Đảng mới đã bỏ qua tuyên bố rằng Liên bang Xô viết là một phần của phong trào này.

Gorbachev, Hồi ký, tr.369. Đây là một ví dụ khác về khả năng đánh giá tình hình của Gorbachev.

Đầu năm 1990, Abalkin — chủ tịch ủy ban nhà nước về cải cách kinh tế và Maslyukov — chủ tịch Đoàn Thanh niên Cộng sản, đã soạn thảo một bản ghi nhớ về việc giải quyết khủng hoảng kinh tế. Ngày 17/2/1990, họ trình lên Ryzhkov hai hướng giải quyết: chuyển đổi hệ thống hành chính mệnh

lệnh hay tăng cường chuyển đổi sang một nền kinh tế thị trường có kế hoạch. L. Abalkin, Neispolzovanny shans (Moskva, NXB Politizdat, 1991), tr.123.

Manfred Wilke, "Hard facts" (Sự thật khó chịu), German Comments (Bình luận của người Đức), số 42, 4/1996, tr24-25. Tình hình nghiêm trọng là Bộ Chính trị đã không thông báo cho các thành viên của Ủy ban Trung ương SED về bản báo cáo này. Các cuộc thương lượng với Tây Đức bắt đầu yêu cầu những người Tây Đức tài trợ 3 tỷ Đê-mác hàng năm.

Tác giả đã tham gia một cuộc hội thảo ở Reichstag về "40 năm nước Đức chia rẽ" khi Bức tường sụp đổ, bật tín hiệu cho việc bắt đầu chấm dứt sự chia rẽ nước Đức. Thời gian này, Gorbachev là một trong những vị anh hùng. Những người tham gia nhận thấy ngày đáng ghi nhớ này là một trong những kết quả về đường lối chính trị mới của ông.

Senn, Gorbachev's Failure (Sự thất bại của Gorbachev), tr.130. Gorbachev đã ký một nghị định và nghị định này được gửi tới Vilnius dưới dạng một bức điện tín.

Tư lệnh không quân Xô viết là Tướng Dzhokhar Dudaev, sau này là Tổng thống Chechnya. Ông này không cho phép có thêm quân Xô viết đổ bộ vào Estonia, do vậy không có bạo động ở Tallinn.

Gorbachev, Hồi ký, tr.579. Gorbachev nói thêm rằng lúc đó ông vẫn rất tin Yazov. Chernyaev gọi các bài diễn văn của Pugo và Yazov tại phiên họp của Xô viêt tối cao là "đần độn, hỗn láo và đầy giả dối". Tschernajew, Die letzten Jahre einer Weltmacht, tr.344.

Một số người Nga thân Xô viết quá thất vọng trước sự nổi lên của chủ nghĩa dân tộc ở Lithuania bắt đầu rời khỏi Lithuania. Năm 1990, dòng người khoảng 6.221 người rời đi nhưng năm 1991, con số này giảm xuống 5.504. Năm 1992, con số này là khoảng 13.672 người.

Lính mũ nồi đen thuộc Bộ Nội vụ. OMON đại diện cho đơn vị bán quân sự, có nhiệm vụ đặc biệt.

Matlock, Autopsy on an Empire, tr.795. Sau này, ông thông báo với đại sử Mỹ rằng lúc đó ông không có lòng tin tôn giáo. Song, ông dần dần tin vào

Chúa và giá trị của những lơi cầu nguyện sau khi ông có cuộc sống an nhàn sau cuộc đảo chính tháng 8/1991.

Tschernajew, Die letzten Jahre einer Weltmacht, tr. 373. Kohl nói với Gorbachev rằng nếu ông tham gia cuộc gặp London với tư cách quan sát viên, ông sẽ trở thành thành viên chính thức trong cuộc gặp năm 1992 tại Munich.

Matlock, Autopsy on an Empire, tr.538. Niềm tin của bà Thatcher vào Mikhail Gorbachev bị lung lay sau khi hai bên rời khỏi văn phòng. Năm 1992, Vladimir Bukovsky chỉ cho Thatcher bản sao một tài liệu có chữ ký của Gorbachev, cam kết chi 1 triệu đôla cho Hiệp hội Công nhân mỏ do Arthur Scargill lãnh đạo, trong khi thợ mỏ đang tiếp tục đình công chống lại chính phủ của bà. Gorbachev đã thú nhận với bà không hề có bất cứ một quỹ nào của Xô viết tài trợ cho công nhân mỏ Anh chống lại bà. Không chắc chắn quỹ này có số tiền đó hay không.

Một số tác giả băn khoăn liệu Gorbachev có đóng góp một phần trong nỗ lực khôi phục luật và trật tự bằng cách tách riêng văn phòng tổng thống với nội các của mình. Nội các của ông, được trao một số đặc quyền, sẽ đưa ra một vài cách thức mạnh mẽ để cứu lấy nhà nước Xô viết. Michael Urban, Vyacheslav Igrunov và Sergei Mitrokhin, The Rebirth of Politics in Russia (Sự tái sinh các nền chính trị ở nước Nga), (Cambridge, NXB ĐH Cambridge, 1997), tr.247; Yu. Burtin, Demokraticheskaya Rossiya (Nước Nga dân chủ hóa), 3/11/1991.

- 1. Elizabeth I (1533-1603): là Nữ hoàng Anh và Nữ hoàng Ireland từ 1558 cho đến khi băng hà. Bà trở nên bất tử với tên Faerie Queen trong thiên sử thi cùng tên của Edmund Spenser.
- 2. Hồng Y Richelieu (1585-1642): không là vua, mà là thủ tướng trong thời kỳ làm vua của người con trai bất tài của vua Henri IV là vua Louis 13. Từ năm 1624-1642, Hồng y Richelieu đã cai trị nước Pháp theo ý mình và muốn củng cố vương quyền trung ương và bành trướng các ảnh hưởng của nước Pháp qua khắp châu Âu.
- 3. David Lloyd George (1916-1922): là Thủ tướng Anh nhiệm kỳ 1916-1922.

- 4. Henri VIII (1491-1547): là một trong số những ông vua lớn nhất trong Lịch sử nước Anh.
- 5. Abraham Lincoln (1809-1865), (còn được biết đến với tên Abe Lincoln, tên hiệu Honest Abe, Rail Splitter, Người giải phóng vĩ đại): là Tổng thống Hoa Kỳ thứ 16, người đã dẫn dắt nước Mỹ qua cuộc khủng hoảng lớn nhất, cuộc Nội chiến Hoa Kỳ và chấm dứt chế độ nô lệ tại quốc gia này.
- 6. Lord George Gordon Noel Byron (1788-1824): là nhà thơ lãng mạn Anh, một trong những nhà thơ lớn của thế giới thế kỷ XIX.
- 7. Josephine de Beauharnais (1763-1814): là hoàng hậu nước Pháp, vợ đầu tiên của Napoleon.
- 8. Marie Walewska: người tình xứ Ba Lan, rất được Napoleon yêu chuộng.
- 9. Joe McCarthy: là thượng nghị sỹ Mỹ, đã từng phát động chiến dịch "săn lùng phù thủy" nhằm chống đảng cộng sản hồi những năm 1950.
- 10. Joseph P. Kennedy (1888-1969): rời bỏ làng New Ross ở hạt Wexford, Ireland đến Mỹ lập nghiệp. Ông trở thành một tay làm thùng phuy chứa dầu hỏa chuyên nghiệp và lập một cơ sở thương mại vững chắc. Ông kết hôn và có ba người con gái, một con trai một Patrick mới. Patrick cha nằm xuống. Patrick con lớn lên kết hôn với May Hiker và hạ sinh một trai cũng đặt tên Patrick. Đứa con trở thành Joseph Patrick Kennedy và tạo nên một đại gia đình Hoa Kỳ danh tiếng sau này...
- 11. Harry S. Truman (1884-1972): là Tổng thống thứ 33 của Hoa Kỳ, nhiệm kỳ 1945-1953.
- 12. Herbert Clark Hoover (1874-1964): tổng thống thứ 31 của Hoa Kỳ (1929-1933), là một kỹ sư mỏ nổi tiếng thế giới và là một nhà cầm quyền theo chủ nghĩa nhân đạo.
- 13. Dwight David "Ike" Eisenhower (1890-1969): là Tổng thống thứ 34 của Hoa Kỳ (1953-1961). Trong suốt Chiến tranh thế giới thứ hai, ông là Tổng tư lệnh quân Đồng minh ở châu Âu với quân hàm Thống tướng, và năm 1949 ông trở thành Tổng tư lệnh đầu tiên của NATO.
- 14. Là hệ thống lý luận kinh tế vĩ mô lấy tác phẩm Lý thuyết tổng quát về việc làm, lãi suất và tiền tệ của nhà kinh tế học người Anh John Maynard

- Keynes (1883-1948) làm trung tâm và lấy nguyên lý cầu hữu hiệu làm nền tảng.
- 15. Kho dự trữ vàng quốc gia của Mỹ.
- 16. Adlai Stevenson: đảng viên Đảng Cộng hòa, từng thất bại trong cuộc chạy đua giành ghế tổng thống năm 1952 và 1956.
- 17. Nelson Aldrich Rockefeller (1908-1979): là cháu nội của nhà tỷ phú đầu tiên, John D. Rockefeller. Ông làm thống đốc tiểu bang New York gần bốn nhiệm kỳ (10 năm) rồi ra tranh cử ứng viên tổng thống sơ tuyển trong Đảng Cộng Hòa. Năm 1974 ông là Phó Tổng thống dưới thời Tổng Thống Gerald Ford.
- 18. James Earl "Jimmy" Carter, Jr (sinh năm 1924) là chính khách và là Tổng thống thứ 39 của Hoa Kỳ, nhiệm kỳ 1977-1981, đồng thời là quán quân Giải Nobel Hòa bình năm 2002.
- 19. Chủ nghĩa này quan niệm các công dân sinh ra ở địa phương trội hơn những người nhập cư.
- 20. Carey Estes Kefauver (1903-1963): là đảng viên Đảng Dân chủ, được chọn làm ứng viên Phó Tổng thống trong cuộc bầu cử năm 1956.
- 21. Hành trình danh dự.
- 22. Martin Van Buren (1782-1862): là Tổng thống thứ 8 Hoa Kỳ (1837-1841), đảng viên Đảng Dân chủ.
- 23. James Buchanan (1791-1868): là Tổng thống thứ 15 của Hoa Kỳ (1857-1861).
- 24. Ulysses Simpson Grant, tên khai sinh Hiram Ulysses Grant (1822-1885): là tướng của quân đội Liên bang miền Bắc trong Nội chiến Hoa Kỳ và là Tổng thống Hoa Kỳ thứ 18 (1869-1877).
- 25. James Knox Polk (1795-1849): là Tổng thống thứ 11 của Hoa Kỳ, nhiệm kỳ 1845-1849.
- 26. Stephen Grover Cleveland (1837-1908): là Tổng thống Hoa Kỳ thứ 22 và 24, và là tổng thống duy nhất phục vụ hai nhiệm kỳ không liên tục nhau 1885- 1889 và 1893-1897.
- 27. Vào cuối thế kỷ XVIII, Đảng Whig đại diện cho quyền lợi của những người theo đuổi tư tưởng cải cách về bầu cử, nghị viện và công tác từ thiện

- ở Anh. Từ giữa thế kỷ XIX, Đảng Tự do (Liberal Party) nổi lên với tư cách là đảng kế tục Đảng Whig.
- 28. Arthur Neville Chamberlain (1869-1940), nhà hoạt động chính trị, nhà ngoại giao Anh. Từ 1918, là Hạ nghị sĩ; từ 1924-1929, nhiều lần tham gia chính phủ, giữ chức Bộ trưởng. Những năm 1937-1940 là Thủ tướng và thủ lĩnh Đảng Bảo thủ.
- 29. John Kenneth Galbraith: giáo sư kinh tế của trường Harvard, trước đây từng là Đại sứ tại Ấn Độ, được nhận huy chương của Tổng thống Hoa Kỳ. 30. Felix Frankfurter: nguyên Thẩm phán Tòa án Tối cao Hoa Kỳ.
- 31. John Quincy Adams (1767-1845): là tổng thống Hoa Kỳ thứ 6 (1826-1829), là con trai đầu và là con thứ hai của vị tổng thống Hoa Kỳ thứ 2, John Adams (nhiệm kỳ 1797-1801) và Abigail Adams. tiêu chuẩn mà với tư cách một chính khách, Jack luôn cố gắng noi theo để hình thành phương pháp quản lý (Sự gắn bó về mặt tình cảm với đất nước Ailen xưa kia chưa bao giờ làm giảm thái độ này). Jack nhanh chóng hoàn thành bước quá độ sang tuổi trưởng thành dưới áp lực của những ngày Hitler đẩy cả châu Âu và thế giới vào cuộc chiến tranh.
- 32. Tức là Đại Tây Dương, Thái Bình Dương và Bắc Băng Dương.
- 33. Douglas MacArthur (1880-1964): là Tham mưu trưởng Quân đội Hoa Kỳ trong suốt thập niên 1930 và sau đó đóng vai trò quan trọng trên mặt trận Thái Bình Dương trong Chiến tranh thế giới thứ hai. Trái lại điều này càng tăng thêm sự tự tin vốn có của ông.
- 34. Bobby Kennedy, còn được gọi tên tắt là RFK: là một trong hai người em trai của tổng thống Hoa Kỳ John F. Kenneydy, với chức vụ tổng trưởng ngành luật pháp Hoa Kỳ từ 1961-1964. Ông là một trong những người cố vấn mà tổng thống Kennedy tin cậy nhất, và làm việc kề cận với tổng thống trong thời kỳ khủng hoảng vũ khí hỏa tiễn của Cuba.
- 35. Henry Cabot Lodge, Jr. (1902-1985): là một Thượng nghị sỹ Mỹ của bang Massachusetts, một Đại sứ Hoa Kỳ tại Việt Nam Cộng hòa, và là một ứng cử viên Phó Tổng thống Hoa Kỳ. năm 1956 không hề khôn ngoan. Nhưng Jack Kennedy phớt lờ tất cả những sự đắn đo đó. Ông không chắc

- mình còn sống được bao lâu nên đối với ông, liều lĩnh là điều duy nhất có ý nghĩa.
- 36. Lý thuyết gia chính trị xuất sắc, tác giả cuốn Quân Vương đã được Alpha Books xuất bản.
- 37. Đạo luật về các quan hệ quản lý lao động của Mỹ được Quốc hội thông qua năm 1947, bất chấp sự phủ quyết của Tổng thống Truman.
- 38. Hội nghị Postdam: từ ngày 17 tháng 7 đến ngày 2 tháng 8 năm 1945, tại cung điện Cecilienhof Postdam, của các nhà lãnh đạo của phe Đồng minh là Harry S. Truman, Winston Churchill, Clement Attlee và Stalin để quyết đinh tương lai của nước Đức và châu Âu thời hâu chiến.
- 39. Robert Alphonso Taft II (sinh năm 1942): là thống đốc của tiểu bang Ohio thuộc Đảng Công hòa từ năm 1999 đến tháng 1/2007.
- 40. Henry Clay (1777-1852): là nhà hùng biện Mỹ thế kỷ XIX, người đại diện cho cả Nhà Trắng lẫn Thượng nghị viện.
- 41. Edmund Gibson Ross (1826-1907): là một chính khách biểu trưng cho bang Kansas sau Nội nước chiến Mỹ và sau trở thành thống đốc của New Mexico.
- 42. Liên Xô đã bắn hạ máy bay do thám U2 bay vào lãnh thổ của mình và tận dụng triệt để cơ hội vô giá này cho việc tuyên truyền.
- 43. Lúc đó, Martin Luther đang biểu tình ngồi ở một nhà hàng phân biệt chủng tộc.
- 44. George Catlett Marshall, Jr. (1880-1959): là một nhà lãnh đạo quân đội Hoa Kỳ, Bộ trưởng Quốc phòng. Marshall là tổng tham mưu trưởng của quân đội và là một cố vấn quân sự cấp cao cho Tổng thống Franklin D. Roosevelt.
- 45. Dean Acheson (1893-1971): Cựu ngoại trưởng Mỹ.
- 46. Henry Alfred Kissinger (tên khai sinh: Heinz Alfred Kissinger sinh năm 1923) là một nhà ngoại giao người Mỹ-Đức gốc Do Thái, giành giải Nobel Hòa bình năm 1973.
- 47. Otto Eduard Leopold von Bismarck là thủ tướng nước Đức và Vương quốc Phổ thế kỷ XIX, được nhiều người gọi là "Thủ tướng thép" do đường lối quân chủ bảo thủ cũng như chính sách chính trị thực dụng.

- 48. Tháng 9 năm 1938, Hiệp ước Munich được ký kết giữa Anh, Đức, Pháp và Ý. Qua đó Anh Pháp đã chấp nhận để Đức đưa quân vào đồng minh của mình là Tiệp Khắc nhằm tránh chiến tranh với Đức.
- 49. Mùa xuân năm 1961, Liên Xô phóng tàu Sputnik và nhà du hành vũ trụ Gagarin trở thành người đầu tiên du hành trong không gian.
- 50. Walter Ulbricht là Chủ tịch Hội đồng Nhà nước của Đông Đức.
- 51. Năm 1960, nước Pháp trở thành quốc gia thứ tư có kho vũ khí nguyên tử. Tổng Thống de Gaulle đã tuyên bố nước Pháp là một lực lượng nguyên tử độc lập thứ ba, sau Hoa Kỳ và Liên Xô. Ông cũng muốn phát triển nguyên tử thành một lực lượng đánh trả (force de frappe).
- 52. Từ của Harry Truman.
- 53. Sau Chiến tranh thế giới thứ hai, vào tháng 7 năm 1944, tại hội nghị ở Bretton Wood, 44 nước tham dự (có cả Liên Xô cũ) đã thống nhất thông qua hệ thống tiền tệ Bretton Wood dùng đồng đô-la Mỹ làm tiêu chuẩn tiền tệ của thế giới.
- 54. Một trong những người chủ trương nổi tiếng nhất của Thuyết hội tụ thuyết xã hội học tư sản, cho rằng chế độ tư bản chủ nghĩa và xã hội chủ nghĩa đang phát triển theo những con đường ngày càng xích lại gần nhau và cuối cùng sẽ hòa nhập vào nhau, hình thành nên một xã hội mới, trong đó kết hợp những tính chất tích cực của chế độ tư bản và của chế độ xã hội chủ nghĩa.
- 55. Úy ban chịu trách nhiệm về các vấn đề tài chính, xã hội và phúc lợi khác của Quốc hội
- 56. Kế hoạch xâm lược Cuba do Cục Hành động (hay còn gọi là Cục Mật vụ) của CIA vạch ra. Cục trưởng Cục Hành động của CIA lúc đó chính là Richard Bissell. Thất bại của vụ Vịnh Con Lợn mà Bissell là tác giả chính đã hủy hoại thanh danh của ông ta.
- 57. Mongoose là tên được mã hóa của kế hoạch bí mật nhằm lật đổ Castro.
- 58. Tổng thống, nhân vật tai tiếng, nhà độc tài quá khích của nước Cộng hòa Dominique từ năm 1930-1939 và từ 1942-1961. Bị một toán vũ trang lạ mặt ở khu ngoại ô Lachaise ám sát vào chiều tối ngày 30 tháng 5 năm 1961.

- 59. Richard Helms được đề cử làm Phó Giám đốc CIA vào tháng 4 năm 1965 và lên nắm quyền lãnh đạo CIA từ tháng 6 năm 1966 đến đầu năm 1973. Helms được coi là vị tổng giám đốc tài ba nhất.
- 60. Học thuyết là cơ sở của chủ nghĩa toàn Mỹ, tuyên bố ảnh hưởng của Hoa Kỳ tới các nước thuộc khu vực Trung Nam Mỹ.
- 61. Từ lóng mà người Cuba dùng để chỉ người Mỹ.
- 62. Coretta Scott King: vợ của mục sư da đen Martin Luther King, người từ nhiều năm qua đã tiếp nối sự nghiệp đấu tranh của chồng cho quyền tự do và bình đẳng của con người.
- 63. Mahatma Gandhi (1869-1948), còn gọi là ông thánh Cam Địa: người chủ trương chống đối không bạo động.
- 64. Đảng 3 K, đảng cực đoan phân biệt chủng tộc.
- 65. Thước Anh, bằng 0,914 mét.
- 66. Một cách gọi khác của Đại học Mississippi.
- 67. Thành viên tích cực của Hiệp hội quốc gia vì sự tiến bộ của người da màu, bị một kẻ lạ mặt bắn chết vào ngày 12 tháng 6 năm 1963 ngay trước cửa nhà riêng tại thành phố Jackson, bang Mississippi.
- 68. Mục sư, một thần tượng của phong trào chống phân biệt chủng tộc ở Birmingham, người cùng hoạt động rất tích cực với Martin Luther King. 69. Nhà sử học nổi tiếng, tác giả nhiều cuốn sách về cuộc đời của Martin Luther King.
- 70. Chủ tịch NAACP (Hiệp hội các quốc gia vì sự tiến bộ của người da màu)
- 71. Trung tá bộ binh làm cố vấn sư đoàn 7BB tại vùng IV chiến thuật (miền Nam Việt Nam) từ năm 1962-1963.
- 72. Được hiểu là mối nguy về chủ nghĩa cộng sản.
- 1. Chiến tranh Bảy năm (1756-1763): Cuộc chiến xảy ra giữa hai thế lực gồm có Vương quốc Anh, Vương quốc Phổ và Hannover ở một phía và Pháp, Áo, Nga, Thụy Điển và Saxony ở phía kia. Tây Ban Nha và Bồ Đào Nha sau này cũng bị cuốn vào chiến tranh, trong khi một lực lượng của nước trung lập Hà Lan bị tấn công tại Ấn Độ. Tại Bắc Mỹ, cuộc chiến được gọi là Chiến tranh Pháp và người Da đỏ.

- 2 Frederick North: Thủ tướng Anh giai đoạn 1770 1782.
- 3 Đảng Whig: Nay là Đảng Dân chủ Tự do, vẫn duy trì vị thế chính trị quan trọng cho đến thế kỷ XX. Đảng Whig ủng hộ việc khai trừ Công tước xứ York theo đức tin Công giáo khỏi quyền kế thừa ngai vàng của xứ Anh, Ireland và Scotland. Tên gọi được dùng để biểu thị sự khinh miệt: "whiggamor" là "đồ chăn bò" (cattle driver). Đảng này gần gũi với giới nghiệp đoàn, tài chính và chủ đất.
- 4 Nguyên văn: Glorious Revolution, một cuộc cách mạng không đổ máu nhằm lật đổ Vua James II, do Vua William III (1652-1702) lãnh đạo. 5 Hiệp hội thuộc Hội đồng địa phương, thường tổ chức các cuộc họp thường niên bàn về luật.
- 6 Chiến tranh Hoa Kỳ: Từ năm 1763, Anh trở thành đế chế thực dân lớn, kiểm soát rất nhiều thuộc địa. Cần chi phí cho cuộc Chiến tranh Pháp người Da đỏ (1756-1763), chính phủ Anh và Vua George III đã áp đặt thuế cao ở 13 thuộc địa Bắc Mỹ, dẫn tới Cách mạng Hoa Kỳ (1775-1783) cuộc cách mạng giành độc lập của 13 thuộc địa ở Bắc Mỹ.
- 7 Công ty Đông Ấn là tên gọi chung một số công ty của châu Âu được phép độc quyền buôn bán với châu Á, đặc biệt là với Ấn Độ.
- 1. Cách mạng Pháp: Diễn ra từ 1789-1799, lực lượng dân chủ và cộng hòa đã lật đổ chế độ quân chủ chuyên chế và cả Giáo hội Công giáo Roma tại Pháp cũng phải trải qua nhiều thay đổi. Cuộc cách mạng này đã xóa bỏ chế độ phong kiến trong xã hội Pháp và có sức ảnh hưởng mạnh mẽ, nhất là đối với các quốc gia theo chế độ phong kiến lúc bấy giờ.
- 2. Trung tâm hành chính của thành phố Canterbury, Tổng Giám mục của toàn Anh, nơi đứng đầu Giáo hội Anh và các nhóm đạo Anglican trên toàn thế giới.
- 3. Khủng hoảng Nootka là cuộc tranh chấp chính trị giữa Anh và Tây Ban Nha, do những sự kiện diễn ra trong mùa hè năm 1789 tại Eo biển Nootka, đảo Vancover, tỉnh Canada khi đó thuộc Anh.
- 4. Ngày 1/6 Huy hoàng, còn được gọi là Trận chiến Ushant thứ Ba, là trận đánh hạm đội lớn nhất và là cuộc xung đột đầu tiên giữa Anh và Pháp trong giai đoạn Cách mạng Pháp.

- 5. Hội Tam điểm: Chính thức được mục sư Anderson thành lập ở Anh quốc năm 1717, ban đầu chỉ gồm những người thợ, những người trong cùng một ngành nghề, nhưng sau mở rộng và có đủ các thành phần xã hội tham gia: từ tiểu thương, học giả, giới bình dân, trí thức đến quý tộc và các quan chức nắm giữ những địa vị cao trong xã hội. Vì vậy, tư tưởng và đường lối rất phức tạp, nhiều biến tướng.
- 1. Prime Minister tức là Bộ trưởng thứ nhất và thường được gọi là Thủ tướng.
- 2. Một chức vụ cao trong chính phủ Anh giai đoạn từ giữa thế kỷ XVI đến đầu thế kỷ XIX, là người chịu trách nhiệm về nguồn tài chính của Hải quân Hoàng gia Anh. Chức vụ này bị bãi bỏ năm 1836.
- 1. Các cuộc chiến tranh của Napoleon là một loạt các cuộc chiến xảy ra tại châu Âu, dưới thời hoàng đế Napoleon Bonaparte cai trị nước Pháp. Các cuộc chiến này tiếp nối các cuộc chiến do cuộc Cách mạng Pháp phát sinh, kéo dài suốt thời Đệ nhất Đế chế ở Pháp (một chế độ chính trị do Napoleon lập ra).
- 1. Isle of Dogs (Đảo Chó): Tên gọi này chính thức được dùng vào năm 1588, nguyên là một hòn đảo ở khu Đông London
- 1. Toma Paine (29/1/1737-8/6/1809): Sinh ở Anh, nhập cư Mỹ trong thời gian nổ ra Cách mạng Hoa Kỳ, là nhà triết học, nhà cách mạng, người theo trường phái chủ nghĩa tự do cổ điển, một nhân vật nổi bật trong Phong trào Khai sáng. Ông ủng hộ sự độc lập của các thuộc địa Mỹ khỏi Đế quốc Anh và là người có ảnh hưởng lớn đến Cách mạng Pháp.
- 2. Nghệ thuật biếm họa: Một phát kiến của châu Âu có từ thời cổ đại, là thể loại thích hợp nhất cho việc thể hiện các diễn biến văn hóa và chính trị trong một hình thức cô đọng.
- 3. Sự phân liệt lần thứ hai của đạo Kitô vào đầu thế kỷ XVI dẫn đến sự ra đời của đạo Tin Lành. Cuộc cải cách này gắn liền với tên tuổi hai đại biểu là Martin Luther (1483-1546) và Jean Calvin (1509 1546). Thế kỷ XVI là thế kỷ mở đầu cho các cuộc cách mạng tư sản châu Âu. Martin Luther chịu ảnh hưởng của tư tưởng tự do tư sản, phản kháng lại những quy định khắc

- nghiệt của của Công giáo. Những tư tưởng cải cách đó đã dẫn tới xung đột gay gắt quyết liệt với Tòa thánh Vatican và sự ra đời của đạo Tin Lành.
- 4. Thuế thập phân: một loại thuế do Giáo hội Thiên Chúa ở Tây Âu thời trung đại đặt và thu của các tín đồ bằng một phần mười sản phẩm hàng năm của trang trại để ủng hộ giáo sĩ và nhà thờ.
- 5. Royal Exchange ở London: Được Thomas Gresham thành lập năm 1565, hoạt động như một trung tâm giao dịch của thành phố; đến năm 1576, được Elizabeth I chính thức đặt tên này.
- 6. Gọi tắt là Lloyd's, một bộ phận của Royal Exchange ở London, là khu vực riêng của những người ký nhận trách nhiệm thanh toán các hợp đồng bảo hiểm (nhất là về tàu thủy) và những người môi giới hợp đồng bảo hiểm.
- 7. Có nguồn gốc từ Đức, mở đầu bởi George Louis cử tri của Hanover, người lên ngôi vua Vương quốc Anh với tước vị George I năm 1714. Triều đại này được tiếp tục với George II, George III, George IV và kết thúc vào năm 1901, khi William IV qua đời.
- 1. Nguyên văn: United Provinces, là tên gọi khác của Cộng hòa Hà Lan (1581-1795), nay là Hà Lan.
- 2. Còn gọi là Hội nghị Quốc gia Pháp (French National Convention), họp từ ngày 20/9/1792 đến ngày 26/10/1795.

Cuốn sách đã được Thái Hà Books xuất bản.

- **HÌNH 12-5** Cookie thứ nhất được đọc bởi vòng lặp.
- **HÌNH 6-3** Chạy ví dụ với hàm `isNaN()` trong câu điều kiện ghép.
- **Hình 10-8** Tạo mới và thêm các phần tử bằng vòng lặp `for` và DOM.
- 1. Key West: Một thành phố nằm ở cực Nam của Hoa Kỳ, còn có tên Mile O, tức là điểm bắt đầu của dặm Anh, tính theo chiều dọc của nước Mỹ.
- 1. Nhà Ronald McDonald (Ronald McDonald House): Chương trình từ thiện của thương hiệu thức ăn nhanh McDonald's, xây dựng những ngôi nhà gần các bệnh viện để cho trẻ em bị bệnh hiểm nghèo và thân nhân các em ở trong thời gian điều trị tại bệnh viện. Ngôi nhà Ronald McDonald đầu tiên được mở ở Philadelphia năm 1974 và hiện nay trên thế giới đã có khoảng 200 ngôi nhà như thế.

- 1. Stevie Wonder (tên thật Stevland Hardaway Judkins, sinh ngày 13 tháng 5 năm 1950, sau đổi tên thành Stevland Hardaway Morris): Ca sĩ, nhạc sĩ, nhà sản xuất âm nhạc và nghệ sĩ chơi đa nhạc cụ người Mỹ. Ông là nghệ sĩ tiêu biểu cho âm nhạc đại chúng Hoa Kỳ nửa sau thế kỷ XX với 22 giải Grammy (nhiều nhất cho một nghệ sĩ solo). Bị mù từ nhỏ, Wonder ký hợp đồng trở thành ca sĩ chuyên nghiệp từ khi mới 11 tuổi.
- 1. Lourdes: Một thành phố nhỏ thuộc miền Nam nước Pháp, gần biên giới Pháp - Tây Ban Nha.
- 1. Puerto Vallarta: Một thành phố nổi tiếng về du lịch của Mexico, trải dài theo vịnh Banderas bên bờ Thái Bình Dương. này sang ngày khác. Quốc gia khởi nghiệp Câu chuyện về nền kinh tế thần kỳ của Israel (tác giả: Saul Singer và Dan Senor) giới thiệu bức tranh toàn cảnh về những gì dân tộc Do Thái đã làm để nuôi dưỡng và vun đắp cho các doanh nhân khởi nghiệp, thông qua việc thu hút dòng tiền từ các nhà đầu tư mạo hiểm của phương Tây. Bản tiếng Việt đã được Công ty Cổ phần Sách Alpha (AlphaBooks) xuất bản và tái bản nhiều lần.

IPL là một dự án giáo dục phi chính phủ, phi lợi nhuận và phi tôn giáo do các doanh nhân, trí thức tâm huyết và Trường Doanh Nhân PACE phối hợp sáng lập, triển khai thực hiện từ năm 2007.

Jack Ma (Mã Vân, sinh ngày 10/9/1964) là tỷ phú, doanh nhân thương mại điện tử người Trung Quốc. Ông là nhà sáng lập và là Chủ tịch điều hành Tập đoàn Alibaba. Ông cũng là doanh nhân Trung Quốc đại lục đầu tiên xuất hiện trên trang bìa của Forbes.

- 1. Diệp U Đàm: phiên âm tiếng Trung là Ye You Tan.
- 2. Đại phong cầm: loại đàn organ lớn với hệ thống nhiều ống sáo khổng lồ liên kết với đàn, thường chỉ sử dụng trong nhà thờ.
- 3. Mượn ý thơ của Lý Bạch. Ý muốn miêu tả lúc này là thời điểm đẹp nhất, hưng vượng nhất của mùa xuân, nhưng thời khắc tươi đẹp này cũng ngắn ngủi như hoa khói, nó chỉ tồn tại trong một khoảng thời gian rất ngắn.
- 4. Chữ 色 (sắc): trên chữ này chính là chữ "đao"刀, nghĩa là con dao.
- (*) SUV: Kiểu xe thể thao đa chức năng, được thiết kế để có thể vượt qua những địa hình xấu.

- (1) Trường phái ấn tượng: Một trào lưu nghệ thuật bắt đầu tại Paris vào cuối thế kỷ 19, đánh dấu một bước tiến quan trọng của hội họa. Cái tên 'ấn tượng' do các nhà phê bình gọi theo một bức tranh nổi tiếng của Claude Monet: Impression soleil levant (Ấn tượng mặt trời mọc).
- (2) Hệ thống định vị toàn cầu (Global Positioning System GPS): Là hệ thống xác định vị trí dựa trên vị trí của các vệ tinh nhân tạo. Trong cùng một thời điểm, ở một vị trí trên mặt đất nếu xác định được khoảng cách đến ba vệ tinh (tối thiểu) thì sẽ tính được tọa độ của vị trí đó. Hệ thống định vị toàn cầu của Mỹ là hệ dẫn đường dựa trên một mạng lưới 24 vệ tinh được Bộ Quốc phòng Hoa Kỳ đặt trên quỹ đạo không gian.
- (4) DJ: Viết tắt của Disc Jockey, có nghĩa là người chỉnh nhạc trên đài phát thanh, trong vũ trường hay quán bar. Với các thiết bị và kỹ năng phối trộn biến hóa, DJ ráp nhịp một cách tài tình các loại nhạc tạo thành mạch giai điệu đặc biệt sáng tạo.
- (5) Home run: Thuật ngữ dùng trong môn bóng chày, chỉ cú đánh cho phép người đánh chạy quanh sân ghi một lúc nhiều điểm mà không phải dừng lại.
- (6) Steve Jobs: Giám đốc điều hành của hãng máy tính Apple, hãng đi đầu trong ngành công nghiệp máy tính ở Mỹ với hàng loạt các sáng chế như hệ điều hành OSX, máy tính và sổ tay điện tử MAC, bàn phím. Hãng đã bán ra hơn 50 triệu máy nghe nhạc cầm tay Ipod trên toàn thế giới. Đây là một sản phẩm cách mạng trong kỷ nguyên âm nhạc kỹ thuật số.
- (7) Vince Lombardi: Huấn luyện viên bóng bầu dục huyền thoại trong các giải vô địch quốc gia Mỹ thế kỷ 20. Ông đã dẫn dắt đội Green Bay Packers đăng quang ngôi vô địch thế giới.
- (8)Tiger Woods: sinh năm 1975, là vận động viên đánh golf chuyên nghiệp số 1 thế giới người Mỹ. Với danh hiệu này, Woods trở thành tay golf chuyên nghiệp có mức thu nhập cao nhất thế giới (năm 2005 là 87 triệu đô-la).
- (3) Robert Frost (1874-1963) là nhà thơ nổi tiếng người Mỹ, được xem là một trong những nhà thơ sáng tác về đề tài thôn quê hay nhất trong thế kỷ 20. Ông đã bốn lần đoạt giải Pulitzer, từng được đề cử giải Nobel văn học

năm 1953 và nhận được nhiều giải thưởng vinh dự và cao quý khác trong sự nghiệp thơ ca của mình.

- 3. Thuật ngữ Moat do Warren Buffett sáng tạo ra, ngụ ý một công ty có lợi thế cạnh tranh và tạo ra "hàng rào" ngăn cản sự cạnh tranh của các công ty khác.
- 1. Ở Việt Nam lãi suất trái phiếu chính phủ trung bình khoảng 8%/năm. 2 Nơi có sàn giao dịch chứng khoán New York.

Hình tượng rắn trên chùa Thái.

Khổ.

Vùng đầm lầy.

Tượng.

Cúng cơm.

Loại bánh mì dẹt tròn.

Núi.

Hình tròn mang tính biểu tượng cao quý dùng làm đối tượng thiền trong Phật giáo Đại thừa.

Tranh vẽ tượng, đề tài tôn giáo.

Hiện thân, hóa thân.

Phật thiền.

Bơ lọc dùng làm dầu ăn.

Cây chùy biểu tượng.

Một loại rượu ở Nepal, Tây Tạng.

Da xoa.

Thuốc lá làm từ lá thuốc non và đọt gai dầu.

Chùa, tu viện ở Tây Tạng.

Hoàng phái, phái mũ vàng.

Nghĩa là bạn đạo, là một học vị Phật giáo Tây Tạng dành cho tăng ni.

Ấn.

Ni sư.

Chất gây ảo giác, ma túy.

Niết Bàn.

Hành vi lễ bái hay tụng niệm.

Pháp, phận sự.

Binh sĩ Nepal trong quân đội Anh hoặc Ấn.

Người Anh (1570-1606) thành viên nhóm tín đồ Công giáo có âm mưu ám sát vua James I của Anh.

Khu vực ở đông nam Bangladesh và biên giới Ấn Độ với Miễn Điện, là một quận của Bangladesh, cho đến năm 1984 thì bị chia thành ba quận. Trong thập niên 1970 và 1980, cư dân các bộ tộc này đã chống lại những cố gắng của chính phủ nhằm đưa dân Bengal đến đây sinh sống. (N.D)

Vải dệt tay.

Tiền trà nước.

Vâng, được.

Biên nhận.

Thiền minh sát

Xá, hai tay chắp lại để tỏ ý cung kính.

Tiếng Latin, nghĩa là chất liệu Ấn Độ.

Y học Ấn Độ cổ đại, trị bệnh bằng thảo mộc, yoga, chế độ ăn.

Chư thiên

Diện kiến với đạo sư.

Áo cà sa khoác bên ngoài.

Một trong những đường chính dài nhất và xưa nhất châu Á, nối vùng đông và tây tiểu lục địa Ấn và nối Nam Á với Trung Á.

Åo ånh.

Một dạng bánh mì của Ấn Độ.

Rau xào.

Đậu lăng.

Kỳ an cư mùa mưa.

Nhà nghỉ.

Bánh mì dẹt chiên trong bơ loãng.

Enthusiasm, từ tiếng Hy Lạp enthousiasmos.

Pháp Tánh Ngữ Kinh, "Chương 1," 6. [ITP18.]

Tên một loại đá biến chất, đá phiến.

ống điếu.

Cây gai dầu.

Như cái chén nhỏ xíu để uống trà.

Ghat: bậc thềm dẫn xuống sông Hằng.

Giovanni Antonio Canal (17/10/1697 - 19/4/1768), họa sĩ Ý chuyên vẽ phong cảnh Venice.

Joseph Mallord William Turner (23/4/1775 - 19/12/1851), họa sĩ người Anh, vẽ tranh phong cảnh thuộc trường phái lãng mạn.

Paul Jackson Pollock (28/1/1912 - 11/8/1956), họa sĩ nổi tiếng người Mỹ, là một gương mặt quan trọng trong trào lưu chủ nghĩa biểu hiện trừu tượng.

Pieter Bruegel il Vecchio (1525 - 9/9/1569), hoa sĩ Hà Lan.

Điệu nhảy siêu phàm của thần Shiva.

Biểu tượng sùng bái hình dương vật.

Trống vỗ bằng tay.

Bánh mì dẹt chiên phồng lên.

Một dạng kẹo.

- 1. Ta là chúa tể của thế giới.
- 2. Hai câu thơ nằm trong bài thơ Hai mươi hai vần dâng tặng quan tả thừa họ Vi của Đỗ Phủ.
- 3. Trong Tứ tiểu Thiên hậu của dòng văn học lãng mạn hiện đại do độc giả Trung Quốc bình chọn, Phi Ngã Tư Tồn được mệnh danh là Thiên hậu bi tình, bởi lẽ bi kịch dường như đã trở thành dấu ấn riêng của chị.
- 4. Cô chiều: trong "cậu ấm, cô chiều", con cái trong những gia đình giàu có, được nuông chiều.
- 5. Hành cung: cung điện cho vua ở tạm khi ra khỏi hoàng thành ở kinh đô.
- 6. Tianya: một trong những diễn đàn trực tuyến được yêu thích nhất tại Trung Quốc.
- 1. Shizuka: một nhân vật phụ trong bộ truyện tranh Hana Yori Dango (Boys Over Flowers) của Nhật.
- 1. Câu chuyện về người nông dân và con rắn độc là một câu chuyện thuộc tuyển tập Những câu chuyện ngụ ngôn của Aesop.
- 1. Củ dền: có tên khác là củ cải đường, được trồng nhiều ở vùng Bắc Mỹ, Trung Mỹ và Anh Quốc.

- 2. Two-tone: hai tông màu.
- 1. Mỗi một loài hoa đều mang những thông điệp riêng, dạ lan có nhiều màu, nhiều thông điệp. Màu tím của dạ lan tượng trưng cho nỗi buồn và nói thay lời xin lỗi: "Hãy tha thứ cho anh."
- 1. Căn cứ theo thủ pháp vẽ, tranh Trung Quốc có thể chia thành tranh vẽ chi tiết và tranh tả ý.
- 2. Cá Napoleon: còn gọi cá hàng chài đầu to, được phát hiện ở các vùng nước Indonesia và Phillipines, rất được ưa chuộng ở Trung Quốc.
- 1. Olympiad: giải thi đấu mang tính quốc tế, đề thi thường rất khó, được chia làm nhiều lĩnh vực: Toán, Lý, Hóa, Thể dục thể thao, Cờ vua...
- 2. Ôi, Romeo, Romeo! Sao chàng lại là Romeo chứ?
- 1. GMAT: viết tắt của Graduate Management Admission Test, là tiêu chuẩn đánh giá được phân phát bằng tiếng Anh, giúp cho các trường thương mại đánh giá khả năng của những người nộp đơn xin học thương mại và quản trị cấp cao.
- 2. Trần Viên Viên: một danh kỹ ở miền Giang Nam thời Minh mạt Thanh sơ, là một trong những nhân vật dẫn đến sự sụp đổ của nhà Minh.
- 3. Một câu thơ trích trong bài Viên Viên khúc của Ngô Vĩ Nghiệp, Nguyễn Thị Bích Hải dịch.
- 4. Một loại rượu bình dân của Trung Quốc, nấu từ hạt ngũ cốc.
- 1. Sơn tra: còn có tên là cây chua chát, cây gan hay táo mèo, được dùng làm thuốc ở cả phương Đông và phương Tây hàng chục thế kỷ qua. Hiện nó được dùng rộng rãi tại nhiều nước châu Âu để trị bệnh tim mạch. Còn ở Việt Nam, Trung Quốc, sơn tra là thuốc chữa các chứng về đường tiêu hóa.
- 1. ICU: viết tắt của cụm từ Intensive Care Unit, khu chăm sóc đặc biệt, khoa hồi sức tích cực.
- 2. Theo quan niệm của người Đài Loan, sau khi tai qua nạn khỏi nên ăn mì móng giò để xua đuổi vận đen. Còn theo dân gian Trung Quốc lưu truyền bấy lâu nay, lá bưởi có thể mang lại may mắn, xua đuổi tà ma và những điều xấu.
- 1. Hồng lâu Nhị Vưu: chỉ Vưu Nhị thư và Vưu Tam thư, hai nhân vật trong Hồng lâu mộng. Cả hai đều là những cô gái sắc nước hương trời.

- 2. Rukawa Kaede: một trong những nhân vật chính trong bộ truyện tranh Slam Dunk của Nhật.
- 3. Trương Vô Kỵ: nhân vật nam chính trong bộ tiểu thuyết Ý thiên Đồ long ký của nhà văn Kim Dung.
- 4. Quang Minh đỉnh: sào huyệt của Ma giáo mà Trương Vô Kỵ đã lần mò theo một ông hòa thượng leo lên.
- 5. Lầu Dật Phu là công trình kiến trúc được đặt theo tên của nhà tài trợ Thiệu Dật Phu. Thiệu Dật Phu được biết đến như một "ông trùm" của làng giải trí Hoa ngữ. Kể từ năm 1985, ông đã quyên tiền xây dựng nhiều công trình kiến trúc phục vụ cho khoa học giáo dục tại Đại lục, các công trình này thường được đặt theo tên của ông.
- 6. Hoa dạ hợp: hay còn gọi là hoa mộc lan Trung Hoa, có màu trắng hoặc phớt hồng.
- 1. Diêu Minh: ngôi sao bóng rổ thành công ở Mỹ và được cả Trung Quốc biết đến.
- 2. Minh Tường: vận động viên điền kinh đầu tiên của Trung Quốc từng giành ba danh hiệu: kỷ lục gia thế giới, vô địch thế giới và vô địch Olympic.
- 3. Vận động Ngũ tứ (hay còn gọi là Phong trào Ngũ tứ): một phong trào đấu tranh rộng lớn của sinh viên, học sinh, công nhân, thị dân, trí thức Trung Quốc, vì nổ ra đúng vào ngày 4 tháng 5 năm 1919 nên được gọi là phong trào Ngũ tứ.
- 4. Uống rượu độc chữa khát: ví với giải quyết khó khăn trước mắt mà không tính đến hậu quả về sau.
- 1. Chúc Doãn Minh (1460-1526): tên chữ là Hy Triết, hiệu Chi Sơn, là một thư pháp gia kiệt xuất đứng đầu Thư phái vùng Ngô trung, mọi người nhận định ông là thư pháp gia đệ nhất triều Minh.
- 2. Phê đấu: một thuật ngữ phổ biến trong thời kỳ "đại cách mạng văn hóa của Trung Quốc", viết tắt của "phê phán" và "đấu tranh".
- 3. Hai câu thơ trích trong Thấm viên xuân Trường Sa của Mao Trạch Đông.

- 4. Diệc Thư: tên đầy đủ là Nghê Diệc Thư, sinh năm 1946 tại Thượng Hải, là em gái của tác gia nổi tiếng Nghê Khuông, cùng với Kim Dung và anh trai được xem là "tam đại kỳ tích" của giới văn đàn Hương Cảng.
- 1. Morphine: một loại thuốc giảm đau gây nghiện.
- 1. Em Lâm: chỉ Lâm Đại Ngọc, một trong ba nhân vật chính trong tiểu thuyết Hồng lâu mộng.
- 2. Squash: môn thể thao giống tennis, nhưng chơi trong phòng kín, vợt ngắn hơn và bóng cũng nhẹ hơn. Người chơi đánh bóng vào vách tường có gạch mức để làm chuẩn tính điểm, có thể chơi một mình.
- 1. Câu thơ trích trong bài thơ Thái tang tử của Tân Khí Tật, bản dịch của Nguyễn Chí Viễn.
- 2. Từ thời La Mã, người ta vẫn cho rằng đà điểu ngốc nghếch đến nỗi chúng đối phó với hiểm nguy bằng cách giấu đầu trong cát. Hình ảnh này cũng trở thành ẩn dụ cho những ai trốn tránh thực tế, giống như đứa trẻ bịt tai lại và la toáng lên: "Tôi không nghe thấy gì cả".
- 3. "Đồng Tuyết" phát âm gần giống với từ "bạn học"; 同学(tóngxué/bạn) và 童雪(tóng xuě/Đồng Tuyết).
- 1. Kaixin: một trong những trang mạng xã hội phổ biến ở Trung Quốc.
- 2. JP: viết tắt của từ 极品 (jipin) theo nghĩa tiêu cực tức là: người tệ hại không ai chịu nổi.
- 1. Alibaba Group là tập đoàn thương mại điện tử lớn nhất Trung Quốc, sở hữu công ty Alibaba.com và đồng thời sở hữu Taobao, Alipay, China Yahoo...
- 2. Taobao là một trong bốn hệ thống mua bán trực tuyến lớn nhất tại Trung Quốc.
- 3. Tencent: công ty cung cấp dịch vụ tin nhắn QQ cùng nhiều dịch vụ trực tuyến khác, rất phổ biến tại Trung Quốc.
- 4. Mã Hóa Đằng: chủ tịch kiệm tổng giám đốc điều hành Tencent.
- 5. Mã Vân: người sáng lập và là tổng giám đốc tập đoàn Thương mại điện tử khổng lồ Alibaba.

Khải Đạt từ năm 2005 bắt đầu cung ứng hộp bọc ngoài iPod cho Apple.

Macintosh (hay Mac): Là một dòng sản phẩm máy tính cá nhân được thiết kế, phát triển và đưa ra thị trường bởi tập đoàn Apple.

C2C (Consumer-to-Consumer): Là hình thức thương mại điện tử giữa những người tiêu dùng với nhau.

Kỉ nguyên hậu PC: The Post-PC era

Cây gậy và củ cà rốt (carrot and stick): Là khái niệm được dùng để chỉ một hành động đồng thời khuyến khích điều tốt (củ cà rốt) và trừng phạt điều xấu (cây gậy). Đây là một chính sách ngoại giao trong quan hệ quốc tế, thường được các nước lớn mạnh sử dụng nhằm thay đổi hành vi của các nước nhỏ hơn. "Cây gậy" tượng trưng cho sự đe dọa trừng phạt, còn "củ cà rốt" tượng trưng cho quyền lợi hay phần thưởng.

Bong bóng Dot-com: ý nói những trang web của các công ty trên mạng lưới toàn cầu với tên miền là.com, là một bong bóng thị trường cổ phiếu khi các cổ phiếu của các công ty công nghệ cao, nhất là các công ty mạng được đầu cơ. Bong bóng này được sinh ra vào ngày 9/8/1995 – khi Netscape Communications bắt đầu niêm yết cổ phiếu của mình và vỡ vào ngày 10/3/2000 – khi chỉ số tổng hợp NASDAQ đạt đỉnh cao nhất. Bong bóng Dot-com đã góp phần cùng các nhân tố khác tạo nên sự thịnh vượng kinh tế của Mĩ cuối thập niên 1990 – thời kì mà nhiều người gọi là "Nền Kinh tế Mới", còn Alan Greenspan gọi là "sự thịnh vượng bất thường".

Personal Digital Assistant: Thiết bị kĩ thuật số hỗ trợ cá nhân

Tên một nhân vật trong truyện cho thiếu nhi có tên là Struwwelpeter.

Rapid eye movements (chuyển động mắt nhanh) để chỉ một giấc ngủ sâu, trái ngược với NREN - giấc ngủ không sâu.

Quasimodo: Anh gù trong tiểu thuyết Nhà thờ Đức Bà Paris, còn được biết đến với tên "Thẳng gù ở nhà thờ Đức Bà".

Hai nữ minh tinh nổi tiếng của thập niên 80, 90 thế kỷ trước.

Hai người phụ nữ được biết đến với gương mặt không mấy xinh đẹp. Nê và Nghê là hai từ đồng âm.

Nam uống hoócmon và chuyển đổi giới tính thành nữ.

"Ăn dấm" còn có nghĩa bóng là "ghen".

"Trường hận ca" của Bạch Cư Dị.